

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Deaver_Jeffery-Lincoln_Rhyme_04-Kamenna_opice.PDB

PDB Name: Deaver_Jeffery-Lincoln_Rhyme_04
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.1.2007
Modification Date: 7.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KAMENNÁ OPICE

Jeffery Deaver

PODĚKOVÁNÍ: Děkuji Kim Arthurové, lidem z firmy Invacare a Cheryl Lehmanové za mimořádné užitečné postřehy ohledně péče a dostupného vybavení pro pacienty s poškozením páteřní míchy, i Madelyn.

POZNÁMKA AUTORA: Přikládám několik informací, které by mohly být užitečné čtenářům neseznámeným s některými aspekty čínského života, popisovanými v této knize.

GEOGRAFIE - Většina ilegálních čínských přistěhovalců ve Spojených státech pochází z oblasti jihovýchodního pobřeží Číny, zejména pak ze dvou provincií: z provincie Kuang-tung zcela na jihu, kde se nachází také Hongkong, a z provincie Fu-fien, která se rozkládá o něco severněji a na jejímž území leží i město Fu-čou. To je významným námořním centrem a pravděpodobně nejoblíbenějším výchozím nalodovacím místem nezákonných přistěhovalců na cestě do jiných států,

JAZYK - Psaná Čínština je v celé Číně stejná, ale mluvená řeč vykazuje od oblasti k oblasti značné rozdíly. K hlavním dialektům patří kantonština na jihu, min-nan-chua v provincii Fu-fien a na Tchaj-wanu a mandarínština neboli pchu-tchung-chua v Pekingu a na severu země. Několik málo čínských slov, která v této knize používám, je přepisováno v mandarínském dialektu, který je také oficiálním jazykem země.

JMÉNA - Čínská jména se tradičně píší v obráceném pořadí než ve Spojených státech a v Evropě. Například u jména Li Kchang-mej je Li příjmení a Kchang-mej křestní jméno. Někteří Číňané v urbanizovaných oblastech Číny nebo s těsnými svazky ke Spojeným státům či jiným západním kulturám si mohou osvojovat západní křestní jména, která pak používají jako dodatek, případně namísto čínského křestního jména. V takových případech stojí anglické jméno před příjmením, například Jerry Tang.
J.D.

DÍL I.

ÚTERÝ, HODINA TYGRA, 04.30 AŽ HODINA DRAKA, 08.00.

Slovo wej-Čch' se skládá ze dvou čínských slov - Wej, které znamená „obklopit“, a Čch', což znamená „kus“. Protože však tato hra symbolizuje boj o život, lze ji nazvat „bojovou hrou“.

- Danielle Pecoriniová a Tchung Šu, Hra zvaná wej-čch'

1

Byli zmizelí, byli nešťastní.

Pro pašeráky lidí - hadí hlavy -, kteří je vozili po světě jako palety s kazovým zbožím, to byli fu-fia neboli prasátka.

Pro agenty Úřadu pro imigraci a naturalizaci, kteří pronásledovali jejich loď, zatýkali je a deportovali, to byly nedokumentované osoby.

Přesto byli lidmi plnými naděje. Lidmi, kteří vyměnili vlastní domovy, rodiny a tisíciletou tradici předků za neúprosnou jistotu riskantních a lopotných let před sebou.

Lidmi, kteří měli minimální naději zapustit kořeny na místě, kde by se jejich rodinám mohlo dařit a kde svoboda, peníze a spokojenost byly - podle toho, co slychali - stejně běžné jako slunce nebo déšť.

Ti všichni teď tvořili jeho křehký náklad.

Kapitán Sen C-tun sestoupil z můstku, kde až dosud pevně stál i přes běsnící pětimetrové vlny, o dvě paluby níže do

zšeřelého lodního prostoru, aby přítomným oznámil chmurnou zprávu, že jejich několikátý denní strastiplná pout' bude možná zbytečná.

Bylo srpnové úterý krátce před úsvitem. Podsaditý kapitán s oholenou hlavou a huňatým knírem se protáhl kolem prázdných kontejnerů upoutaných k palubě dvaasedmdesátimetrové lodi Drak z Fu-čou kvůli maskování a otevřel těžké ocelové dveře lodního prostoru.

Pohlédl na více než dvě desítky pasažérů, kteří se choulili v tmavé místnosti bez oken. V mělké vrstvě vody pod lacinými kavalci se vznášely odpadky a plastové dětské kostky.

I přes rozbouřené vlny sešel kapitán Sen - starý mořský vlk s třicetiletými zkušenostmi - po příkrých ocelových schodech bez použití zábradlí a zamířil doprostřed místnosti. Zkontroloval indikátor oxidu uhličitého a zjistil, že jeho hladina je přijatelná, přestože vzduch v místnosti byl žluklý a páchl motorovou naftou a lidmi, jež dva týdny žijí těsně vedle sebe.

Na rozdíl od mnoha kapitánů a členů posádek provozujících „kbelíky“ - lodě pašující lidi -, kteří své pasažéry přinejlepším ignorovali, a někdy je dokonce bili nebo znásilňovali, Sen se ke svým svěřencům choval korektně. Byl totiž přesvědčen, že činí správnou věc, když tyto rodiny přepravuje ze země plné strážní do země, kde je čeká ne-li jistě bohatství, pak přinejmenším naděje na šťastný Život, Do Ameriky, již Číňané říkají Mej-kuo neboli „Nádherná země“. Při této konkrétní plavbě však většina přistěhovalců Senovi nedůvěřovala.

A proč by také měla? Všichni přece předpokládali, že se kapitán spřáhl s hadí hlavou, která si jeho loď najala: s mužem jménem Kwan Ang, jenž byl všeobecně znám pod přezdívkou Kuej neboli Duch. A jelikož měl tento člověk pověst násilníka, veškeré snahy kapitána Sena navázat s přistěhovalci rozhovor se setkávaly s odmítavou reakcí a Sen se zde spřátelil pouze s jediným člověkem. Čchang Ting-er-c', který dával přednost svému západnímu jménu Sani Chang, byl pětáctiřetiletým bývalým univerzitním profesorem z předměstí obrovského přístavního města Fu-čou na jihovýchodě Číny. Do Ameriky cestoval s celou rodinou: s manželkou, dvěma syny a ovdovělým otcem.

Celkem šestkrát si Chang se Senem sedli během plavby do lodního prostoru, usrkávali silný mao-tchaj, kterého měl kapitán na lodi vždy dostatečnou zásobu, a mluvili spolu o životě v Číně a ve Spojených státech.

Kapitán Sen si nyní všiml, že Chang sedí na kavalci v předním koutu lodního prostoru. Vysoký a mírný muž se v reakci na pohled v kapitánových očích znepokojeně zamračil. Podal dospívajícímu synovi knihu, kterou právě celé rodině předčítal, a postavil se, aby se přivítal s kapitánem.

Všichni kolem nich umlkli.

„Náš radar zachytil rychlou loď plující v našem kursu.“

Na tvářích pasažérů, kteří tuto větu zaslechli, se objevilo zděšení.

„Američané?“ zeptal se Chang. „Pobřežní hlídka?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl kapitán. „Jsme v amerických vodách.“

Sen pohlédl na polekané tváře imigrantů kolem sebe. Stejně jako u většiny skupin nezákonných přistěhovalců, které kapitán přepravoval, vzniklo také mezi těmito lidmi - z nichž mnozí se před plavbou vůbec neznali - těsné pouto přátelství. Nyní se vzájemně chytli za ruce a šeptali si mezi sebou - někteří hledali útěchu, jiní ji rozdávali.

Kapitánův zrak spočinul na ženě s osmnáctiměsíční holčičkou v náručí. Její matka, jejíž obličej brázdily jizvy po bití v převýchovném táboře, sklopila hlavu a rozplakala se.

„Co můžeme udělat?“ zeptal se znepokojeně Chang.

Kapitán Sen věděl, že Chang byl v Číně velmi aktivním disidentem a že ze země neprchá z pouhého rozmaru, nýbrž ze zoufalství.

Pokud by ho americký imigrační úřad deportoval zpět do Číny, pravděpodobně by skončil jako politický vězeň v některé z nechvalně proslulých káznic v západní části země.

„Nejsme daleko od místa vylodění. Plujeme plnou rychlostí. Možná se nám podaří dorazit tak blízko, že vás budeme moci vyslat ke břehu v člunech.“

„Ne, ne,“ namítl Chang. „V takových vlnách? Vždyť všichni zemřeme.“

„Máme namířeno k přirozenému kotvišti. Moře by tam mělo být dost klidné na to, abychom mohli spustit na vodu čluny. Na pobřeží už budou čekat nákladní auta, která vás přepraví do New Yorku.“

„A co vy?“ zeptal se Chang.

„Já vyrazím zpátky do bouře. A než se oni vzmůžou na bezpečné vylodění, vy už budete uhánět po zlatých silnicích k diamantovému městu... A teď všem řekněte, aby si připravili věci. Ale jen to nejdůležitější. Peníze, fotografie. Všechno ostatní tady nechte. Ke břehu to bude honička. Zůstaňte tady dole, dokud vám Duch nebo já neřekneme, abyste za námi vyšli na palubu.“

Kapitán Sen spěšně vyrazil po příkrém žebříku na můstek. Během stoupání odříkal krátkou modlitbu za přežití k bohyni námořníků Tchien-chou a uhnul před šedou vodní stěnou, která se právě přehoupla přes bok lodi.

Když dorazil na můstek, skláněl se právě Duch nad radarovým monitorem a civěl do gumového stínítka. Stál naprosto nehybně a vzdoroval přívalům moře.

Některé hadí hlavy se oblékaly jako zámožní kantonští gangsteři z filmů Johna Wooa, ale Duch měl na sobě vždy standardní oblečení většiny čínských mužů - obyčejné kalhoty a košile s krátkými rukávy.

Byl svalnatý, ale drobný, a vždy chodil hladce oholen. Vlasy měl delší, než by se slušelo na typického byznysmena, ale nikdy si je neupravoval gelem nebo lakem.

„Za patnáct minut nás zachytí,“ prohlásil. I v tomto okamžiku, kdy mu hrozilo zadržení a zatčení, působil stejně letargicky jako prodáváč jízdenek na vesnické zastávce dálkové autobusové linky.

„Za patnáct?“ odvětil kapitán. „To není možné. Kolika uzlů dosahují?“

Přešel k námořním tabulkám, které jsou stěžejní součástí všech plavidel brázdících oceány. Na tabulkách ležela

navigační mapa oblasti, vydaná Americkou agenturou obranného mapování. Sen musel posoudit vzájemnou polohu obou lodí podle mapy a podle radaru.

Kvůli riziku vystopování měl Drak z Fu-čou odpojen globální polohovací systém, nouzovou signalizaci EPIRB i Globální námořní tísňový a bezpečnostní systém.

„Myslím, že to potrvá nejméně čtyřicet minut,“ prohlásil kapitán.

„Ne, změřil jsem vzdálenost, kterou urazili od doby, kdy jsem je zahlédl.“

Kapitán Sen pohlédl na lodníka, který celý zpocený svíral kormidlo Draka z Fu-čou a snažil se udržet turecký uzel uvázaný kolem příčky žebříku ve svislé poloze, což naznačovalo, že je kormidlo v jedné linii s trupem lodi. Klapky byly nastaveny na maximální rychlost.

Pokud se Duch nemýlil v odhadu doby, za kterou je americký pobřežní člun zachytí, pak bylo zřejmé, že se jim nepodaří dorazit včas do chráněného kotviště. Přinejlepším se mohli dostat na půl námořní míle k nedalekému kamenitému pobřeží - což bylo dostatečně blízko, aby mohli spustit na vodu čluny, ale ty by pak byly vystaveny nelítostnému bičování rozbouřeného moře.

„Jaké zbraně budou mít?“ zeptal se Duch kapitána.

„Vy nevíte?“

„Nikdy jsem nebyl zadržen,“ odvětil Duch. „Povězte mi to.“

Lodě pod Senovým velením byly v minulosti zadrženy již dvakrát - naštěstí během legitimních plaveb, a nikoliv když převážel přistěhovalce pro hadí hlavy. I přesto to pro něj byla trýznivá zkušenost.

Na jeho loď vtrhla dobrá desítka ozbrojených námořníků pobřežní hlídky, zatímco další zůstal na palubě pobřežního člunu a mířil na něj a jeho posádku dvouhlavňovým kulometem. Člun byl vybaven dokonce i malým dělem.

Kapitán nyní sdělil Duchovi, co mohou očekávat.

Duch přikývl. „Musíme zvážit naše možnosti.“

„Jaké možnosti?“ zeptal se kapitán Sen. „Nechcete snad s nimi bojovat, nebo ano? Ne. To nedopustím.“

Duch ovšem neodpověděl. Zůstal stát na radarovém stupínku a neustále zíral na monitor.

Působil vyrovnaně, ale Sen předpokládal, že v něm kлокotá vztek.

Žádná hadí hlava, se kterou kdy pracoval, neučinila tolik bezpečnostních opatření jako Duch, aby ji během plavby nikdo neodhalil a nedopadl.

Dvě desítky uprchlíků se sešly v jednom opuštěném skladu za Fu-čou a pod dozorem Duchova kolegy - „malé hadí hlavy“ - tam čekaly celé dva dny. Muž s uprchlíky poté nastoupil do letadla Tupolev 154, které je dopravilo na jedno opuštěné vojenské letiště nedaleko ruského Petrohradu. Tam se skupina ukryla do přepravního kontejneru, přemístila se do 120 kilometrů vzdáleného Vyborgu a teprve poté se nalodila na palubu Draka z Fu-čou, s nímž Sen dorazil do ruského přístavu o pouhý den dříve. Sám kapitán pak pečlivě vyplnil veškeré celní dokumenty a prohlášení - všechno přesně podle pravidel, aby nevzbudil sebemenší podezření. Duch se k nim připojil na poslední chvíli a loď zvedla kotvy přesně podle časového plánu.

Proplula Baltským mořem, Severním mořem, Lamanšským průlivem a pak už protála slavný počáteční bod všech transatlantických plaveb v Keltském moři - 49 stupňů severní šířky a 7 stupňů západní délky - a plnou parou vyrazila směrem k Long Islandu ve státě New York.

Na celé plavbě se nedalo najít nic, co by mohlo vzbudit podezření amerických úřadů.

„Jak to ta pobřežní hlídka dokázala?“ zeptal se kapitán.

„Co?“ odvětil Duch nepřítomně.

„Jak nás našla? Něco takového se nikomu nemohlo podařit. Je to vyloučeno.“

Duch se napřímil a zamířil ven do běsnící vichřice. „Kdo ví?“ zavolal zpátky. „Třeba to bylo kouzlo.“

2

„Přísáli jsme se jim přímo na zadnice, Lincolne. Jejich člun míří ke břehu, ale jestlipak to stihne? Kdepak, nestihne. Moment, neměl bych tomu spíš říkat ‚lod‘? Myslím, že jo. Na Sun je to moc velká kraksna.“

„Já nevím,“ řekl Lincoln Rhyme nepřítomně Fredu Dellrayovi.

„Poslední dobou na lodi moc nejezdím.“

Vysoký a štíhlý Dellray byl agentem FBI, který zodpovídal za federální stránku operace, jejímž cílem bylo vyhledání a zatčení Ducha, ani Dellrayova kanárkově žlutá košile ani jeho oblek - stejně tmavý jako Dellrayova kůže - nepoznaly v poslední době žehličku, ale na druhé straně nikdo v místnosti nepůsobil právě upraveným dojmem.

Půltucet lidí, kteří se nyní shlukli kolem Rhyma, strávil posledních čtyřiaadvacet hodin života prakticky bez přestávky zde v tomto zcela nepravděpodobném hlavním stanu - v obývacím pokoji Rhymova domu v západní části Central Parku, který vůbec nepřipomínal viktoriánský salonek, jímž kdysi býval, nýbrž policejní laboratoř přeplněnou stolky, laboratorním vybavením, počítači, chemikáliemi, kabely a stovkami knih a časopisů o soudních vědách.

Vyšetřovací tým se skládal z federálních i státních policistů. Stát New York zde zastupoval poručík Lon Sellitto, detektiv z oddělení vražd newyorské policie, který byl ještě daleko pomačkanější než Dellray a také o poznání zavalitější (před nedávným se přestěhoval do Brooklynu s přítelkyní, která - jak s lítostivou hrdostí prohlašoval - vařila úplně jako Emeril).

Kromě něj zde byl i mladý Eddie Teng, detektiv čínského původu z pátého newyorského okrsku, jenž zahrnoval také Čínskou čtvrt. Teng byl elegantní, atletický a módně oblečený. Na očích měl brýle od Armaniho a černé vlasy měl vyčesány tak, že vypadaly jako ježčí bodliny. Momentálně působil jako Sellittův dočasný partner, neboť detektivův obvyklý spolupracovník Roland Bell před týdnem odcestoval do rodné Severní Karolíny na rodinné setkání se dvěma syny. Během tamějšího pobytu se přitom silně spřátelil s místní policistkou Lucy Kerrovou, a tak si prodloužil

dovolenou o dalších pár dní.

Federální část týmu dále zastupoval padesátník Harold Peabody, bystrý střední manažer s bříškem, který zastával významnou funkci na manhattanské pobočce IKS, Úřadu pro imigraci a naturalizaci. Stejně jako všichni úředníci, kterým se již blíží penze, toho o sobě moc nenamluvil, ale jeho hluboké znalosti otázek přistěhovalectví svědčily o dlouhé a úspěšné profesní dráze.

Peabody s Dellrayem se během tohoto vyšetřování několikrát střetli. Po incidentu s pašeráckou lodí Golden Venture, kdy se utopilo deset nezákonných přistěhovalců poté, co loď uvízla na mělčině za Brooklynem, nařídil prezident Spojených států, aby pravomoci Úřadu pro imigraci a naturalizaci převzala u velkých případů pašování lidí FBI za podpory CIA. Imigrační úřad měl přitom s hadími hlavami a jejich pašeráckými aktivitami nesrovnatelně bohatší zkušenosti než FBI, a tak nenesl lehce, že musí předat pravomoci jiným agenturám, zvláště pak agentuře, která trvala na těsné spolupráci s newyorskou policií a - proč to neřici - také s alternativními konzultanty, jako byl Lincoln Rhyme. Peabodymu asistoval mladý agent INS jménem Alan Coe, třicátník s nakrátko ostříhanými tmavě zrzavými vlasy. Také on - energický, ale zatrpklý a náladový muž - byl pro ostatní hádankou, neboť neřekl ani slovo o svém osobním životě a kromě případu „Duch“ toho prozradil jen velmi málo také o své profesní kariéře. Rhyme si všiml, že Coeovy obleky zřejmě pocházejí z diskontních prodejen - byly okázalé, ale s neumělými švy - a že jeho zaprášené černé boty jsou opatřeny silnými gumovými podrážkami oblíbenými u příslušníků ostrahy, neboť se s nimi dali dokonale chytat kapesní zloději.

Coe se rozpovídal pouze ve chvílích, kdy pro ostatní pořádal spontánní - a zdlouhavé - přednášky o zlu nezákonného přistěhovalectví.

Přesto pracoval naprosto neúnavně a horlivě se snažil dopadnout Ducha.

Kromě těchto lidí se v domě Lincolna Rhyma objevilo za poslední týden v souvislosti s případem mnoho dalších poskoků, federálních i státních.

Je to tu jako na promenádě, pomyslel si - a řekl - Lincoln Rhyme během posledního dne nesčetněkrát.

Nyní, ve tři čtvrtě na pět ráno, projel na svém baterii poháněném invalidním vozíku Storm Arrow přes přeplněnou místnost k tabuli s poznatky o případu, na níž byla připevněna jedna z mála existujících fotografií Ducha - velmi špatný zpravodajský snímek -, dále fotografie Sena C-Tuna, kapitána Draka z Fu-čou, a mapa východního Long Islandu a oceánu kolem něj. Na rozdíl od dob, kdy se Rhyme po nehodě při ohledávání jednoho místa činu rázem změnil v kvadruplegika s postižením čtvrtého krčního obrátle a kdy byl v zatrpklém vzdoru celé dny upoután na lůžko, nyní trávil dobrou polovinu denní doby na třešňově červeném vozíku Storm Arrow vybaveném nejmodernějším ovladačem jízdy. Systém MKIV fungující na principu touchpadu známého z notebooků objednal u firmy Invacare Rhymův pomocník a ošetřovatel Thom. Ovládací jednotka, na níž spočíval Rhymův jediný fungující prst, zajišťovala mnohem lepší ovladatelnost vozíku než staré ovládání pomocí foukací trubičky.

„Jak daleko jsou od pobřeží?“ zavolal Rhyme a podíval se na mapu.

Lon Sellitto vzhledl od telefonu. „Už to zjišťuju.“

Rhyme často pracoval jako konzultant pro newyorskou policii, ale většina jeho aktivit se soustředila na klasické soudní vědy - na soudní kriminalistiku, jak tomu nyní s oblibou říkali lidé z branže posedlí žargonem. Tento případ byl pro něj tudíž neobvyklý. Před čtyřmi dny ho navštívili Sellitto, Dellray a Peabody s mlčenlivým mladým Alanem Coem. Rhyma jejich návštěva rozptýlila - ústředním tématem jeho života byl v té době jistý blížící se lékařský zákrok -, ale Dellrayovi se přesto podařilo upoutat jeho pozornost, když prohlásil:

„Seš naše poslední naděje, Linku. Máme jeden veliký problém a ani prd netušíme, kam jít, se obrátit.“

„Pokračuj.“

Interpol - toto mezinárodní zúčtovací centrum všech kriminalistických informací - vydal jednu ze svých proslulých Rudých zpráv týkající se jistého Ducha. Podle informátorů se tato nepolapitelná hadí hlava nakrátko objevila v čínském městě Fu-čou, odkud odletěla do jižní Francie a poté se přesunula do jistého ruského přístavu, aby si zde vyzvedla zásilku nezákonných čínských imigrantů. Mezi nimi se vyskytoval také Duchův pong-šou neboli pomocník - špión vydávající se za jednoho z pasažérů. Cílem plavby měl být údajně New York, jenže poté Duch záhadně zmizel.

Tchajwanská, francouzská ani, ruská policie ho nemohly nikde najít, stejně jako FBI a INS.

Dellray tedy k Rhymovi přinesl jediný důkaz, kterým policie disponovala - kufřík obsahující některé Duchovy osobní předměty nalezené v jeho utajeném domě ve Francii. To vše v naději, že jim Rhyme dokáže poskytnout informace, kam se mohla ztratit Duchova stopa.

„Proč vás na tom dělá tolik?“ zeptal se tehdy Rhyme a prohlédl si čtveřici mužů, kteří zastupovali tři hlavní policejní a bezpečnostní složky.

„Protože je to zkurvený sociopat,“ odpověděl Coe.

Peabody nabídl Rhymovi uměřenější odpověď: „Duch je pravděpodobně nejnebezpečnějším pašerákem lidí na světě.

Je stíhán za jedenáct vražd - přistěhovalců i policistů a agentů. My ale víme, že jich zabil daleko víc. Nezákonným přistěhovalcům se říká „zmizelí“ - pokud se pokusí hadí hlavu podvést, jsou zavražděni. Pokud si stěžují, jsou zavražděni. Jednoduše navždycky zmizí.“

„Kromě toho znásilnil nejméně patnáct imigrantek,“ dodal Coe. „Tedy, o patnácti víme. Ale jsem si jistý, že jich bylo víc.“

„Většina vysoko postavených hadích hlav, jako je on, necestuje osobně se zásilkama,“ prohlásil Dellray. „Jedinej důvod, proč sem ty člověky tentokrát veze sám, je fakt, že tu chce krapet rozšířit aktivitu.“

„Jestli se dostane do země,“ pokračoval Coe, „zemírou další lidé. Spousta lidí.“

Dellray se sklonil k Rhymovi. „Vyzkoušeli jsme už všechno, Lincolne. Ale nevyšťárali jsme ani t'uk. Nemáme o něm jediné osobní info, žádné dobré fotky, žádné otisky. Absolutní nulička. Teda až na tohleto.“ Agent kývl na kufřík

obsahující Duchovy osobní věci.

Rhyme se na kufík skepticky podíval. „A kam přesně do toho Ruska jel? Znáte aspoň město? Stát nebo gubernii, nebo co já vím, co to tam vlastně mají? Říkali, že je to dost velká země.“

Sellitto odvětil zvednutím obočí, což mělo znamenat: Nemáme tušení.

„Udělám, co budu moct. Ale nečekejte zázraky.“

O dva dny později si Rhyme zavolal muže zpátky. Opřel si hlavu o blahobytný polštářek, který mu Thom upevnil k vozíku, a rychle řekl: „Duch a přibližně dvacet až třicet nezákonných čínských přistěhovalců se nacházejí na palubě lodi zvané Drak z Fu-čou, která původně vyplula z přístavu Fu-čou v čínské provincii Fu-tien. Jedná se o dvaasedmdesátimetrovou nákladní loď se dvěma diesellovými motory, určenou pro kombinovanou přepravu kontejnerů a sypkého zboží. Jejím kapitánem je šestapadesátiletý Sen C-fun - Sen je příjmení - a loď má sedmičlennou posádku. Z ruského Vyborgu vyplula před čtrnácti dny v 8.45 ráno a v současné době - to je jen můj odhad - se může nacházet přibližně tři sta námořních mil od newyorského pobřeží. Má namířeno do brooklynských doků.“

„Jak jste na to, sakra, přišel?“ vyhrkl užasle Coe. Dokonce i Sellitto, který byl na Rhymovy dedukční schopnosti zvyklý, se nevěřícně zasmál.

„To je prosté. Předpokládal jsem, že do Ameriky plují z východu na západ - jinak by Duch vyrazil přímo z Číny. Mám jednoho přítele v moskevské policii, dělá ohledání místa činu. Napsali jsme spolu pár vědeckých článků. Mimochodem je to největší světový odborník na půdy a zeminy. Požádal jsem ho, aby obvolal náčelníky přístavní policie ve všech přístavech v západním Rusku. A on zatahal za nitky a sehnal všechna celní prohlášení čínských lodí, které za poslední tři týdny vypluly z ruských přístavů. Pár hodin jsme je pak společně procházeli. Budete mít asi parádně nafouklý telefonní účet. Jo, a taky jsem mu řekl, aby vám naučtoval poplatky za překlad. Já bych to aspoň udělal. No, a přitom jsme zjistili, že pouze jediná loď natankovala palivo na osmítisícimilovou plavbu, zatímco podle prohlášení měla být její plavba dlouhá jen 4400 mil. Tolik paliva by stačilo na plavbu z Vyborgu do New Yorku a zpátky do anglického Southamptonu, kde by loď mohla dotankovat. Tahle loď vůbec nemá namířeno do přístavu v Brooklynu. Hodlá tady jen vylodit Ducha s těmi imigranty a uhánět zpátky do Evropy.“

„Třeba je v New Yorku drahá nafta,“ nadhodil Dellray.

Rhyme pokrčil rameny - což bylo jedno z mála odmítavých gest, které jeho nehybné tělo umožňovalo - a kysele řekl: „V New Yorku je drahé všechno. Ale ještě jsem neskončil: v celním prohlášení Draka stojí, že přepravuje do Ameriky strojní zařízení. Ale každý kapitán musí před plavbou nahlásit ponor své lodi - tedy hloubku, do které se trup při plavbě ponoří, jestli vás to zajímá -, aby loď nemohla v mělkých přístavech uvíznout na mělčině. Drak z Fu-čou uvedl ponor tři metry.“

Plně naložená loď její velikosti by však měla ponor nejníž sedm a půl metru. Což znamená, že loď vyplula prázdná.

Teda až na Ducha a ty přistěhovalce. Jo, a tvrdím, že imigrantů je dvacet až třicet, protože Drak před plavbou nabral potraviny a pitnou vodu zhruba pro tolik lidí, pokud nepočítám - jak jsem už říkal - sedmičlennou posádku.“

„Sakra,“ prohodil jindy škrobený Harold Peabody s obdivným úsměskem.

Ještě téhož dne zachytily špiónážní satelity Draka z Fu-čou asi dvě stě osmdesát mil od břehů Ameriky, přesně jak Rhyme předvídal.

Kutr Evan Brigani americké pobřežní hlídky s pětadvaceti námořníky na palubě podporovanými spřaženým kulometem ráže 50 a osmdesátimilimetrovým dělem byl uveden do stavu pohotovosti, ale prozatím se držel v bezpečné vzdálenosti a vyčkával, až Drak připluje blíže k pobřeží.

Nyní - krátce před úterním úsvitem - se čínská loď ocitla v amerických výsostných vodách a Evan Brigant ji začal pronásledovat.

Podle plánu měla posádka převzít kontrolu nad Drakem, zatknout Ducha, jeho pomocníka a celou posádku. Pobřežní hlídka měla poté dopravit loď do přístaviště v Port Jeffersonu na Long Islandu a umístit přistěhovalce do federálního záchytného tábora. Zde měli čekat na deportaci nebo případné azylové řízení.

Mezi Rhymovým telefonem a vysílačkou pobřežního člunu blížícího se k Drakovi bylo navázáno spojení. Thom pustil hovor přes hlasitý odposlech.

„Agente Dellrayi? Tady kapitán Ransom z lodi Evan Brigant.“

„Slyším vás, kapitáne.“

„Máme dojem, že si nás všimli - mají lepší radar, než jsme si mysleli. Loď vyrazila plnou parou k pobřeží. Potřebujeme nějaké pokyny ohledně přepadového plánu. Obáváme se, že pokud se vyložíme na jejich palubu, dojde k přestřelce. Zvláště když uvážíme, koho na palubě mají. Máme strach z obětí na životech. Přijem.“

„Z jakých obětí?“ zeptal se Coe. „Mezi nedokumentovanými osobami?“

Opovržení v jeho hlase, když použil slovo označující přistěhovalce, bylo dobře patrné.

„Přesně tak. Myslíme si, že bychom měli k jejich lodi jen přirazit a počkat, až se Duch vzdá. Přijem.“

Dellray zvedl ruku a zmačkal cigaretu, kterou měl za uchem jako memento z dob, kdy ještě kouřil. „Zamítá se. Postupujte podle původních pravidel zadržení. Zastavte loď, vyloďte se na palubu a zatkněte Ducha. Máte povolení použít smrtících prostředků. Rozumíte?“

Po chvíli váhání mladý kapitán odpověděl: „Rozumím, pane. Konec.“

Linka oněměla a Thom ukončil spojení.

Spolu s následným tichem proniklo do místnosti elektrizující napětí. Sellitto si otřel dlaně do věčně zmačkaných kalhot a upravil si služební pistoli na opasku.

Dellray začal přecházet sem a tam. Peabody zavolal na ústředí INS, aby agentům řekl, že jim nemá co říct.

O chvíli později zazvonila Rhymova soukromá linka. Thom zvedl telefon v rohu místnosti. Chvilí poslouchal a pak vzhlédl. „To je doktorka Weaverová, Lincolne. Volá ohledně té operace.“ Pohlédl na místnost plnou napjatých strážců zákona. „Řeknu jí, že se jí ozveš.“

„Ne,“ odvětil Rhyme odhodlaně. „Vezmu si to hned.“

3

Vítr byl nyní silnější a vlny šplouchaly vysoko nad boky neohroženého Draka z Fu-čou.

Duch nenáviděl plavbu po moři. Byl to muž zvyklý na luxusní hotely, na zacházení jako v bavlnce. Plavby s nezákonnými přistěhovalci byly naopak špinavé, ukoptěné, studené a nebezpečné. Člověk moře nezkrátí, pomyslel si nyní Duch, a nikdy ho zkrátit nedokáže.

Moře je ledový příkrov smrti.

Přejel pohledem zadní část lodi, ale svého pang-šau nikde neviděl.

Otočil se k přídi, přimhouřil oči před větrem, ale stále nespatriil žádnou pevninu - pouze nekonečná horstva černé vody.

Vystoupal na můstek a zabušil na okénko zadních dveří. Kapitán Sen zvedl hlavu a Duch na něj mávl.

Sen si nasadil na hlavu pletenou čepici a poslušně vyšel ven do deště.

„Zanedlouho tu bude pobřežní hlídka,“ křikl Duch skrz fičíci vítr.

„Ne,“ odpověděl Sen, „Stihnu dorazit dost blízko, abyste se mohli vyložit, než nás zadrží. Určitě to dokážu.“

Duch však upřel na kapitána poklidné oči a prohlásil: „Uděláte to takhle: Necháte ty muže na můstku a spolu se zbytkem posádky sejdete dolů mezi prasátka. Ukryjete se mezi nimi a nebudete z lodního prostoru vylézat.“

„Ale proč?“

„Protože jste dobrý muž,“ odpověděl Duch. „Jste příliš hodný, než abyste dokázal lhát. Za kapitána se budu vydávat já.

Mohu se podívat člověku do očí a on uvěří všemu, co mu říkám. Vy to nedokážete.“

Duch sebral Senovi čepici. Kapitán se pro ni instinktivně natáhl, ale pak svěsil ruku. Duch si nasadil čepici na hlavu.

„Tak,“ řekl beze špetky humoru, „Vypadám jako kapitán? Myslím, že ze mě bude dobrý kapitán.“

„To je moje loď.“

„Ne,“ opáčil Duch. „Během této plavby je Drak moje loď. To já vám platím jednobarevnými penězi.“ Americké dolary

byly daleko cennější a převoditelnější než čínské Juany, jimiž kapitánům platilo mnoho nevýznamných hadích hlav.

„Nebudete s nimi bojovat, že ne? Myslím s pobřežní hlídkou.“

Duch se netrpělivě zasmál. „Jak bych s nimi mohl bojovat? Mají s sebou desítky námořníků.“ Kývl směrem k lodníkům na můstku.

„Vyřídte svým mužům, že mají poslouchat mé rozkazy.“ Když Sen zaváhal, Duch se k němu naklonil a upřel na něj pokorný, ale přesto mrazivý pohled, který dokázal rozrušit každého, komu se Duch podíval do očí. „Chtěl jste mi snad něco říct?“

Sen uhnul pohledem a vystoupil na můstek, aby dal námořníkům příslušné instrukce.

Duch se otočil zpátky k zádi a znovu začal hledat svého pomocníka. Nato si nasadil kapitánovu čepici ještě pevněji na hlavu a vyrazil na můstek, aby se ujal velení rozkymácené lodi.

Deset soudců pekla...

Muž se proplížil přes hlavní palubu k zádi Draka z Fu-čou, vystrčil hlavu přes bok lodi a začal znovu zvracet.

Celou noc ležel vedle záchranného člunu - již od chvíle, kdy se zvedla bouřka a on uprchl ze zapáchajícího lodního prostoru, aby očistil své tělo od disharmonie způsobené rozkolébaným mořem.

Deset soudců pekla, pomyslel si znovu. Jeho vnitřnosti svíralo trýznivé dávení nasucho a byla mu neskutečná zima.

Nikdy v životě se necítil tak prachmizerně. Schoulil se k rezivému zábradlí a zavřel oči.

Jmenoval se Sonny Li, přestože jeho skutečné křestní jméno, kterým ho obdařil neústupný otec, znělo Kchang-mej neboli „Vzdoruj Americe“. Pro děti narozené za Maovy vlády bylo typické, že dostávaly podobně politicky korektní - a veskrze hanebná - přízviska.

Stejně jako mnoho mladých lidí z pobřežních oblastí Číny - jmenovitě z provincií Fu-fien a Kuang-tung - si však také Li osvojil západní přídomek. Jméno Sonny mu dali chlapci z jeho gangu podle nebezpečného a mrzutého syna Dona Corleoneho ve filmu Kmotr.

Přesně jako postava, po níž byl pojmenován, již Sonny Li v životě zažil - a také zapříčinil - mnoho násilností, z nichž žádná ho však nikdy nedostala na kolena tolik jako tahle zpropadená mořská nemoc.

Soudci pekla...

Li byl připraven, že se ho jednou zmocní pekelné bytosti. Hodlal se přiznat ke všem špatnostem, jichž se v životě dopustil, ke vší hanbě, kterou způsobil svému otci, ke všem svým hloupostem, ke všem škodám. Budiž mi bůh Tchaj-šan přísoudí místo v pekle. Jen ať už poleví ta zatracená nevolnost! Zmámen téměř dvoutýdenní skrovnou stravou a otupělý závratí si Li představoval, že se moře vzbourilo díky zlobě nějakého draka; toužil si vypárat z kapsy těžkou pistolí a pálit do té bestie kulku za kulkou...

Ohlédl se za sebe k můstku. Zdálo se mu, že zahlédl Ducha, ale vtom se mu žaludek opět vzbouril a on se musel otočit zpátky k zábradlí.

Sonny Li zapomněl na hadí hlavu, zapomněl na nebezpečný život v provincii Fu-tien, zapomněl na všechno kromě deseti soudců pekla, kteří dováděivě vzývali demony, aby mu dloubali do žaludku kopím.

Znovu začal dávit.

Vysoká žena se opřela o auto, čímž vznikl obrázek plný kontrastů: ženiny rudé vlasy vlající v prudkém větru, křiklavě

žlutá barva starého chevroletu Camaro, černý služební opasek zakrývající stejně černou pistoli.

Amélie Sachsová v džínách a větrovce s kapuci, na jejichž zádech se táhl nápis NYPD OHLEDÁNÍ MÍSTA ČINU, se zadívala na rozbourané vody přístaviště u Port Jeffersonu na severním pobřeží Long Islandu. Zkoumavě si prohlédla shromaždiště kolem sebe. Lidé z imigračního a naturalizačního úřadu, agenti FBI, členové suffolské okresní policie i její kolegové z newyorské policie - ti všichni utvořili kordon na zdejší parkovišti, které by v průměrný srpnový den bylo plné rodinek a výrostků, jež přišli na místní pláž natchytat trochu bronzu.

Nedaleko parkovaly dva velké autobusy pro přepravu vězňů, které si INS vypůjčil od vězeňské služby, asi šest sanitek a čtyři dodávky plné agentů nejrůznějších zásahových skupin. Teoreticky měl být Drak z Fu-čou po příplutí do přístavu již dávno pod kontrolou posádky pobřežního člunu Evan Brigant a Duch i jeho pomocník zajati.

Mezi dobou, kdy Duch poprvé zahlédne kutr pobřežní hlídky, a dobou zásahu amerických námořníků však existovalo určité časové rozpětí - možná až plných čtyřicet minut. Duch a jeho pang-šou tak měli spoustu času převléci se za přistěhovalce a ukrýt veškeré zbraně, což hadí hlavy dělaly velmi často. Nebylo tedy vůbec jisté, že se pobřežní hlídce podaří všechny přistěhovalce účinně prohledat ještě před příplutím lodi sem do přístavu, a nedalo se vyloučit, že se hadí hlava a její pomocníci pokusí prostřílet na svobodu.

Sachsově přitom hrozilo největší nebezpečí. Jejím úkolem totiž bylo „projit v roštu“ celou loď - prohledat ji a shromáždit veškeré důkazy, které by mohly Ducha usvědčit z nejrůznějších obvinění, a případně i nalézt stopy vedoucí k jeho spojencům. Pokud by takový ohledávač procházel místo činu, na němž bylo například nalezeno mrtvé tělo nebo se stala loupež a pachatel z něj již dávno uprchl, hrozilo mu relativně malé nebezpečí. Pokud se však ohledání týkalo místa, kde se jen krátce předtím uskutečnila velká zatýkácí operace zahrnující neznámý počet pachatelů, jejichž vzhled navíc nebyl dobře znám, pak mohlo být riziko značné - obzvláště v případě pašeráků lidí, kteří měli snadný přístup ke špičkovým zbraním.

Sachsově zazvonil mobilní telefon, a tak se posadila na přiléhavé sedadlo chevroletu a přijala hovor.

Ve sluchátku se ozval Rhyme.

„Jsme všichni na místě,“ oznámila mu.

„Myslíme si, že se na nás chystají, Sachsová,“ řekl Rhyme. „Drak odbočil k pevnině. Pobřežní člun u něj bude dřív, než stačí dorazit na břeh, ale máme dojem, že se Duch připravuje na souboj.“

Sachsová pomyslela na všechny ty nebohé lidi na palubě.

Když se Rhyme odmlčel, zeptala se: „Volala ti?“

Rhyme na chvíli zaváhal a pak řekl: „Ano. Asi před deseti minutami. Příští týden mají skulinu v manhattanské nemocnici. S podrobnostmi se mi ještě ozve.“

„Jo jo,“ řekla Sachsová.

Zmíněnou osobou byla doktorka Cheryl Weaverová, renomovaná neurochirurgička, která přijela do New Yorku ze Severní Karolíny, aby jeden semestr přednášela v Manhattanské fakultní nemocnici. Slovem „skulina“ pak Rhyme míní volný termín pro experimentální chirurgický zákrok, který hodlal podstoupit - pro operaci, jež mohla zmírnit jeho tělesné postižení.

Pro operaci, již Sachsová neschvalovala.

„Já bych tam povolal další sanitky,“ konstatoval Rhyme. Nyní hovořil úsečným tónem - neměl rád, když se do pracovních záležitostí míchala osobní témata.

„Postarám se o to.“

„Ještě se ti ozvu, Sachsová.“

Telefon oněměl.

Sachsová proběhla plískanicí k jednomu z příslušníků suffolské okresní policie a zajistila u něj lékařské posily. Nato se vrátila do chevroletu, posadila se na sedadlo s oválným opěradlem a naslouchala bubnování silného deště na čelním skle a plátěné střeše. Ve vlhkém vzduchu voněl interiér auta plastem, benzinem a starými koberci.

Myšlenky na Rhymovu operaci ji zavedly ke svému nedávnému rozhovoru s jiným lékařem - s doktorem, který neměl s Rhymovou operací míchy vůbec nic společného. Sachsová si nepřála, aby její myšlenky zabloudily právě tímto směrem, ale stalo se.

Před dvěma týdny stála Amélie Sachsová před automatem na kávu v nemocniční čekárně - kousek od vyšetřovny, v níž právě pobýval Lincoln Rhyme. Ještě nyní si Amélie dobře vzpomínala, jak na podlahu ze zelených kachlíček dopadalo neúprosné červencové slunce.

Tehdy k ní náhle přistoupil muž v bílém plášti a oslovil ji s mrazivou vážností: „A, paní Sachsová. Tady jste.“

„Dobrý den, doktore.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolna Rhyma.“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

Sachsově se rozbušilo srdce. „Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Co kdybychom se posadili třeba támhle do rohu?“ zeptal se doktor a tvářil se přitom více jako ředitel pohřební služby než jako lékař.

„Zůstaneme tady,“ řekla Sachsová rozhodně. „Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu.“

Se Sachsovou nyní zacloumal prudký poryv větru. Znovu se zadívala na přístaviště - na dlouhé molo, u něhož měl zakotvit Drak z Fu-čou.

Špatná zpráva...

Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu...

Přepnula vysílačku na bezpečnou frekvenci pobřežní hlídky - ne aby se dozvěděla, co nového se děje s Drakem, nýbrž

aby vypudila myšlenky z oné neskutečně přesvětlené nemocniční čekárny.

„Jak jsme daleko jsme od pevniny?“ zeptal se Duch dvou zbývajících posádky na můstku.

„Jednu mili, možná méně.“ Štíhlý muž za kormidlem se rychle podíval na Ducha. „Otočíme se těsně před mělčinou a pokusíme se dorazit k přístavu.“

Duch se zahleděl před sebe, loď se právě ocitla na vrcholku další vlny, a tak Duch nakrátko spatřil světle šedou linii pobřeží.

„Plujte stále v kursu,“ poručil. „Za chvíli se vrátím.“

Napnul svaly a vyrazil ven. Vitr s deštěm mu bičovaly tvář, ale Duch se vytrvale prodíral na kontejnerovou palubu a pak na palubu pod ní. Nakonec dorazil ke kovovým dveřím, které vedly do lodního prostoru. Vešel dovnitř a zadíval se na prasátka. Jejich obličej se k němu obrátil a zračila se v nich směsice strachu a trýzně. Žalostně vyhlížející muži, otrhané ženy, špinavé děti - a dokonce i pár tupých děvčat. Proč se jejich připitomělé rodiny obtěžují tahat s sebou i je.

„Co se děje?“ zeptal se kapitán Sen, „Už je ten člun vidět?“

Duch neodpověděl. Prohlížel si prasátka a hledal mezi nimi svého pang-šou. Nikde ho však nespapal, a tak se vztekle otočil zpátky.

„Počkejte!“ zavolal na něj kapitán.

Duch vyšel ven a zavřel za sebou dveře. „Pang-šou!“ rozkřikl se.

Nikdo se mu neozval a Duch se neobtěžoval zavolat podruhé.

Přišrouboval petlice na dveřích lodního prostoru, aby se nedaly otevřít zevnitř, a spěšně vyrazil do své kajuty, která se nacházela na stejné palubě jako můstek. Během chůze po schodech vytáhl z kapsy otlučenou krabičku z černého plastu, která vypadala jako otevírač garážových dveří jeho luxusního domu v Sia-menu.

Otevřel krabičku, zmáčkl jeden knoflík a hned po něm druhý.

Rádiový signál si proklestil cestu o dvě paluby níže až k jutovému pytli, který Duch umístil do lodního prostoru na zádi, těsně pod čáru ponoru. Signál uzavřel elektrický obvod a vyslal elektrický výboj z devítivoltové baterie do rozbušky umístěné v dvou kilogramech výbušniny Composition 4.

Detonace byla obrovská, daleko silnější, než Duch očekával.

Do vzduchu vychrstlo neskutečné množství zpěněné vody, jejíž výška hravě přesáhla nejvyšší vlny.

Ducha samotného odmrštila exploze ze schodiště na hlavní palubu.

Dopadl na bok a zůstal omráčeně ležet.

Příliš mnoho!, uvědomil si. Nastražil příliš mnoho výbušniny. Loď se již nyní začínala naklánět na bok, jak do otvoru v trupu proudila mořská voda. Duch předpokládal, že potrvá nejméně půl hodiny, než se loď potopí. Nyní se však zdálo, že půjde ke dnu za pouhých pár minut. Pohlédl směrem k můstkové palubě s malou kajutou, kde se nacházely všechny jeho peníze a zbraně, a pak se ještě jednou rozhlédl po ostatních palubách, zda neuvidí pang-šou. Jako by se však po něm země slehla. Na další hledání již nebyl čas. Duch se postavil, doškrábal se po naklánějící se palubě k nejbližšímu záchrannému člunu a začal odmotávat zajišťovací lana.

Drak se znovu zhoupal a naklonil se ještě více na stranu.

4

Ten zvuk byl ohlušující. Stovka bucharů na kusu železa.

Téměř všichni přistěhovalci byli rázem odhozeni na chladnou a vlhkou podlahu. Sam Chang se vyškřábal na nohy a zvedl nejmladšího syna, který dopadl do louže mazlavé vody. Hned poté pomohl vstát manželce a starému otci.

„Co se stalo?“ křikl na kapitána Sena, který si prodíral cestu zpanikařeným davem ke dveřím vedoucím na palubu.

„Najeli jsme na skálu?“

„Ne, na žádnou skálu,“ zavolal kapitán. „Moře je tady třicet metrů hluboké. Buďto Duch vyhodil loď do vzduchu, anebo po nás střílí pobřežní hlídka. Nevím.“

„Co se děje?“ vypytoval se zděšený muž, který seděl vedle Changa.

Byl otcem rodiny, jež si v lodním prostoru našla místo hned vedle Changových, a jmenoval se Wu Čchi-čchen. Jeho manželka ležela netečně na nedalekém kavalci. Během celé plavby trpěla horečkami a upadala do letargie, takže nyní sotva vnímala výbuch a zmatek kolem sebe.

„Co se děje?“ opakoval Wu vysokým hlasem.

„Potápíme se!“ vykřikl kapitán a spolu s několika dalšími členy posádky se pokusil otevřít petlice dveří. Ty se však ani nepohnuly.

„Zaklínal je!“

Někteří přistěhovalci, muži i ženy, začali naříkat a kolébat se tam a zpátky. Děti stály zmrztělé strachem a po špinavých tvářích jim kanuly slzy. Sam Chang a několik dalších lidí se připojili ke kapitánovi a usilovně tahali za petlice. Těžké kovové pruty se však nepohnuly ani o milimetr.

Chang si všiml, že na podlaze stojí kufr. Ten se však vzápětí pomalu překloupil na bok a s hlasitým plácnutím dopadl na podlahu; Drak se ostře nakláněl. Skrz švy v kovových plátech pronikala do prostoru chladná mořská voda. Louže, do níž spadl Changův syn, byla nyní již metr hluboká. Několik lidí sklouzlo do prohlubujících se tůní v nejnižší položených výčnělcích, které se rychle plnily odpadky, zavazadly, jídlem, umělohmotnými kelímky a novinami. Všichni křičeli a plácali kolem sebe rukama.

Zoufalí muži, ženy a děti marně bouchali kusy zavazadel do kovových stěn ve snaze je prolomit, choulili se jeden ke druhému, vzlykali, křičeli o pomoc, modlili se... Žena se zjizveným obličejem svírala svou malou dcerku naprosto stejně, jako k sobě dcerka tiskla špinavou žlutou hračku Pokémona. Obě přitom vzlykaly.

Zatuchlý vzduch v lodním prostoru prořezávalo silné skřípění umírající lodi a zkažená hnědá voda uvnitř byla stále hlubší.

Muži, kteří u dveří zápolili s petlicemi, však nedosáhli žádného pokroku. Chang si odhrnul vlasy z očí.

„Tohle nepůjde,“ řekl kapitánovi. „Musíme se dostat ven jinudy.“

„Na podlaže v zadní části je přístupový panel,“ odvětil kapitán Sen. „Vede do strojovny. Ale jestli se trup protrhl právě tam, nedokážeme ho otevřít. Bude tam příliš velký tlak...“

„Kde to je?“ naléhal Chang.

Kapitán ukázal na malé dveře zajištěné čtyřmi šrouby. Otvor byl tak malý, že jím mohla projít vždy jen jedna osoba. Sen s Changem k němu vyrazili a úporně se snažili udržet vzpřímený postoj i přes ostře nakloněnou podlahu. Šlachovitý Wu Čchi-čchen pomohl nemocné manželce na nohy - žena se třásla zimnicí. Chang se sklonil ke své ženě a řekl pevným hlasem:

„Poslouchej mě. Budeš držet naši rodinu pohromadě. Drž se blízko mě tam u těch dveří.“

„Ano, muži.“

Chang zamířil za kapitánem k přístupovým dveřím a pomocí Senova vystřelovacího nože se oběma mužům podařilo odstranit šrouby. Chang silně zatlačil do dveří, které se bez většího odporu propadly do prostoru pod nimi. Voda pronikala i do strojovny, ale nedosahovala zde takové hloubky jako v lodním prostoru. Chang v ní zahlédl strmé schody vedoucí na hlavní palubu.

Ozvalo se ječení a křik, když imigranti spatřili otevřený průchod ven. V panice vyrazili kupředu a přimáčkli přitom některé cestující na kovové zdi. Chang uštědřil dvěma mužům silnou ránu pěstí.

„Ne!“ vykřikl. „Jeden po druhém, jinak všichni zemřeme.“

Několik dalších mužů se se zoufalstvím v očích vyřítlo proti Changovi. V tu chvíli se k nim však obrátil kapitán a zamával před sebou nožem. Muži ustoupili. Kapitán Sen s Changem se postavili vedle sebe čelem k davu. „Jeden po druhém,“ zopakoval kapitán.

„Do strojovny a pak po žebříku nahoru. Na palubě jsou záchranné čluny.“

Pokynul přistěhovalcům, kteří stáli nejbliže u dveří, a ti se vyplížili ven. Jako první lezl John Sung - lékař a disident, s nímž Chang během plavby několikrát hovořil. Sung se za dveřmi zastavil a přikrčil se, aby mohl pomoci ostatním. Hned za ním vylezl mladý manželský pár a rychle pelášil k žebříku.

Kapitán zachytil Changův pohled a přikývl. „Bězte!“

Chang pokynul svému otci Čchangovi 'Tie-čch' a starý muž prolezl otvorem, přičemž ho John Sung pevně držel za rameno. Následovali Changovi synové: dospívající William a osmiletý Ronald. Za nimi byla na řadě Changova žena. Chang prošel otvorem jako poslední, ukázal své rodině k žebříku a sám zůstal u dveří, aby pomohl Sungovi s ostatními. Následovala Wuova rodina: Čchi-čchen, jeho nemocná žena, dospívající dcera a malý syn.

Chang se natáhl do lodního prostoru, aby podal ruku dalšímu imigrantovi, ale ke dveřím se právě hrnuli dva členové posádky.

Kapitán Sen je popadl za rameno. „Ještě pořád tady velím já,“ osopil se na ně. „Drak je moje loď. Pasažéři půjdou první.“

„Pasažéři? Vy idiote, vždyť je to dobytek!“ vykřikl jeden z členů posádky, odstrčil na stranu zjizvenou matku s dcerkou a prolezl otvorem.

Ostatní následovali ihned po něm, srazili Sunga na podlahu a vyrazili ke schodišti. Chang pomohl lékaři na nohy.

„Nic mi není,“ vykřikl Sung, sevřel přívěsek, který nosil na krku, a mumlavě odříkal zkrácenou verzi modlitby.

Chang zaslechl jméno Čchen-wu, boha severní oblohy a ochránce proti zločincům.

Loď se prudce zakymácela a začala se naklánět ještě rychleji.

Otvorem silně fičel vzduch unikající z lodního prostoru, který se nyní bleskurychle plnil vodou. Křik imigrantů nabral srdceryvný nádech a záhy se smísil s dusivými zvuky, loď jde ke dnu, pomyslel si Chang. Zbývá nám nanejvýš pár minut. Za sebou zaslechl syčivý, jiskřivý zvuk. Ohlédl se a viděl, jak voda proudí ze schodiště přímo na mohutné umazané motory. Jeden z nich se zastavil a ve strojovně pohasla světla. Netrvalo dlouho a utichl i druhý motor.

John Sung ztratil oporu a sklouzl po podlaže na stěnu.

„Rychle pryč!“ zavolal na něj Chang. „Tady už toho moc nenaděláme.“

Lékař přikývl, doškrábal se ke schodům a vylezl ven. Chang se však ještě jednou otočil ke dveřím, aby se pokusil zachránit alespoň jednoho nebo dva další cestující. Při pohledu, který se mu naskytl, se však celý otřásl a zvedl se mu žaludek: ze dveří proudila voda, z níž do strojovny vyčuhovaly čtyři paže a zoufale mávaly o pomoc.

Chang popadl jednu mužskou ruku, ale přistěhovalec byl tak pevně zaklíněn mezi ostatní, že se nedal vytáhnout ven.

Paže se ještě jednou zachvěla a pak už Chang cítil, jak její prsty ochabují. Skrz vodní clonu, která nyní bublavě proudila do strojovny, zahlédl Chang nakrátko obličej kapitána Sena. Chang na něj kývl, aby se pokusil vyškrábat ven, ale kapitán vzápětí zmizel v černé prázdnotě lodního prostoru. O několik vteřin později však lysý kapitán opět připlaval ke dveřím a prostrčil cosi přes proud všudypřítomné mořské vody Changovi.

Co to je? Chang se chytil trubky, aby neskouzl do zpěněné vody, a natáhl se pro předmět, který mu kapitán podával. Sevřel svalnaté prsty kolem jakési látky a prudce zatahl. Bylo to malé dítě, dcera zjizvené ženy, která se nakrátko objevila u dveří mezi prořídlym lesem bezvládných rukou. Holčička se dusila, ale byla při vědomí, Chang si batole pevně přitiskl na prsa a pustil se trubky. Sklouzl po vodě ke stěně a doplaval ke schodišti, kde se prodral skrz ledovou kaskádu o palubu výše.

Pohled, jenž se mu nabídl, mu vyrazil dech. Zád' lodi již byla sotva nad vodou a šedé zvířené vlny pokrývaly polovinu paluby. Wu Čchi-čchen a Changův otec se syny se právě snažili odvázat velký oranžový nafukovací člun upevněný na zádi. Člun již plaval na vodě, ale pokud by nebyl včas odvázan, potápějící se loď by ho zakrátko strhla s sebou.

Chang klopýtavě vyrazil kupředu, podal dítě manželce a začal ostatním pomáhat odmotat lano. Uzel, který zajišťoval člun, se však brzy ocitl ve vlnách. Chang se ponořil pod hladinu a bezvysledně tahal za konopný uzel. Svaly se mu napínaly úsilím, ale vše bylo marné. Vtom se vedle něj objevila ruka. Jeho syn William mu podával dlouhý a ostrý nůž, který pravděpodobně našel na palubě. Chang si ho vzal a přezíval lano tak dlouho, až konečně povolilo.

Chang se synem se poté vynořili nad hladinu a zadýchaně pomohli nasednout do člunu své rodině, Wuovým, Johnu Sungovi a ještě jednomu páru. Mohutné vlny vzápětí odnesly člun daleko od potápějící se lodi.

Chang se obrátil k lodnímu motoru. Zatáhl za lanko, ale motor nenaskočil.

Bylo však nezbytně nutné, aby motor okamžitě nastartoval, neboť bez jeho pomoci by moře za pár vteřin člun převrhlo.

Chang tedy začal zběsile cukat lankem a motor se konečně probudil k životu, Chang se usadil v zadní části člunu a rychle nasměroval malé plavidlo do vln. Člun se kolébal sem a tam, ale nezvrhl se. Chang přidal rychlost, opatrně opsal s člunem kruh a zamířil přes mlhu a déšť zpátky ke zmírající lodi.

„Kam jedete?“ zeptal se Wu.

„Za ostatními,“ křikl Chang. „Musíme najít ostatní. Někteří by ještě mohli být...“

V tom okamžiku prosvíštěla necelý metr od nich kulka.

Duch byl bez sebe vzteky.

Stál na přídi potápějícího se Draka z Fu-čou, držel ruku na návléčném laně předního záchranného člunu a ohlížel se za sebe na moře, kde v dálce asi padesáti metrů právě zahlédl několik zasraných prasátek, kterým se podařilo uprchnout. Znovu vystřelil z pistole a znovu minul. Vzhledem k rozbouřenému moři byla přesná střelba na takovou vzdálenost prakticky nemožná.

Duch se zamračil vztekem, když jeho cíle domaněvovaly za Draka, mimo jeho dohled. Odhadl vzdálenost na můstkovou palubu, kde se nacházela jeho kajuta se samopalem a penězi - více než sto tisíce v jednobarevné hotovosti. Na okamžik přemýšlel, zda by stihl dorazit do kajuty včas.

V tu chvíli se jakoby na povel vyvalilo z trupu Draka obrovské množství zpěněné směsice vzduchu a vody, loď se začala potápět ještě rychleji a ještě více se naklonila na bok.

Ztráta peněz a osobních věcí Ducha mrzela, ale za jeho život rozhodně nestála. Nastoupil tedy do člunu a odrazil se veslem od lodi.

Zadíval se na moře kolem sebe a usilovně se snažil zahlédnout něco skrz mlhu a déšť. Na hladině poskakovaly dvě hlavy a dvojice paží s panicky roztaženými prsty na něj zběsile mávala.

„Tady, tady!“ vykřikl Duch. „Zachráním vás!“

Muži se k němu otočili a prudce kopali nohama, aby se dostali co nejvíce nad hladinu a Duch je dobře viděl. Byli to dva členové posádky - ti, kteří s ním zůstali na můstku. Duch znovu zvedl automatickou pistoli Model 51, kterou používala čínská armáda, a dvěma výstřely je oba zabil.

Nastartoval přívesný motor, vyrazil do vln a naposledy se rozhlédl, zda někde neuvidí svého pang-šou. Nikde však po něm nenašel ani stopy. Jeho pomocník byl sice nelítostný zabiják a při přestřelkách se choval naprosto neohroženě, ale když ho někdo vytrhl z důvěrně známého prostředí, dokázal se změnit v úplného pitomce. Pravděpodobně spadl do vody a utonul, protože neodhodil těžkou pistoli a munici. Jenže Duch se teď musel postarat o jiné věci. Nasměroval člun k místu, kde naposledy spatřil prasátka, a vybudil motor naplno.

Nebyl čas hledat záchrannou vestu.

Nebyl čas na nic.

Krátce poté, co exploze roztříštila zrezivělý trup Draka z Fu-čou a srazila Sonnyho Li na břicho, se loď začala naklánět.

Náhle se k němu nahrnula voda a nelítostně ho začala stahovat do oceánu. Netrvalo dlouho a Li zjistil, že se již nedrží boku lodi, nýbrž že se ocitl samotný a bezmocný ve zběsilých vodních kopcích.

Deset posraných soudců pekla, pomyslel si hořce v angličtině.

Voda byla chladná, těžká a odporně slaná. Vlny ho obrátily na záda, vyzvedly ho vysoko do vzduchu a přelily se přes něj. Li však začal prudce kopat a podařilo se mu vyplavat na hladinu. Rozhlédl se, zda někde neuvidí Ducha, ale v zamženém vzduchu a bodajícím dešti nikoho nespasil. Nechtěně si lokl ohavně chutnající vody a začal kašlat a lapat po dechu. Denodenně vykouřil tři balíčky cigaret a vypil několik litrů piva Tsing-dao a mao-tcha, takže mu zakrátko došel dech a jeho málo používané svaly na nohou se začaly kroutit bolestivou křečí.

Neochotně si sáhl k opasku a vytasil automatickou pistoli. Upustil ji do vln a pistole začala rychle klesat ke dnu. Totéž pak učinil se třemi zásobníky nábojů v zadní kapse. Nyní se mu plavalo o něco lépe, ale rozhodně to nestačilo.

Potřeboval záchrannou vestu - cokoliv, co by plavalo na vodě, cokoliv, co by mu pomohlo v trýznivém úsilí udržet se na hladině.

Náhle se mu zdálo, že zaslechl zvuk lodního motoru, a tak se co nejvíce otočil jeho směrem. Třicet metrů od něj plaval na vodě oranžový záchranný člun. Li zvedl ruku, ale právě když se nadechoval, vchrstla mu do tváře další vlna, Liovy plíce se naplnily štiplavou vodou.

Spalující bolest na prsou.

Vzduch... Potřebuji vzduch.

Vtom do něj narazila další vlna. Li se ponořil pod hladinu, kam ho stahovaly neskutečně mocné svaly fádne šedivé vody. Pohlédl si na ruce. Proč se nehýbou? Pádňuj, kopej! Nenech se tím mořem vemnout! Li se opět pokusil vyplavat na hladinu.

Nenech...

Znovu vdechl vodu.

Nenech se...

Před očima se mu objevily černé a stále se rozšiřující mžítky.
Deset soudců pekla...
No, pomyslel si Sonny Li, zdá se, že se s nimi už brzy setkám.
5

Bylo jich asi dvanáct a leželi mu u nohou v chladné polévce na dně záchranného člunu sevřeného mezi vodními horstvy dole a drásavým deštěm nahoře. Jejich ruce se zoufale držely lana táhnoucího se po obvodu oranžového člunu.

Sam Chang, bezděčný kapitán tohoto křehkého plavidla, si prohlédl jednotlivé pasažéry. V zadní části člunu se kolem něj choulily dvě rodiny - jeho a Wuova. Vpředu seděl doktor John Sung a dva další lidé, kterým se podařilo uniknout z lodního prostoru a jež znal Chang pouze křestními jmény: Čchao-chua a jeho žena Rose.

Těsně nad nimi se rozprskla vlna a ještě více zmáčela nešťastné cestující. Changova žena Mej-mej si svlékla svetr a zahalila do něj droboučkou dceru zjizvené ženy. Chang si s bolestí v duši vzpomněl, že se holčička jmenuje Pcho-ji, což znamená Drahocenné dítě - dívka se během plavby stala jakýmsi jejich talismanem, který má nosit Štěstí.

„Plavte!“ vykřikl Wu. „Plavte ke břehu.“

„Musíme najít ostatní.“

„On po nás střílí!“

Chang se podíval na kypící moře. Duch však nikde v dohledu nebyl.

„Již brzy vyrazíme. Ale nejdřív musíme zachránit všechny, kteří se ještě zachránit dají. Hledejte je!“

Sedmnáctiletý William se vyškřábal na kolena a přimhouřil oči před ostrou vodní sprškou. Wuova dospívající dcera učinila totéž.

Wu cosi zakřičel, ale náraz vlny mu odvrátil hlavu stranou, takže ho Chang neslyšel.

Chang nyní propletl ruku kolem lana, prudce se odrazil nohama od držáku vesla, zapřel se a s vypětím všech sil se pokusil opsat s člunem kruh kolem Draka z Fu-čou, jehož záď se nyní tyčila asi dvacet metrů od nich. Loď však stále sklouzávala níže a níže pod hladinu, přičemž z ní čas od času vystřelil vysoký gejzír zpěněné vody, jak ze štěrbin v lodních okénkách nebo poklopec prudce unikal vzduch.

V okolí se pravidelně rozléhalo skučení připomínající řev bolestivě zraněného zvířete.

„Tam!“ vykřikl William. „Myslím, že někoho vidím.“

„Ne!“ zvolal Wu Čchi-čchen. „Musíme odtud! Na co ještě čekáte?“

William ukazoval do vodní masy. „Ano, otče. Tam!“

Chang zahlédl asi deset metrů od člunu kus čehosi tmavého a vedle toho mnohem menší bílý kus. Snad to byla hlava a ruka.

„Nechte je být!“ volal stále Wu. „Uvidí nás Duch! Zastřelí nás!“

Chang si ho však nevšímal a nasměroval člun k oběma kusům, z nichž se po chvíli skutečně vyklubal muž. Byl bledý a zjevně se dusil. Plácal rukama do vzduchu a v obličejí měl vepsanu hrůzu. Chang si vzpomněl, že se jmenuje Sonny Li. A že zatímco většina imigrantů trávila čas na palubě rozhovory a vzájemným předcítáním, několik mužů, kteří cestovali bez rodin, se od nich drželo stranou. Li patřil k nim. Bylo na něm cosi zlověstného. Během celé plavby sedával o samotě, tvářil se mrzutě a čas od času zpražil pohledem děti, které kolem něj tropily rámus. Častokrát se také nepozorovaně vyplížil na palubu, což Duch imigrantům přísně zakázal. A když už se občas rozhovořil, až příliš živě se vyptával, co jednotlivé rodiny plánují v New Yorku dělat a kde hodlají bydlet - což byly otázky, o nichž se moudří nezákonní přistěhovalci raději s nikým nebavili.

Přesto byl Li lidská bytost, která zoufale potřebovala pomoc, a Chang byl odhodlán se ho pokusit zachránit.

Muže však vzápětí pohltila vlna.

„Nechte ho být!“ zašeptal Wu vztekle. „Je po něm.“

Z přední části člunu se ozval hlas mladé Rose: „Prosím, pojďme už!“

Chang nasměroval člun na velkou vlnu, aby se nepřevrhl. Když opět nabrali stabilitu, zahlédl Chang v asi padesátimetrové vzdálenosti oranžový záblesk, který se houpal nahoru a dolů. Byl to Duchův člun. Hadí hlava vyrazila jejich směrem. Mezi oběma plavidly poté vyrostla vlna a posádky se nakrátko vzájemně ztratily z dohledu.

Chang přidal plyn a obrátil se k tonoucímu muži. „Dolů, všichni dolů!“

Jakmile dorazil k Liovi, rychle nastavil zpětný chod, naklonil se přes tlustý gumový okraj, popadl přistěhovalce za rameno a vytáhl ho do člunu, kde se Li zhroutil na dno a prudce se rozkašlal. Další výstřel. Nedaleko od nich vystříkla do vzduchu tenká sprška vody, ale to už Chang vyrazil s člunem kolem Draka a znovu zmizel Duchovi z dohledu.

Duchova pozornost se nyní na okamžik odvrátila od jejich člunu, neboť hadí hlava spatřila ve vodě dva další lidi - členy posádky, kteří se houpali na hladině v oranžových záchranných vestách asi dvacet až třicet metrů od zabijáka.

Duch přidal plyn a plnou parou vyrazil k oběma mužům.

Muži brzy pochopili, že je hadí hlava má v úmyslu zabít, a tak začali zoufale mávat rukama na Changa a zběsile šlapat vodu pryč od Duchova člunu. Chang odhadl jejich vzdálenost a snažil se posoudit, jestli se k nim stihne vrátit, než se hadí hlava přiblíží natolik, aby mohla přesně zamířit. Vzhledem k mlze a dešti - a především k převalujícím se vlnám - by byla přesná střelba pro Ducha obtížná.

Ano, Chang nabyl přesvědčení, že to dokáže. Opět přidal plyn.

Náhle se mu u ucha ozval hlas: „Ne. Je čas odjet.“

Byl to jeho staříčkový otec Čchang Tie-čch'. Dokázal se vyškřábat na kolena a nyní se skláněl těsně u svého syna.

„Odvez svou rodinu do bezpečí.“

Chang přikývl. „Ano, papá,“ řekl a použil přitom citově zabarvený čínský výraz pro otce. Otočil člun kolmo k pobřeží a

spustil motor naplno.

O minutku později se vzduchem rozlehl praskavý výstřel a po něm další, když hadí hlava zavraždila oba členy posádky. Duše Sama Changa se při oněch zvucích rozplakala zděšením. Odpusťte mi, prosil v duchu námořníky. Odpusťte. Když se ohlédl, spatřil v mlze rozmazaný oranžový objekt: opět se k nim blížil Duchův člun. Sam Chang pocítil v kostech zoufalství, přestože jako čínský disident byl na strach uvyklý. V Čínské lidové republice však byl strach něčím jiným: jakýmsi zákeřným neklidem, s nímž se člověk postupně naučil žít a který neměl nic společného s tím, co Chang prožíval nyní - s živočišnou hrůzou pramenící z pohledu na šíleného zabijáka, jenž pronásleduje vaši milovanou rodinu a souputníky.

„Držte se dole! Všichni se držte dole!“ Chang se úporně soustředil, aby udržel člun v rovnováze a přitom s ním co nejrychleji uháněl k pobřeží.

Další výstřel. Kulka plácla do mořské hladiny opodál. Kdyby Duch trefil gumovou stěnu člunu, byli by za pár minut pod vodou.

Rhyme si myslel, že jakmile pobřežní stráž ve spolupráci s policií zadrží Draka, zatkne Ducha a ohledá místo činu, jeho role v případu bude u konce a on se opět vrátí k přípravám na chirurgický zákrok.

Nyní však věděl, že od tohoto případu nemůže odejít. Lovce uvnitř něj musel toho člověka najít a vydat ho spravedlnosti.

Dellrayovi zazvonil telefon, vychrtlý agent přijal hovor a po stručné výměně argumentů dlouhým ukazovákem zavěsil.

„Takže věci se mají takhle. Pobřežní hlídka myslí, že ke břehu si to drkotají dva záchranné čluny s motorama.“

Odkráčel k mapě a ukázal na příslušné místo. „Nejspíš někde tady u Eastonu, což je mrňavé městečko na silnici do Orient Pointu. Kvůli té slotě nemůžou odlepit od země vrtulník, ale posílají tam pár člunů, aby hledaly případně živá. A my zatím pošlem své lidi do Port Jeffersonu - na místo, kde se ty záchranné čluny nejspíš vylodí.“

Alan Coe si prohrábl rezavé vlasy, které byly jen o odstín světlejší než vlasy Amélie Sachsové, a řekl Peabodymu:

„Chci tam jet.“

Inspektor INS však rázně odpověděl: „Od osobních rozhodnutí tady já nejsem.“

Což byla nepříliš jemná náarážka na skutečnost, že celou operaci koordinoval Dellray a FBI, a jedna z mnoha podobných uštěpačností, jichž si oba agenti vyměnili za posledních pár dní hezkou řádku.

„Tak co říkáte, Frede?“ zeptal se Coe.

„Ne-é,“ odvětil Dellray, který byl právě pohroužen do myšlenek.

„Ale já...“

Dellray energicky zavrtěl hlavou. „Tam toho moc nenaděláte, Coe. Jestli ho dopadnou, můžete ho vyslechnout v zadržovací vazbě. Tam si s ním brebentěte, co hrdlo ráčí. Ale teď máme na krku taktickou operaci a to není vaše specializace.“

Mladý agent sice poskytl FBI kvalitní informace o Duchovi, ale Rhymovi se přesto zdálo, že je s ním těžká spolupráce. Ještě teď byl našťvaný a mrzutý, protože nemohl být přítomen na palubě kutru, jenž měl Duchovu loď zadržet - což byla další slovní bitva, kterou s ním Dellray musel svést.

„Tohle jsou jen žvásty.“ Coe otráveně sedl na kancelářskou židli.

Dellray ponechal jeho poznámku bez odpovědi. Příchil k nezapálené cigaretě, strčil si ji zpátky za ucho a přijal další hovor. Po chvíli zavěsil a řekl ostatním: „Snažíme se postavit zátarasy na menších silnicích vedoucích z oblastí - konkrétně na silnicích 25, 48 a 84. Jenže je zrovna špička a nikdo nemá odvahu uzavřít taky Long Island Expressway a Sunrise Highway.“

„Můžeme zavolat výběřím mýtného u tunelu a mostů,“ navrhl Sellitto.

Dellray pokrčil rameny. „To je sice pravda, jenže to nestačí. Do prdele, jestli se nám ten kluk zdejchne do Čínský čtvrti, bude dost o držku ho najít. Je to jeho domácí půda. Musíme ho skřípnout už na pláži, jiná možnost není.“

„A kdy mají ty čluny dorazit ke břehu?“ zeptal se Rhyme.

„Odhadujou to tak na dvacet až pětadvacet minut. A naši lidi jsou osmdesát kilometrů od Eastonu.“

„Existuje nějaký způsob, jak tam někoho dostat dřív?“ zeptal se Peabody.

Rhyme chvíli přemítal a pak řekl do mikrofonu připevněnému k jeho invalidnímu vozíku: „Příkaz: telefon.“

V roce 1969 sloužil jako zaváděcí vozidlo při závodě 500 mil Indianapolis kabriolet Camaro Super Sport vyrobený automobilkou General Motors.

Firma GM zvolila pro tuto čestnou příležitost nejsilnější model své sportovní řady - Super Sport vybavený osmiválcovým turbomotorem o objemu 6500 kubických centimetrů a výkonu 375 koní. A pokud člověk do vozidla trochu hrábl - například odstranil tlumiče hluku, ochranný nátěr šasi nebo výztužné rámy a pohlál si s převody a hlavami válců -, dalo se z něj vymáčkout až 450 koňských sil.

Což bylo skvělé, když mělo rozjízďet slavné závody.

Ale přišerné, když se s ním měl člověk hnát prudkou bouřkou rychlostí 230 kilometrů za hodinu.

Amélie Sachsová bolestivě svírala artritickými prsty volant potažený kůží a řítila se po Long Island Expressway směrem na východ.

Na palubní desce jí blikal modrý majáček - střecha kabrioletu není pro podobné vymoženosti nejvhodnějším místem -, díky němuž se mohla odvážně proplétat hustou dopravní špičkou.

Když jí Rhyme před pěti minutami zavolal a poručil jí, aby se sebrala a co nejrychleji uháněla do Eastonu, dohodli se, že Sachsová bude tvořit jednu polovinu předsunutého týmu, který - bude-li mu přát štěstí - by mohl dorazit ke břehu přibližně ve stejnou dobu jako Duch a případní zachránění imigranti. Druhou polovinu narychlo sestaveného týmu měl

představovat mladý agent Speciální krizové jednotky ESU při newyorské policii, který teď seděl v autě vedle ní. Krizová jednotka se zabývala taktickými a zásahovými operacemi newyorské policie a Sachsová - no, vlastně to byl Rhyme - usoudila, že jí možná přijde vhod podpora v podobě instrumentu, který nyní spočíval agentovi v klíně: samopalu Heckler & Koch MP5.

Několik kilometrů za nimi si lopotně klestil cestu bouřkou zbytek krizové jednotky, dodávka ohledávacího oddělení, šest příslušníků suffolské okresní policie, sanitky a nejrůznější vozidla INS a FBI.

„Ehm,“ podotkl agent krizové jednotky. „Teda. To je...“ Byla to jeho reakce na praktickou ukázkou aquaplaningu. Sachsová opět nevzrušeně získala kontrolu nad řízením a vzpomněla si, že kromě výše zmíněných úprav rovněž odstranila ocelové pláty za zadním dvousedadlem, vyměnila těžkou palivovou nádrž za palivový článek a nahradila rezervu soupravou na lepení duší. Camaro tak bylo o dvě stě padesát kilogramů lehčí, než když ho její otec v sedmdesátých letech kupoval. Teď by se mi trocha té zátěže hodila, pomyslela si nyní Sachsová a vyrovnala další smyk.

„Dobrý, už je to v pohodě,“ poznamenal taktický agent, jehož naturelu očividně více vyhovovaly divoké přestřelky než rychlá jízda po široké Long Island Expressway.

V autě zazvonil telefon. Sachsová hrábla do přihrádky a zvedla ho.

„Poslyšte, slečno,“ zeptal se agent. „Nepoužijete radši takovou tu hands-free sadu? Jen jsem si říkal, že by to mohlo být bezpečnější.“

A tato slova pronesl muž oblečený jako Robocop.

Sachsová se zasmála, strčila si do ucha sluchátko a přeřadila na vyšší rychlost.

„Jak to vypadá, Sachsová?“ zeptal se Rhyme.

„Dělám, co můžu. Ale za pár kilometrů už sjedeme na normální cesty. Možná budu muset zpomalit kvůli semaforům.“

„Možná?“ zamumlal zděšeně agent.

„Přežil to někdo, Rhyme?“ zeptala se Sachsová.

„Nic bližšího nevím,“ odpověděl Rhyme. „Pobřežní hlídka zatím potvrdila jen ty dva čluny. Vypadá to, že většina lidí z lodi neunikla.“

„Slyším tvůj tón, Rhyme,“ sdělila mu Sachsová. „Ale ty za to nemůžeš.“

„Díky za projev soucit, Sachsová. Ale to sem teď nepatří. Hele, řídíš bezpečně?“

„No jo,“ řekla Sachsová a sklouzla do smyku, který vychýlil auto o čtyřicet stupňů z osy, aniž by jí pulz stoupl o jedinou číslíci. Camaro se opět vyrovnalo, jako by bylo upevněno na lanech, a rychlostí blížící se k dvě stě padesátce pokračovalo v jízdě po dálnici.

Agent zavřel oči.

„Bude to o fous, Sachsová. Měj zbraň hezky po ruce.“

„Jako vždycky.“

Další krátký smyk.

„Volají nám z toho kutru, Sachsová. Musím končit.“ Rhyme se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Ohledávej dobře, ale kryj si záda.“

Sachsová se zasmála. „To se mi líbí. Tenhle slogan by si mělo naše oddělení natisknout na trička.“

Zavěšili.

Dálnice skončila a Sachsová - jak jinak než smykem - odbočila na menší silnici. Do Eastonu, kde se měly vylodit záchranné čluny, zbývalo ještě čtyřicet kilometrů. Sachsová v těchto končinách nikdy nebyla; jako velkoměstská holka si představovala, jak to tam asi může vypadat. Bude tam pláž? Skalnaté útesy? Bude muset někam šplhat? Její artritida se v poslední době citelně zhoršila a také momentální vlhkost vzduchu její bolesti a strnulost kloubů ještě více umocňovala.

A navíc: pokud se bude Duch stále zdržovat na pláži, nebude tam mít dostatek úkrytů, odkud je bude moci ostřelovat? Sachsová pohlédla na tachometr.

Neměla by zvolnit? Protektory na pneumatikách jejího auta však byly kvalitní, a pokud měla na dlaních nějakou vlhkost, pak byla způsobena deštěm, který ji promáčel ještě v Port Jeffersonu. A tak nechala plyn sešlápnutý až k podlaze.

Když se záchranný člun pomalu přiblížil ke břehu, začala být skaliska zřetelnější.

A rozeklanější.

Sam Chang přimhouřil oči do deště a mlhy. Tu a tam se před nimi táhly krátké úseky pláže pokryté oblázky a špinavým pískem, ale většina pobřeží byla tvořena tmavými kameny a strmými útesy.

A chtěl-li doplout právě k takovému úseku pláže, na němž se dalo bezpečně vylodit, musel nejprve prokličkovat přes překážkovou dráhu tvořenou vyčnívajícími útesy.

„Pořád tam je, drž se za námi,“ hlásil Wu.

Chang se ohlédl a spatřil drobnou oranžovou tečku Duchova člunu. Směřovala přímo k nim, ale plula pomaleji než jejich plavidlo.

Ducha totiž brzdil způsob, jakým člun řídil. Mířil rovnou k pobřeží, takže musel bojovat s vlnami, které zpomalovaly jeho postup.

Naopak Chang, věren svým taoistickým sklonům, řídil člun jinak: vyhledával přirozený vodní proud, nebojoval s vodním živlem, ale spíše obratně manévroval kolem hřebenů vln a využíval zpětných proudů k rychlejšímu postupu.

Vzdálenost mezi jejich člunem a hadí hlavou se tak neustále zvyšovala.

Chang odhadoval, že než Duch dorazí ke břehu, měli by mít dostatek času vyhledat nákladní auta, která již na ně čekala,

aby je odvezla do newyorské Čínské čtvrti. Řidiči vozidel o potopení lodi netušili, ale Chang jim hodlal říci, že je pronásleduje pobřežní hlídka, a poručit jim, aby okamžitě vyrazili. A pokud by řidiči trvali na tom, že počkají i na Ducha, nezbyvalo by Changovi s Wuem a ostatními než je přemoci a ujmout se řízení sami.

Chang se znovu zadíval na pobřeží a za něj - za pláží rostly stromy a tráva. V dešti bičovaném vichřicí toho bylo vidět jen velmi málo, ale Chang si přesto všiml čehosi, co vypadalo jako silnice. Kromě toho blikala nedaleko od pobřeží skupinka světel: patrně malá vesnice.

Chang si vytřel z očí pálicí mořskou vodu a zadíval se na lidi u svých nohou, kteří mlčky sledovali pobřeží před sebou, zviřené mořské proudy, vzdušnou hladinu, vodní víry a především blížící se skaliska, ostrá jako nůž a temná jako zaschlá krev.

V tu chvíli se pod hladinou přímo před nimi objevilo pásmo útesů.

Chang hbitě ubral plyn a strhl řízení prudce na stranu, takže se jen těsně vyhnul skalnatému šelfu. Člun byl nyní nakloněn na stranu a vystaven úderům rozběsněných vln, které se rázem nahrnuly do prostoru pro pasažéry. V jednom okamžiku se již téměř převrhli a stejná situace se po chvíli opakovala znovu. Chang se pokusil projet mezerou ve skalnatém pásmu, ale vtom mu náhle zhasl motor. Popadl tedy lanko a prudce za něj zatáhl. Motor zakašlal a opět umkl. Chang zatáhl znovu a pak ještě desetkrát. Vůbec nic. Motor ani nehlesl.

Changův starší syn William se doškrábal na záď a dotkl se palivové nádrže. „Je prázdná!“ křikl.

Chang, zoufalý strachem o bezpečnost rodiny, se ohlédl za sebe.

Mlha nyní zhoustla, takže zahalovala jejich člun - stejně tak ovšem ukrývala Ducha. Jak blízko asi je? Člun se vyhoupl na vysokou vlnu a vzápětí se s hlasitým plácnutím propadl do vodní strže.

„Dolů, všichni dolů!“ křikl Chang. „Držte se u podlahy.“

Klesl na kolena do vrstvy tmavé vody na podlaze člunu. Popadl veslo a pokoušel se ho použít jako kormidlo. Vlny a proud však byly příliš silné a člun příliš těžký. Po chvíli ho udeřila vodní pěst a vyrvala mu veslo z rukou. Chang přepadl dozadu. Podíval se směrem, kterým právě plul, a spatřil pouhých pár metrů před sebou další pásmo útesů.

Voda se nyní zmocnila člunu jako surfovacího prkna a vyrazila s ním kupředu. Zanedlouho s ohromující silou narazili přídí do skály.

Gumový povrch člunu se protrhl a člun se začal syčivě vyfukovat.

Sonny Li, John Sung a mladá dvojice vpředu - Čchao-chua a Rose - byli vymrštěni do rozbouřené vody těsně za skalisky a vzápětí je odnesl příboj.

Obě rodiny - Wuovi a Changovi - zůstaly na zádi, která byla stále částečně nafouknutá, a pevně se jí držely. Člun opět narazil na skály.

Wuova žena byla prudce odhozena na kamenný val, ale nevyletěla přes okraj. Místo toho s křikem dopadla zpět do člunu a se zkrvavenou paží zůstala ležet omráčená na podlaze. Nikomu jinému se při nárazu nic nestalo.

A pak už se člun ocitl za skalisky a mířil k pobřeží, přičemž se však stále rychle vyfukoval.

Chang zaslechl v dálce volání o pomoc - byl to hlas jednoho ze čtveřice lidí, kteří po nárazu na skály vypadli ze člunu, ale Chang nedokázal posoudit, odkud se křik ozývá.

Člun se přehoupl přes další skálu tyčící se nízko pod hladinou asi patnáct metrů od pobřeží. Nyní se ocitli v příboji, který je častoval údery a prudce je vlekl ke břehu pokrytému oblázky. Wu Čchi-čchen a jeho dcera se s vypětím všech sil snažili udržet svou zraněnou a napůl omráčenou manželku a matku nad hladinou - její paže byla roztržená a silně krvácela. Malá Pcho-ji v Mej-mejině náruči přestala plakat a netečně se rozhlížela kolem sebe.

Motor člunu se však zaklínil v rozeklaném útesu a uvěznil je osm či devět metrů od vytouženého pobřeží. Moře zde dosahovalo snad pouze dvoumetrové hloubky, ale do člunu neustále narážely obrovité vlny.

„Plavte ke břehu!“ vykřikl Chang a začal vykašlávat vodu.

„Rychle!“

Plavba trvala celou věčnost. Dokonce i Chang, nejsilnější ze zbylých pasažérů, musel zoufale lapat po dechu a bojovat s křečemi, než konečně dorazil na pevninu. Nakonec však přece jen ucítil pod nohama kluzké kamínky pokryté chaluhami a slizem a vyškřábal se z vody. Jednou prudce upadl, ale rychle se opět vztyčil a pomohl z vody i svému otci.

Všichni k smrti vyčerpaní imigranti nakonec doklopýtali k nedalekému přístřešku na pláži, který byl ze stran otevřený, ale jehož svraštělá střecha je přece jen dokázala ochránit před poryvy deště.

Členové obou rodin se zhroutili na tmavý písek, vykašlávali vodu, plakali, lapali po dechu, modlili se. Samu Changovi se nakonec podařilo vstát. Zadíval se na moře, ale nikde neviděl Ducha ani přístěhovalce, kteří před chvílí vypadli z jejich člunu.

Klesl na kolena a přiložil čelo na písek. Jejich společníci a přátelé zemřeli a oni sami byli zranění, nevýslovně unavení a navíc pronásledovaní nebezpečným zabijákem... Přesto, pomyslel si Chang, však byli naživu a měli pevnou půdu pod nohama. On i jeho rodina konečně završili zdánlivě věčnou pout', která je dovedla přes polovinu zeměkoule do jejich nového domova: do Ameriky, do Nádherné země.

6

Půl kilometru od břehu se Duch choulil nad mobilním telefonem a snažil se ho ochránit před deštěm a vlnami, zatímco jeho člun byl samovolně unášen směrem k prasátkům.

Signál byl velmi špatný - z Duchova přístroje si musel satelitním přenosem proklesat cestu přes Fu-čou a Singapur -, ale nakonec přece jen dorazil až k Jerryemu Tangovi. Tang byl pang-iou, jehož služeb Duch někdy využíval v newyorské Čínské čtvrti a který právě v těchto chvílích čekal kdesi na pobřeží, aby Ducha odvezl.

A přestože byl Duch z náročné plavby celý zadýchaný, podařilo se mu jakžtakž popsat řidiči místo, na kterém se vylodí

- tři sta až čtyři sta metrů od čehosi, co vypadalo jako pás prodejen a rodinných domů.

„Jaké máš zbraně?“

„Cože?“ zeptal se Tang.

Duch musel otázku několikrát zopakovat. „Zbraně!“

Tang však byl pouhým výběřčím dluhů - spíše podnikavým než silově založeným -, a tak se ukázalo, že má u sebe pouze pistoli.

„Kán!“ ulevil si Duch. Dopřdele. Sám byl ozbrojen pouze starou pistolí Model 51 a doufal, že se dostane k něčemu účinnějšímu.

„Pobřežní hlídka...“ oznámil mu Tang, ale v tu chvíli se začal signál utápět v praskání statické elektřiny a kvílení větru,

„jsou na... sem. Poslouchám... frekvenci... símě odhad. Kam...“

„Jestli uvidíš nějaká prasátka,“ ječel Duch do telefonu, „zabij je! Slyšíš mě? Jsou na břehu někde blízko tebe. Najdi je! A zabij!“

„Zabít? Ty chceš...“

V tom okamžiku se přes člun převálila vlna a celého Ducha zmáčela.

Telefon utichl a Duch se podíval na displej. Byl úplně tmavý. Zkrat. Znechuceně odhodil přístroj na podlahu člunu.

Přímo před ním se vynořila kamenitá hradba. Duch ji obeplul a zamířil k široké pláži nalevo od malého městečka. Zřejmě chvíli potrvá, než se vrátí na místo, kde se vylodila prasátka, ale Duch nechtěl riskovat, že si ublíží na skalnatých výčnělcích. Ukázalo se však, že dorazit s člunem až ke břehu bude trýznivě obtížný úkol.

Když se již téměř přiblížil k písčné pláži, zvedl se člun na hřebeni vlny a téměř se převrhl, ale Duch rychle ubral plyn a plavidlo se ladně usadilo na vodě. Současně ho však udeřila jiná vlna, srazila ho k podlaze a otočila člun na stranu.

Člun nakonec prudce přistál na břehu v příbojové vlně a odmrští svého jediného pasažéra ztěžka na pláž. Lodní šroub se přitom ocitl nad hladinou a motor začal hlasitě skučet. V panické hrůze, že ho zvuk prozradí, doklopýtal Duch zpátky k motoru a po chvíli lomcování se mu ho podařilo vypnout.

Zanedlouho spatřil Jerryho Tanga ve stříbrném rodinném BMW, které stálo na asfaltové silnici asi dvacet metrů od břehu. Vztyčil se a zamířil k autu. Otlý a neoholený Tang si ho po chvíli všiml a vyrazil mu naproti. Duch se naklonil do okénka na straně řidiče.

„Viděl jsi ostatní?“

„Musíme jet!“ řekl Tang nervózně a ukázal na policejní snímač. „Pobřežní hlídka ví, že jsme tady. Posílají sem pátrací jednotky.“

„Kde jsou ostatní?“ vyštěkl Duch. „Prasátka?“

„Nikoho dalšího jsem neviděl. Ale...“

„Navíc nemůžu najít pang-šou. Vůbec nevím, jestli se dostal z lodi.“

Duch si znovu prohlédl pobřeží.

„Já nikoho neviděl,“ řekl Tang vysokým hlasem. „Ale tady zůstat nemůžeme.“

Nedaleko příboje zahlédl Duch koutkem oka jakýsi pohyb. Postava v šedých šatech právě lezla po kamenech z vody a vypadala přitom jako raněné zvíře. Duch vystoupil z auta a vytáhl zpoza opasku pistoli.

„Počkej tady.“

„Co to děláš?“ zeptal se Tang zoufale. „Tady nemůžeme zůstat. Už sem jedou. Za deset minut jsou tady. Copak mi nerozumíš?“

Duch však svému poskokovi nevěnoval pozornost a nerušeně se vrátil přes silnici k pobřeží. Prasátko zvedlo hlavu a spatřilo blížícího se Ducha, ale podle všeho si ve snaze o záchranu zlomilo nohu a nemohlo se ani postavit, natožpak utéci. Muž se obrátil a zoufale se pokoušel odplazit zpátky do vody. Duch nechápal, proč se vůbec namáhá.

Sonny Li otevřel oči a poděkoval deseti soudcům pekla - ne za to, že přežil potopení Draka, nýbrž za to, že poprvé po dvou týdnech necítil v žaludku téměř žádnou houpavou nevolnost. Když jejich plavidlo narazilo na skálu, vypadl z něj spolu s Johnem Sungem a jakýmsi mladým párem a vzápětí ho odnesl silný proud.

Ostatní tři nešťastníci se mu prakticky okamžitě ztratili z dohledu, ale naštěstí byl Li unášen směrem k pobřeží. Urazil dobrý kilometr, než se mu zběsilým kopáním podařilo probít se až k písčnému břehu.

Jakmile se konečně ocitl na souši, odplížil se co nejdále od linie oceánu a teprve poté se zhroutil.

Ležel bez hnutí v prudkém lijáku, dokud mořská nemoc poněkud neustoupila a bušení v hlavě se nezmírnilo. Teprve poté se vyškrábal na nohy a pomalu zamířil k silnici. Kůži měl rozdrásanou od látky džínsů a trička, které byly plné písku a nasycené čpavými zbytky slané mořské vody. Když dorazil na silnici, rozhlédl se na obě strany, ale nikde nic neviděl. Ale pak si vzpomněl na světla malé vesničky napravo a zamířil po pískem zaváté cestě právě tímto směrem.

Kde je teď asi Duch?, napadlo ho.

A pak, jako by to měla být nejpádňější odpověď, se opodál rozlehla hlasitá rána, v níž Li okamžitě rozpoznal výstřel z pistole. Zvuk se chvějivě nesl tmavým a vlhkým úsvitem.

Ale byl to vůbec Duch? Anebo jen někdo místní? (Každý přece ví, že všichni Američané u sebe nosí zbraň.) Možná to byl dokonce nějaký americký policista.

Bude lepší, když si dám pozor, pomyslel si Li. Zoufale toužil se s Duchem co nejdříve setkat, ale věděl, že musí být opatrný. Sešel ze silnice do nízkého porostu, kde se mohl lépe ukrýt, a vyrazil kupředu maximální rychlostí, kterou mu umožňovaly jeho vyčerpané a křečemi zdeformované nohy.

Při tom zvuku se obě rodiny zarazily.

„To byl...“, začal Wu Čchi-čchen.

„Ano,“ zabručel Sam Chang. „Výstřel z pistole.“

„Chce nás zabít. Chce nás vystopovat a zabít.“

„Já vím,“ opáčil Chang.

Jeho srdce za všechny usedavě plakalo - za doktora Sunga, za Sonnyho Li, za onen mladý pár..., za všechny zemřelé, kteří ještě před chvílí seděli po jejich boku. Jenže co mohl dělat? Pohlédl na svého otce. Všiml si, že Čchang Ťie-čch' dýchá ztěžka, ale i přes nárazy ve člunu a následnou plavbu na břeh se Changovi nezdálo, že by jeho otec trpěl většími bolestmi. Čchang vzápětí skutečně synovi pokynul, což znamenalo, že mohou pokračovat. Skupina lidí znovu vyrazila do větru a deště.

Jejich obavy, že budou muset řidiče prosit nebo dokonce nutit k odvozu do Čínské čtvrti, se nakonec ukázaly jako nepodložené; žádná nákladní auta totiž na ně nečekala. Chang předpokládal, že vozy stojí na nějakém jiném místě nebo že Duch řidičům po potopení lodi zavolal a poslal je zpátky. Ihned po vylovení se Chang s Wuem několik minut pokoušeli volat na Sunga, Li a ostatní, kteří byli vymrštěni z člunu. Pak ovšem Chang zahlédl blížící se oranžový člun hadí hlavy, a tak raději svedl obě rodiny ze silnice do trávy a křoví, kde nebyly na očích, a společně vyrazili ke světlům v naději, že se jim podaří najít nákladní auto.

Ukázalo se, že světla, jež je tolik přitahovala, patří řadě restaurací, benzinovému čerpadlu, několika prodejnám se suvenýry podobnými těm, které se prodávají na nábřeží v Sia-menu, deseti či dvanácti domům a kostelu.

Bylo krátce před úsvitem - snad půl šesté či šest hodin ráno -, ale komplex již jevil první známky života: před dvěma restauracemi parkovalo přibližně deset aut včetně jednoho opuštěného automobilu se spuštěným motorem. Byl to však jen malý sedan, zatímco Chang potřeboval auto, do něhož by se vešlo deset lidí. Navíc to muselo být vozidlo, jehož krádeže si nikdo nevšimne nejméně dvě až tři hodiny.

Což byla doba, za kterou - jak mu bylo řečeno - člověk dorazí od pobřeží do newyorské Čínské čtvrti.

Poručil ostatním, aby počkali za vysokým živým plotem, a pokynul Wuovi a synu Williamovi, aby šli za ním. Všichni tři se pak v podřepu přesunuli za budovy. Za benzinovým čerpadlem stála dvě velká nákladní auta, ale mladý zaměstnanec v garáži měl na obě dobrý výhled. Do oken garáže sice bubnoval hustý déšť a silně zhoršoval viditelnost, ale i tak by si mladík okamžitě všiml, kdyby se někdo pokusil s jedním z nákladáků odjet.

O dvacet metrů dále stál potmělý dům a za ním parkoval pick-up.

Chang ovšem nechtěl vystavovat otce ani děti dešti a větru na nekryté korbě. Kromě toho by si čínských ztroskotanců směřujících v rozkodrcaném starém autě do New Yorku každý okamžitě všiml.

Vypadali by úplně jako „stěhovaví obyvatelé“ - pocestní dělníci, již v Číně cestují od města k městu a hledají práci.

„Vyhybejte se blátu,“ poručil Chang synovi a Wuovi. „Našlapujte jen na trávu, větvičky nebo kameny. Nechci, abyste tady nechali otisky bot.“

Obezřetnost byla pro Changův instinktem; jelikož je neustále sledovali agenti Úřadu pro veřejnou bezpečnost i Lidově osvobozené armády, naučili se čínští disidenti velmi rychle zakrývat veškeré své stopy.

Vyrazili přes stromy a nízký porost cuchaný zuřivým větrem za další skupinu domů, z nichž některé již byly potmělé, zatímco jiné vykazovaly první známky probouzejícího se rodinného života: za okny blikaly televize, připravovaly se snídaně. Když Chang viděl tyto dráždivě prosté projevy všedního života, začal ho u srdce drásat pocit beznadějnosti jejich situace. Na podobně sentimentální city však byl zvyklý již z Číny, kde vláda člověku brala obrovské množství svobod, a tak je i nyní jednoduše odsunul stranou a vyzval syna a Wua, aby si pospíšili. Konečně dorazili k poslední budově tohoto nevelkého pásu civilizace: k malému, potmělému a podle všeho neobydlenému kostelíku.

Za zvětralou budovou našli starou bílou dodávku. Díky hodinám stráveným na Internetu a sledování televize uměl Chang trochu anglicky, ale těmto slovům nerozuměl. Na jeho naléhání však angličtinu a vůbec celou americkou kulturu studovali několik let oba jeho synové. William nyní krátce pohlédl na dodávku a sdělil otci: „Píše se tu ‚Eastonská letniční baptistická církev‘.“

V dálce se znovu ozvalo tiché prásknutí. Chang na chvíli ztuhl.

Duch právě zabil dalšího z nich.

„Pojďme!“ řekl zděšený Wu. „Pospěšme si. Zkusíme, jestli není otevřená.“

Dveře dodávky však byly zamčené.

Zatímco se Chang rozhlížel kolem sebe a hledal vhodný předmět, jímž by se dalo rozbít okno, William si pozorně prohlédl zámek. Po chvíli zvolal do hlučného větru: „Máš můj nůž?“

„Tvůj nůž?“

„Ten, který jsem ti podal na lodi - abys přeřezal to lano, které drželo člun.“

„Ten byl tvůj?“ Co jeho syn, probůh, dělá s takovou zbraní? Vždyť to byl vystřelovací nůž.

„Máš ho?“ zopakoval chlapec.

„Ne, upustil jsem ho, když jsem nastupoval do člunu.“

Chlapec se zašklebil, ale Chang si jeho grimasy nevšímal - koneckonců byla téměř drzá - a znovu začal prohledávat zem rozbrázděnou prudkým deštěm. Po chvíli našel kus kovové trubky a prudce ho mrštil do okna dodávky. Sklo se roztříštilo na stovky malinkých ledových úlomků.

Chang prolezl oknem na sedadlo spolujezdce a prosmátral přihrádku pro mapy v naději, že najde klíčky. Žádné však nenašel, a tak vystoupil z auta zpět do rozbahněné půdy. Pohlédl na budovu a přemýšlel, jestli v kostele může být nějaké nářadí. A pokud ano, kde? V kanceláři? Uvnitř vlastně mohl pobývat i správce - co když je zaslechl a teď se jim postaví tváří v tvář? Chang byl přesvědčen, že nedokáže ublížit nevinnému člověku, i kdyby...

Zaslechl hlasité prásknutí a zděšeně se otočil. Jeho syn se křčil na sedadle řidiče a právě rozkopl botou plastovou skříňku zapalování.

Chang užasle a polekaně přihlížel, jak chlapec vytahuje jednotlivé drátky a přikládá je k sobě. Po chvíli se jakoby

zničehonic rozehrálo vřiskavé rádio: „Vpusť našeho Spasitele do svého srdce, bude tě navždy milovat...“

William se dotkl jakéhosi knoflíku na palubní desce a hlas z rádia se ztlumil. Nato spojil další dva drátky. Přeskočila jiskra... a motor naskočil.

Chang jen nevěřicně zíral. „Jak jsi věděl, co máš udělat?“

Chlapec pokrčil rameny.

„Řekni mi to...“

Wu stiskl Changa za paži. „Pojedme! Musíme zajet pro rodiny a vyrazit pryč. Duch nás stále hledá.“

Chang však stále probodával syna šokovaným pohledem. Očekával, že chlapec zahanbeně sklopí oči, avšak William jeho pohled chladně opětoval způsobem, jaký by si sám Chang nikdy a v žádném věku vůči svému otci nedovolil.

„Prosím,“ žadonil Wu. „Vraťme se už pro ostatní.“

„Ne,“ řekl Chang po chvíli. „Ať přijdou oni sem. Ať jdou po našich stopách - a hlavně ať nenechají žádné otisky bot.“

Wu odspěchal pro ostatní.

V dodávce našel William knížečku s mapami oblasti a pozorně si ji prostudoval. Přitom rozvážně kýval hlavou, jako by si zapisoval do paměti trasu.

Chang odolal touze podrobit svého syna výsledku ohledně drátování startéru a raději se ho zeptal: „Víš, kudy máme jet?“

„Můžu to zjistit.“ Chlapec zvedl hlavu. „Chceš, abych řídil?“ zeptal se a neomaleně dodal: „Ty moc dobře neřídíš.“

Stejně jako u většiny městských Číňanů byl také Changovým hlavním dopravním prostředkem bicykl.

Chang znovu vytřeštil oči nad slovy svého syna, jež byla opět pronesena tónem hraničícím s nestoudností. Pak se však objevil Wu se zbytkem imigrantů a Chang vyrazil kupředu, aby pomohl své ženě a otci do dodávky.

„Ano, jeď ty,“ křikl na syna.

7

Už zabil dvě prasátka na pláži - zraněného muže a ženu.

Jenže v člunu se plavilo asi dvanáct lidí. Kde jsou ostatní? Ozvalo se zatroubení klaksonu a Duch se prudce otočil. Byl to Jerry Tang a troubením si vynucoval Duchovu pozornost. V ruce držel policejní snímač a zběsile gestikuloval.

„Policie tu bude každou minutou! Musíme jet!“

Duch se otočil zpátky a znovu si prohlédl pláž a silnici. Kam zmizeli? Možná jsou...

Tangovo rodinné BMW s kvílením pneumatik vyrazilo na cestu a rapidně zrychlovalo.

„Ne! Stůj!“

V návalu vzteku Duch namířil pistoli a jednou po autu vystřelil.

Kulka zasáhla zadní dveře, ale auto beze stopy zpomalení pokračovalo v jízdě na křižovatku, kde se smykem odbočilo a zmizelo z dohledu.

Duch strnule stál s pistolí po boku a díval se do mlhy na silnici, po níž mu právě ujel jediný únikový prostředek.

Nacházel se sto třicet kilometrů od svých bezpečných manhattanských domů, jeho pomocník byl nezvěstný a pravděpodobně mrtvý a navíc neměl Duch peníze ani mobilní telefon. Kromě toho se sem blížily desítky policistů a bezpečnostních agentů a k dovršení všeho jej úplně klidně opustil Tang. Mohl by...

Duch zbystřil. Nedaleko od něj vyrazila z pole za kostelem bílá dodávka a odbočila na silnici. Byla to prasátka! Duch opět zvedl pistoli, ale auto mu zmizelo v mlze. Duch sklopil zbraň a několikrát se zhluboka nadechl. Po chvíli se opět uklidnil. Sužovaly ho problémy okamžiku, to ano, ale Duch již v životě zažil mnoho protivenství osudu - daleko horších, než byla tato lapálie.

Jsi součástí starého.

Napravíš své způsoby.

Zemřeš za starou víru...

Duch se během života naučil, že jakékoliv dramatické zvraty představují pouze dočasné vychýlení z rovnováhy a že i nejděsivější životní události budou vždy nakonec uvedeny v soulad díky obyčejné přízni osudu. Duchova životní filozofie se tudíž dala shrnout do jediného slova: naj-sin. Tento čínský výraz se dal doslova přeložit jako „trpělivost“, ale v Duchově mysli znamenal mnohem více. Snad nejlépe by se dalo jeho krédo vyjádřit rčením: „Dočkej času“ či případně „Všechno má svůj čas“. Duch se dožil svých čtyřiceti a něco let pouze díky tomu, že vždy přečkal veškeré potíže, nebezpečí i zármutek.

Prozatím mu tedy prasátka unikla. Jejich smrt bude muset počkat.

Takže se nyní nedalo dělat nic jiného než uniknout policii a INS.

Zastrčil starou pistoli zpět do kapsy a plahočivě vyrazil do deště a větru ke světlům malého městečka. Nejbliže od něj stála restaurace, před níž parkoval automobil se zapnutým motorem.

Vída, hned první přízeň osudu! A když se pak Duch podíval na moře, spatřil něco, co ho doslova rozesmálo. Druhá přízeň osudu. Nedaleko od pobřeží sebou plácalo další prasátka a zoufale se snažilo udržet nad hladinou. Alespoň může Duch zabít další oběť, než konečně uprchne do města.

Vytáhl z kapsy pistoli a zamířil zpátky k pláži.

Vítr ho silně vyčerpával.

Sonny Li se brodil v pisku a vytrvale se blížil k malému městečku.

Byl drobné postavy a v tvrdém a nebezpečném světě, v němž dobrovolně žil, se prosazoval spíše díky intrikám, momentu překvapení a lstivosti (a samozřejmě také díky zbraním) než díky své fyzické síle.

Nebylo tedy divu, že se nyní ocitl na pokraji sil, vyčerpán časné ranními muky.

Ten vítr... Dvakrát ho doslova srazil na kolena.

Už dost, pomyslel si. Chůze v bořivém jemném písku již na něj byla jednoduše příliš, a tak bez ohledu na riziko prozrazení doklopýtal na zmáčenou asfaltovou silnici a pokračoval po ní ke světům městečka.

Pohyboval se přitom co nejrychleji, poněvadž se obával, že hadí hlava odjede dříve, než ji on stačí vyhledat. Hned za okamžik se mu však dostalo opětovného ujištění, že Duch je stále zde: zaslechl několik dalších výstřelů.

Vyškrábal se na pahorek a zadíval se skrz vítr a déšť do krajiny, nikoho neviděl. Zvuk byl podle všeho přinesen větrem z velké dálky. Li zklamaně pokračoval v chůzi. Deset nekonečných minut se plahočil po silnici, přičemž čas od času zvrátil hlavu dozadu a nechal si proudit déšť do vyprahlých úst. Po vši mořské vodě, již se během plavby na břeh nalokal, cítil zoufalou žízeň.

A pak spatřil na pláži napravo od sebe malý oranžový záchranný člun. Předpokládal, že patří Duchovi. Rozhlédl se po celém pobřeží, zda hadí hlavu neuvidí, ale vzhledem k mlze a dešti bylo nemožné dohlédnout dostatečně daleko.

Vyrazil ke člunu v naději, že se mu podaří sledovat Duchovy stopy a najít jeho úkryt v městečku. Sotva však sešel ze silnice, objevilo se kdesi blikající světlo. Li si vytřel z očí déšť a přimhouřil zrak.

Světlo mělo modrou barvu a rychle se pohybovalo po silnici směrem k němu.

INS? Agenti bezpečnostního úřadu? Li spěšně zamířil do hustého křoví na vzdálenější straně asfaltu.

Přikrčil se a sledoval světlo, které se stále zjasňovalo, když se z deště a temnoty postupně vynořoval automobil, na němž bylo upevněno - sportovní žlutý kabriolet. Náhle přešlo auto do smyku a zastavilo asi sto metrů od něj. Li podřepl a pomalu se k vozu začal přesunovat.

Amélie Sachsová stála na deštěm zmáčené pláži a dívala se na ženské tělo zkroucené v groteskní smrtelné póze.

„On je zabíjí, Rhyme,“ zašeptala zděšeně do mikrofonu vysílačky Motorola SP-50, upevněného na tyčince před ústy.

„Dva z nich už zastřelil, muže a ženu. Do zad. Oba jsou mrtví.“

„Zastřelil?“ Kriminalistův hlas zněl dutě a Sachsová věděla, že si Rhyme právě přisuzuje zodpovědnost za dvě další úmrtí.

Agent krizové jednotky k ní přiklusal a samopal přitom stále držel v pohotovostní poloze.

„Nikde po něm ani stopy,“ křikl přes fíčící vítr. „Ale lidi v té restauraci u silnice říkali, že tam někdo asi před dvaceti minutami ukradl auto.“

Agent tlumočil Sachsové popis a číslo poznávací značky ukradené hony a Sachsová předala tuto informaci Rhymovi.

„Lon už to dal rozhlásit,“ konstatoval Rhyme. „Byl sám?“

„Myslím, že ano. Kvůli dešti nejsou v písku žádné otisky, ale pár jsem jich našla v blátě opodál, kde stál, když střílel na tu ženu. V tom okamžiku byl sám.“

„Takže budeme předpokládat, že jeho pang-šou je stále nezvěstný. Mohl dorazit na břeh v nějakém jiném člunu. A nebo mohl zůstat na té lodi.“

Aniž by zvedla ruku od opasku, prohlédla si Sachsová okolní krajinu.

Ze všech stran ji obklopovaly mlhou rozostřené obrysy skal, dun a křoví. Člověk s pistolí by byl v takovém prostředí naprosto neviditelný.

„Půjdeme hledat ty imigranty, Rhyme,“ řekla po chvíli.

Čekala, že Rhyme bude odporovat, že jí poručí, aby nejprve ohledala místo činu, než běsnící živly zničí všechny důkazy. Rhyme však jen jednoduše řekl: „Hodně štěstí, Sachsová. Ozvi se mi, až začneš dělat rošt.“ Spojení bylo ukončeno.

Ohledávej dobře, ale kryj si záda...

Oba policisté klusem vyrazili po pláži. Po chvíli narazili na druhý, o něco menší člun, který byl vyvržen na břeh asi sto metrů od prvního.

Sachsová potlačila instinktivní reakci ihned člun ohledat a zajistit veškeré důkazy a i přes artritickou bolest kloubů se naplno věnovala bezprostřednímu úkolu: najít imigranty. Klusala v větrem v zádech a pátrala v okolní krajině po jakýchkoliv stopách po nešťastných přistěhovalcích - a také po známkách případného přepadení nebo po skryších, v níž by se mohl Duch ukrývat.

Nenašli ani jedno.

A pak zaslechl Sachsová v dálce sirény unášené silným větrem a viděla, jak do města proudí celá přehlídka nejrůznějších záchranných a policejních vozidel. Zhruba dvanáct místních obyvatel, kteří si až dosud hověli uvnitř restaurace a benzinového čerpadla, nyní odvážně snášelo prudký liják, aby se dozvědělo, jaké mimořádné vzrušení s sebou bouřka přinesla do jejich miniaturního městečka.

Prvním úkolem každého ohledávače je zajištění místa činu, aby došlo k minimální kontaminaci a z místa činu se neztratily žádné důkazy - ať už nešťastnou náhodou, anebo z rukou lovců suvenýrů či případně samotného pachatele přestrojeného za okolostojícího čumila.

Sachsová se tedy neochotně vzdala pátrání po dalších přistěhovalcích a posádce - na to tady teď byla spousta jiných lidí - a odběhla k modrobílé laboratorní dodávce newyorské policie, aby se ujala vedení ohledávací operace.

Zatímco technici obehnali pláž žlutou páskou, Sachsová si přehodila přes promočené džínsy a tričko nejnovější výkřik soudně-laboratorní módy. Nové kombinézy newyorské policie, určené pro ohledávání místa činu, vyrobené z bílého materiálu zvaného Tyvek a opatřené neprodyšnou kapuci, měly předejít tomu, aby ohledávač zaneřádl místo činu vlastními stopovými důkazy - například vlasy, pokožkou nebo třeba potem.

Lincoln Rhyme s používáním kombinéz vřele souhlasil - ostatně za něco podobného sám horoval, když ještě vedl

Oddělení pro vyšetřování a zdroje, do jehož kompetence spadalo i ohledávání míst činu.

Sachsová již tolik nadšená nebyla. Skutečnost, že v kombinéze vypadala jako mimozemšťan ve špatném sci-fi filmu, pro

ni zase takový problém nebyl, ale trápilo ji, že je kombinéza zářivě bílá, takže představuje snadný terč pro jakéhokoliv případného pachatele, který by se z nějakého důvodu stále zdržoval na místě činu a chtěl si vyzkoušet střelecké umění na policistech sbírajících důkazy. A tak Sachsová s oblibou říkala, že si v oblečku připadá jako asfaltový holub. Stručný výslech hostů v restauraci, zaměstnanců benzinového čerpadla a obyvatel několika málo domků na pláži nepřinesl žádné podstatné informace s výjimkou již známých faktů o ukradené hondě, v níž Duch s největší pravděpodobností unikl. Žádná jiná vozidla odcizena nebyla. Nikdo ze svědků neviděl nikoho plavat k pobřeží nebo se ukrývat v okolí, a vzhledem k větru dokonce nikdo nezaslechl ani výstřely.

Bylo tedy pouze na Amélii Sachsově - a Lincolnu Rhymovi -, aby z místa činu vyždímali veškeré dostupné informace o Duchovi, posádce Draka a imigrantech, kteří by se zde mohli ukrývat.

Samotné místo činu přitom zahrnovalo jednu z největších ploch, jaké kdy ohledávali: téměř dvoukilometrový pás pláže, silnice a hustého křoví na protější straně asfaltu. Miliony míst, která bylo potřeba prohledat. A která dost možná stále ukrývala ozbrojeného pachatele.

„Tohle je špatné místo činu, Rhyme. Déšť sice trochu zmínil, ale pořád tu pěkně leje a vítr fouká nejmiň třicítkou.“

„Já vím. Máme tu puštěný meteorologický kanál.“

Rhymův hlas zněl nyní jinak, klidněji. Jeho tón Sachsovou lehce vyděsil. Připomínal jí přízračně vyrovnanou barvu Lincolnova hlasu ve chvílích, kdy hovořil o smrti, o sebevraždě, o konečnosti.

„Tím spíš je třeba pustit se do ohledávání, co říkáš?“ rýpl si.

Sachsová se rozhlédla po pláži. „Já jen... Všecko je tady příliš velké. Je tu toho strašná spousta.“

„Co může být příliš velké, Sachsová? Každé místo činu přece ohledáváme pěkně krok za krokem. A je úplně jedno, jestli má kilometr čtvereční nebo třeba jen tři metry. Akorát to trvá dýl. A kromě toho, my přece velká místa činu milujeme. Je na nich spousta báječných míst, kde se dají najít vodítka.“

No to je vážně báječné, pomyslela si Sachsová jízlivě.

Postavila se co nejtěsněji k velkému vypuštěnému člunu a začala procházet rošt. Tento výraz označoval metodu fyzického prohledávání místa činu, při níž ohledávač projde celou vytýčenou oblast jedním směrem tam a zpět, jako by sekal trávník, a pak se otočí kolmo na původní směr a projde stejnou oblast ještě jednou. Tato metoda je založena na hypotéze, že když se člověk na něco dívá z určitého úhlu, mohou mu uniknout věci, jichž by si z jiného úhlu snadno povšiml.

A přestože existovaly desítky dalších metod prohledávání místa činu a všechny byly rychlejší, chůzí v roštu - tímto nejdůlhouhavějším pátracím postupem - se daly výsledky získat naprosto nejspolehlivěji.

Rhyme proto naléhal, aby Sachsová - stejně jako všichni ostatní policisté a technici, s nimiž kdy v newyorské policii pracoval - používala právě tuto metodu. Díky Lincolnu Rhymovi se výraz „projít rošt“ stal mezi policisty v oblasti New Yorku synonymem pro ohledání místa činu.

Zkrátka se vesnice Easton ztratila Sachsově z dohledu a jedinou připomínkou, že zde není úplně sama, jí nyní bylo rozptýlené blikání záchranných a policejních vozidel - jako když člověku pulsuje pod bledou pokožkou krev.

Po chvíli se však i tato světla ztratila v mlze. Sachsovou obklopila samota a plíživý pocit zranitelnosti. Panebože, jak já tohle nemám ráda.

Mlha zde byla ještě hustší a zvuk deště bubnujícího hlasitě do kapuce její kombinézy by spolu s vysokými vlnami a větrem spolehlivě přehlušil nepozorovaný příchod potenciálního útočníka.

Sachsová plácla rukou přes pažbu černé pistole glock, aby si dodala sebedůvěry, a pokračovala v chůzi v roštu.

„Teď budu chvíli zticha, Rhyme. Mám takový pocit, že tady ještě někdo je. Někdo, kdo mě sleduje.“

„Ozvi se mi, až budeš hotová,“ odpověděl Rhyme.

Váhavý tón jeho hlasu naznačoval, že by si přál říci ještě něco jiného, ale po chvíli se ozvalo cvaknutí a linka oněměla. Kryj si záda...

Celou příští hodinu prohledávala Sachsová ve větru a dešti pláž, silnici a porost za ní, jako když dítě loví mořské škeble. Prozkoumala neroztržený člun, v němž našla mobilní telefon, a po něm ohledala i zbytky druhého člunu, který vytáhli na pláž dva agenti krizové jednotky. Poté shromáždila veškeré důkazy - nábojnice, vzorky krve, otisky prstů - a pořídila fotografie otisků bot.

Nakonec se zastavila a rozhlédla se kolem sebe. Zapnula vysílačku a nechala se přepojit do útulného newyorského domu vzdáleného snad několik světelných let.

„Je tu něco divného, Rhyme.“

„Tohle mi nepomůže, Sachsová. Co to je ‚divného‘? Co to znamená?“

„Ti přistěhovalci..., mohlo jich být zhruba deset..., jednoduše zmizeli. Já to nechápu. Vyrázili z krytého přístřešku na pláži, přešli přes silnici a schovali se v křoví. Vidím jejich otisky v blátě na opačné straně silnice. Jenže pak prostě zmizeli. Tipla bych si, že se chtěli ukrýt někde hlouběji ve vnitrozemí, ale nikde nevidím žádné stopy. Stopařům jako oni přitom nikdo nezastaví a žádný z lidí v městečku si nevšiml, že by tu na ně čekala nějaká nákladní auta. A i kdyby, nejsou tu žádné stopy pneumatik.“

„No dobře, Sachsová. Právě jsi chodila v Duchových stopách. Viděla jsi, co dělal, víš, kdo to je, bylas tam, kde byl on. Co se ti honí hlavou?“

„Já...“

„Ty jsi teď Duch,“ připomněl jí Rhyme konejšivým hlasem. „Jsi Kwan Ang přezdívaný Kuej, jsi Duch. Jsi multimilionář, pašerák lidí - jsi hadí hlava. Zabiják. Právě jsi potopila loď a zavraždila více než dvanáct lidí. Co se ti honí hlavou?“

„Chci najít ostatní,“ odpověděla Sachsová bleskurychle. „Najít je a zabít. Nechci odtud odcházet. Ještě ne. Nevím jistě proč, ale musím je najít.“ Na okamžik jí bleskl hlavou výjev a Sachsová skutečně spatřila sama sebe jako hadí hlavu plnou uslintané touhy najít ostatní přistěhovalce a zavraždit je. Ten pocit byl mučivý. „Nic mě nezastaví,“ zašeptala.

„Dobře, Sachsová,“ odvětil Rhyme tiše, jako by se bál, že přeruší tenounký drátek, který spojoval část její duše s duší hadí hlavy. „A teď přemýšlej o těch imigrantech. Pronásleduje je někdo takový. Co by udělali oni?“

Sachsově chvíli trvalo, než se proměnila z bezcitného vraha a hadí hlavy v jednoho z nebohých pasažérů na lodi. Než pocítila zděšení z vědomí, že člověk, kterému zaplatila celoživotní úspory, ji nyní takto zradil - že zavraždil lidi, s nimiž se během plavby spřátelila, a možná i členy její vlastní rodiny. A že chce nyní zavraždit také ji.

„Nebudu se ukrývat,“ řekla pevným hlasem. „Pomážu odsud, co nejrychleji to půjde. Jakýmkoliv způsobem a co možná nejdál. Zpátky na moře nemůžeme. Pěšky jít taky nemůžeme. Takže potřebujeme auto.“

„A jak si ho opatříte?“ zeptal se Rhyme.

„To nevím,“ řekla Sachsová a pocítila zklamání, že má již odpověď na dosah, a přesto si ji stále nechává uniknout.

„Stojí směrem do vnitrozemí nějaké domy?“

„Ne.“

„Parkují u té pumpy nějaká auta?“

„Ano, ale agenti už vyslechli všechny zaměstnance auto se neztratilo.“

„Vidíš ještě něco?“

Sachsová se rozhlédla po ulici. „Nic.“

„Nemůžeš nevidět nic, Sachsová,“ vyplísnil ji Rhyme. „Těmhle lidem jde o život. Museli nějak uprchnout. Určitě se tam někde ukrývá odpověď. Co ještě vidíš?“

Sachsová si povzdechla a začala odříkávat: „Vidím hromadu starých pneumatik, vidím převrácenou plachetnicí, vidím karton prázdných plechovek od piva - Sam Adams. A před kostelem stojí trakař...“

„Před kostelem?“ skočil jí do řeči Rhyme. „O žádném kostelu ses předtím nezmínila.“

„Je úterý ráno, Rhyme. Kostel je zavřený a agenti už ho zajistili.“

„Mazej tam, Sachsová. Rychle!“

Sachsová škrobeně vyrazila ke kostelu, ale nenapadala ji jediná užitečná věc, kterou by tam mohla najít.

Rhyme jí to vysvětlil. „Copak tys nikdy nechodila do prázdninové církevní školy, Sachsová? Copak vám tam neservírovali sušenky, havajský punč a Ježíše? Nepořádali jste pikniky? Nebo setkání mladých věřících?“

„Možná jednou nebo dvakrát. Ale většinu volna jsem trávila vyladováním karburátoru.“

„A jak podle tebe církve na podobné teologické zábavy mládežníky dopravují? V minidodávkách, Sachsová. V minidodávkách pro nějakých dvanáct lidí.“

„To je možné,“ souhlasila Sachsová skepticky.

„Anebo třeba ne,“ připustil Rhyme. „Ale imigranti neumějí létat, nebo jo? Takže musíme prověřit pravděpodobnější možnosti.“

Jako už tolikrát v minulosti, měl Rhyme pravdu i nyní.

Sachsová obešla kostel a prozkoumala rozbahněnou půdu: otisky bot, drobné kostičky roztržitého skla, trubka použitá za tímto účelem, stopy pneumatik.

„Mám to, Rhyme. Je tu hromada čerstvých otisků. Ztraceně, ti byli chytří... Našlapovali na kameny, trávu a plevel. Vyhýbali se blátu, aby nezanechali otisky. A vypadá to, že i když pak nastoupili do dodávky, projeli nejdřív přes pole a teprve potom vyrazili na silnici. Aby je na hlavní ulici nikdo neviděl.“

„Ověř tu dodávku u pastora,“ poručil Rhyme.

Sachsová požádala jednoho z policistů, aby zavolal představenému kostela. O několik minut již měli k dispozici podrobné informace - pět let stará bílá dodávka Dodge s názvem církve po stranách.

Sachsová si zapsala číslo poznávací značky a předala ho Rhymovi, který nechal rozšířit pátrání po hondě také o dodávku a instruoval přístavní policii, aby předala výše uvedené informace výběrčím mytného na mostech a před tunely pro případ, že by měli imigranti namířeno do Čínské čtvrti na Manhattanu.

Sachsová pečlivě prošla rošt za kostelem, ale nic dalšího již nenašla.

„Myslím, že tady už toho moc nenajdeme, Rhyme. Půjdu zaevidovat důkazy a vrátím se,“ řekla a zavěsila.

Vrátila se k laboratorní dodávce, složila tyvekovou kombinézu, zanesla do evidence nalezené důkazy a opatřila je registračními kartami, které musí doprovázet jakoukoliv položku nalezenou na určitém místě činu. Nato poručila technikům, aby vše co nejrychleji odvezli do Rhymova domu. Přestože se to totiž zdálo beznadějně, chtěla ještě jednou propátrat okolí a zjistit, zda ztroskotání lodi náhodou nepřežil někdo další. Kolena jí přitom doslova hořela - chronickou artritidu zdědila po svém dědečkovi. Tato choroba ji sužovala dost často, ale když byla nyní o samotě, mohla si alespoň dopřát luxus pomalé chůze. V přítomnosti ostatních policistů se vždy naopak úzkostlivě snažila nedávat najevo bolest. Bála se, že kdyby se na velitelství dozvěděli o jejím zdravotním stavu, poslali by ji dělat papíry.

Po patnácti minutách marného hledání jakýchkoliv známek přítomnosti dalších imigrantů zklamaně vyrazila zpátky ke camaru, které teď bylo jediným automobilem v tomto úseku pláže. Sachsová zde byla úplně sama: agent krizové jednotky, který ji cestou sem doprovázel, dal při návratu do města přednost bezpečnější formě přepravy.

Mlha poněkud prořídla. Na opačném konci městečka asi tři čtvrtě kilometru před sebou rozeznala Sachsová dva hasičské vozy okresu Suffolk a nedaleko od nich zaparkovaný sedan Ford. Měla dojem, že auto patří Úřadu pro imigraci a naturalizaci.

Ztěžka dosedla na přední sedadlo camara, našla kousek papíru a začala si psát poznámky o všem, čeho si na místě činu všimla a co by mohla předložit Rhymovi a jeho týmu v manhattanském domě.

Vítr s odlehčeným autem prudce lomcoval a déšť neúnavně šlehal do ocelové karoserie. Sachsová zvedla oči právě ve chvíli, kdy se kousek od ní roztržila o černý skalní výčnělek mohutná vlna a vyslala tři metry vysoko impozantní gejzír zpěněné vody.

Amélie Sachsová pozorně přimhouřila oči a oťřela rukávem zamlžené čelní sklo.

Co to je? Nějaké zvíře? Nějaká troska Draka z Fu-čou? Vtom si Sachsová s hrůzou uvědomila, že je to muž, jenž se zoufale přidržuje skály.

Popadla vysílačku, přepnula ji na frekvenci místních operací a vzrušeně řekla: „Ohledávací agent NYPD pět osm osm pět volá suffolský záchranný sbor v Eastonu.“

„Rozumím, pět osm osm pět. Pokračujte.“

„Jsem půl kilometru východně od města. Ve vodě se nachází oběť. Potřebuju nějakou pomoc.“

„Dobře,“ ozvala se odpověď. „Už tam jedeme. Konec.“

Sachsová vystoupila z auta a vyrazila ke břehu. Všimla si, jak velká vlna odtrhla muže od skály a hodila ho do vody.

Muž se pokoušel plavat, ale byl zraněný - košili měl celou od krve -, a tak se zmohl pouze na to, aby udržoval hlavu nad vodou, a i to se mu dařilo jen s velkými obtížemi. V jednom okamžiku ho pohltily vlny a muž musel vynaložit nadlidské úsilí, aby se opět dokázal vynořit na hladinu.

„Propána,“ zamumlala Sachsová a ohlédlá se k silnici. Žluté hasičské auto teprve nyní vyrazilo z parkoviště za městečkem.

Imigrant vydal přidušený výkřik a opět zmizel ve vlnách. Čekat na profesionály již nebyl čas.

Sachsová znala z policejní akademie základní pravidlo pro záchranu tonoucích: „Dosáhnout, dohodit, doveslovat, doplavat.“ Což znamenalo, že zachránce se měl nejprve pokusit vytáhnout oběť ze břehu, pak z lodi, poté z člunu a teprve nakonec se k ní snažit doplavat. Jenže první tři možnosti nyní nepřicházely v úvahu.

Takže zbývá doplavat, pomyslela si Sachsová.

Zaplašila spalující bolest v kolenou a začala sprintovat k oceánu, přičemž si sundala opasek s pistolí a náboji. Těsně u břehu si rozvázala erární boty, odkopla je na bok a s pohledem upřeným na zápolícího plavce se vrhla do studené rozbouřené vody.

8

Sonny Li se pomalu vyplížil z křoví. Nyní měl mnohem lepší výhled na ženu s červenými vlasy, která si právě zula boty, vbrouzdala do zvlněné vody a pak se vrhla do moře za kýmsi, kdo právě bojoval o život ve vlnách.

Li nepoznal, o koho jde - zda o Johna Sunga, nebo o muže z manželské dvojice, která seděla v člunu vedle něj -, ale jeho pozornost se nicméně vzápětí upřela zpět na zemi, kterou ze svého úkrytu v křoví sledoval již od chvíle, kdy dorazila na pláž, což mohla být více než hodina.

Jeho typ to rozhodně nebyl. Západní ženy Sonnyho Li nezajímaly - tedy alespoň ne ty, které vídal v okolí Fu-čou.

Bud'to kráčely zavěšeny do bohatých byznysmenů (ty byly vysoké a nádherné a všechny do jedné vrhaly opovrhlivé pohledy na čínské muže, kteří se za nimi ohlíželi), anebo to byly turistiky s rodinami (ty byly špatně oblečené a všechny do jedné vrhaly opovrhlivé pohledy na čínské muže, kteří plivali na chodník, a na cyklisty, kteří je nikdy nenechali přejít přes cestu).

Tato žena ho však něčím fascinovala. Zpočátku nedokázal přijít na to, co tady vlastně dělá; přijela sem v zářivě žlutém autě v doprovodu vojáka se samopalem. Ale pak se k němu otočila zády a Li si všiml nápisu NYPD na její nepromokavé bundě. Takže to byla policistka z nějakého úřadu veřejné bezpečnosti. Z bezpečného úkrytu na protější straně silnice pak Li dlouho přihlížel, jak žena pátrá po zachráněných a po případných stopách.

Připadala mu sexy, přestože silně upřednostňoval tiché a elegantní Číňanky.

A ty vlasy! Měly nepochopitelnou barvu, která ho přiměla dát ženě přezdívku „Chung-se“, což v překladu znamenalo „Červená“.

Podíval se na silnici a spatřil žlutý hasičský vůz, který se řítí jeho směrem. Jakmile auto odbočilo na úzké parkoviště, vyplížil se Li k okraji cesty. Samozřejmě existovalo určité riziko, že ho někdo zahlédne, ale on musel jednat dříve, než se Chung-se vrátí. Počkal, až se pozornost záchranářů upře na Chung-se, a vyškrábal se přes silnici ke žlutému autu. Byl to nějaký starý model, jaké člověk vídá v amerických pořadech typu Kojak nebo Hill Street Blues. Li neměl zájem o krádež samotného auta (většina příslušníků bezpečnostních úřadů a vojáků již odjela, ale v okolí se jich stále pohybovalo dost na to, aby ho mohli pronásledovat a dopadnout - a zvláště pak za volantem auta, jehož barva byla zářivá jako vaječný žloutek). Kdepak, v tomto okamžiku měl Li zájem jen o zbraň a nějaké peníze.

Přikradl se ke žlutému autu, otevřel dveře na straně spolujezdce, naklonil se dovnitř a začal prohledávat přihrádku na mapy. Žádné zbraně. Li si vztekle vzpomněl na svou pistolí Tokarev, která teď ležela někde na dně oceánu. Kdyby tu Chung-se měla aspoň cigarety.

Doprdele s ní...

Následně Li prohledal její peněženku a našel asi padesát dolarů.

Strčil si jednobarevné bankovky do kapsy a podíval se na papír, kam si Chung-se před chvílí psala poznámky. Jeho mluvená angličtina byla díky americkým filmům a pořadům Fo Uow Me na Rádiu Peking velmi dobrá, ale se čtením byl na tom Li hrozně (což mu připadalo dost nefér zejména vzhledem k faktu, že angličtina má pouze asi 25 písmen, zatímco čínština jich používá čtyřicet tisíc). Po chvíli tápání rozeznal anglický přepis Duchova jména Kwan Ang a rozluštil také několik dalších slov. Složil papír, strčil si ho do kapsy a zbytek listů rozsypal po zemi před otevřenými dveřmi na straně řidiče, aby to vypadalo, že je rozfoukal vítr.

V tu chvíli se přiblížilo další auto - černý sedan, který Liovi až příliš připomínal vládní vozidlo. Přikrčil se tedy a vrátil se zpátky k silnici. Znovu se ukryl do křoví, pohlédl na rozbouřené moře a všiml si, že Chung-se nyní bojuje se zpěnými vlnami stejně zoufale jako tonoucí muž. Nakrátko pocítil bolest, že tak krásné ženě hrozí smrtelné nebezpečí. Podobnými problémy se teď však rozhodně nemohl zabývat - jeho současnými prioritami bylo nalezení Ducha a jeho vlastní přežití.

Už pouhé úsilí doplavat skrz běsnící příboj k tonoucímu přistěhovanci vyčerpalo Amélii Sachsovou natolik, že nyní

musela ze všech sil kopat, aby udržela sebe i muže nad vodou. Její kolenní a kyčelní klouby se na protest bolestivě ozývaly. Sám imigrant jí ani trochu nepomáhal. Byl středně vysoký a měl štíhlou postavu bez tuku, který by mu umožnil alespoň trochu vzplývat. Netečně kopal nohama a levou ruku měl zcela bezvládnou následkem střelné rány do hrudníku.

Sachsová lapala po dechu, vyplivovala odporně slanou vodu, která jí neustále proudila do úst a do nosu, a pomalu se prodírala vodním příkrovem ke břehu. Voda ji páčila v očích a rozostřovala zrak, ale Sachsová přesto zahlédla na písku nedaleko pobřežní linie dva zdravotníky s nosítky a velkým zeleným kyslíkovým přístrojem, kteří na ni zešířka mávali a ukazovali jí směr.

Díky, hoši... Snažím se.

Vytáhla se co nejvíce jejich směrem, ale spodní proudy zde byly pekelně silné. Ohlédla se ke skále, které se ještě před chvílí přidržoval čínský přistěhovalce, a viděla, že i přes nadlidské úsilí zatím uplavala jen asi tři metry.

Kopej víc. Víc! Znovu si zopakovala jedno ze svých osobních hesel: Když se hýbeš, nemohou tě chytit...

Uplavala další dva až tři metry, jenže pak se musela zastavit a popadnout dech, takže mohla jen zděšeně přihlížet, jak je spodní proud unáší zpátky do moře.

No tak, vypadni už odsud...

Netečný imigrant, který nyní téměř upadl do bezvědomí, ji neustále stahoval pod hladinu. Sachsová začala kopat ještě silněji. Vtom dostala křeč do lýtky, vykřikla a vzápětí se potopila. Ze všech stran ji náhle obklopovala kalně šedá voda prosycená mořským plevem a pískem. Jednou rukou držela imigranta za košili, druhou se tahala za lýtko, aby uvolnila křeč, a přitom se usilovně snažila co nejdéle zadržovat dech.

Ach, Lincoln!, pomyslela si. Padám definitivně ke dnu... Stále hlouběji do šedé vodní masy.

Ale pak... Ježíšikriste! Co to je? Barakuda, žralok nebo snad černý úhoř... Cośi náhle vystřelilo z vody a obemklo ji kolem hrudníku. Sachsová se instinktivně natáhla po dýce, kterou nosila v zadní kapse, ale ten strašlivý tvor jí doslova přišpendlil paže k tělu. Vyrázil s ní nahoru a za pár vteřin se již Sachsová ocitla nad hladinou a plnila si pálící plíce sladkým vzduchem.

Podívala se pod sebe. Z ryby se vyklubala mužská paže v černé neoprenové kombinéze.

Potápěč suffolského záchranného sboru vyplivl náústek připojený k drobné kyslíkové bombě a řekl: „Už je to dobrý, slečno, jistím vás. Už je to dobrý.“

Druhý potápěč se mezitím ujal imigranta a držel mu bezvládně se klátící hlavu nad vodou.

„Křeč,“ hlesla Sachsová. „Nemůžu hýbat nohou. Bolí to.“

Potápěč se jednou rukou natáhl pod vodu, narovnal Sachsové nohu a přitlačil jí chodidlo k tělu, čímž jí roztáhl lýtkové svaly. Po chvíli bolest ustoupila a Sachsová přikývla.

„Nekopejte. Úplně se uvolněte. Postarám se o vás.“

Potápěč ji uchopil a táhl za sebou, takže Sachsová nyní mohla zaklonit hlavu a soustředit se pouze na dýchání.

Mužovy silné nohy opatřené ploutvemi mocně kopaly ve vodě a rychle je přibližovaly ke břehu.

„To bylo od vás kurážné, že jste šla za ním,“ řekl muž. „Většina lidí by se jen dívala, jak ten chlap umírá.“

Sachsově se zdálo, že plavou celou věčnost. Konečně ucítila pod nohama oblázky. Vypotácela se na břeh a přijala deku, kterou jí podal jeden ze zdravotníků. Jakmile popadla dech, zamířila k imigrantovi, který teď ležel na nosítkách s kyslíkovou maskou na obličeji. Oči měl skelné, ale byl při vědomí. Košili měl rozhalenou a lékař mu právě čistil krvavou ránu dezinfekcí a přikládal na ni obvaz.

Sachsová si oklepala z nohou a chodidel co nejvíce písku, obula si boty a opět si připnula nábojový pás. „Jak je na tom?“

„Zranění není vážné. Střelec ho zasáhl do hrudníku, ale z příznivého úhlu. Teď musíme hlídat hlavně podchlazení a vyčerpání.“

„Můžu mu položit pár otázek?“

„Zatím jen nezbytné minimum,“ řekl zdravotník. „Potřebuje kyslík a klid.“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Sachsová přistěhovalce.

Muž si nadzvedl kyslíkovou masku. „John Sung.“

„Já jsem Amélie Sachsová z policejního oddělení města New York.“ Ukázala mu odznak a průkaz, přesně jak nařizovaly předpisy.

„Co se stalo?“ zeptala se následně.

Muž si znovu sejmul kyslíkovou masku. „Vyhodilo mě to z člunu. Duch - to byla hadí hlava na naší lodi - mě uviděl a přišel ke mně na pobřeží. Střelil po mně, ale minul. Potopil jsem se pod vodu, ale pak jsem se musel vrátit pro vzduch. A on už na mě čekal. Vystřelil znovu a zasáhl mě. Předstíral jsem, že jsem mrtvý, a když jsem se podíval znovu, viděl jsem, jak nasedá do červeného auta a odjíždí. Pokoušel jsem se doplovat na pláž, ale nešlo to. A tak jsem se jenom držel těch skal a čekal.“

Sachsová si muže prohlédla. Byl pohledný a zdálo se, že je v dobré formě. Sachsová nedávno viděla v televizi pořad o Číně a dozvěděla se, že na rozdíl od Američanů, kteří cvičí jen nahodile a obvykle z marnivosti, mnoho Číňanů upevňuje svou fyzickou kondici celý život.

„Jak jsou...“ začal muž, ale pak se znovu rozkašlal a postihly ho prudké křeče.

Lékař ho nechal chvíli vykašlávat vodu, a když Sung přestal, rychle mu opět přiložil na ústa masku. „Promiňte, paní kolegyně, ale on se teď opravdu potřebuje nadýchat.“

Jenže Sung si masku sám zvedl. „Jak jsou na tom ostatní? Jsou v bezpečí?“

Sdělovat informace svědkům bylo proti předpisům newyorské policie, ale Sachsová spatřila obavy v Sungových očích a řekla:

„Je mi líto. Dva z nich jsou mrtví.“

Sung zavřel oči a pravou rukou sevřel kamenný amulet, který nosil na řemínku na krku.

„Kolik vás bylo na tom člunu?“ zeptala se Sachsová.

Imigrant se na chvíli zamyslel.

„Celkem čtrnáct.“ Odmlčel se a pak se zeptal: „A on unikl? Duch?“

„Děláme, co je v našich silách, abychom ho našli.“

Sungova tvář se opět naplnila zděšením a jeho ruka se znovu dotkla amuletu.

Zdravotník podal Sachsové imigrantovu náprsní tašku a Sachsová ji prohledala. Moře proměnilo velkou část jejího obsahu v houbovitou hmotu a téměř všechny informace byly psány v čínštině. Jeden ze stále čitelných průkazů však byl napsán anglicky. Muž na něm byl identifikován jako doktor Sung Kchaj.

„Kchaj? To je vaše křestní jméno?“

Sung přikývl. „Ale většinou používám jméno John.“

„Vy máte doktorský titul?“

„Ano.“

„Takže jste lékař?“

Sung znovu přikývl.

Sachsová se právě dívala na fotografii dvou malých dětí, chlapce a dívky. Pocítila nával hrůzy, když si uvědomila, že tyto děti mohly být se Sungem na lodi.

„A vaše...“ Hlas se jí zlomil.

Sung ji však pochopil. „Moje děti? Ty jsou doma ve Fu-tien. Bydlí s mými rodiči.“

Zdravotník se postavil vedle Sunga a očividně neměl radost, že si jeho pacient neustále snímá kyslíkovou masku.

Sachsová však měla také své povinnosti.

„Doktore Sungu, máte nějakou představu, kam může mít Duch namířeno? Má někde ve Spojených státech dům nebo byt? Firmu? Přátele?“

„Ne. Nikdy s námi nemluvil. Nikdy s námi neměl nic společného. Choval se k nám jako ke zvířatům.“

„A co ostatní imigranti? Víte, kam mohli odjet?“

Sung zavrtěl hlavou. „Ne, je mi líto. Každý z nás měl namířeno někam do New Yorku, ale nikdo nikomu neřikal, kam přesně.“ Jeho oči zabloudily zpět k mořské hladině. „Nejdřív jsme si mysleli, že po nás pobřežní hlídka střílí z děla. Ale pak jsme si uvědomili, že Duch potopil tu loď sám.“ V jeho hlase se ozýval úžas. „Zamkl dveře naší kabiny a vyhodil loď do vzduchu. Se všemi na palubě.“

Z černého auta, které právě zastavilo vedle hasičského vozu na písku, vystoupil muž v obleku - byl to agent INS, jehož si Sachsová pamatovala z Port Jeffersonu. Nasadil si nepromokavou bundu a chroupavě přešel po písku ke skupině.

Sachsová mu podala Sungovu náprsní tašku. Muž prohrábl její obsah a podřepil k Sungovi.

„Doktore Sungu, já jsem z amerického Úřadu pro imigraci a naturalizaci. Máte u sebe platný pas a vstupní vízum?“

Sachsově připadala tato otázka absurdní, ne-li přímo provokativní, ale předpokládala, že je to jeden z formálních úkonů, které je potřeba absolvovat.

„Ne, pane,“ odvětil Sung.

„V tom případě se obávám, že vás budeme muset zadržet za nezákonný vstup na území Spojených států amerických.“

„Hodlám požádat o politický azyl.“

„To je v pořádku,“ řekl agent naveně. „Ale až do oficiálního slyšení vás přesto budeme muset zadržet.“

„Rozumím,“ přitakal Sung.

„Jak je na tom?“ zeptal se agent zdravotníka.

„Bude v pořádku. Ale musíme ho převést na traumatologickou kliniku. Kam jeho případ spadá?“

Sachsová agenta INS předběhla: „Můžete ho převést do zadržovací vazby na Manhattanu?“ zeptala se rychle. „Je svědkem v jednom důležitém případě a náš krizový štáb pracuje právě tam.“

Agent INS pokrčil rameny. „Mně je to jedno. Vyřídím vám papíry.“

Sachsová se zhoupala z nohy na nohu a zkroutila se bolestí, která jí vystřelila z kolene a kyčle. Sung, který stále nepřítomně svíral amulet zavěšený kolem krku, se na ni zkoumavě podíval a řekl hlubokým procítěným hlasem: „Děkuji vám, slečno.“

„Za co?“

„Zachránila jste mi život.“

Sachsová přikývla a na okamžik se zadívala do jeho tmavých očí.

A pak už zdravotník vrátil Sungovi na obličej kyslíkovou masku.

Amélie Sachsová zahlédla koutkem oka drobný bílý záblesk.

Zvedla hlavu a viděla, že dveře jejího camara jsou stále otevřené a vítr odnáší papíry s jejími poznámkami o místě činu do moře. Zatřásla zuby a odklusala k autu.

DÍL II.

Nádherná země ÚTERÝ, HODINA DRAKA, 08.00, AŽ HODINA KOHOUTA, 18.30

Vyhrává hráč, který vidí nejdále - to jest ten, který prohlédne soupeřův příští tah, odhadne jeho plán a najde vůči němu protizbraň a který dokáže při útoku předvídat všechny obranné tahy soupeře.

Život výběřčího mýtného, který stráží vstupní brány do města New York, není nikterak oslnivý.

Čas od času si sice takový člověk užije trochu vzrušení - jako třeba onehdy, když jeden zloděj přepadl výběřčí budku a vyinkasoval od výběřčího plných tři sta dvanáct dolarů v hotovosti. Jediný problém byl, že lupič výběřčího přepadl při vjezdu na most Triborough, na jehož druhém konci pak již na něj čekal tucet pobavených policistů, neboť pachatel nemohl zvolit jinou únikovou cestu.

Ovšem výběřčí, který dnes krátce po osmé ráno seděl u vjezdu do tunelu Queens Midtown - bývalý newyorský dopravní policista, jenž zde pracoval na částečný úvazek -, nebyl za celá dlouhá léta svědkem jediného vážnějšího zádrhele, a tak přivítal s radostným vzrušením zprávu, jež konečně narušila monotónní průběh jeho služby: všichni výběřčí mýtného na Manhattanu dostali z ústředí přístavní policie prioritní hlášení o lodi, která se potopila nedaleko pobřeží Long Islandu - o lodi plné nezákonných přistěhovalců. Proslychalo se, že někteří z Číňanů, jimž se podařilo se zachránit, mají nyní namířeno do města, stejně jako jejich pašerák. Skupina Číňanů měla cestovat v bílé dodávce s názvem nějaké církve, pašerák pak v červené hondě.

Někteří nebo dokonce všichni byli údajně ozbrojeni.

Z Long Islandu vedlo po souši do města několik různých tras, které využívaly mostů nebo tunelů. Na některých trasách se nemuselo platit - mýtné se nevybíralo například na Brooklynském mostě nebo na mostě v Queensboro -, ale nejkratší trasa z pobřeží Long Islandu vedla právě přes tunel Queens Midtown. Policie a FBI dostaly povolení uzavřít všechny zrychlené a automatizované pruhy, takže případní pachatelé museli projet přes budku s lidskou obsluhou. Bývalého policistu a současného výběřčího mýtného by ani ve snu nenapadlo, že právě on se s imigranty setká. Nyní se však zdálo, že k tomu opravdu došlo. Muž si otřel zpoceně dlaně do kalhot a sledoval, jak bílá dodávka s jakýmsi nápisem na straně a mladým Číňanem za volantem zajíždí přímo k jeho budce.

Ještě deset aut, devět...

Výběřčí vytáhl z pouzdra starý služební revolver Smith & Wesson 0.357 se čtyřpalcovou hlavní, položil ho na vzdálenější stranu pultu a přemýšlel, jak bude nastalou situaci řešit. Rád by od Číňanů v dodávce normálně vybral mýtné, ale co když se budou chovat podezřele nebo vyhybavě? Rozhodl se, že v takovém případě použije zbraň a poručí jim, aby vystoupili z dodávky.

Jenže co když některý z nich hmatne pod palubní desku nebo mezi sedadla? Ztraceně, pomyslel si výběřčí, vždyť já tu sedím v nechráněné prosklené budce bez jakéhokoliv krytí a proti mně se řítí dodávka plná čínských gangsterů. Vždyť mohou být dokonce ozbrojeni samopaly AK47, geniálním to ruským příspěvkem do palety střelných zbraní.

Ale co, budu střílet.

Výběřčí ignoroval ženu, která si stěhovala na uzavření expresních pruhů, a zadíval se na šňůru automobilů. Dodávka teď stála tři auta od něj.

Zajel si rukou k opasku a vytáhl speedloader, kovový válec se šesti kulkami, díky němuž se dal jeho smítek dobít za pouhých pár vteřin. Položil válec vedle revolveru a znovu si otřel pravou ruku do kalhot. Chvilí uvažoval, pak zvedl revolver, natáhl ho a položil zpátky na pult. Bylo to proti předpisům, ale v tomhle pitomém proskleném akváriu teď seděl on, a ne páprdové, kteří tak hloupé předpisy psali.

Zpočátku se Sam Chang obával, že dlouhá fronta aut je neklamným příznakem silničního záatarasu, ale pak spatřil výběřčí budku a usoudil, že je to nějaký druh hraničního přechodu.

Pasy, dokumenty, víza... Neměli ani jedno.

Chang se panicky rozhlížel, zda neuvidí nějaký výjezd, ale žádný nenašel - silnice byla obehnaná vysokými zdmi.

William však klidně řekl: „Musíme zaplatit.“

„Proč zaplatit?“ zeptal se Sam Chang syna, jenž se projevil jako expert na americké zvyklosti.

„Vybírá se tu mýtné,“ vysvětlil William, jako by to bylo evidentní. „Potřebuju nějaké americké dolary. Tři a půl.“

Chang měl ve zvláštním opasku pouze několik tisíc jianů - promočených a slaných -, které se na Černém trhu ve Fu-čou neodvážil směnit na americké dolary, protože by tím upozornil veřejnou bezpečnost, že se chystá uprchnout ze země. V prohlubni mezi předními sedadly dodávky však našel pětidolarovou bankovku.

Dodávka se pomalu sunula kupředu. Před nimi již stála pouhá dvě auta.

Chang pohlédl na muže v budce a všiml si, že vypadá velmi nervózně. Neustále pokukoval po dodávce, přestože předstíral pravý opak.

Ve frontě před nimi zbývalo jediné auto.

Muž v budce je nyní pozorně sledoval koutkem oka. Jazykem se dotýkal boční strany rtu a přešlapoval z nohy na nohu.

„Mně se to nelíbí,“ řekl William. „On něco tuší.“

„Jenže teď už nemůžeme nic dělat,“ odpověděl Chang. „Jed' dál.“

„Projedu to.“

„Ne!“ zasyčel potichu Chang. „Může být ozbrojen. Bude po nás střílet.“

William dorazil s dodávkou k budce a zastavil se. Chang přemýšlel, zda jeho syn v nově objevené chlapecké vzpouře znovu neuposlechne jeho příkaz a pokusí se ujet.

Muž v budce polkl a sevřel jakýsi předmět, který ležel vedle velké pokladny. Nemůže to být nějaké poplašné tlačítko? Napadlo Chang.

William sklonil hlavu a vytáhl z plastové přihrádky mezi předními sedadly americké peníze.

Výběřčí jako by ucukl. Sklonil se a natáhl ruku k dodávce.

A pak vytřeštil oči na bankovku, kterou mu William podával.

Co se stalo? Nabídl mu příliš mnoho? Nebo příliš málo? Očekával snad výběřčí úplatek? Muž v budce zamžoural a nejistou rukou převzal bankovku. Přitom se vyklonil z přepážky a úkosem pohlédl na bok dodávky, na němž se skvěla

slova: VŠE PRO DŮM A ZAHRADU. Odpočítal tedy peníze nazpátek a díval se přitom na zadní sedadla dodávky. Chang se modlil, aby tam výběrčí nespátl nic jiného než desítky sazenic a mladých stromků, které spolu s Williamem a Wuem vykopali cestou sem na pláži a napěchovali do dodávky, aby to vypadalo, že je dodávají do nějaké místní prodejny. Ostatní členové obou rodin leželi ukryti na podlaze pod vrstvou listí.

Výběrčí předal Williamovi drobné. „Tohle je dobrá firma,“ řekl. „Vše pro dům a zahradu“. Taky tam pořád nakupuju.“

„Děkuji,“ odvětil William.

„Dneska je na rozvoz blběj den, co?“ zeptal se Changa a kývl bradou na podmráčenou oblohu.

„Děkuji,“ řekl Chang.

William zařadil rychlost a pustil spojku. Dodávka postupně zrychlovala, až se po chvíli vnořila do tunelu.

„Dobrá, už jsme v bezpečí, projeli jsme přes strážce,“ oznámil Chang.

Ostatní cestující se opět posadili a setřásli si z oblečení listy a hlínu.

Jeho nápad tedy zabral.

Když se řítili po dálnici od pláže, uvědomil si Chang, že zdejší policie může používat to, co tak často používala čínská Lidové osvobozené armáda a příslušníci veřejné bezpečnosti, když pátrali po hledaných disidentech: silniční zátarasy.

A tak se zastavili u obrovského nákupního centra, jemuž vévodila prodejna s názvem Vše pro dům a zahradu. Ta byla otevřena čtyřadvacet hodin denně a vzhledem k tomu, že se zde v tak brzkou ranní hodinu pohybovalo jen pramálo zaměstnanců, se Changovi s Wuem a Williamem snadno podařilo proklouznout dovnitř přes nákladní rampu do skladu. Zde ukradli několik plechovek s barvou, štětců a nářadí a stejným způsobem se opět dostali ven. Ještě předtím se však Chang přikradl ke vchodu, který vedl přímo do prodejny, a ohromeně se zadíval dovnitř. Přímě před ním se rozkládala řada mnohametrových uliček. Byl to úchvatný pohled - Chang nikdy neviděl tolik nástrojů, spotřebičů a pomůcek.

Kuchyně na míru, tisíce druhů světél, venkovní nábytek, grily, dveře, okna, koberce. Celé dlouhé řady šroubků, matek a hřebíků. Changovou první reakcí bylo neodolatelné nutkání zavést dovnitř Mej-mej a otce, aby jim prodejnu ukázal.

Ale na to bude čas později.

Obrátil se k Williamovi a řekl: „Odnáším si ty věci, protože je potřebujeme pro vlastní přežití. Ale jen co získáme nějaké jednobarevné peníze, zaplatím jim za ně. Pošlu jim peníze dodatečně.“

„Jsi blázen,“ odvětil chlapec. „Mají jich víc, než sami potřebují. Vždyť oni čekají, že se tu bude krást. Započítávají si to do cen.“

„Splatíme jim to!“ vykřikl Chang.

Tentokrát se chlapec ani neobtěžoval odpovědět. Chang našel na nákladní rampě hromadu pestrobarevných novin.

Chvilí zápolil s angličtinou a uvědomil si, že je to prodejní leták s adresami řady podobných prodejen v okolí. Až dostane první obálku s výplatou nebo až smění nějaké Juany, všechno jim poctivě zaplatí.

Vrátili se k dodávce a zjistili, že opodál parkuje nákladní auto.

William mu tedy přehodil poznávací značky a opět vyrazili k New Yorku. Po chvíli našli opuštěnou továrnu.

Zaparkovali u nákladní rampy, kde na dodávku nepršelo, a Chang s Wuem přemalovali písmena vytvářející název církve. Jakmile bílá barva oschla, napsal krasopisec Chang na boky dodávky umně slova „Vše pro dům a zahradu“ typem písma, který se věrně podobal nápisu na prodejním letáku.

Ano, trik skutečně zabral a dodávka s Číňany se vnořila z tunelu do manhattanských ulic, aniž by ji cestou zastavili příslušníci bezpečnosti nebo strážce ve výběrčí budce. William během čekání ve frontě na mýtné pečlivě prostudoval mapu a v hrubých obrysech věděl, kam by měli jet, aby se dostali do Čínské čtvrti. Systém jednosměrných ulic ho sice na chvíli zmátl, ale brzy se opět zorientoval a snadno našel hledanou silnici.

V husté ranní špičce, kterou ještě více zpomaloval přerušovaný déšť a široké pásy mlhy, nyní projížděli podél řeky. Její odstín se dokonale shodoval s barvou oceánu, z jehož spárů právě unikli.

Šedivá země, pomyslel si Chang. Žádné zlaté silnice a diamantové město, jak jim sliboval nebohý kapitán Sen.

Rozhlížel se po ulicích a budovách a přemýšlel, co je nyní asi čeká.

Teoreticky ještě stále dlužil Duchovi značnou částku. Aktuální sazba za propašování člověka z Číny do Spojených států se pohybovala kolem padesáti tisíc dolarů. Ale protože byl Chang disidentem a zoufale potřeboval ze země uprchnout, očekával, že mu Duchův agent ve Fu-čou naučtuje přírážku. Proto ho velmi překvapilo zjištění, že Duch požaduje odměnu ve výši pouhých osmdesáti tisíc dolarů za celou rodinu včetně starého otce. Chang tedy zdecimoval veškeré své skrovné úspory a zadlužil se u přátel a příbuzných, aby mohl Duchovi složit desetiprocentní zálohu.

Ve smlouvě s Duchem Chang přistoupil na podmínku, že on, Mej-mej a William - a také jeho nejmladší syn, jakmile doroste - budou každý měsíc odvádět Duchovým výběrčím dluhů určitou částku, a to až do úplného splacení sjednané odměny. Mnoho imigrantů pracovalo přímo pro hadí hlavu, která je do země propašovala - muži obvykle v čínských restauracích, ženy v textilkách - a bydleli v domech, které jim byly pronajímány za určitý pevný poplatek.

Chang ovšem hadím hlavám nevěřil, a Duchovi už vůbec ne. Kolovalo až příliš mnoho zkazek, podle nichž byli imigranti bití, znásilňováni a vězněni v krysami zamořených barabiznách. A tak si Chang domluvil zaměstnání pro sebe a Williama na vlastní pěst a prostřednictvím bratra jednoho svého přítele si v New Yorku našel také bydlení.

Sam Chang vždy zamýšlel svůj závazek splatit. Avšak nyní, když Duch svévolně potopil Draka z Fu-čou a pokoušel se je zavraždit, stala smlouva cárem papíru a Changova rodina se vymanila z područí drtivého břemene - pochopitelně za předpokladu, že se jejím členům podaří zůstat naživu tak dlouho, než policie dopadne či zabije Ducha a všechny jeho pang-šou nebo než Duch uprchne zpátky do Číny. To ovšem znamenalo se co nejrychleji ukrýt.

William se šikovně prodíral špalíry aut. Sam Chang se ohlédl na ostatní v dodávce. Byli celí zmuchlaní a páchli mořskou vodou. Wuova žena Jung-pching byla ve velmi špatném stavu. Měla zavřené oči, celá se třásla a obličej jí zaléval pot. Ruku měla roztržštěnou od nárazu do skály a rána jí stále krvácela, přestože byla zabalena do provizorního

obvazu. Wuova líbezná dospívající dcera Čchin-mej vypadala nezraněná, ale drama na moři ji očividně vyděsilo k smrti. Její bratr Lang byl stejně starý jako Changův nejmladší syn a oba chlapci s téměř totožnými „hrncovými“ sestřihy teď seděli vedle sebe, dívali se z okna a cosi si šeptali.

Starý Cchang Ťie-čch' seděl bez hnutí v zadní části dodávky s překříženými nohama a rukama na bocích. Jemné bílé vlasy měl uhlazené dozadu a vše jen mlčky sledoval očima, které do poloviny překrývala povislá víčka. Jeho pokožka se zdála ještě zažloutlejší, než když před více než dvěma týdny opouštěli Fu-čou, ale možná to byl pouze Changův dojem. Každopádně se Chang rozhodl, že ihned poté, co se ubytují ve svém newyorském bytě, zavede otce k lékaři. Dodávka v dopravní špičce postupně zpomalovala, až se zastavila úplně. William netrpělivě zatroubil.

„Tiše,“ osopil se na něj otec. „Nepoutej na nás pozornost.“

Chlapec stiskl klakson ještě jednou.

Chang pohlédl na syna, na jeho štíhlou tvář a dlouhé vlasy, které mu zasahovaly hluboko pod uši.

„Ta dodávka...,“ zašeptal zostra, „kde ses naučil ji takhle startovat?“

„Co na tom záleží?“ zeptal se chlapec.

„Pověz mi to.“

„Slyšel jsem, jak se o tom někdo baví ve škole.“

„Ne, lžeš. Už jsi to někde dělal.“

„Kradu jenom stranickým tajemníkům a obecním bossům. To ti přece nevadí, nebo ano?“

„Co že děláš?“

Chlapec se posměšně ušklíbl a Chang pochopil, že si dělá legraci.

Williamova poznámka však byla krutá a zcela záměrná; šlo o narážku na Changova antikomunistická politická pojednání, která v Číně způsobila celé rodině mnoho bolesti - a která si v konečném důsledku vyžádala i jejich útěk do Ameriky.

„Takže s kým trávíš čas, se zloději?“

„Ale otče.“ Chlapec blahosklonně zavrtěl hlavou a Chang pocítil potřebu ho udeřit.

„A k čemu jsi měl ten nůž?“ zeptal se znovu.

„Spousta lidí nosí nůž. Jie-Jie taky jeden má.“ Slovo „jie-jie“ bylo citově zabarveným výrazem pro dědečka, který používalo mnoho čínských dětí.

„Jenže to je kapesní nožík na čištění dýmky,“ řekl Chang, „a ne zbraň.“ Konečně mu došla trpělivost. „Jak můžeš být tak neuctivý?!“ rozkřikl se.

„Kdybych neměl ten nůž,“ odvětil chlapec vztekle, „a kdybych nevěděl, jak nastartovat ten motor, pravděpodobně už bychom byli mrtví.“

Kolona aut se opět rozjela a William upadl do uraženého ticha.

Chang se otočil. Synova slova - a vůbec tato odvrácená stránka jeho osobnosti - jako by ho téměř fyzicky zraňovala. Jistěže, s Williamem byly problémy již v minulosti. Ve věku kolem patnácti let začal být nevrlý, vzteklý a uzavřený. Jeho pozornost ve škole poklesla.

A když přinesl ze školy dopis, v němž ho jeho učitel káral za špatné známky, Chang si s ním otevřeně promluvil. William totiž rozhodně nebyl hloupý - absolvoval inteligenční testy a dosáhl vysoce nadprůměrných výsledků. Při pohovoru s otcem však prohlásil, že za špatné známky nemůže. Učitelé si prý na něj zasedli a perzekvují ho, protože má otce disidenta, který se vysmívá pravidlu jednoho dítěte v rodině, vyjadřuje se ve prospěch nezávislosti Tchaj-wanu, a dokonce - což byla největší myslitelná svatokrádež - si dovoluje kritizovat Komunistickou stranu Číny a její zkorumpované názory na svobodu a lidská práva. On i jeho mladší bratr jsou prý navíc ustavičně terčem posměchu ze strany „superfracků“ - chlapců a děvčat, kteří vyrůstají jako jedináčci v zámožných rodinách komunistické střední třídy, jsou rozmazlováni hordami bezmezně milujících příbuzných a mají sklon tyranizovat ostatní studenty. Williamovi přitom vůbec nepomohlo, že dostal jméno po nejslavnějším americkém podnikateli posledních let a že mladý Ronald byl pojmenován po americkém prezidentovi.

Ani Williamovo chování, ani jeho vysvětlení však nepřipadalo Changovi příliš závažné, a tak nevěnoval synovým náladám žádnou zvláštní pozornost. Kromě toho byla výchova dětí úkolem Mej-mej, a ne jeho.

Tak proč se chlapec náhle chová o tolik jinak? Vtom si Chang uvědomil, že mezi desetihodinovou prací v tiskárně a nočními disidentskými aktivitami netrávil se synem prakticky žádný čas - tedy až do této plavby z Ruska do Mej-kuo. Třeba, pomyslel si s mrazením v zádech, se tak chlapec choval vždy.

Nakrátko pocítil další nával vzteku - přestože tato vlna byla jen částečně namířena proti Williamovi. Chang nevěděl, co přesně ho tolik dopálilo. Několik okamžiků tupě civěl na přeplněné ulice a pak řekl synovi:

„Máš pravdu. Já bych to auto sám nastartovat nedokázal. Děkuji ti.“

William nedal nijak najevo, že otcova slova vůbec zaregistroval, a i nadále se krčil za volantem, pohroužen do vlastních myšlenek.

O dvacet minut později dorazili do Čínské čtvrti a projížděli širokou ulicí, která byla v angličtině i čínštině označena jako „Canal Street“. Déšť pomalu ustával a na chodnících lemovaných stovkami hokynářství, prodejen suvenýrů, rybích trhů, klenotnictví a pekáren se hemžili lidé.

„Kam máme jet?“ zeptal se William.

„Zaparkuj tady,“ poručil Chang a William zajel s dodávkou k obrubníku.

Oba vystoupili, vešli do jedné z prodejen a zeptali se prodavače, zda neví o jejich tchungu. Tchungy byly jakýmsi regionálními seskupeními, v nichž se sdružovali lidé pocházející ze stejných zeměpisných oblastí Číny. Chang hledal fufienský tchung, neboť obě rodiny pocházely z provincie Fu-fien. Předpokládal, že by pravděpodobně nebyli vítáni v tchungu s kořeny ve městě Kanton, odkud pocházela většina raných čínských imigrantů. Proto ho velmi překvapilo

prodavačovo sdělení, že velkou část manhattanské Čínské čtvrti nyní hustě obývají lidé z Fu-fien a že mnoho Kantonanů se odtud již odstěhovalo. Jeden velký fufienský tchung dokonce sídlil o pouhých pár ulic dál. Chang s Wuem nechali rodiny v ukradené dodávce a kráčeli přeplněnými ulicemi tak dlouho, až došli na určené místo. Jednalo se o ošuntělou třípodlažní budovu s klasickou čínskou pagodovou střechou a červeně natřenými zdmi, která byla jako vystřižená ze zchátralé čtvrti nedaleko severního autobusového nádraží ve Fu-čou.

Oba muži rychle vešli do sídla tchungu. Hlavy přitom měli sklopené, jako by lidé bloumající ve vestibulu budovy měli okamžitě vytáhnout mobilní telefon, zavolat úřadu pro imigraci - anebo rovnou Duchovi - a ohlásit jejich příjezd.

Jimmy Mah, muž v šedém obleku, který byl celý umazaný od cigaretového popela a vypadal, jako by se měl každou chvíli roztrhnout ve švech, se s nimi přivítal a pozval je do své kanceláře v prvním patře.

Jako prezident Futienké společnosti na East Broadway byl Mah de facto starostou této části Čínské čtvrti.

Jeho kancelář tvořila rozlehlá, ale obyčejně zařízená místnost se taverna pracovními stoly a šesti nesladěnými židlemi, hromadami no Vin, moderním počítačem a televizorem. Naklánějící se knihovna obsahovala asi stovku Čínských knih a na jedné stěně visely vybledlé a mouchami potřísněné plakáty čínských krajinek. Chang se však nedal ukoptěným vzhledem místnosti zmást; byl přesvědčen, že Mah je několikanásobným milionářem.

„Posaďte se, prosím,“ řekl Mah čínsky. Měl široký obličej a havraní vlasy nosil ulízané dozadu. Nabídl přichozím cigarety. Wu si jednu vzal, zatímco Chang zavrtěl hlavou — s kouřením přestal, když přišel o práci učitele a rodina se ocitla ve finanční tísní.

Mah si prohlédl jejich špinavé šaty a rozčuchané vlasy.

„Ha, vy dva vypadáte, jako byste měli mnoho co vyprávět. Takže máte nějakou zajímavou historku? Působivou historku? O čempak asi je? Určitě si ji s velkou chutí poslechnu.“

Chang skutečně jednu historku měl. Nedokázal posoudit, zda je zajímavá nebo působivá, ale s jistotou věděl, že je smyšlená. Rozhodl se totiž, že se nebude neznámým lidem svěřovat, že byli na palubě Draka z Fu-čou a teď po nich možná pátrá Duch.

„Před pár hodinami jsme připluli do přístavu na jedné honduraské lodi.“

„Kdo byl vaši hadí hlavou?“

„Jeho jméno jsme nezjistili. Ale říkal si Moxige.“

„Mexičan?“ Mah zavrtěl hlavou. „S hispánskými hadími hlavami nepracuji.“ Jeho dialekt byl přibarven americkým přízvukem.

„Vzal si od nás peníze,“ pravil Chang hořce, „ale pak nás v přístavu opustil. Měl nám opatřit papíry a odvoz, ale místo toho zmizel.“

Wu zvědavě přihlížel, jak Chang před Mahem rozplétá barvitou historku. Chang mu před příchodem sem řekl, aby mlčel a nechal mluvit jeho. Na palubě Draka totiž Wu nadměrně pil, choval se impulzivně a dával si jen pramalý pozor, co řekne ostatním přistěhovalcům a členům posádky.

„Proč to jenom dělají?“ řekl Mah zovírně. „Proč podvádějí lidi? Copak to nekazí celý byznys? Ztracení Mexičani. Odkud jste?“

„Z Fu-čou,“ nadhodil Wu a Chang sebou podrážděně cukl. Chtěl uvést jiné město v provincii Fu-fien, aby minimalizoval spojitost mezi nimi a Duchem. Ihned se však vzpamatoval a pokračoval s předstíraným rozhořčením: „Mám dvě děti a jedno malé miminko. A taky otce. Je moc starý. A žena tady mého přítele je nemocná. Potřebujeme pomoc.“

„Á, pomoc. No, tak to je opravdu zajímavá historka, vidíte? Ale jaký druh pomoci požadujete? Některé věci dokážu zařídit. Jiné věci zařídit nedokážu. Jsem snad jedním z Osmi nesmrtelných? Ne, jistěže nejsem. Takže co potřebujete?“

„Dokumenty. Identifikační dokumenty. Pro sebe, pro svou ženu a pro nejstaršího syna.“

„Jistě, jistě, některé z nich dokážu vyrobit. Řidičské průkazy, průkazy sociálního pojištění, nějaké staré zaměstnanecké průkazy - samozřejmě od zkrachovalých společností, aby si vás nikdo nemohl zkontrolovat. Nejsem já chytrý? Jen Jimmy Mah myslí na podobné věci. Díky těm průkazům budete vypadat jako skuteční občané, ale neseženete na ně opravdové zaměstnání. Ti parchanti z INS dneska nutí firmy, aby si všechno ověřovaly.“

„Já už mám práci domluvenou,“ prohlásil Chang.

„Pasy ovšem nedělám,“ dodal Mah. „Je to příliš nebezpečné. A zelené karty taky ne.“

„Co to je?“

„Povolení k pobytu.“

„Chceme zůstat v ilegality a počkat na amnestii,“ vysvětlil Chang.

„Vážně? To můžete čekat pěkně dlouho.“

Chang pokrčil rameny a pak řekl: „Můj otec potřebuje lékaře.“ Kývl k Wuovi. „A jeho žena taky. Můžete nám opatřit zdravotní karty?“

„Zdravotní karty nedělám. Dají se příliš snadno vystopovat. Musíte zajít za soukromým lékařem.“

„Jsou drazí?“

„Ano, velmi drazí. Ale jestli nemáte peníze, běžte do městské nemocnice. Tam se o vás postarají.“

„Je tam kvalitní péče?“

„Jak můžu vědět, jestli je tam kvalitní péče? A kromě toho: copak máte na vybranou?“

„To je fakt,“ připustil Chang. „Ale zpátky k těm dokumentům. Kolik stojí?“

„Patnáct set.“

„Juanů?“

Mah se zasmál. „Jednobarevných.“

Chang nedal najevo žádné emoce, ale v duchu si pomyslel: tisíc pět set amerických dolarů! To je přece šílené. Za

opaskem měl Čínské Juany v hodnotě asi pět tisíc dolarů. Byly to všechny peníze, které jeho rodině na tomto světě zbyly. Zavrtěl hlavou.

„Ne, to je nemožné.“

Po několika minutách zaníceného smlouvání se dohodli na devíti stech dolarů za všechny dokumenty.

„Vám taky?“ zeptal se Mah Wua.

Wu přikývl. „Ale chci je jen pro sebe,“ dodal. „To bude stát méně, ne?“

Mah ztěžka potáhl z cigarety. „Pět set. A na mňh nepůjdu.“

Wu se pokoušel smlouvat, ale Mah trval na svém. Vyzáběl Wu nakonec neochotně souhlasil.

„Na řidičské a zaměstnanecké průkazy od vás potřebuji fotky,“ řekl Mah. „Běžte někam do zábavního parku. Můžete se nechat vyfotit tam.“

Chang si jízlivě vzpomněl na noc, kdy s Mej-mej seděli v podobné budce v jednom velkém zábavním centru v Sia-menu. Bylo to již před mnoha lety - krátce poté, co se spolu seznámili. Fotografie se momentálně nacházely v kufru spočívajícím v útrokách mrtvého Draka z Fu-čou na dně temného oceánu.

„A taky potřebujeme dodávku. Na to, abych si ji koupil, nemám dost peněz. Můžu si nějakou pronajmout od vás?“

Šéf tchungu se ušklíbl. „No nemám já všechno? Ale jistě, jistě.“

Po dalším vyjednávání se dohodli na výši částky za pronájem. Mah poté spočítal celkovou sumu, kterou mu muži dlužili, a vynásobil ji aktuálním kursem juanu. Oznamil mužům udivující částku a Chang s Wuem zdráhavě souhlasili.

„Uvedte mi jména a adresy na ty dokumenty.“

Zapnul počítač a rychlými údery do kláves zapisoval údaje, které mu diktoval Chang.

Také Chang trávil mnoho času před svým prastarým notebookem.

Hlavním prostředkem komunikace čínských disidentů s vnějším světem se postupně stal internet, přestože i ten se dal používat jen s velkými obtížemi. Changův modem byl žalostně pomalý a úřady veřejné bezpečnosti spolu s čínskou Lidově osvobozenou armádou neustále sledovaly e-maily a chatové vzkazy disidentů.

Chang měl v počítači nainstalovanou firewallovou ochranu, která velmi často výstražně pípala na znamení, že se mu vláda snaží proniknout do systému. V takových případech se okamžitě odpojil a nezbyvalo mu, než si zřídit nový účet u internetového providera. Také jeho notebook, pomyslel si nyní smutně, teď navěky spí kdesi uvnitř Draka z Fu-čou.

Když Chang diktoval Mahovi svou adresu, zvedl vůdce tchungu hlavu od klávesnice. „Takže budete bydlet v Queensu?“

„Ano. Jeden přítel nám tam zařídil byt.“

„A je dost velký? Vejdete se do něj pohodlně všichni? Nemáte dojem, že by můj makléř odvedl lepší práci? Já myslím, že ano. Mám v Queensu jisté kontakty.“

„Je to bratr mého nejlepšího přítele. Už nám ten pronájem zamluvil.“

„Ach tak, bratr přítele. No dobře. Máme zde jistou spřátelenou organizaci. Flushingská krajanská a obchodní asociace. Je velmi velká. A mocná. Flushing je nová čínská čtvrť v New Yorku. Možná se vám váš byt nebude líbit. Možná tam vaše děti nebudou v bezpečí. To je přece možné, nemyslíte? Běžte na asociaci a uveďte tam moje jméno.“

„Budu si to pamatovat.“

Mah ukázal na počítačovou obrazovku a zeptal se Wua: „Na té adrese budete oba?“

Chang chtěl říct, že ano, ale Wu ho přerušil. „Ne, ne. Já chci zůstat tady na Manhattanu, ve zdejší Čínské čtvrti. Může nám váš makléř najít nějaký dům?“

„Ale...“ řekl Chang a zamračil se.

„Nemyslíte přímo dům, že ne?“ vyzvídal pobaveně Mah. „Žádné domy tu totiž nejsou.“ Odmlčel se a dodal: „Alespoň ne takové, které byste si mohl dovolit.“

„Takže byt?“

„Ano, můj makléř disponuje pokoji k dočasnému pronajmutí. Můžete si nějaký vybrat ještě dnes a zůstat tam tak dlouho, dokud si nenajdete trvalý domov.“

Mah začal znovu ťukat do klávesnice a v kanceláři se ozvalo bzučení modemu. Chang položil ruku Wuovi na rameno a zašeptal:

„Ne, Čchi-čchene, vy musíte jít s námi.“

„Zůstaneme na Manhattanu.“

Chang se k Wuovi naklonil ještě blíže, aby ho Mah neslyšel, špitl: „Nebud' blázen. Duch vás tady najde.“

Wu se zasmál. „S ním si nedělej starosti.“

„Nedělej starosti? Vždyť právě zabil dvanáct našich přátel.“

Hazardovat s vlastním životem byla jedna věc, ale ohrožovat život své manželky a dětí, to bylo pro Changů něco naprosto nepochopitelného.

Wu byl ovšem neoblomný. „Ne. Zůstaneme tady.“

Chang zmlkl, neboť Mah se již odpojil od sítě, napsal jakousi poznámku a podal ji Wuovi. „To je adresa makléře. Bydlí pouhých pár ulic odtud. Zaplatíte mu poplatek.“ Mah se na Wua významně podíval.

„A já vám za to nebudu účtovat nic. No nejsem já velkomyslný? Každý říká, že Jimmy Mah je velkomyslný. A nyní k autu pro pana Changů.“

Mah kamsi zavolal a začal rychle hovořit do telefonu. Zřídil, aby byla Changovi přivezena dodávka, zavěsil a otočil se k oběma mužům.

„Tak. Tím je náš obchod uzavřen. No není radost pracovat s rozumnými lidmi?“

Muži unisono vstali a potřásl si rukama.

„Nechcete si vzít s sebou cigaretu?“ zeptal se Mah Wua, který si vzal tři.

Když byli přistěhovanci u dveří, Mah dodal: „A ještě jedna věc. Co ta mexická hadí hlava? Nemá důvod sem za vámi chodit, že ne? Máte spolu srovnané účty?“

„Ano, máme srovnané účty.“

„Dobře. Existuje mnoho důvodů, proč se bedlivě ohlížet přes rameno, vidíte?“ zeptal se Mah žoviálně. „Jako by už nás v životě pronásledovalo dost jiných démonů.“

10

Časně ranním New Yorkem se rozléhaly vzdálené sirény.

Jeich zvuk sílil a Lincoln Rhyme doufal, že předznamenávají příjezd Amélie Sachsové. Důkazy, které nasbírala na pláži, již do jeho domu dorazily - přivezl je mladý technik, který bojácně a bez jediného slova vstoupil do příbytku legendárního Lincolna Rhyma a odcupital složit sáčky s důkazy a hromady fotek přesně tam, kam mu kriminalista nevrle poručil.

Sachsová se však cestou od pláže zdržela prohledáváním sekundárního místa činu. Církevní dodávka odcizená v Eastonu se totiž před pětáctiřetmi minutami našla v Čínské Čtvrti - stála opuštěná v uličce vedle stanice metra. Přes silniční zátarasy proklouzla nejen proto, že byla opatřena ukradenými poznávacími značkami, ale také proto, že jeden z imigrantů přetřel název cirkve a nahradil ho zdařilou napodobeninou loga jedné místní prodejny domácích a zahradnických potřeb.

„Chytré,“ prohlásil Rhyme s jistým úlekem; chytré pachatele neměl příliš v lásce. A pak zavolal Sachsové, která se řtila po Long Expressway zpátky do města, a poručil jí, aby si dala někde v centru sraz s laboratorním týmem a prohledali ještě i dodávku.

Agent INS Harold Peabody již odešel - byl odvolán, aby v souvislosti s fiaskem na moři přetrpěl tiskové konference a telefonáty z Washingtonu.

Alan Coe, Lon Sellitto a Fred Dellray u Rhyma zůstali, stejně jako elegantní a na ježka ostříhaný detektiv Eddie Teng. Kromě nich zde byl i Mel Cooper, jako vždy štíhlý, proplešatělý a rezervovaný. Cooper byl jedním z předních zaměstnanců laboratoře soudních věd při newyorské policii a Rhyme si ho často půjčoval. Na nohou měl Cooper vždy mokasíny s krepovou podrážkou - přes den proto, že byly pohodlné, a po večerech proto, že mu umožňovaly pohodlný pohyb po tanečním parketu. Nyní mlčky skládal přístroje a vybavení, organizoval jednotlivé zkoušky a třídil důkazy nalezené na pláži.

Na Rhymův popud pověsil Thom na stěnu mapu centra New Yorku, a to hned vedle mapy Long Islandu a okolních vodstev, kterou používali ke sledování pohybu Draka z Fu-čou. Rhyme civěl na červenou tečku označující potopenou loď a znovu pocítil výčitky svědomí, že jeho nedostatek předvídavosti vyústil ve smrt mnoha přistěhovalců.

Sirény stále sílily, až se nakonec zastavily přímo pod jeho okny s výhledem na Central Park. O chvíli později se otevřely dveře a do místnosti se lehce kulhavým klusem nahrnula Amélie Sachsová. Vlasy měla rozčuchané a pokryté kousky řas a hlíny a její džínsy a pracovní košile byly celé promáčené a olepené pískem.

Přítomní muži jí nejistě kývli na pozdrav. Dellray si prohlédl její oblečení a zvedl obočí.

„Měla jsem chvíli času,“ řekla Sachsová. „Tak jsem si šla zaplavat. Ahoj, Mele.“

„Amélie,“ řekl Cooper a posunul si brýle výše na nos. Také on překvapeně mžoural na její vzezření.

Rhyme se s dychtivým očekáváním zadíval na předměty, které Sachsová přinesla: na šedivou bedýnku od mléka plnou plastových a papírových pytlíků. Podala důkazy Cooperovi a zamířila ke schodům.

„Za pět minut jsem tu,“ prohlásila.

O chvíli později zaslechl Rhyme zvuk sprchy a po pěti minutách se Sachsová skutečně vrátila v oblečení, které přechovávala v Rhymově prádelníku: v modrých džínkách, černém tričku a teniskách.

Cooper si natáhl gumové rukavice, rozprostřel před sebe důkazní sáčky a setřídil je podle obou míst činu: pláže a dodávky v Čínské čtvrti. Rhyme se na důkazy zadíval a pocítil - tedy ve spáncích, nikoliv ve znečitlivěném hrudníku -, jak se mu zrychluje tep a zmocňuje se ho úchvatné vzrušení z lovu, jenž právě začínal. A přestože Rhyme nikdy nejevil zájem o sport, předpokládal, že stejnou vypjatou bujarost pocítí například sjezdaři, když stojí na vrcholu kopce a dívají se do svahu pod sebou. Zvítězí? Nesemele je trať? Neudělají taktickou chybičku a neprohrají závod o pouhý zlomek vteřiny? Neutrpí zranění? Nezemřou?

„No dobrá,“ řekl. „Dejme se do toho.“ Rozhlédl se po místnosti. „Thome? Thome! Kde zase je? Ještě před minutou tady byl. Thome!“

„Copak je, Lincoln?“ Ztrápený pomocník se objevil ve dveřích s pánvičkou a utěrkou v ruce.

„Budeš nám dělat písáře..., zapíšeš tím svým elegantním rukopisem všechny naše břítké postřehy.“ Rhyme kývl na bílou tabuli.

„Ano, bwana.“ Thom vyrazil zpátky ke kuchyni.

„Ne, ne, vykašli se na to,“ zaskuhral Rhyme. „Piš!“

Thom si povzdechl, odložil pánvičku a oťel si ruce do utěrky. Zastrčil si purpurovou kravatu do košile, aby si ji neumazal od fixu, a přistoupil k tabuli. Jako neoficiální člen několika předešlých vyšetřovacích týmů již věděl co a jak. Otočil se k Dellrayovi a zeptal se:

„Máte už název případu?“

FBI vždy pojmenovávala velká vyšetřování zkratkami, jež obsahovaly klíčová slova charakterizující daný případ - jako například BANKSHOOT.

Dellray zmáčkl cigaretu zastrčenou za uchem.

„Ne,“ řekl. „Zatím nemáme nic. Ale zkusme to vykoumat sami a Washington už to nák přežije. Co tam třeba zamotat jméno Ducha a ty vraždy? Třeba GHOSTKILL? Líbí se vám to všem? Připadá vám to dost strašidelný?“

„Mně to připadá hodně strašidelný,“ souhlasil Sellitto, byť to řekl tonem člověka, který se jen tak vystrašit nenechá. Thom napsal pod horní okraj tabule název případu a obrátil se zpátky ke kriminalistům.

„Takže máme dvě místa činu,“ řekl Rhyme. „Tu pláž v Eastonu a tu dodávku. Nejdřív ta pláž.“

Když Thom nadepisoval první sloupec, zazvonil Delirayovi telefon.

Po stručné výměně názorů ukončil agent hovor a oznámil týmu, co se právě dozvěděl: „Nikdo další to zatím nepřežil. Pobřežní hlídka nenašla ani tu loď. Zato se jim podařilo vytáhnout z moře pár mrtvých těl. Dva zastřelené a jednoho utonulého. Jedna z obětí měla u sebe doklady námořníka obchodního loďstva. Ostatní dvě neměly nic. Posílají nám jejich otisky a fotky a kopie odesílají do Číny.“

„On zabil dokonce i posádku?“ zeptal se Eddie Teng nevěřícně.

„Čemu se divíte?“ odpověděl Coe. „Už ho přece znáte. Myslíte, že by nechal naživu jediného svědka?“ Agent se ponuře zasmál. „Kromě toho, když bude celá posádka mrtvá, nebude Duch muset platit doplatek za pronájem lodi. A v Číně bude pravděpodobně tvrdit, že na ně střílela pobřežní hlídka a že Draka potopila ona.“

Rhyme však neměl čas zlobit se na Ducha nebo se pohoršovat nad krutostmi, jichž je schopno lidské srdce.

„Takže, Sachsová, nejdřív ta pláž. Pověz nám, co se stalo.“

Sachsová se opěla o laboratorní stůl a zadívala se do poznámek.

„Čtrnáct lidí doplulo na břeh v záchranném člunu asi osm set metrů východně od Eastonu, u silnice do Orient Pointu.“

Přešla ke stěně a dotkla se bodu na mapě Long Islandu. „Nedaleko majáku v Horton Pointu. Když se přiblížili k pobřeží, narazil jejich člun na skály a začal se vyfukovat. Čtyři imigranti byli odhozeni do moře a vyplaveni na břeh. Zbýlých deset zůstalo pohromadě. Ukradli církevní dodávku a ujeli.“

„Co fotky otisků bot?“ zeptal se Rhyme.

„Tady,“ řekla Sachsová a podala Thomovi obálku. Thom připevnil snímky na tabuli. „Našla jsem je pod přístěnkem nedaleko člunu. Na elektrostatické snímky bylo příliš mokro,“ vysvětlila týmu. „Musela jsem udělat normální fotky.“

„Nádherné dílo,“ poznamenal Rhyme a přejížděl před nimi na vozíku sem a tam.

„Napočítal jsem devět otisků,“ prohlásil Dellray. „Proč tvrdíš, že jich bylo deset, Amélie?“

„Protože měli dítě, vid’?“ ujal se odpovědi Rhyme.

Sachsová přikývla. „Přesně tak. Pod přístěnkem jsem našla v písku otisky, které jsem nedokázala identifikovat. Vypadaly, jako by tam někdo něco vlekl, ale nikde před nimi nebyly žádné otisky bot - jenom za nimi. A tak jsem usoudila, že je to plazící se dítě.“

„Dobře,“ řekl Rhyme a prohlížel si velikost jednotlivých bot, „takže to vypadá, že tu máme sedm dospělých, případně starších dětí, dvě malé děti a jednoho novorozence nebo batole. Jeden z dospělých by mohl být starší - šoupe nohama. Vzhledem k velikosti bot předpokládejme, že je to muž. A pak je tu někdo zraněný - pravděpodobně žena, soudě podle velikosti jejích bot. Muž vedle ní jí pomáhá při chůzi.“

„Na pláži i v dodávce byly stopy krve,“ poznamenala Sachsová.

„Máš vzorky?“ zeptal se Cooper.

„Ve člunu ani na pláži toho moc nebylo - dešť většinu krve smyl. Mám tři vzorky z písku a spoustu vzorků z dodávky, kde byla krev ještě vlhká.“ Sachsová vyhledala plastový sáček obsahující několik ampulí a podala ho Cooperovi.

Technik připravil vzorky k testům krevní skupiny a vyplnil příslušné formuláře. Nato odeslal žádost o urychlené zjištění krevní skupiny a pohlaví nositele do sérologické laboratoře Ústavu soudního lékařství a pověřil jednoho policistu v civilu, aby odvezl vzorky na místo.

Sachsová pokračovala ve výkladu: „Duch, který se plavil ve druhém člunu, se vylodil asi dvě stě metrů od imigrantů.“

Zajela si prsty do bohatých rudých vlasů a chvíli si drásala kůži na hlavě. Amélie Sachsová si často způsobovala podobná drobná zranění.

Byla to nádherná žena a bývalá modelka, ale nehty přitom mnohdy mívala okousané a zadřené až do krve. Rhyme se již vzdal snahy zjistit, odkud toto její chorobné nutkání pramení, a navíc jí ho jakýmsi podivným způsobem záviděl. I jím totiž často lomcovalo podobně záhadné napětí, ale na rozdíl od Sachsové neměl možnost otevřít výpustný ventil v podobě bezděčných zraňujících pohybů a nechat stres jednoduše vykrvácet.

V duchu tedy alespoň vyslal úpěnlivou prosbu ke své neurochiružce doktorce Weaverové: Udělejte pro mě něco. Ulevte mi trochu od toho příšerného uvěznění. Prosím vás... Ale pak už Rhyme vztekle zabouchl za těmito osobními myšlenkami dveře a otočil se zpátky k Sachsové.

„A pak,“ pokračovala Amélie s náznakem emocí v hlase, „pak začal pronásledovat ostatní imigranty a vraždit je. Nejprve našel dva ze čtveřice lidí, kteří vypadli ze člunu, a zabil je. Zastřelil je do zad. Třetího zranil. Čtvrtý imigrant se stále pohřešuje.“

„Kde je ten zraněný?“ zeptal se Coe.

„Odvezli ho na traumatologickou kliniku a pak ho převezou do zadržovací vazby INS na Manhattanu. Prohlásil, že netuší, kam mohl mít Duch nebo imigranti po příplutí sem namířeno.“ Sachsová se znovu podívala do promočených ručně psaných poznámek. „Na silnici nedaleko od pláže parkovalo nějaké auto, ale pak odjelo - rychle protočilo kola a se smykem se obrátilo. Myslím, že na ně Duch střílel. Takže pokud se nám podaří vystopovat značku a model, můžeme mít očitého svědka. Ověřila jsem rozvor a...“

„Moment,“ přerušil ji Rhyme. „Blízko čeho stálo? Myslím to auto.“

„Jak blízko čeho?“ zeptala se Sachsová. „Blízko ničeho. Jednoduše parkovalo u silnice.“

Kriminalista se zamračil. „Proč by tam měl někdo parkovat v bouřce a před úsvitem?“

„Třeba jel kolem a zahlídl ty čluny,“ nadhodil Dellray.

„Ne,“ řekl Rhyme. „V takovém případě by zajel pro pomoc nebo to ohlásil. A na tíšňových linkách žádná hlášení nedostali. Ne, ne, já myslím, že řidič tam čekal, aby si Ducha vyzvedl, ale když se ukázalo, že si hadí hlava dává s

odjezdem načas, jednoduše odjel.“

„Opustil ho,“ podotkl Sellitto.

Rhyme přikývl.

Sachsová podala Melu Cooperovi kus papíru. „Tady je délka rozvoru. A tohle jsou snímky protektorování.“

Technik naskenoval fotografie do počítače a zaslal výsledný obrázek doplněný informací o rozvoru do newyorské IDV - identifikační databáze vozidel. „Nemělo by to trvat dlouho,“ oznámil klidným hlasem.

„A co ostatní nákladáky?“ zeptal se mladý detektiv Eddie Teng.

„Jaké ostatní nákladáky?“ vyzvíдалa Sachsová.

Coe se vložil do rozhovoru. „Smlouvy o pašování obsahují i ustanovení o suchozemské přepravě. Měla tam čekat nákladní auta, aby ty imigranty odvezla do města.“

Sachsová zavrtěla hlavou. „Žádné takové stopy jsem neviděla. Ale je možné, že když Duch potopil loď, zavolal řidiči a řekl mu, aby se vrátil zpátky.“ Znovu si prohlédla důkazní sáčky. „Našla jsem tam tohle...“ Zvedla sáček s mobilním telefonem.

„Výborně!“ zajásal Rhyme.

Podobným vodítkům přezdíval „důkazy NASDAQ“, v narážce na označení akciového indexu technologických firem. Spadaly sem počítače, mobilní telefony, osobní elektronické diáře. Tyto neocenitelné důkazy představovaly zcela novou kategorii a byly s to poskytnout obrovské množství informací o pachatelích a lidech, kteří s nimi byli v kontaktu.

„Frede, ať se na to vaši kluci mrknou.“

„Jasně.“

FBI nedávno rozšířila svou newyorskou pobočku o oddělení počítačů a elektroniky. Dellray kamsi zavolal a pověřil jednoho agenta, aby si vyzvedl mobilní telefon a odvezl ho do federální laboratoře k analýze.

Rhyme zamysleně řekl: „Takže teď víme, že Duch ty imigranty honí - že po nich střílí a že vystřelil i na řidiče, který ho opustil. Dělá to všechno sám, je to tak, Sachsová? Stále nic nevíme o jeho tajemném pomocníkovi?“

Sachsová ukázala na fotografie s otiskem bot. „Ne, jsem si jistá, že se Duch plavil ve druhém člunu sám a že střílel taky pouze on.“

Rhyme se zamračil. „Nemám rád, když se při ohledávání místa činu pohybují někde v okolí neidentifikovaní pachatelé. Takže vůbec nevíme, kdo ten pang-sou je?“

„Ne,“ zamumlal Sellitto. „Nevíme ani hák. Duch má takových pomocníků po celém světě desítky.“

„A co ten čtvrtý imigrant? Ten, který vypadl ze člunu? Taký žádné stopy?“

„Ne.“

„Dobrá. A co balistika?“ zeptal se Rhyme Sachsově.

Amélie zvedla plastový sáček s nábojnicemi a podržela ho před Rhymem, aby si ho kriminalista mohl dobře prohlédnout.

„Ráže sedm šedesát dva,“ prohlásil Rhyme, „ale mají nezvyklou délku. A jsou nerovné. Laciná výroba.“ Přestože se velká část Rhymova těla nedokázala ani pohnout, jeho oči byly ostré jako oči sokolů stěhovavých, kteří hnízdili na římsě za oknem jeho ložnice v prvním patře. „Ověř ty nábojnice přes internet, Mele.“

Když Rhyme ještě vedl oddělení soudních věd newyorské policie, trávil celé měsíce sestavováním databází důkazních standardů - vzorků látek a materiálů s uvedením zdroje, jako byly motorové oleje, vlákna, typy půdy a tak dále.

Smyslem těchto databází bylo usnadnit vystopování důkazů nalezených na nejrůznějších místech činu. Jednou z největších a nejčastěji používaných databází přitom byla kolekce nábojnic, doprovázená informacemi o jednotlivých typech. Společná databáze FBI a NYPD obsahovala vzorky a digitalizované snímky téměř všech projektilů, které někdo prohnal za posledních sto let hlavní střelné zbraně.

Cooper otevřel igelitový sáček a uchopil nábojnici čínskými hůlkami - což bylo vzhledem k charakteru právě vyšetřovaného případu více než stylové. Za léta praxe si totiž Rhyme ověřil, že právě čínské hůlky nejméně poškozují vytahované důkazy, a nařídil všem svým technikům, aby se s nimi naučili zacházet a dávali jim přednost před pinzetami nebo lékařskými kleštěmi, které mohly až příliš snadno rozdrtit křehké vzorky.

„Ale vraťme se k tvému úchvatnému vyprávění o pláži, Sachsová.“

„A pak se začalo trochu přiosťovat,“ pokračovala Sachsová. „Duch byl už nějakou dobu na pevnině. Věděl, že pobřežní hlídka má alespoň hrubou představu o jeho poloze. Takže našel třetího imigranta ve vodě, Johna Sunga, postřelil ho, ukradl hondu a odjel.“ Pohlédla na Rhyma. „Nevíš o ní něco?“

Žádost o naléhavé pátrání po vozidle již byla odeslána všem policejním složkám v okolí. Pokud by byla odcizená červená honda spatřena kdekoli v oblasti New Yorku, Sellitto nebo Dellray by o tom byli neprodleně informováni. Sellitto však Sachsově oznámil, že se mu dosud nikdo neozval.

„Ale Duch už byl v New Yorku mnohokrát předtím,“ dodal. „Zná zdejší dopravní systém. Řekl bych, že se bude držet vedlejších silnic západně od města, dokud se nepřiblíží k centru, pak se zbaví auta a dorazí do města metrem. V tuhle chvíli už by tu měl být.“

Rhyme si všiml znepokojeného zamračení na Dellaiyově tváři.

„Copak je, Frede?“

„Chtěl jsem, abysme toho křupana chytli, než se přesere přes hranice města.“

„Proč?“

„Protože podle zpráv, kterými mě krmí moji lidi, má ve městě elegantní a účinnou síť nohsledů. Vesměs tchungy a pouliční gangy v Čínské čtvrti, pochopitelně, ale nejen to - prý si vydržuje i pár vládních úředníků.“

„Vládních úředníků?“ zeptal se překvapeně Sellitto.

„Aspoň jsem to slyšel,“ odpověděl Dellray.

„Já bych tomu věřil,“ řekl Teng cynicky. „Když pro něj můžou dělat desítky úředníků v Číně, tak proč ne tady?“

Takže kromě vraždící hadí hlavy a jejího neidentifikovaného a pravděpodobně ozbrojeného pomocníka, pomyslel si Rhyme, tu máme taky špiony ve vlastních řadách. Nic není nikdy úplně snadné, ale tohle...

Upřel na Sachsovou pohled, který znamenal „pokračuj“, a zeptal se: „Co papilární linie?“ Tímto souhrnným výrazem měl na mysli otisky prstů, dlaní a chodidel.

„Na pláži byla strašná spoušť,“ vysvětlila Sachsová, „to kvůli tomu dešti a větru. Sejmula jsem pár částečných otisků z přívěsného motoru, gumových součástí člunů a mobilního telefonu.“ Zvedla do vzduchu otiskové karty. „Ale mají hodně špatnou kvalitu.“

„Naskenujte je a pošlete do AFISu,“ poručil Rhyme.

Systém automatické identifikace otisků prstů neboli AFIS byl tvořen obrovskou sítí digitalizovaných federálních i státních databází otisků prstů. Díky tomuto systému se čas nutný k porovnání sejmutých otisků s otisky v databázích smrskl z několika měsíců na hodiny nebo v některých případech dokonce na minuty.

„A taky jsem našla tohle,“ dodala Sachsová a zvedla kovovou trubku v igelitovém sáčku. „Jeden z imigrantů pomocí ní rozbil okno dodávky. Žádné viditelné otisky prstů na ní nebyly, tak jsem si říkala, že se pokusíme nějaké sejmout tady.“

„Pusť se do toho. Mele.“

Drobný Cooper sebral sáček, nasadil si bavlněné rukavice a vytáhl trubku ven, přičemž se ji dotýkal pouze na obou koncích. „Zkusím použít VMD.“

Metoda vakuového nanášení kovů je pokládána za rolls-royce mezi systémy snímání otisků. Funguje na principu nanesení mikroskopické vrstvičky kovu na snímání objekt a jeho následném ozáření.

Po pár minutách měl Cooper k dispozici dokonale ostrý obraz několika skrytých otisků. Zhotovil jejich fotografie, naskenoval je a odeslal do databáze AFIS. Nakonec podal snímky Thomovi, který je připíchl na tabuli.

„Z pláže je to zhruba všechno, Rhyme,“ uzavřela Sachsová.

Kriminalista pohlédl na tabuli. Důkazy toho zatím příliš mnoho nevypovídaly, ale Rhyme se tím nenechal odradit. Věděl, že přesně takto kriminalistika funguje. Jako když člověk rozprostře na stůl tisíc kousků mozaiky - zpočátku se zdají nelogické a nesourodé a teprve po důkladné analýze a nesčetných pokusech a omylech se začnou rýsovat části výsledného obrazu.

„Takže přejdeme k dodávce,“ prohlásil nevzrušeně.

Sachsová připíchl na tabuli fotografii dodávky.

Coe z polaroidů poznal, kde přesně byly pořízeny, a řekl: „U téhle stanice metra se to ustavičně hemží lidmi. Museli tam být nějakí svědkové.“

„Nikdo si ničeho nevšiml,“ odpověděla Sachsová uštěpačně.

„Kde už jsem tohle jenom slyšel?“ dodal Sellitto. Bylo to neuvěřitelné.

Rhyme z vlastní praxe dobře věděl, jak silná ztráta paměti náhle postihuje spořádané občany, sotva před nimi člověk blýskne zlatým policejním odznakem.

„A co poznávací značka?“ zeptal se.

„Byla odcizena z nákladního auta stojícího na parkovišti někde v okrese Suffolk,“ konstatoval tělnatý Sellitto. „Rovněž žádní svědci.“

Rhyme se obrátil k Sachsové. „Takže co jsi v té dodávce našla?“

„Vykopali nějaké stromky a uložili je dozadu.“

„Stromky?“

„Myslím, že chtěli ukrýt ostatní, aby to vypadalo, že jde o dva zaměstnance firmy Vše pro dům a zahradu, kteří rozvážejí po městě zásilky. Jinak jsem toho moc neobjevila. Jenom další otisky, nějaké hadry a krev - šmouhy byly hlavně na okně a na dveřích, takže lze předpokládat, že oběť byla zraněna někde nad pasem. Nejspíš na paži nebo na ruce.“

„Žádné plechovky od barvy?“ vyzvídal Rhyme. „Žádné štětce? Myslím, jak přemalovali to logo na bocích.“

„Ne, zřejmě všechno odhodili do příkopu.“ Sachsová pokrčila rameny.

„A to je všechno - tedy kromě otisků.“ Podala Cooperovi otiskové karty a fotografie otisků prstů, které sejmula z povrchu dodávky.

Cooper je naskenoval, převedl do digitalizované podoby a odeslal do databáze AFIS.

Rhyme se upřeně díval na tabulku. Chvilí si zkoumavě prohlížel jednotlivé položky, jako když si sochař měří pohledem neopracovaný kus kamene, než se konečně pustí do tesání. Nato se otočil a řekl Dellrayovi se Sellittem: „Jak chcete s tím případem naložit?“

Sellitto nechal slovo agentovi FBI, který prohlásil: „Musíme si ho rozdělit. Jinou možnost nevidím. Za prvé musíme dopadnout toho Pšouka. A za druhé musíme najít ty rodinky dřív než on.“ Podíval se na Rhyma. „Velitelský stan bychom si zřídili tady, jestli ti to nevadí.“

Rhyme přikývl. Již se mu nepříčilo, že mu ostatní narušují soukromí, již ho neobtěžovalo, že se z jeho poklidného bytu stalo hlavní nádraží.

Bez ohledu na následky byl Lincoln Rhyme odhodlán vypátrat a dopadnout člověka, který nelítostně připravil o život tolik nevinných lidí.

„Řeknu vám, co si myslím,“ pokračoval Dellray a přecházel na čapích nohou sem a tam. „Nebudem se s tím chlápkem mazat. Nechám si přidělit dvanáct dalších agentů z jižního a východního okrsku a povolám z Quantica Spectak.“

Spectak byla zkratka pro speciální taktický tým, která se ovšem vyslovovala s „ká“ jako ve slově „spektakulární“. Tato málo známá odnož FBI byla nejelitnější taktickou jednotkou v zemi. Pravidelně se účastnila cvičných operací s jednotkami Delta Force a Navy Seals a obvykle v nich vítězila. Rhyme byl potěšen, že Dellray posiluje tým.

Vzhledem ke všemu, co zatím o Duchovi věděli, byly jejich současné prostředky zcela nedostatečné. Fred Dellray byl například jediným agentem FBI nasazeným výhradně na Duchův případ a stejně tak Peabody byl jediným středně postaveným zástupcem INS.

„Bude setsakra těžké sehnat na ten případ někoho od nás z baráku,“ pokračoval Dellray, „ale postarám se, aby se to povedlo.“

Coeovi zazvonil telefon. Agent chvíli poslouchal a pokyvoval hlavou.

Nakonec zavěsil a řekl: „Volali ze zadržovací vazby INS v centru města. Jde o toho nedokumentovaného, o toho Johna Sunga. Jeden z vyšetřovatelů ho právě propustil na kauci.“

Coe zvedl obočí.

„Každý, koho dopadnou na pobřeží, žádá o politický azyl - je to standardní postup. Jenže to vypadá, že tenhle Sung ho možná dostane. Je to docela známý čínský disident.“

„Kde teď je?“ zeptala se Sachsová.

„U právníka, kterého mu přidělilo Právní centrum pro lidská práva dole ve městě. Hodlá Sunga ubytovat v nějakém bytě kousek od Canal Street. Adresu mám. Za půl hodiny bude tady. Pojedu ho vyslechnout.“

„Radši bych jela já,“ řekla Sachsová rychle.

„Vy?“ zeptal se Coe. „Vy přece děláte místo činu.“

„On mi věří.“

„Věří? A proč?“

„Zachránila jsem mu život. Víceméně.“

„Ale ten případ spadá pod INS,“ pravil mladý agent neoblomně.

„To je právě to,“ poznamenala Sachsová. „Myslíte, že bude před federálním agentem hovořit otevřeně?“

Dellray se vložil do hovoru. „Ať tam jede Amélie.“

Coe jí neochotně předal adresu a Sachsová ji ukázala Sellittovi.

„Myslím, že by před tím domem měla hlídkovat RMH.“ Zkratkou RMH se v policejní hantyrcce označovala rádiová mobilní hlídka neboli policejní auto. „Jestli se Duch dozví, že Sung je stále naživu, připiše si ho na seznam terčů.“

Detektiv si naškrábal adresu. „Jasně, hned to zařídím.“

„Přesně tak,“ ozval se Rhyme, „jaká je hlavní zásada každého vyšetřování?“

„Ohledávej dobře, ale kryj si záda,“ odvětila pobaveně Sachsová.

„Tak na to pamatujte. Nevíme, kde je Duch, a stejně tak nevíme, kde - a vlastně ani kdo - je jeho pang-šou.“

A pak už jeho pozornost opadla. Matně si uvědomoval, že si Sachsová bere kabelku a míří ke dveřím, a stejně matně vnímal, jak Coe mrzutě vzdychá nad omezeností svých pravomocí, jak Dellray přechází po místnosti sem a tam a jak se módně oblečený Eddie Teng dobře baví skutečností, že se případ vyšetřuje z tohoto prapodivného velitelského stanoviště. Tyto vjemy však z jeho myšlenek rychle mizely a byly nahrazovány pronikavými úvahami o důkazních položkách nalezených na obou místech činu. Rhymovy oči těkaly mezi jednotlivými důkazy a zároveň si je upřeně prohlížely, jako by prosily, aby se neživé nahromaděné předměty a materiály náhle probudily k životu, vydaly ze sebe veškerá tajemství, jež mohla ukrývat, a dovedly pátrací tým k pachateli i k nešťastným imigrantům, kteří se stali bezbrannou kořistí nelítostné hadí hlavy.

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Místo činu

- Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad.

- Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou (pomocník) na palubě; totožnost neznámá.

- Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých jeden starší, jedna zraněná žena, dvě děti, jedno novorozeně. Odcizili církevní dodávku. Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj. Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

- Nejistěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

- Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

- Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

- Na Duchově vyplatní listině figurují údajně vládní úředníci.

- Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.

- Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.

Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.

- Otisky prstů odeslány do AFIS.

Odcizená dodávka, Čínská čtvrť. Zamaskována imigranty pomocí loga Vše pro dům a zahradu. Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

11

Duch čekal na trojici mužů v typicky úpadkovém prostředí.

Vysprchován a oděn do čistých a nenápadných šatů seděl na kožené pohovce a díval se na newyorský přístav ze

svého bytu v sedmáctém patře, který představoval jeho hlavní newyorské útočiště. Byt se nacházel v okázalém věžáku nedaleko Battery Park City v jihovýchodním cípu Manhattanu, nedaleko od Čínské čtvrti a zároveň stranou od jejích přeplněných ulic, zápachu mořských plodů a čpícího oleje z restaurací pro turisty. Duch si pomyslel, že podobná elegance a pohodlí, které si musel tak tvrdě vybojovat, jsou již dlouho hlavním terčem útoků komunistické strany. Proč se vydáváš na dráhu úpadku? Jsi součástí starého! Lituješ svého chování? Musíš se zbavit staré kultury, starých zvyklostí, starých návyků, starých myšlenek! Musíš odmítnout své úpadkové hodnoty.

Jsi nakažen nesprávnými myšlenkami a nesprávnými tužbami! Nesprávné tužby?, napadlo ho a v duchu se cynicky zasmál. Tužby? Uvědomil si zvláštní plíživý pocit ve slabinách. Potřebu, která mu byla velmi dobře známa a jež často ovládala celý jeho život.

Když nyní přežil potopení lodi a podařilo se mu uprchnout z pláže, vrátil se jeho myšlenky k obvyklým prioritám: zoufale potřeboval ženu.

Neměl žádnou už více než dva týdny - naposledy to byla ruská prostitutka v Petrohradu, žena se širokými ústy a prsy, která jí bezvládně visela až k podpaží, kdykoliv se jejích majitelka položila na záda. Styk nakonec proběhl uspokojivě - ale jen o vlas.

A na Drakovi z Fu-čou? Nic. Hadí hlavy mívaly obvykle nezadatelné právo povolání některé z pohlednějších prasátek ženského pohlaví do své kajuty a přislíbit mu snížení přepravního poplatku výměnou za společně strávenou noc.

Případně, pokud žena cestovala sama nebo se slabým mužem, ji do kabiny jednoduše odvléci a tam ji znásilnit.

Co mohla taková ženská koneckonců dělat? Zavolat po příjezdu do Nádherné země policii? Jenže jeho pang-šou, který se ukrýval v lodním prostoru jako jeho zvěd, mu podal zprávu, že ženská prasátka na palubě Draka nejsou nijak zvlášť atraktivní ani mladá a že muži naopak oplývají vzdorovitostí a bystrostí a jsou s to natropit případnému sokovi obrovské potíže. A tak plavba proběhla ve znamení dlouhého celibátu.

Duch se nyní v představách vrátil k ženě, které říkal Jin-tao, což v překladu znamenalo ženské pohlavní ústrojí. Tato přezdívková byla samozřejmě opovrhlivá, ale v jejím případě ne až tak docela, neboť Duch přemýšlel o všech ženách s výjimkou několika málo byznysmenek a ženských hadích hlav, které respektoval, výlučně v kontextu jejich těla. A tak se mu nyní před očima mihala řada výjevů z plánovaného pohlavního styku: Jin-tao leží pod ním, šeptá mu cosi do ucha sametovým hlasem, prohýbá se, jeho ruce ji drží za dlouhé vlasy..., tak nádherné hedvábné vlasy... Duch pocítil bolestné vzrušení. Na okamžik si pohrával s myšlenkou, že na všechny ty Changy a Wuy jednoduše zapomene. Může se setkat s Jin-tao - byla zde v New Yorku - a své představy uskutečnit, jenže něco takového neměl Duch v povaze. Nejprve musí zemřít ty prasečí rodinky a teprve poté dokáže Duch trávit dlouhé hodiny s ženou svých snů.

Naj-sin.

Všechno má svůj čas.

Podíval se na hodinky. Bylo téměř jedenáct. Kde jsou ti tři Turci?, pomyslel si.

Když Duch před chvílí dorazil do svého bytu, sebral jeden z ukradených mobilních telefonů, které zde přechovával, a zavolal do kulturního střediska v Queensu, s nímž už několikrát v minulosti uskutečnil dobrý obchod. Zde si najal tři muže, kteří mu měli pomoci vyhledat a zabít prasátka. Ale jelikož trpěl stihomamem a snažil se co nejvíce zakrýt souvislost mezi sebou a svými zločiny, neobrátil se na žádný z tradičních tchungů v Čínské čtvrti, ale najal si na tuto práci Ujgury.

Z národnostního hlediska představují drtivou většinu obyvatel kontinentální Číny Chánové, jejichž minulost sahá až do dob stejnojmenné dynastie, která se na čínském území usadila kolem roku 200 před naším letopočtem. Zbývajících asi osm procent populace tvoří národnostní menšiny, jako jsou Tibetané, Mongolové nebo Mandžuoové.

Ujgurové obývající území západní Číny představují podobnou národnostní menšinu. Předpokládá se, že tato převážně islámská komunita pochází původně z oblasti Střední Asie, a než bylo její současné území anektováno Čínou, nazývalo se Východní Turkeistán. Právě z tohoto důvodu označoval Duch tři najaté Ujgury za „Turky“.

Stejně jako všechny ostatní čínské menšiny byli i Ujgurové často perzekvováni a Peking je vystavoval obrovskému tlaku, aby se asimilovali do většinové čínské kultury. Separatisté byli mučeni a zabíjeni, ale Ujgurové přesto velice hlasitě vyjadřovali požadavky na nezávislost; většina teroristických útoků v Číně se dala vystopovat právě k ujgurským bojovníkům za svobodu.

Ujgurská komunita v New Yorku byla naopak tichá, zbožná a mírumilovná.

Tato konkrétní skupinka mužů z Turkeistánského společenského a islámského střediska v Queensu si nicméně svou nelítostností nijak nezadala s jakoukoliv triádou, s níž měl Duch kdy co do činění. A jelikož Duchova zakázka obnášela zavraždění rodin většinové národnosti Chán, byli Turkeisté dokonalou volbou; k činu je motivovaly nejen dlouhé roky útisku, ale i velkorysá částka, kterou jim Duch za provedení úkolu přislíbil a jejíž část měla putovat do západočínské autonomní oblasti Sin-fiang, aby zde pomohla financovat ochromené ujgurské hnutí za nezávislost.

O deset minut později muži dorazili. Podali Duchovi ruku a sdělili mu svá jména: Hadžíp, Jusůf a Kašgari. Byli tmaví, tiší a štíhlí - a rozhodně drobnější postavy než Duch, který sám nebyl nijak zvlášť urostlý. Na sobě měli černé obleky, na rukou a kolem krku zlaté náramky a řetězy a za pasem nápadné mobilní telefony.

Mezi sebou hovořili turecky, což byl jazyk, jemuž Duch nerozuměl, a neznali žádný z mnoha čínských dialektů. Nakonec se tedy s Duchem dohodli na angličtině. Duch jim vysvětlil, co od nich potřebuje, a dotázal se, zda jim nečiní problém zabíjet neozbrojené lidi včetně žen a dětí.

Jusůf, téměř třicetiletý muž se srostlým obočím, byl mluvčím skupiny, neboť jeho angličtina byla lepší než angličtina ostatních.

„Žádný problém,“ řekl, aniž by se radil s oběma kolegy. „Uděláme to. Uděláme, co chcete.“ Jako by zabíjel ženy a děti pravidelně.

A možná, pomyslel si Duch, je skutečně zabíjel.

Duch vydal z trezoru každému deset tisíc dolarů, zavolal předsedovi turkestánského kulturního střediska a předal telefon Jusůfovi, který anglicky sdělil svému šéfovi, kolik peněz jim Duch vyplatil - to aby později nemohly vzniknout spory ohledně výše částky - a kam budou peníze putovat. Po chvíli Jusůf zavěsil.

„Teď půjdu na chvíli ven,“ oznámil jim Duch. „Potřebuju získat nějaké informace.“

„Počkáme. Můžeme si zatím dát kávu?“

Duch jim ukázal kuchyňku a vstoupil do malé kapličky. Zapálil vonnou tyčinku a odříkal modlitbu k Ji, božskému lučištníkovi z čínské mytologie, jehož si osvojil jako svého osobního boha. Nato si zastrčil pistoli do pouzdra u kotníku a odešel z úpadkového bytu.

Sonny Li seděl v autobuse, který si prodíral cestu ranní špičkou z Long Islandu a za jehož okny se pomalu zvětšovala impozantní silueta Manhattanu.

A přestože byl Li založením cynický a tvrdý, to, co právě viděl, ho naplňovalo úžasem. Nebyly to však obrovské rozměry města, k němuž se právě blížili - Li koneckonců žil na jihovýchodním Čínském pobřeží, které bylo nejlidnatější městskou aglomerací na světě. Jen samotná Sanghaj měla dvakrát více obyvatel než New York a v deltě Perlové řeky mezi Hongkongem a Kuang-Čou žilo 50 milionů lidí.

Ne, Sonnyho Li fascinoval autobus, ve kterém právě cestoval. V Číně byly hlavním prostředkem veřejné dopravy právě autobusy. Ty však byly ustavičně přeplněné, špinavé a silně poruchové. V teplých měsících se v nich mohli cestující udusit, na podzim a v zimě v nich zase panovala ukrutná zima a jejich okna byla neustále umazaná od kouře, oleje na vlasy a sazí. Rovněž autobusová nádraží představovaly staré a zchátralé budovy. Sonny Li osobně zastřelil za nechvalně proslulým severním nádražím ve Fu-čou člověka a sám byl nedaleko od téhož místa pobodán.

Nikdy v životě tudíž neviděl vozidlo, které by se alespoň vzdáleně podobalo tomuto monstru. Autobus byl obrovský a luxusně vybavený - měl bohatě čalouněná sedadla, čistou podlahu a naleštěná okna.

A i v tento dusný a odporně vlhký srpnový den mu dokonale fungovala klimatizace. Li strávil poslední dva týdny v prudkých záchvatech mořské nemoci, byl prakticky na mizině a neměl tušení, kam mohl zmizet Duch. Navíc nebyl ozbrojen a neměl u sebe ani obyčejnou krabičku cigaret. Alespoň tento autobus však byl pro něj hotovým darem z nebes.

Jakmile uprchl z pláže, na níž se vylodili přeživší pasažéři Draka z Fu-čou, vyprosil si svezení u jednoho řidiče nákladáku na odpočívadle vedle několik kilometrů vzdálené silnice. Řidič si prohlédl jeho promáčené a zmačkané šaty a nechal ho vylézt na korbu. Přibližně po půl hodině ho vysadil u krásné autobusové zastávky na obrovském parkovišti a vysvětlil mu, že odtud může jet linkovým autobusem na požadované místo - na Manhattan.

Li si nebyl jist, co všechno je zapotřebí ke koupi jízdenky, ale nakonec po něm nikdo nechtěl pas ani žádné dokumenty. Podal pokladnímu jednu z dvacetidolarových bankovek, které ukradl z auta rusovlasé Chung-se, a řekl: „New York City, prosím.“ Tato slova přitom pronesl svým nejlepším přízvukem, který se snažil imitovat herce Nicholase Cage. Nakonec je vyslovil tak zřetelně, že pokladní - který zřejmě očekával cosi nesrozumitelného - překvapeně zamžoural a podal mu počítačem vytištěný lístek a šest dolarů nazpátek. Li peníze dvakrát přepočítal a usoudil, že ho pokladní buďto okradl, anebo se ocitl - jak si vzápětí anglicky zamumlal pod vousy - v „do prdele drahé zemi“.

Odešel ke stánku přilepenému k zastávce a koupil si jednorázový holicí strojek a hřeben. Na toaletě se poté oholil, vymyl si z vlasů slanou vodu a osušil si hlavu papírovými ručníky. Vyčesal si řidnoucí porost dozadu, setřepal ze sebe co nejvíce písku a připojil se k dobře oblečeným cestujícím na nástupišti.

Když se nyní autobus přiblížil k městu, nejprve zpomalil před budkou pro výběr mýtného a poté pokračoval dlouhým tunelem. Nakonec se vynořil přímo v centru města a o deset minut později zastavil na rušné obchodní třídě.

Li vystoupil jako všichni ostatní a postavil se na chodník.

Kde jsou všechna kola a motorky?, napadlo ho nejdříve. Bicykly a motocykly představovaly v Číně hlavní dopravní prostředek a Li se nedokázal smířit s myšlenkou, že by se tak velké město obešlo bez milionů bicyklů značky Racek proudících ulicemi.

A hned vzápětí se dostavila druhá otázka; Kde se tu dají koupit cigarety? Našel stánek s novinami a koupil si krabičku. Podíval se, kolik mu prodáváč vydal nazpátek tentokrát, a pomyslel si: Deset soudců pekla! Skoro tři dolary za jedinou krabičku! Li vykouřil nejméně dvě krabičky denně - a plné tři krabičky, když dělal něco nebezpečného a potřeboval si uklidnit pocuchané nervy.

Odhadoval, že nepotrvá ani měsíc a bude úplně na mizině. Zapálil si cigaretu, zhluboka z ní potáhl a vmísil se do davu. Zeptal se pohledné Asiatky, jak se dostane do Čínské čtvrti, a žena ho poslala do metra.

Li se prodral davem a koupil si u prodáváče známku. Také ta byla nesmírně drahá, ale Li již raději upustil od porovnávání cenové hladiny v obou zemích. Vhodil známku do turniketu, prošel vstupním zařízením a postavil se na nástupiště. Vtom se na něj rozkřikl jakýsi muž a Liovi nebylo právě nejlépe. Měl dojem, že je to nějaký pomatenec, přestože měl na sobě drahý oblek. Teprve po chvíli si uvědomil, co mu muž říká. V newyorském metru se podle všeho nesmělo kouřit.

Li si pomyslel, že je to absolutní bláznovství. Jednoduše tomu nemohl uvěřit. Nechtěl však vyvolávat scénu, a tak zamáčkl cigaretu a strčil si ji do kapsy, přičemž si pod vousy zamumlal další anglický odsudek: „Do prdele pitomá země“.

O několik minut později se do stanice přičítal vlak a Sonny Li do něj nastoupil, jako by to dělal celý život. Přitom se bedlivě rozhlížel kolem sebe - ne proto, aby se měl na pozoru před agenty veřejné bezpečnosti, nýbrž prostě proto, aby zjistil, zda ve vagónu někdo nekouří, aby se k němu mohl připojit. K jeho zklamání však byl vagón plný dočasných nekuřáků.

Na Canal Street Li vystoupil a vyjel po schodech do chvátajícího časné dopoledního města. Déšť již ustal. Li si zapálil

típnutou cigaretu a vklouzl do davu. Mnoho lidí kolem něj hovořilo kantonštinou, což byl jihočínský dialekt, ale kromě jazyka vypadala tato čtvrt' úplně jako některé části jeho rodného Liou Kuo-juanu nebo kteréhokoli malého města v Číně: kinosály s čínskými akčními a milostnými filmy, mladí chlapci s vyzývavými úšklebky, dlouhými vlasy vyčesanými dozadu nebo naopak ostříhanými na ježka, mladé dívky zavěšené do svých matek nebo babiček, podnikatelé v pohodlně střížených oblecích, mrazicí boxy s čerstvými rybami na ledovém podkladu, pekárny s čajovým pečivem a rýžovými moučníky, uzené kachny pověšené za krky v umaštěných oknech restaurací, bylinkáři a odborníci na akupunkturu, čínští lékaři, výklady plné kořenek žen-šenu zkroucených jako zdeformovaná lidská těla.

Li doufal, že někde poblíž objeví i další objekt, s nímž byl důvěrně seznámen. Trvalo mu deset minut, než našel, co hledal. Neklamnou známkou mu byl vyhazovač s mobilním telefonem, který postával před sklepním bytem se začerněnými okny, kouřil a lenivě si prohlížel kolemjdoucí. Byla to herna s nepřetržitým provozem.

Li k muži přistoupil a zeptal se ho anglicky: „Co se tady hraje? Fan-tchaj? Poker? Anebo snad třináctka?“

Muž si prohlédl Liovy šaty a okázale ho ignoroval.

„Chci hrát,“ řekl Li.

„Jdi do hajzlu,“ odsekl mu mladík.

„Já mám peníze!“ vykřikl Li vztekle. „Pusť mě dovnitř!“

„Ty jsi Fu-fieť'an. Slyším tvůj přízvuk. Tady nejsi vítán. Vypadni odsud, než přijdeš k úrazu.“

„Můj dolar je stejně dobrý jako dolar nějakého pitomého Kantonce,“ běsnil Li. „Myslíš, že by měl tvůj šéf radost, že mu odháníš zákazníky?“

„Vypadni odsud, mužiku. Nebudu ti to říkat dvakrát.“

Vyhazovač si odhrnul elegantní černé sako a odhalil pažbu automatické pistole.

Výborně! Přesně na to Li Čekal.

Zatvářil se vyděšeně a začal se otáčet zpátky, ale pak se rychle obrátil a vymrštil ruku dopředu. Udeřil mladého vyhazovače pěstí do hrudníku a vyrazil mu dech. Mladík se zapotácel a Li mu uštědřil ránu malíkovou hranou do nosu. Mladík vykřikl a ztěžka se zhroutil na chodník. A zatímco bezmocně ležel se zkrvaveným nosem a zoufale se snažil popadnout dech, dal mu Li kopanec do boku.

Sebral mu pistoli i s náhradním zásobníkem, vytáhl mu cigarety a rozhlédl se po ulici. Dvě mladé ženy zavěšené do sebe předstíraly, že si ničeho nevšimly. Kromě nich byla ulice prázdná. Li se znovu sklonil ke zbědovanému vyhazovači a sebral mu ještě i hodinky a asi tři sta dolarů v hotovosti.

„Jestli někomu řekneš, že jsem ti to udělal já,“ promluvil na vyhazovače v pchu-tchung-chua, „najdu si tě a zabiju.“

Muž přikývl a oťel si krev do rukávu.

Li vyrazil pryč, ale pak se ohlédl a vrátil se k vyhazovači. Mladík se přikrčil. „Zuj si boty,“ vyštěkl Li.

„Já...“

„Boty. Sundej si je.“

Mladík si rozvázal černé šněrovací boty značky Kermeth a přistrčil je Liovi.

„A taky ponožky.“

Drahé ponožky z černého hedvábí putovaly k botám.

Lu si zul vlastní boty a ponožky, plné pisku a ještě stále vlhké, odhodil je a obul si vyhazovačovy boty.

Nebesa, pomyslel si šťastně.

Nato spěšně vyrazil zpět na jednu z rušných obchodních tříd.

Vyhledal prodejnu laciného ošacení a koupil si v ní džínsy, tričko a tenkou větrovku Nike. V zadní části prodejny se ihned převlékl, zaplatil za nákup a staré šaty odhodil do koše. Poté navštívil čínskou restauraci a poručil si čaj a misku kroucených nudlí. Během jídla vytáhl z náprsní kapsy složený kus papíru - ten, který ukradl na pláži z auta Churtg-se.

5. srpna

Od: Harold C. Peabody, náměstek výkonného ředitele

Úřad pro imigraci a naturalizaci

Komu: Dei. kap, Lincoln Rhyme (v. v.)

Re: společný štáb INS/FBI/NYPD ve VĚCÍ Kwan Ang alias Kuej alias Duch Tímto potvrzují schůzku zítra v 10.00 k projednání plánu na zadržení výše uvedeného podezřelého. V příloze zasílám podkladový materiál.

Ke zprávě byla přicvaknuta navštívenka s adresou: Lincoln Rhyme Central Park West 345 New York, New York 10022.

Li mávl na servírku a položil jí jedinou otázku.

Servírku však na něm zřejmě cosi vyděsilo a varovalo ji, že by tomuto muži neměla pomáhat. Druhý pohled do jeho obličeje jí nicméně velmi správně prozradil, že by pro ni bylo mnohem horší, kdyby tohoto člověka odmítla. Přikývla tedy a se sklopenými očima mu dokonale popsala cestu na ulici jménem Central Park West.

12

„Vypadáte lépe,“ řekla Amélie Sachsová, „Jak se cítíte?“

John Sung jí pokynutím pozval dále do bytu. „Jsem velmi rozbolavělý,“ řekl, zavřel dveře a zamířil za Sachsovou do obývacího pokoje.

Kráčel pomalu a čas od času ucukl bolestí. Pochopitelné následky postřelení, pomyslela si Sachsová.

Byt, který Sungovi zajistil imigrační advokát, se skládal ze dvou tmavých a ošuntělých pokojů na Bowery, které obsahovaly vzájemně nesladěné a poškozené kusy nábytku. V přízemí přímo pod bytem se nacházela čínská restaurace, takže oběma pokoji prostupoval zápach žluklého oleje a česneku.

Urostlý Sung s několika šedivými prameny vlasů se při chůzi hrbil, aby si chránil střelnou ránu. Sachsová sledovala jeho nejistý krok a cítila k němu vroucí sympatie. Během života v Číně se Sung jako lékař bezpochyby těšil značné úctě

pacientů, a přestože byl disident, mohl mít také nezanedbatelnou společenskou prestiž. Zde však neměl vůbec nic. Sachsová přemýšlela, čím se Sung bude v Americe živit - bude jezdit s taxíkem nebo pracovat v restauraci?

„Udělám vám čaj,“ řekl.

„Ne, to je v pořádku,“ odmítla Sachsová. „Nemůžu se zdržet dlouho.“

„To nevadí, sám si ho zrovna vařím.“ Byt neměl oddělenou kuchyňku, ale jednu stranu obývacího pokoje lemoval sporák, miniaturní lednička a prorezivělý dřez. Sung postavil na prskající plamen lacinou konvici a vytáhl ze skříně nad dřezem krabičku čaje lipton.

Přičichl k němu a podivně se usmál.

„Na tenhle nejste zvyklý?“ zeptala se Sachsová.

„Ještě jsem nebyl nakoupit,“ pravil Sung žalostně.

Sachsová přešla k věci. „Takže vás INS propustila na kauci?“

Sung přikývl. „Podal jsem oficiální žádost o azyl. Můj advokát tvrdí, že to tak zkouší většina lidí, ale obvykle neuspějí. Jenže já jsem strávil dva roky v převýchovném táboře. Napsal jsem články, v nichž kritizuji Peking za porušování lidských práv. Některé jsme si stáhli z Internetu jako důkaz. Posudkový komisař mi nechce nic slibovat; ale říkal, že mám reálnou šanci na udělení azylu.“

„Kdy se koná slyšení?“ zeptala se Sachsová.

„Příští měsíc.“

Sachsová sledovala Sungovy ruce, které nyní vytáhly ze skřínky dva hrníčky, pečlivě je omyly, osušily a postavily na táč. Na Sungových pohybech bylo cosi obřadného. Roztrhl pytlíky s čajem, nasypal jejich obsah do keramické konvice, zalil ho horkou vodou a zamíchal nápoj lžičkou.

A to vše kvůli jedinému hrníčku masově prodávaného čaje Lipton.

Odnesl konvici s hrníčky do obývacího pokoje a škrobeně se posadil.

Nalil čaj do obou hrníčků a jeden podal Sachsové. Amélie vstala, aby mu pomohla. Sebrala mu hrníček z rukou a přitom zjistila, že jsou jemné, ale velice silné.

„Víte už něco o ostatních?“ zeptal se Sung.

„Myslíme si, že jsou někde na Manhattanu. Nedaleko odtud jsme našli dodávku, kterou odcizili. Ráda bych se vás na ně zeptala.“

„Samozřejmě. Co bych vám měl říct?“

„Všechno, co o nich víte. Jejich jména, popis..., cokoliv.“

Sung si přisunul čaj ke rtům a zlehounka usrl. „Z lodi unikly dvě rodiny - Changovi a Wuovi - a také pár dalších lidí. Jejich jména si nepamatuji. Kromě nich se z lodi dostalo i několik členů posádky. Chang se je snažil zachránit - to on řídil náš člun -, ale Duch je zastřelil.“

Sachsová upila čaj. Zdálo se jí, že chutná úplně jinak než čaj z hokynářství, na který byla zvyklá. Nejspíš je to jen moje fantazie, řekla si v duchu.

Sung pokračoval: „Posádka se k nám chovala slušně. Než jsme vypluli, slyšel jsem hrozné historky o posádkách na pašeráckých lodích. Ale na Drakovi s námi jednali korektně a dávali nám pitnou vodu i jídlo.“

„Vzpomínáte si na něco, co by nám pomohlo zjistit, kam měli Changovi nebo Wuovi namířeno?“

„Jen na to, co už jsem vám říkal na pláži. Věděli jsme jen tolik, že se vylodíme na jedné pláži na Long Islandu, odkud nás pak nákladní auta dopraví někam do New Yorku.“

„A co Duch? Můžete mi říct cokoliv, co by nám pomohlo ho najít?“

Sung zavrtěl hlavou. „Malé hadí hlavy v Číně - to byli Duchovi zástupci - tvrdily, že jakmile přistaneme, už se s ním nikdy neuvidíme. A varovaly nás, abychom se s ním nepokoušeli kontaktovat.“

„Domníváme se, že měl Duch na palubě pomocníka, který se vydával za jednoho z přistěhovalců,“ řekla Sachsová

„Duch to obvykle dělává. Máte tušení kdo to mohl být?“

„Ne, odvětil Sung. „V lodním prostoru bylo několik lidí, kteří se drželi stranou a s nikým se moc nebavili. Mohl to být kterýkoliv z nich. Ale já jim nevěnoval pozornost. Nevím, jak se jmenovali.“

„A nezmiňovali se členové posádky, co má Duch v plánu, jakmile dorazí do Ameriky?“

Sung zvažněl a zdálo se, že o něčem uvažuje. „Nic konkrétního neříkali,“ odpověděl po chvíli, „myslím, že se ho také báli. Ale je tu jedna věc. Nevím, jestli vám to pomůže, ale jednou jsem zaslechl něco zvláštního. Kapitán lodi hovořil o Duchovi a použil v souvislosti s ním výraz ‚Pcho fu čchen Čou‘. Doslova přeloženo to znamená ‚rozbít kotle a potopit loď‘, ale vy byste asi řekli ‚spálit mosty‘ nebo ‚odtud není návratu‘. Je to narážka na jednoho válečníka z dynastie Čchin. Jakmile jeho vojska překročila řeku, aby zaútočila na jakéhosi nepřítele, poručil válečník svým mužům, aby rozbili kotle a potopili loď. Takže se nemohli utábořit ani ustoupit. Pokud chtěli přežít, nezbývalo jim než vyrazit kupředu a zničit protivníka.“

A Duch je přesně takovým typem nepřítele, který se nezastaví tak dlouho, dokud nenajde a nevyvraždí obě rodiny, pomyslela si Sachsová neklidně. Nastala chvíle ticha, kterou přerušoval pouze pronikavý hluk dopravy na Canal Street.

„Vaše žena zůstala v Číně,“ zeptala se z náhlého popudu Sachsová.

Sung ji pohlédl do očí a vyrovnaně řekl: „Loni zemřela.“

„To je mi líto.“

„V převýchovném táboře. Podle oficiální verze náhle onemocněla. Ale nikdy mi neřekli, co to bylo za chorobu. A pitva nařizena nebyla. Doufám, že opravdu onemocněla. Je to lepší než vědět, že byla umučena k smrti.“

Sachsovou při těchto slovech zamrazilo po celém těle. „Ona byla také disidentka?“

Sung přikývl. „Díky tomu jsme se seznámili. Při jednom protestu v Pekingu před deseti lety. U příležitosti výročí masakru na náměstí Tchien-an-men. Manželka začala být s postupem let otevřenější než já. Chtěli jsme sem jet společně

i s dětmi, jenže pak ji zatkli.“ Sungovi se zlomil hlas. Odmuky za jeho slovy nejlépe dokreslovaly nevýslovný žal jeho současného života. „Dospěl jsem k závěru, že už v Číně nemohu zůstat,“ řekl nakonec. „Pochopitelně to bylo nebezpečné politicky, ale nejen to - zkrátka mě ke své ženě poutalo příliš mnoho věcí. Rozhodl jsem se, že přijedu sem, požádám o azyl a pak pošlu do Číny pro děti.“ Chabě se usmál „Jakmile přestanu truchlit, najdu si zde ženu, která se stane matkou mých dětí.“ Pokrčil rameny a usrkl čaj „Ale to bude až v budoucnu.“

Sklopil hlavu k amuletu navlečeného kolem krku a Sachsová ho přitom sledovala očima. Sung si toho všiml, sundal amulet a podal ji ho.

„To je můj amulet pro štěstí. Co já vím, třeba funguje,“ zasmál se. „Přitáhl ke mně vás, když jsem se topil.“

„Co to je,“ zeptala se Sachsová a přiložila si sochařské dílko blíže k očím.

„To je taková soška z Cching-tchien, což je jižně od Fu-čou. Tamější mastek je proslulý. Byl to dárek od mé ženy.“

„Je zlomená,“ poznamenala Sachsová a přejela přes prasklinu nehtem. Kousek měkkého kamene se odloupl.

„Polámala se na skále, které jsem se držel, když jste mě zachránila.“

Amulet zpodobňoval opici sedící na bobku. Zvíře se tvářilo bystře a mazaně a vypadalo úplně jako člověk.

„To je slavná postava čínského bájesloví,“ vysvětlil Sung. „Opičí král.“

Sachsová mu podala amulet zpátky. Sung si ho vrátil na krk a amulet se mu opřel o svalnatou lysou hrud. Pod modrou pracovní košili se Sungovi jemně rýsovaly obvazy na střelné rány. Náhle Sachsová pronikavě vnímala Sungovu přítomnost vzdálenou pouhých pár centimetrů. Cítila z jeho pokožky dezinfekční mýdlo a z jeho šatů ostrý prací prášek. Zdálo se jí, že ze Sunga vyzařuje jakýsi nevysvětlitelný klid a útěcha - přestože to byl naprostý cizinec.

„Necháme vám pod bytem hlídku,“ řekla.

„Aby mě chránila?“

„Ano“

Sunga to očividně pobavilo. „Příslušníci Čínského úřadu veřejné bezpečnosti tohle nedělají - parkují vám přede dveřmi jen tehdy, když vás chtějí špehovat nebo zastrašit.“

„Tady už nejsi v Kansasu, John.“

„V Kansasu?“

„To je takové rčení. Ale teď už musím zpátky za Lincolnem“

„Za kým?“

„Za člověkem, se kterým spolupracuji. Za Lincolnem Rhymem.“

Sachsová vstala a pocítila bodavou bolest v koleni.

„Počkejte,“ řekl jí Sung a chytil ji za ruku. Sachsová cítila, jak z jeho doteku sálá jakási vznešená síla. „Otevřete ústa.“

„Cože?“ zasmála se Sachsová.

„Předkloňte se. A otevřete ústa.“

„Proč?“

„Jsem lékař. Chci se vám podívat na jazyk.“

Sachsová pobaveně uposlechla a Sung jí rychle prohlédl ústa.

„Vy máte artritidu,“ řekl, uvolnil její ruku a znovu se opřel.

„Chronickou,“ přitakala Sachsová. „Jak jste to poznal?“

„Jak říkám, jsem lékař. Přijďte někdy za mnou a já vás vyléčím“

Sachsová se zasmála. „Já už navštívila desítky doktorů.“

„Jistě, západní medicína a západní lékaři mají v tomto oboru své místo. Ale čínská medicína je nejlepší na léčbu chronických bolestí a neduhů - potíží, které jako by vznikaly bez zjevné příčiny. Jenže nějaká příčina u nich vždy existuje. Dokážu provádět věci, které vám pomohou. Jsem vaším dlužníkem. Zachránila jste mi život. Byla by mi hanba, kdybych vám to nesplatil.“

„Zachránili vás dva velcí chlapi v černém neoprenu.“

„Ne, ne, nebyť vás, dávno bych se utopil. Víím to. Takže vrátíte se, prosím, a dovolíte mi, abych vám pomohl?“

Sachsová na chvíli zaváhala.

Ale pak, jako by to měla být pobídka k činu, jí kolenem projela palčivá bolest. Sachsová nedala navenek nic najevo, ale s poklidným výrazem ve tváři vytáhla pero a napsala Sungovi číslo svého mobilního telefonu.

Sonny Li stál na Central Park West a byl naprosto zmaten.

Co je to se zdejší veřejnou bezpečností? Nejdřív Chung-se řídila superrychlé žluté auto jako nějaká policajtky z televize a teď příslušníci pronásledují Ducha z takhle luxusní budovy? Žádný důstojník čínské veřejné bezpečnosti by si podobné bydlení nemohl dovolit, dokonce ani ten nejzkorumpovanější (a že byli někteří důstojníci pěkně zkorumpovaní!).

Li odhodil cigaretu, odplivl si na trávniku a se sklopenou hlavou rychle vyrazil přes cestu do boční uličky, která vedla k zadní části domu. Dokonce i tenhle průchod byl jako obrázek! V Liově rodném Liou Kuo-júanu, který byl bohatší než většina čínských měst, by byla podobná ulička zaneřáděna odpadky a nepotřebnými spotřebiči. Li se zastavil, nakoukl za roh a zjistil, že zadní dveře do budovy jsou otevřené. Vzápětí ze dveří vyšel mladý muž s dokonale zastřiženými světlými vlasy, v tmavých kalhotách, světlé košili a květované kravatě.

V rukou nesl dva zelené plastové pytle s odpadky. Zamířil k velké kovové popelnici a vhodil odpadky dovnitř. Rozhlédl se po chodníku, zvedl ze země několik zbloudilých papírků a vyhodil i je.

Nato si oprášil ruce o sebe a vrátil se do domu. Dveře za sebou zavřel, ale nezamkl je.

Děkuji vám, pane.

Sonny Li vklouzl do sklepa domu, kde ucítil typický zatuchlý zápach.

Přikrčil se a zaposlouchal se do zvuků. Na schodech postupně slábly mladíkovy kroky. Li vyčkával za hromadou velkých krabic, zda se mladík nevrátí, ale ten se nyní očividně věnoval jiným povinnostem. Shora se ozývalo vrzání a zvuk tekoucí vody. Li pohlédl na lepenkové krabice na podlaze. V některých leželo ošacení, v jiných jakési památnosti: plakety, ocenění, diplomy z nejrůznějších škol.

Illinojská univerzita, četl si Li v duchu. Cena za zásluhy, vydaná Americkým institutem soudních věd, čestné uznání Federálního úřadu vyšetřování, podepsané samotným ředitelem. A desítky dalších.

Adresátem všech těchto ocenění byl Lincoln Rhyme.

Světlovlasý muž se již evidentně nechystal vynést z domu další odpadky, a tak Li opustil svůj úkryt. Vyrázil na schodiště a pomalu stoupal nahoru. Dřevěné schody byly staré a Li pečlivě našlapoval, aby se neprozradil vrzáním. Za dveřmi na prvním odpočívadle se zastavil a jemně do dveří šťouchl.

Vtom se jeho směrem začaly blížit hlasité kroky - zdálo se, že patří několika lidem. Li se rychle přitiskl ke zdi vedle řady smetáků a košťat.

Na chodbě se rozlehl hlas „Vrátíme se za dvě hodinky, Linku Řekneme na soudním, ať zavolají do...“

Dalším slovům už Li nerozuměl. Kroky se zastavily a Li zaslechl, jak se další muž vyptává. „Hej, Lincolne, chceš, aby tu někdo z nás zůstal?“

Z dálky se ozval třetí hlas, patřičně podrážděný: „Zůstal? Proč bych měl chtít, aby tu někdo zůstával? Chci udělat nějakou práci. A nepřeji si, aby mě někdo rušil.“

„Já jen, že by možná bylo lepší, kdyby byl s tebou někdo ozbrojený. Vždyť Duch se úplně vypařil, krucipísek. A ten jeho pomocník taky. Sám jsi říkal, abysme si kryli záda.“

„Jenže jak může najít mě. Jak může vědět, kde na boží zemi vlastně bydlím? Nepotřebuju, aby mi někdo dělal chůvu.“

Potřebuju, abyste mi sehnali ty ztracené informace, které jsem po vás chtěl.“

„No dobrá, dobrá.“

Shora se ozvaly zvuky lidské chůze a pak otevření a zavření dveří a pak ticho. Sonny Li chvíli poslouchal. Nakonec otevřel dveře úplně a vykoukl ven. Před ním se táhla dlouhá chodba, která vedla k hlavnímu východu. Touto chodbou pravděpodobně před chvílí odešli ostatní muži - zřejmě další příslušníci bezpečnostního úřadu. Po Liově pravici se nacházel v chod, který téměř jistě vedl do obývacího pokoje. Li k němu vyrázil a našlapoval přitom blízko ke stěně, aby prkna zbytečně nevrzala. Před obývacím pokojem se zastavil a rychle nakoukl dovnitř. Přitom se mu naskytl prazvláštní pohled - místnost byla plná vědeckého vybavení, počítačů, stolku, map a nejrůznějších knih. Což bylo poslední, co by Li v této krásné starobylé budově čekal. Ještě podivněji však působil tmavovlasý muž, který seděl uprostřed pokoje na komplikovaném červeném invalidním vozíku, natahoval krk k počítačové obrazovce a jako by mluvil sám se sebou.

Teprve po chvíli si Li uvědomil, že muž hovoří do mikrofону upevněného před ústy. Mikrofon pravděpodobně vysílal signály do počítače a přikazoval mu, jakou instrukci má právě provést. Obrazovka na mužovy povely briskně reagovala. Takže toto stvoření má být Lincoln Rhyme? Liovi však pranic nezáleželo na tom, jak ten člověk vypadá, a navíc neměl čas na spekulace. Netušil, zda se sem každou chvíli nevrátí některý z ostatních příslušníků. Napřáhl pistoli a vešel do pokoje.

13

Jeden metr vpřed. A znovu. Sonny Li byl štíhlý a pohyboval se velmi tiše. Přikradl se ze zadu k invalidnímu vozíku a rozhlédl se po stolicích, zda neuvidí nějaké důkazy nebo informace o Duchovi. Chtěl je.

Li neměl tušení odkud se ti muži vzali. Jeden z nich - mnohem vyšší než Li - byl černý jako uhlí a měl na sobě světle žlutou košili a oblek. Celou dobu se schovával u zdi uvnitř místnosti a nyní jediným ladným pohybem vyrázil Liovi pistoli z ruky a přitiskl mu svou pistoli na spánek. Další muž, malý a otlý, srazil Sonnyho Li k zemi, poklekl mu na záda a vyrázil mu vzduch z plic tak prudce, že celým Liovým břichem a boky projela ukrutná bolest. Než se nadal už mu na ruku rachotila pouta.

„Breptáš anglicky?“ zeptal se ho černocho.

Li byl příliš šokován, než aby se zmohl na odpověď.

„Zeptám se tě ještě jednou, kosto mluvíš anglicky?“

Před Lia předstoupil Číňan, který se rovněž ukrýval v tomto prazvláštním pokoji. Měl na sobě elegantní tmavý oblek a na řetízku kolem krku se mu houpal jakýsi odznáček. Položil Liovi stejnou otázku v čínštině. Hovořil sice kantonským dialektem, ale Li mu rozuměl.

„Ano“ odpověděl zkroušeně. „Říkám anglicky.“

Muž na vozíku se otočil: „Tak se podíváme, co jsme to ulovili.“

Černocho vytáhl Sonnyho Li na nohy a téměř ho přitom zvedl ze země, přičemž si okázale nevšímal jeho hekaní a bolestivých stenů. Přidržel ho jednou rukou a druhou mu proplácal kapsy.

„Tak poslouchej kosto, doufám že ti nenajdu po kapsách taky jehly. Nemáš tam nic, co by mě mohlo nepříjemně popíchat?“

„Já...“

„Odpověz mi a opovaž se nemluvit pravdu. Protože jestli se pobodám, skončíš s bodancema i ty.“ Popadl Sonnyho Li za límec a zahrňmal: „Tak máš tam jehly?“

„To jako myslíte drogy? Ne, ne!“

Muž mu vytáhl z kapes peníze, cigarety, náboje a kus papíru, který Li ukradl na pláži.

„Á, to vypadá, jako by si tenhle hošík půjčil od Amélie něco, co neměl. A navíc v době, kdy měla napilno se zachraňováním životů. Hanba mu.“

„Tak takhle nás našel,“ řekl Lincoln Rhyme a prohlížel si arch papíru s přicvaknutou vizitkou. „Vrtalo mi to hlavou.“

Ve dveřích se objevil onen světlovlasý mladík. „Tak jste ho dopadli,“ řekl beze stopy překvapení. V tu chvíli Li pochopil, že právě tento mladý muž si ho všiml v boční uličce, když byl vyhazovat odpadky, a nechal dveře úmyslně otevřené. Aby ho vylákal nahoru. Zatímco ostatní muži dávali hlučně najevo, že odcházejí, a předstírali, že nechávají Lincolna Rhyma o samotě. Tak jste ho dopadli...

Muž na vozíku se znechuceně díval Liovi do očí. „Přesně tak,“ řekl, „tady můj všímavý pomocník Thom tě zahlídl, když vyhazoval odpadky. A pak...“ Kývl na počítačovou obrazovku a řekl: „Příkaz: ostraha. Zadní dveře.“ Na obrazovce naskočil videozáznam zadních dveří domu s přilehlou uličkou. V tom okamžiku Li pochopil, jak pobřežní hlídka vystopovala Draka z Fu-čou plujícího v nekonečném oceánu: prostřednictvím tohoto muže. Lincolna Rhyma.

„Soudci pekla,“ zamumlal.

Otlý policista se zasmál. „Takovéhle dny musí člověk nenávidět.“

A pak vytáhl černoch Liovi z kapsy náprsní tašku a zmáčkl promočenou kůži.

„Koukám, že náš kosta si byl dneska zaplavat, no nemám skvělou dedukci?“ Otevřel náprsní tašku a podal ji čínskému příslušníkovi.

Thlustý och vytáhl vysílačku a řekl: „Mele, Alane, vraťte se zpátky. Máme ho.“

Do místnosti se vrátili dva muži - pravděpodobně ti, které Li zaslechl před pár okamžiky na schodech. Plešatý štíhlý muž si Sonnýho Li ani trochu nevšímal; zamířil rovnou k počítači a začal do něj cosi zběsile ťukat. Druhý muž byl v obleku a měl nápadné zrzavé vlasy.

Překvapeně zamžoural a řekl: „Počkejte, ale to není Duch.“

„V tom případě je to jeho pohřešovaný pomocník,“ prohlásil Rhyme. „Jeho pang-šou.“

„Ne,“ trval na svém zrzoun. „Já ho znám. Už jsem ho někde viděl.“

Li si uvědomil, že i jemu připadá ten člověk povědomý.

„Viděl?“ nadhodil černošský policista.

„Pár lidí od nás z INS se loni zúčastnilo schůzky na úřadě veřejné bezpečnosti ve Fu-čou - schůzky ohledně pašování lidí. A on tam byl. Byl jedním z nich.“

„Jedním z koho?“ zabručel tlustý příslušník.

Čínský policista se zasmál, přidržel před Liem identifikační průkaz vytažený z náprsní tašky a porovnal fotografii s Liovým obličejem.

„Jedním z nás,“ prohlásil. „Je to polda.“

Také Rhyme si prohlédl identifikační i řidičský průkaz, na nichž se skvěla Liova fotka. Na obou průkazech stálo jméno Li Kchang-mej, detektiv z Úřadu veřejné bezpečnosti v Liou Kuo-juami.

Otočil se k Dellrayovi. „Zjisti, jestli to může potvrdit někdo z našich lidí v Číně.“

V agentově obrovité ruce se objevil drobný mobilní telefon a Dellray začal vytvářet číslo.

Rhyme se podíval na Číňana a zeptal se: „Li je vaše křestní jméno, anebo příjmení?“

„Příjmení. A jméno ‚Kchang-mej‘ mi nechutná,“ vysvětlil lánou angličtinou Li. „Radši používám jméno Sonny. Západní jméno.“

„A co tady děláte?“ zeptal se Rhyme.

„Duch loňský rok zabil v mém městě tři lidi. Povídám, že měl schůzku. Měl schůzku s malou hadí hlavou v restauraci. Víte, kdo je malá hadí hlava?“

Rhyme přikývl. „Pokračujte.“

„A malá hadí hlava ho podvedla. Velká rvačka. Duch ho zabil, ale přitom zabil taky ženu a její dceru a taky muže sedícího na lavičce. Vešel mu do cesty a povídám, že Duch ho prostě zabil, aby uprchl.“

„Myslíte přihlížející?“

Li přikývl. „Snažíme se ho zatknout, ale on je velmi mocný...“

Chvilí hledal správné slovo. Nakonec se otočil k Eddiemu Tengovi a řekl: „Kuan-si.“

„To znamená konexe,“ vysvětlil Teng. „Podplatíte správné lidi a máte dobré kuan-si.“

Li znovu přitakal. „Nikdo není ochotný svědčit proti němu. A pak důkazy ze střelby zmizely z kanceláře na ústředí. Můj boss opustil zájem. Případ byl kolektivizovaný.“

„Kolektivizovaný?“ zeptal se Sellitto.

Li se ponuře usmál. „Když se něco zničí, říkáme, že je kolektivizované. Za starých dnů, za Maových dnů, když vláda dala podniky nebo farmy státu a družstvům, začaly se nedařit do prdele rychle.“

„Ale,“ nadhodil Rhyme, „pro vás ten případ kolektivizován nebyl.“

„Ne,“ řekl Li a oči se mu změnily v tvrdé ebenové kotouče. „On zabil lidi v mém městě. Chci se postarat, aby šel před proces.“

„Ale jak jste se dostal na tu loď?“ vyzvídal Dellray.

„Mám ve Fu-čou spoustu informátorů. Minulý měsíc jsem zjistil, že Duch zabil dva lidi na Tchaj-wanu, velké lidi, důležité lidi, a chystá se odjet z Číny alespoň na měsíc, dokud ho tchajwanská veřejná bezpečnost nepřestane hledat. Odjel na jih Francie a pak vzal imigranty z Výborgu v Rusku do New Yorku na Draku z Fu-čoi.“

Rhyme se rozesmál. Informace tohoto drobného a otrhaného mužika byly kvalitnější než poznatky FBI a Interpolu dohromady.

„A tak,“ pokračoval Li, „Jsem sešel do podzemí. Stal jsem se ze mě prasátkem - imigrantem.“

„A zjistil jste něco o Duchovi?“ zeptal se dychtivě Sellitto. „Kde se tu zdržuje? S kým se stýká?“

„Ne, nikdo na mě moc nehovořil. Dostal jsem se na palubu, když se posádka nedívala - většinou jsem zvracel.“ Li

zavrtěl hlavou, očividně při vzpomínce na nepříjemnou plavbu. „Ale ke Duchovi jsem se blízko nedostal.“

„A co jste tu hodlal podniknout?“ zeptal se Coe. „My bychom vám ho do Číny nevydali.“

„Proč bych ho měl chtít vydat do Číny?“ odvětil Li zmateně. „Vy neposloucháte. Říkám, že kuan-si. V Číně by ho zase nechali jít. Chtěl jsem ho zatknout, až přistaneme. A pak ho odevzdat vaší veřejné bezpečnosti.“

Coe se zasmál. „To snad nemyslíte vážně.“

„Ano. To jsem se chystal udělat.“

„Vždyť s ním byl jeho pang-šou, na lodi byla posádka. A na pevnině se měl Duch setkat s malými hadími hlavami. Zabili by vás.“

„Říkáte, že to bylo riskantní? Jistě, jistě. Ale taková je naše práce, ne? Neustále riskantní.“ Natáhl se pro cigarety, kterých ho Dellray zbavil.

„Tady se nekouří,“ řekl Thom.

„Co myslíte?“

„Že tady nemůžete kouřit.“

„Proč ne?“

„Protože nemůžete,“ řekl ošetřovatel rázně.

„Tohle je ta nebláznivější věc. Neděláte si vtip?“

„Ne.“

„Už v metru to bylo moc hloupé, ale tohle je dům, povídám,“

„Ano, tohle je dům, ve kterém nesmíte kouřit.“

„Moc do prdele,“ prohlásil Li a zdráhavě odložil balíček.

Místností se rozlehlo slabé zapípání a Mel Cooper se obrátil k počítači.

Chvilí cosi četl a pak natočil obrazovku tak, aby se všichni mohli podívat. Singapurská pobočka FBI jim právě zaslala e-mail s potvrzením, že Li Kchang-mej je skutečně detektivem Úřadu veřejné bezpečnosti Čínské lidové republiky v Liou Kuo-juanu. V současné době údajně pracoval na utajeném úkolu, o kterém jeho zaměstnavatel nechtěl uvést žádné bližší podrobnosti. Sdělení doprovázela fotografie Li Kchang-meje v uniformě barvy námořnické modři. Bylo naprosto zřejmé, že jde o muže, jenž stál právě před nimi.

Li následně vysvětlil, jak se Duchovi podařilo uprchnout z paluby Draka. Spolu s ním unikli na záchranném člunu Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, doktor Sung, několik dalších přistěhovalců a dítě jedné z žen. Všichni ostatní se utopili. „Velení na člunu se ujal Sam Chang. Dobrý člověk a moc chytrý. Zachránil mi život. Vyzvedl mě, když Duch střílel lidi. Wu byl otcem druhé rodiny. Také chytrý, ale nevyrovnaný. Disharmonie jater a sleziny.“

Teng si všiml Rhymova zachmuření a řekl. „Čínská medicína. Těžko se to vysvětluje.“

„Wu měl příliš emoci, povídám,“ pokračoval Li. „Dělal impulzivní věci.“

Jako vědec zvyklý na hmatatelné důkazy Rhyme příliš neuznával ani nejdokonalejší behaviorální profilování v podání FBI; na disharmonické sleziny jednoduše neměl čas.

„Držme se fakt,“ prohlásil stroze.

Li jim tedy vylíčil, jak člun narazil na skály a on, Sung a další byli odmrštěni přes palubu a vyvrženi na břeh. Než však Li dorazil na místo, kde se vylodil napůl vyfouklý člun, stačil již Duch dva imigranty zavraždit.

„Spěchám, abych ho zatkl, ale než tam dorazím, on už pryč. A tak jsem se ukryl v keři na druhé straně silnice. Viděl jsem ženu s červenými vlasy zachránit jednoho muže.“

„Johna Sunga,“ řekl Rhyme.

„Doktora Sunga,“ přitakal Li. „Seděl vedle mě v člunu. On v pořádku?“

„Duch ho postřelil, ale vylíže se z toho. Amélie - to je ta žena, kterou jste viděl -, ho právě vyslýchá.“

„Já jí říkám Chung-se. Hej, pěkná děvče. Sexy, povídám.“

Sellitto s Rhymem si vyměnili pobavené pohledy. Rhyme si představil, co by se dělo, kdyby to Li řekl Sachsové do očí.

Li ukázal na dům. „Dostal jsem adresu z jejího auta a přišel jsem sem. Myslel jsem si, že tady dostanu něco, co mě odvede k Duchovi. Třeba informace. Důkazy.“

„Vy jste tu adresu ukradl?“ zeptal se Coe.

„Ano, jistě,“ odvětil Li beze stopy studu.

„Proč jsi to udělal, kosto?“ zeptal se Dellray hrozivě a použil přitom oblíbené policajtské oslovení, které vzniklo ze slova „kostlivec“, a v podstatě označovalo bezcenného práškače.

„Musel jsem si ji opatřit. Protože vy mi nedovolíte, abych vám pomáhal, že? Vy mě prostě pošlete zpátky. A já ho zatкну. Dopadnu, že jo? Říkáte ‚dopadnu‘.“

„Tak to máte pravdu,“ odpověděl Coe, „skutečně nám nebudete pomáhat. V Číně jste možná policajt. Ale tady jste jen pitomá nedokumentovaná osoba. Vracíte se zpátky.“

Sonnymu Li se vztekle zablesklo v očích a přistoupil těsně ke Coeovi, který se nad ním tyčil jako žirafa.

Sellitto si povzdechl a přitáhl čínského detektiva za košili zpátky.

„Ne, na tohle tu nejsme zařízení.“

Coe, jehož Liův výstup očividně pobavil, se natáhl pro pouta.

„Li, zatýkám vás za nezákonný vstup na území Spojených států...“

„Ne,“ skočil mu do řeči Lincoln Rhyme, „já ho chci.“

„Cože?“ zeptal se šokovaně agent.

„Bude to váš konzultant. Stejně jako já.“

„To je vyloučeno.“

„Když někdo vynaloží takové úsilí, aby dopadl pachatele, takové lidi chci mít na své straně.“

„To si pište, že vám pomůžu, loa-pan. Udělám spoustu.“

„Jak jste mi to řekl?“

„Loa-pan,“ vysvětlil Rhymovi Li. „Znamená to ‚šéf‘. Vy si mě necháte. Já můžu pomoci. Vím, jak Duch přemýšlí. Jsme ze stejného světa, on a já. Jako chlapec jsem byl v gangu jako on. A strávil jsem mnoho času jako tajný důstojník v docích ve Fu-čou.“

„Ani nápad,“ vyhrkl Coe. „Prokristapána, vždyť je to nedokumentovaná osoba. Jen co se k němu otočíme zády, jednoduše uteče, zlije se a vypaří se někam do hráčského doupěte.“

Rhyme přemýšlel, jestli nyní v pokoji nevypukne souboj v kung-fu.

Li si však tentokrát Coea nevšímal a rozvážným hlasem řekl:

„V mé zemi máme lidi čtyř kategorií. Nedělíme se na boháče a chudé jako vy tady. V Číně je důležitější, co člověk dělá, než kolik má peněz. A víte, co je nejvyšší čest? Pracovat pro zemi, pracovat pro lidi. A to já dělám a povídám, že jsem do prdele dobrý polda.“

„Všichni jsou tam úplatní,“ zamumlal Coe.

„Já úplatní nejsem, jasné?“ Li se zašklebil. „Alespoň u důležitého případu jako tento.“

„A jak poznáme, že zrovna jeho nemá Duch koupeneho?“

Li se zasmál. „Hej, a jak poznáme, že nemá koupeneho vás!“

„Běž do prdele,“ ulevil si Coe. Byl bez sebe vzteky.

Rhyme si pomyslel, že problém mladého agenta INS tkví jednoduše v tom, že příliš podléhá emocím. Kriminalista v Coeově hlase často zaslechl pohrdlivý tón, když hovořil o „nedokumentovaných osobách“. Jako by ho osobně uráželo, že někdo porušil federální zákon a pokusil se proniknout do jeho země, a navíc již několikrát naznačil, že podle jeho názoru všechny imigranty motivuje k cestě do Spojených států výlučně zisk, a nikoliv láska ke svobodě nebo demokracii.

Kromě tohoto opovrhlivého postoje k vetřelcům však měl Coe také silný osobní zájem, aby byl Duch dopaden. Před několika lety totiž působil v Tchaj-peji, hlavním městě Tchaj-wanu, kde řídil tajné agenty operující na území kontinentální Číny a snažící se odhalit nejvýznamnější hadí hlavy. Během pátrání po Duchovi záhadně zmizela jedna z Coeových informátorek a všeobecně se předpokládalo, že byla zavražděna. Později se zjistilo, že měla dvě malé děti, ale zoufale potřebovala peníze, a tak souhlasila, že bude úřadu pro imigraci podávat informace o Duchovi. Úřad by přitom tuto ženu jako informátorku nikdy nebyl využíval, pokud by věděl, že má děti. Coe byl za toto nedopatření postaven na šest měsíců mimo službu a od té doby byl Duchovým dopadením doslova posedlý.

Dobrý polda však musí umět odložit osobní city stranou. Nezainteresovanost je při tomto povolání absolutně nezbytná. V podstatě se jednalo o jinak formulovanou Rhymovu zásadu o opuštění mrtvých.

„Tak poslyšte,“ vložil se do věci Dellray. „Nemám náladu vás dva posílat do neutrálních rohů, takže se rači dohodněte.“

Li s náma zůstane, dokud ho Lincoln bude chtít. Překousni to, Coe. Zavolej někomu na ministerstvu zahraničí a vyřiď mu dočasný vízum. Jsme v tom všichni zajedno?“

„Ne,“ zamumlal Coe, „já v tom vůbec nejsem zajedno. Nepřichází v úvahu, aby byl jeden z nich součástí našeho týmu.“

„Jeden z nich?“ zeptal se Dellray a otočil se na velmi dlouhé noze jako na obrtlíku. „Co to přesně znamená ‚jeden z nich‘?“

„Nedokumentovaných.“

Vytáhlý agent mlaskl jazykem. „Hele, víš co, Coe? Tohle slovo mi zní jako kámen v mixéru. Připadá mi dost neucitlivý.“

Připadá mi nepěkný. Zvláště, když ho vyslovuješ ty.“

„No, jak mi vy federálové celou dobu vysvětlujete, tenhle případ nevede INS. Takže si ho nechte, když na tom tak trváte. Ale odmítám se pak za to nechat fackovat.“

„Rozhodl jste dobře,“ řekl Sonny Li Rhymovi. „Já pomáhám spoustu, loa-pan.“ Přistoupil ke stolku a sebral pistoli, kterou měl ještě před chvílí u sebe.

„Ne, ne, ne,“ vložil se do věci Dellray. „Dej ty pracky pryč.“

„Hej, já jsem polda. Jako vy.“

„Ne, ty nejseš polda jako já nebo jako kterýkoliv panáček v této místnosti. Žádné bouchačky.“

„Dobrá, dobrá. Nechte si tu pistoli zatím, Chej-se.“

„Co to plácáš?“ osopil se na něj Dellray. „Chej-se?“

„To znamená ‚černý‘. Hej, hej, neurávejte se. To není nic ztotoho, nic zlého.“

„Tak s tím běž do háje.“

„Jasně, poběžím.“

„Takže vítejte na palubě, Sonny,“ prohlásil Rhyme a podíval se na hodiny.

Bylo právě poledne. Od chvíle, kdy Duch zahájil nelítostné pronásledování imigrantů, uplynulo již šest hodin. Právě nyní mohl utahovat smyčku kolem obou nebohých rodin.

„Dobrá, tak začneme s důkazy.“

„Jistě, jistě,“ řekl Li a náhle se začal chovat rozrušeně. „Ale nejdřív potřebuji cigaretu. No tak, loa-pan. Dovolíte mi?“

„No tak jo,“ zabrblal Rhyme. „Ale venku. A běžte někdo s ním, zatraceně.“

14

Wu Čchi-čchen otřel své ženě z čela pot.

Jung-pching ležela na matraci v ložnici jejich malého bytu, třásla se a doslova planula horečkou.

Sklepní místnosti, které obývali, se nacházely v postranní uličce za Canal Street v samotném srdci Čínské čtvrti. Poskytl jim je realitní makléř, k němuž je poslal Jimmy Mah - obyčejný lupič, pomyslel si Wu vztekle. Jím požadované nájemné

bylo naprosto směšné, stejně jako honorář, který tento slizký chlap požadoval. Celý byt zapáchal, byl prakticky nezařízený a po podlaze vesele pobíhali švábi - a to dokonce i nyní, když špinavými okny proudilo do pokojů rozptýlené polední světlo.

Wu si znepokojeně prohlédl manželku. Uprutná bolest hlavy, již Jung-pching trpěla na palubě Draka, netečnost, zimnice a pocení, které Wu přikládal mořské nemoci, přetrvávaly i po vylovení. Jeho žena trpěla něčím jiným. Otevřela oči, skelné vlivem horečky.

„Jestli umřu...“, zašeptala.

„Neumřeš,“ ujistil ji manžel.

Wu si však nebyl jist, zda vůbec věří vlastním slovům. Vzpomněl si na doktora Johna Sunga v lodním prostoru Draka a litoval, že ho tehdy nepožádal o posouzení manželčina stavu. Doktor Sung na lodi léčil několik imigrantů na nejrůznější choroby, ale Wu se obával, že by od něj za vyšetření Jung-pching požadoval peníze.

„Spi,“ řekl manželce přísně. „Potřebuješ si odpočinout. Když si odpočineš, budeš zase v pořádku. Proč to neuděláš?“

„Jestli umřu, musíš si najít ženu. Někoho, kdo se postará o děti.“

„Ty neumřeš.“

„Kde je syn?“ zeptala se Jung-pching.

„Lang je v obývacím pokoji.“

Podíval se do dveří a viděl, že chlapec sedí na pohovce, zatímco starší Čchin-mej věší prádlo na šňůru nataženou přes pokoj. Po příjezdu do bytu se celá rodina postupně vysprchovala a převlékla do čistých šatů, které Wu zakoupil v jednom výprodeji na Canal Street.

Po skrovném jídle, z něhož si Jung-pching nevzala ani sousto, nasměrovala Čchin-mej svého bratra k televizoru a vyprala v kuchyňském dřezu solí nasáklé šatstvo, které nyní věšela na provizorní šňůru.

Wuova manželka se rozhlédla po místnosti a přimhouřila oči, jako by se snažila upamatovat, kde to vlastně je. Po chvíli to vzdala a položila hlavu na polštář. „Kde..., kde to jsme?“

„Jsme v Čínské čtvrti na Manhattanu, v New Yorku.“

„Ale...“ Jung-pching se zamračila, když jí manželova slova opožděně dorazila do horečkou stíženého mozku. „Ale co Duch, manžel? Tady nemůžeme zůstat. Není tu bezpečno. Sam Chang říkal, že bychom tu neměli zůstat.“

„Ale, Duch. . .“ Wu odmítavě mávl rukou. „Ten už odjel zpátky do Číny.“

„Ne,“ odporovala Jung-pching. „Myslím, že ne. Mám strach o naše děti. Musíme odjet. Musíme se dostat co nejdále odtud.“

„Žádná hadí hlava by neriskovala dopadení nebo zastřelení jen proto, aby našla pár přistěhovalců, kteří jí uprchli,“ poznamenal Wu. „Jak můžeš být tak bláhová a myslet si něco takového?“

„Prosím, manžel. Sam Chang říkal...“

„Zapomeň na Changa. Je to zbabělec.“ Wu vypěnil. „Zůstaneme tady.“ Jeho vztek z manželčiny neposlušnosti mímil pouze pohled na její zbědované tělo a představa, jakou bolestí teď asi trpí. „Jdu ven,“ dodal tiše. „Seženu ti nějakou medicínu.“

Jung-pching neodpověděla, a tak Wu vstal a zamířil do obývacího pokoje. Pohlédl na děti, které upíraly znepokojené oči k pokoji, v němž ležela jejich matka.

„Je v pořádku?“ zeptala se Čchin-mej.

„Ano. Bude v pořádku. Za půl hodiny jsem zpátky, přinesu jí nějakou medicínu.“

„Počkej, otče,“ řekla Čchin-mej nejistě a sklopila oči.

„Co je?“

„Smím jít s tebou?“ zeptala se dívka.

„Ne, zůstaneš tady s matkou a s bratrem.“

„Ale...“

„Co?“

„Něco bych potřebovala.“

Nějaký módní časopis?, pomyslel si Wu cynicky. Malování? Lak na vlasy? Snad nechce, abych utratil peníze na naše přežití za nějaké cetky na hezký obličej?

„Co?“

„Prosím, nech mě jít s tebou. Koupím si to sama.“ Čchin-mej se silně červenala.

„Tak co chceš?“ naléhal Wu.

„Potřebuji nějaké věci na...“, zašeptala dívka se sklopenou hlavou.

„Na co?“ zeptal se Wu zostra. „Odpověz mi.“

Čchin-mej polkla. „Na svoje dny. Však víš. Potřebuju vložky.“

Šokovaný Wu to náhle pochopil. Odtrhl oči od dcery a vztekle ukázal ke koupelně. „Vezmi si něco odtamtud.“

„Nemůžu. Je to strašně nepříjemné.“

Wu soutil vzteky. Postarat se o podobné záležitosti bylo přece povinností jeho manželky. Žádný muž, kterého znal, nikdy nekupoval takové... věci.

„No dobrá!“ vyštěkl. „Dobrá. Koupím ti, co potřebuješ.“

Odmítl se dcery zeptat, jaký druh si přeje. Půjde do nejbližšího obchodu a koupí první balení. Čchin-mej se s tím bude muset smířit.

Vyšel ven a zamkl za sebou dveře.

Wu Čchi-čchen krácel rušnými ulicemi Čínské čtvrti a poslouchal pestrou směsici jazyků - min-nan-chua, kantonštinu, pchu-tchungchua, vietnamštinu a korejštinu. A také angličtinu okořeněnou více přízvuky a dialekty, než kolik jich Wu

na světě předpokládal.

Díval se na obchody a prodejníčky, na hromady zboží, na obrovské věžáky lemující město. New York mu připadal desetkrát větší než Hongkong a nejméně stokrát rozlehlejší než Fu-čou.

Mám strach o naše děti. Musíme odjet. Musíme se dostat co nejdále odtud...

Wu Cchi-čchen však neměl v úmyslu opouštět Manhattan. Tento čtyřicetiletý Číňan snil o dnešním dni celý život a nehodlal připustit, aby ho manželčina choroba nebo mlhavá hrozba od nějaké neurvalé hadí hlavy o tento sen připravila. Wu Čchi-čchen se hodlal stát zámožným mužem, nejzámožnějším z celé rodiny.

Když mu bylo dvacet, pracoval jako poslíček a poté mladší asistent provozního v hotelu Paradise na ulici Chun-tung nedaleko Parku horkých vřidel v samotném srdci Fu-čou, které tehdy čekalo na bohaté Číňany a Evropany. Právě v té době se Wu rozhodl, že se stane bohatým byznysmenem. V hotelu tvrdě pracoval, a přestože odevzdával čtvrtinu příjmu rodičům, podařilo se mu uspořít dost na to, aby si spolu se dvěma bratry mohl koupit prodejnu upomínkových předmětů a suvenýrů nedaleko slavné sochy Mao Ce-tunga na ulici Ku-tchien. Z vydělaných peněz si koupili hokynářství a po něm dvě další. Tyto prodejny chtěli provozovat tak dlouho, až si budou moci pořídit dům a vydělat jmění na jeho pronájem.

Wu Čchi-čchen se však dopustil jedné chyby.

Hospodářské poměry v Číně se v té době drasticky změnily. Zóny svobodné ekonomiky silně prosperovaly a o soukromém podnikání se začali příznivě vyjadřovat dokonce i špičkoví politici - sám čínský vůdce Teng Siao-pching přece prohlásil, že „být zámožným je nádherné“.

Wu však silně podcenil základní pravidlo života v Číně: totiž že celé toto představení režíruje Komunistická strana Číny. Wu se až příliš otevřeně vyslovoval pro těsnější hospodářské styky s Tchaj-wanem, skoncování s politikou misky rýže pro každého neboli plné zaměstnanosti bez ohledu na produktivitu a zavedení různých opatření proti stranickým a vládním činitelům, kteří berou úplatky a svévolně uvalují na podniky daně. Paradoxně se přitom Wu o tyto otázky nijak zvlášť nezajímal; hodlal pouze upoutat pozornost evropských a amerických obchodních partnerů, kteří - jak si Wu vysnil - přijdou s penězi až za ním, neboť právě on je zvěstovatelem nové čínské ekonomiky.

Nakonec to však nebyl Západ, kdo tohoto vyzábělého muže poslouchal - byli to spíše funkcionáři a sekretariáty čínské komunistické strany.

Ve Wuových prodejnách se zničehonic začali objevovat vládní inspektoři a nacházet v nich desítky prohřešků proti hygienickým a bezpečnostním normám, z nichž mnohé si jednoduše na místě vymysleli.

Bratři nedokázali platit přehršle dřtivých pokut a zanedlouho se ocitli na mizině.

Wu byl touto ztrátou společenského postavení zahanben, svého snu o zbohatnutí se však rozhodně nevzdal. Sveden vidinou hojných příležitostí v Nádherné zemi sebral rodinu a vydal se s ní na riskantní dráhu nezákonné imigrace. Stane se majitelem domu v Čínské čtvrti. Do práce bude jezdit limuzínou, a až se bude konečně moci vrátit zpět do Číny, vejde pyšně do hotelu Paradise a ubytuje se v nejluxusnějším apartmá, do něhož jako mladík nanosil stovky zavazadel.

Ne, Wu už své sny odkládal příliš dlouho. Duch ho z tohoto města peněz rozhodně nevyžene.

Wu Čchi-čchen nyní našel prodejnu s čínskou medicinou. Vešel dovnitř a popsal bylinkáři zdravotní stav své ženy. Lékař ho pozorně vyslechl a stanovil diagnózu jako nedostatek čchi - životního ducha - a ucpaný krevní oběh, který ještě více zhoršuje nadměrná zima. Nato Wuovi připravil sáček s bylinami. Wu neochotně zaplatil účet ve výši nehorázných osmnácti dolarů a znovu pocítil vztek, že ho někdo podvedl.

Vyšel z bylinkářství a zamířil k čínskému koloniálu na stejné ulici. Rychle vstoupil dovnitř, než ztratí odvahu, vzal si nákupní košík a vhodil do něj několik věcí, které nepotřeboval. Vřítel se do úseku drogerie, vložil do košíku jedno balení dámských vložek pro dceru a stejně rychle zamířil k pokladně. Během markování upřeně sledoval skleněnou krabičku s žen-šenem ve výloze. Prošedivělá pokladní mu oznámila cenu, a přestože se neculila a neucínila žádnou narážku na obsah jeho nákupu. Wu věděl, že se mu v duchu vysmívá. Z prodejny vyšel se sklopenou hlavou a obličejem rudým jako čínská vlajka.

Otočil se ve směru bytu, ale po pěti minutách rychlé chůze zpomalil a začal se procházet bočními uličkami. Jistě, dělal si starosti o manželku i o to, že nechal děti samotné, ale probůh, vždyť dnes prožil tak strašlivé hrůzy! Málem zahynul při ztroskotání lodi, přišel o veškerý majetek, byl podveden Jimmym Mainem a následně i realitním makléřem. A navíc, což bylo nejhorší, musel přetpět hanbu a ponížení spojené s nákupem toho, co právě nesl v igelitové tašce.

Dospěl k názoru, že potřebuje nějaké rozptýlení, nějakou mužskou společnost.

Trvalo mu pouhých pár minut, než našel, co hledal: fuťienské hráčské doupě. Ukázal vyhazovači u vchodu peníze a byl vpuštěn dovnitř.

Chvilí jen tiše seděl, hrál třináctku, kouřil a popíjel paj-tiou. Vyhrál menší částku a začal se cítit dobře. Další sklenička silné čiré lihoviny, pak ještě jedna a Wu se konečně uvolnil - přitom se však celou dobu ujišťoval, že taška s nákupem se stále bezpečně ukrývá pod jeho židli.

Nakonec navázal rozhovor s muži kolem sebe a za třicet vyhraných dolarů - což pro něj byla obrovská částka - jim objednal pití. Lehce opilý a v dobré náladě jim vyprávěl vtip a řada mužů se nevázaně rozchechtala. Se spikleneckým tónem provázejícím každou pánskou společnost si pak muži vyměnili historky o neposlušných manželkách a neuctivých dětech, o tom, kde bydlí a jaké zaměstnání momentálně vykonávají - případně hledají.

Wu zvedl skleničku. „Na Čaj Čchena,“ oznámil opileckým tónem.

Bůh bohatství Čaj Čchen byl po celé Číně jedním z nejuctivějších bohů vůbec. Wu upřímně věřil, že je právě s touto postavou nějakým zvláštním způsobem propojen.

Muži zaklonili hlavy a obrátili do sebe skleničky.

„Ty jsi tu nový,“ řekl starší muž. „Kdypak jsi přijel?“

Wu byl potěšen, že se alespoň na chvíli ocitl v záři reflektorů, a vychloubavě řekl: „Zrovna dnes ráno. Na té lodi, která

se potopila.“

„Na Drakovi z Fu-čou,“ zeptal se jiný muž a zvedl obočí. „Bylo to ve zprávách. Říkali, že moře je strašně rozbourané.“ „Ah,“ ulevil si Wu, „vlny sahaly patnáct metrů vysoko! Hadí hlava se nás pokusila zabít, ale já sám vytáhl z lodi nejmíň dvanáct lidí. A pak jsem musel plavat pod vodou, abych odřezal od paluby záchranný člun. Málem jsem se utopil. Ale nakonec se mi podařilo doplout s námi na břeh.“

„A to všechno jsi dokázal sám?“

Wu smutně sklopil oči. „Všechny jsem je zachránit nedovedl. Ale snažil jsem se.“

„A tvoje rodina je v pořádku?“ zeptal se ho další muž.

„Ano,“ odvětil blábolivě Wu.

„Vy bydlíte někde tady?“

„Kousek dál po ulici.“

„A co je vlastně ten Duch zač?“ zeptal se další z hostů.

„Je to podvodník. A zároveň zbabělec. Nikdy nechodí neozbrojen. Kdyby někdy odložil pistoli a bojoval jako muž - na nože -, snadno bych ho zabil.“

V tu chvíli Wu zmlkl, neboť mu v uších začala znít slova Sama Changa. Uvědomil si, že by takové věci pravděpodobně neměl říkat. Raději proto změnil téma.

„Můžete mi někdo něco říct? Chtěl bych tady vidět jednu sochu. Možná mi poradíte, kde bych ji našel.“

„Sochu?“ zeptal se muž nejbližší Wua. „Kterou? Všude je tady plno soch.“

„Je moc slavná. Má znázorňovat ženskou, která drží v ruce účty.“

„Účty?“ zeptal se další muž.

„Ano,“ vysvětloval Wu. „Často ji vidíte ve filmech o Nádherné zemi. Je někde na ostrově, v jedné ruce drží nějakou louč a ve druhé účetní knihu. Tu pochodeň drží tak, aby mohla ve dne v noci číst ty svoje záznamy a viděla, kolik peněz zrovna má. Je v New Yorku nějaká taková?“

„Jo, taková tady je,“ odpověděl jeden muž, ale vzápětí se začal smát. Několik dalších hostů se k němu přidalo. Wu se také rozesmál, přestože netušil, co je na tom tak vtipného.

„Musíš jet na místo zvané Battery Park a pak k té soše doplout na lodi.“

„To rozhodně udělám.“

Další muž se rozesmál. „Takže na tu účetní.“

Výprázdnili skleničky a vrátili se ke hře.

15

Amélie Sachsová se vrátila ze Sungova bytu v Čínské čtvrti a Rhyme pobaveně sledoval její nevrlý výraz, když ji Sonny Li s nevýslovnou pýchou oznamoval, že je „detektivem Úřadu veřejné bezpečnosti Čínské lidové republiky“.

„Neříkejte,“ reagovala Sachsová chladně.

Sellitto jí vysvětlil okolnosti Číňanovy účasti ve vyšetřovacím týmu.

„Prověřili jste ho?“ zeptala se Sachsová a stále si bedlivě prohlížela detektiva, který byl téměř o třicet centimetrů menší než ona.

Li však Sellitta předběhl: „Prověřili mě dobře, Chung-se. Jsem čistý.“

„Chunkce? Co to, sakra, znamená?“ vyštěkla Sachsová.

Li smířlivě zvedl ruku. „To znamená ‚červená‘. Nic víc. Nic zlého. To vaše vlasy, povídám. Viděl jsem vás na pláži, viděl vaše vlasy.“

Rhyme by se vsadil, že se v Číňanově rachitickém úsměvu objevil alespoň ždíbec flirtu.

Eddie Teng potvrdil, že výraz označuje pouze barvu a nemá žádný vedlejší pohrdlivý význam.

„On je v pohodě, Amélie,“ potvrdil Dellray.

„Přestože by teď měl sedět v zadržovací vazbě,“ neodpustil si Coe.

Sachsová pokrčila rameny a otočila se k čínskému policistovi.

„Co jste myslel tou pláží? Vy jste mě špehoval?“

„Ale tehdy jsem nic neřekl. Báł jsem se, že mě pošlete zpátky. Chtěl jsem taky příležitost chytit Ducha.“

Sachsová obrátila oči v sloup.

„Počkejte, Chung-se, tady.“ Li jí podal pár zmuchlaných dolarů.

Sachsová se zamračila. „Co to je?“

„Na pláži jste měla tašku. Já potřeboval peníze. Půjčil jsem si to.“

Sachsová nakoukla do peněženky a vzápětí ji hlasitě zacvakla.

„Ježíšikriste.“ Pohlédla na Sellitta. „Můžu ho zatknout?“

„Ne, ne, já vracím zpátky. Nejsem zloděj. Tady. Hele, všechno tady. Dokonce deset dolarů navíc.“

„Deset navíc!“

„Úrok, já povídám.“

„Kde jste k nim přišel?“ zeptala se Sachsová cynicky. „Lépe řečeno, komu jste je ukradl.“

„Ne, ne, to je v pořádku.“

„Tomu říkám obhajoba. ‚To je v pořádku‘.“ Sachsová si povzddechla, převzala peníze a vrátila Liovi desetidolarovku pochybného původu.

Následně tlumočila vyšetřovacímu týmu, co jí vypověděl svědek John Sung. Rhyme získal trochu lepší pocit ze svého rozhodnutí ponechat Sonnyho Li v týmu, když se dozvěděl, že Sung mimoděk potvrdil všechny Liovy informace, čímž čínskému policistovi silně přidal na důvěryhodnosti. O to více se Rhyme zachmuřil, když jim Sachsová převyprávěla

Sungovu historku o tom, jak kapitán Draka charakterizoval Ducha.

„Rozbít kotle a potopit loď,“ řekla Sachsová a vysvětlila ostatním význam tohoto rčení,

„Pcho fu čchen čou,“ dodal Li a ponuře pokýval hlavou. „Tohle Ducha dobře vystihuje. Nikdy nepolev a neustup, dokud nevyhraješ.“

Sachsová poté pomohla Melu Cooperovi zaevidovat důkazy z dodávky, katalogizovat je a pečlivě vyplnit registrační karty, které u soudu prokazovaly, že se s důkazy nakládalo průhledným způsobem a nikdo nepovoláný s nimi nemanipuloval. Právě když strkala do igelitového sáčku zkrvavený cár látky, který našla v dodávce, zadíval se Cooper na novinovou stránku, na níž látka ležela. Zamračil se, nasadil si gumové rukavice, vytáhl látku ze sáčku a pečlivě si ji prohlédl pod lupou.

„To je divné, Lincolne,“ prohlásil.

„Divné? Co to znamená divné? Uveď mi detaily, uveď mi anomálie, uveď mi konkrétní data!“

„Těchhle částek jsem si nevšiml. Podívej.“ Položil látku na čistý arch novinového papíru a opatrně ji pohladil kartáčkem.

Rhyme nic neviděl.

„Jsou v ní nějaké pórovité kamínky,“ řekl Cooper a naklonil se nad látku s lupou. „Jak mi jen mohly uniknout?“ Technik se tvářil zdrceně.

Odkud mohly ty částčky pocházet? Byly usazeny v záhybech? A co jsou vůbec zač?

„Á sakra,“ zamumlala Sachsová a podívala se na vlastní ruce.

„Co je?“ zeptal se Rhyme.

Sachsová zrudla a zvedla prsty. „To je ode mě. Sebrala jsem tu látku bez rukavic.“

„Bez rukavic?“ zeptal se Rhyme a v hlase se mu ozývala břitkost.

Dotýkat se důkazů holými rukama byl při ohledávání místa činu závažný prohřešek. Kromě toho, že látka obsahovala krev, která mohla být infikována virem HIV nebo žloutenkou, Sachsová také kontaminovala místo činu. Když Lincoln Rhyme ještě působil jako šéf oddělení soudních věd newyorské policie, za podobná opominutí své lidi propouštěl.

„Omlouvám se,“ řekla Sachsová. „Vím, odkud ty částčky jsou. John..., tedy doktor Sung mi ukazoval takový amulet. Byl oprýskaný a nejspíš se mi pár úlomků dostalo za nehty.“

„Víš určitě, že je to ono?“ naléhal Rhyme.

Li přikývl a řekl místo Sachsové: „Já si vzpomínám... Na Drakovi z Fu-čou nechával Sung děti, aby si s tím hráli. Je to mastek z Čching-tchien. Povídám, že stojí hezkých mnoho peněz. Nosí dobré štěstí.“

Odmlčel se a dodal: „Byla to opice. Velmi slavná v Číně.“

Eddie Teng přitakal. „Jasně, opičí král... To je taková bájná postava. Otec mi o něm četl pohádky.“

Rhyme však teď neměl o bájesloví nejmenší zájem. Snažil se dopadnout pachatele a zachránit několik životů. A také přijít na to, jak se mohla Sachsová dopustit tak kolosální chyby. Učňovské chyby. Chyby, jíž se dopouštějí roztržití lidé. Co přesně se jí teď honí hlavou? přemýšlel.

„Vyhodte ty...,“ začal.

„Omlouvám se,“ zopakovala Sachsová.

„Vyhodte horní stránku těch novin,“ řekl Rhyme klidně. „Budeme pokračovat.“

Když technik odstraňoval ze stolu horní dvouarch novinového papíru, zapípal mu počítač. „Příchozí zpráva.“ Zadíval se na obrazovku.

„Á, už tu máme výsledky toho testu krevní skupiny. Takže všechny vzorky pocházejí od stejné osoby - pravděpodobně od té zraněné ženy. Krevní skupina je AB minus a detekce Barrova tělíska potvrzuje, že jde o ženskou krev.“

„K tabuli, Thonie,“ zavolal Rhyme.

Ošetřovatel přispěchal k tabuli a začal psát.

Než ovšem skončil, ohlásil se počítač Mela Coopera znovu.

„Přišly výsledky hledání v AFISu.“

Všichni zklamaně přijali zprávu, že porovnávání otisků prstů, které Sachsová sejmula na obou místech činu, nepřineslo žádné výsledky.

Když si pak ovšem znovu prohlíželi digitalizované otisky, jež se na ně usmívaly z obrazovky, všiml si Rhyme čehosi neobvyklého na nejzřetelnějších otiscích, které se jim podařilo sejmout - na otiscích na trubce, pomocí níž imigranti rozbili okno dodávky. Policisté již věděli, že jde o otisky Sama Changa, jelikož je porovnali s otisky sejmutými z krytu přívěsného motoru a Li již dříve potvrdil, že člun při plavbě na břeh řídil právě Chang.

„Podívejte se na ty linie,“ řekl Rhyme.

„Copak tam vidíš, Lincolne?“ zeptal se Dellray.

Rhyme agentovi neodpověděl. Místo toho přijel blíž k obrazovce a poručil:

„Příkaz: kurzor dolů..., stop. Kurzor doleva..., stop.“

Šipka kurzoru se zastavila na podivné linii - na rýze v polštářku Changova pravého ukazováčku. Podobné linie vedly také přes jeho prostředníček a palec - jako by Chang někdy předtím pevně svíral tenké lanko.

„Co to je?“ přemýšlel Rhyme nahlas.

„Mozol? Jizva?“ nadhodil Eddie Teng.

„Nic podobného jsem nikdy neviděl,“ řekl Mel Cooper.

„Možná je to řezná rána nebo nějaká jizvička.“

„Třeba se spálil o lano,“ nadhodila Sachsová.

„Ne, to by tam měl puchýř. Musí to být nějaké zranění. Nevšiml jste si na Changových rukou nějakých jizev?“ zeptal se

Rhyme Sonnyho Li.

„Ne. Nevšiml.“

Rýhy, mozoly a jizvy na prstech a dlaních mohou hodně vypovídat o profesi nebo koníčcích lidí, kteří podobné otisky zanechávají - anebo o samotných prstech v případech podezřelých či obětí. V současné době podobných poznávacích znamení ubývá, protože u mnoha profesí je jedinou fyzickou aktivitou ťukání do klávesnice nebo psaní poznámek. Přesto stále existuje dost lidí - například manuálních dělníků nebo lidí provozujících určitý sport -, kteří mají na rukou nezměnitelná poznávací znamení.

Rhyme neměl tušení, co mohou tyto konkrétní rýhy znamenat, ale spoléhal, že mu to někdy v budoucnu pomohou vysvětlit dodatečné informace. Poručil Thomovi, aby zapsal nové zjištění na tabuli, a zatelefonoval zvláštnímu agentovi Tobemu Gellerovi. Tobe byl jedním z počítačových a elektronických mágů FBI, jenž v současné době pracoval na manhattanské pobočce a právě před několika okamžiky dokončil analýzu Duchova mobilního telefonu, který Sachsová našla ve druhém záchranném člunu na pláži v Eastonu.

Rhyme přepnul hovor na hlasitý odposlech a o chvíli později se v místnosti ozval Gellerův zanícený hlas: „Teda, řeknu vám, že tohle je nadmíru zajímavý aparát.“

Rhyme mladého Tobeho příliš dobře neznal, ale pamatoval si na jeho vlnité vlasy, bezstarostnou povahu a stravující vášně pro všechno, co obsahovalo mikročipy.

„Jakpak to?“ zeptal se Dellray.

„Tak za prvé si nedělejte moc velké naděje. Ten telefon je prakticky nevystopovatelný. Říkáme tomu ‚horké telefony‘. Paměťový čip v něm byl deaktivován, takže telefon nezaznamenává poslední příchozí ani odchozí hovor - záznamové obvody z něj byly úplně odstraněny. A navíc je to satelitní telefon - můžete z něj volat kdekoliv na světě a nemusíte se spojovat s místním operátorem. Signál se přenáší přes státní síť ve Fu-čou. Duch nebo někdo, kdo pro něj pracuje, se tam nahackoval do systému a aktivoval ho.“

Dellray vyhrkl: „No tak prostě brknem nějakému paňácovi v té Čínské hnidové republice a řeknem mu, že ten zloduch zneužívá jejich systém.“

„To už jsme zkoušeli. Jenže Číňané zastávají názor, že do jejich telefonního systému se nikdo nenabourá, takže to musí být nějaký omyl. Děkuji vám za zájem.“

„Přestože bychom jim mohli pomoci dopadnout Ducha?“

„Výslovně jsem před nimi zmínil Kwan Angovo jméno,“ řekl Geller. „Ani to s nimi nehnulo. Což znamená, že jsou nejspíš podmaznutí.“

Kuan-si...

Rhyme mladému agentovi poděkoval a zavěsil. Jedna nula pro Ducha, pomyslel si nasupeně.

S databází střelných zbraní již byli o něco úspěšnější. Mel Cooper zjistil, že použité nábojnice odpovídají dvěma typům zbraní, přičemž oba jsou téměř padesát let staré: jedním z nich byla ruská automatická pistole Tokarev ráže 7.62 milimetrů.

„Jenže,“ pokračoval Cooper, „vsadím se, že Duch používal takzvaný Model 51, což je čínská verze Tokareva. V podstatě jde o stejnou zbraň.“

„Jo, jo,“ přitakal Sonny Li. „Musí to být padesát jedna, povídám. Já měl Tokarev, ale ztratil jsem ho v oceánu. Avšak více lidí v Číně má padesát jedna.“

„A co náboje?“ zeptal se Rhyme. „Někde je přece musí doplňovat.“

Napadlo ho, že pokud jsou náboje do tohoto typu pistole tak vzácné, mohli by se zaměřit na nejpravděpodobnější místa, kde by je Duch mohl kupovat.

Cooper však zavrtěl hlavou. „Tyhle náboje ti prodají v každé lepší prodejně zbraní.“

Ksakru.

Do pokoje vešel kurýr s obálkou. Sellitto ji převzal, roztrhl a vytáhl z ní hromádku fotografií. Zvedl obočí a pohlédl na Rhyma.

„To jsou ta tři těla, která pobřežní hlídka vytáhla z vody. Asi kilometr a půl od břehu. Dva zastřelení, jeden utonulý.“ Fotografie zachycovaly obličej mrtvých lidí s částečně otevřenými skelnými očima. Jeden z nich měl díru ve spánku, na ostatních dvou nebyla patrná žádná viditelná zranění. Snímky doprovázely otiskové karty.

„Tihle dva,“ řekl Li, „jsou členové posádky. Další chlap je jeden z imigrantů. Byl dole v prostoru s náma. Jméno neznám.“

„Připíchni je na tabuli,“ poručil Rhyme, „a prodej ty otisky AFISem.“

Sellitto připevnil fotografie na tabuli pod nadpis GHOSTKILL a Rhyme si uvědomil, že celá místnost ztichla - členové vyšetřovacího týmu si s hrůzou prohlíželi nejnovější přírůstek do rodiny důkazů.

Rhyme předpokládal, že Coe s Tngem nemají s mrtvými těly příliš mnoho zkušeností. Vzpomněl si, že právě toto bylo na práci ohledávačů příznačné: jak rychle si vypěstovali imunitu vůči pohledu na smrt.

Sonny Li dlouho mlčky civěl na fotografie a pak zamumlal něco čínsky.

„Co jste říkal?“ zeptal se Rhyme.

Li na něj pohlédl. „Říkal jsem ‚soudci pekla‘. To je jen takový výraz. Máme v Číně báji - deset soudců pekla rozhoduje, kam vaše jméno půjde v Seznamu živých a mrtvých. Soudci pekla rozhodují, kdy se narodíte a kdy zemřete. Každý na světě má jméno v seznamu.“

Rhyme si na okamžik vzpomněl na své nedávné schůzky s lékaři a na blížící se operaci. Přemýšlel, na jakém místě v Seznamu živých a mrtvých se právě nachází jeho jméno...

Nastalé ticho přerušilo další zapínání počítače. Mel Cooper pohlédl na obrazovku.

„Přišel typ toho auta na pláži. BMW X5. Je to takový ten nóbl rodinný vůz.“ Cooper se na chvíli odmlčel. „Já sám mám

deset let starého dodge. Ale má docela slušně najeto.“

„Zapiš to na tabuli.“

Zatímco Thompsal, Li se podíval na tabuli a zeptal se: „Či je to auto?“

„Myslíme si, že na té pláži někdo na Ducha čekal,“ odpověděl Sellitto.

„A ten někdo seděl v tomhle autě.“ Kývl na tabuli.

„A co se s ním stalo?“

„Zdá se, že zpanikařil a odjel,“ prohlásil Teng. „Duch na něj vystřelil, ale jemu se přesto podařilo ujet.“

„On nechal Ducha za sebou?“ zeptal se Li a zamračil se.

„Jo,“ přitakal Dellray.

„Prožeňte to auto databázi motorových vozidel,“ poručil Rhyme. „Stačí New York, Jersey, a taky Connecticut. Můžeš zmenšit okruh pátrání na řekněme osmdesát kilometrů od Manhattanu, Mele?“

„Jo.“ Cooper se připojil na síť a přihlásil se na zabezpečené stránky databáze motorových vozidel. „Vzpomínáš na doby, kdy tohle trvalo několik týdnů?“ zasnul se.

Rhymův vozík se s tichým bzučením přisunul blíže k obrazovce. O chvíli později se monitor zaplnil jmény a adresami registrovaných majitelů BMW X5.

„Zatraceně,“ zamumlal Dellray, když přistoupil blíže. „Kolik jich tu máme?“

„Je to oblíbenější auto, než jsem doufal,“ řekl Cooper. „Jsou jich celé stovky.“

„A co je to za jména?“ vyzvídal Sellitto. „Nejsou mezi nimi nějací Číňani?“

Cooper prolistoval seznam. „Vypadá to na dva. Ling a Čao.“ Pohlédl na Eddieho Tenga, který kývnutím informaci potvrdil. „Jo, to jsou Číňani.“

„Jenže ani jeden z nich nebydlí blízko centra,“ pokračoval Cooper. Jeden je z White Plains a druhý odněkud z New Jersey, z Paramusu.“

„Ať je newyorská a newjersejská policie proklepne,“ poručil Dellray.

Mel Cooper pokračoval v prohledávání seznamu. „Je tady ještě jedna možnost - asi padesát X-pětek je registrováno na firmy a dalších zhruba padesát na leasingové společnosti.“

„A mají některé z těch firem Čínský název?“ zeptal se Rhyme a zoufale si přál, aby mohl sám ťukat do kláves a rychle procházet seznam majitelů,

„Ne,“ odvěto Cooper. „Ale všechny mají dost všeobecné názvy - jsou to vesměs holdingové společnosti. Hele, já vím, že by to byla strašná otrava, ale mohli bychom je všechny kontaktovat. A ty leasingovky taky. Aspoň zjistíme, kdo tyhle auta doopravdy řídí.“

„To bychom stříleli od pasu,“ namítl Rhyme. „Je to ztráta prostředků. Trvalo by to několik dní. Můžeme poslat pár policistů z centra, aby proklepli firmy nejbližší u Čínské Čtvrti, ale...“

„Ne, ne, loa-pan,“ skočil mu do řeči Sonny Li, „Vy musíte to auto najít. To je číslo jedna, které uděláte. Rychle.“

Rhyme tázavě zvedl obočí.

„Najděte ho hned,“ pokračoval čínský detektiv. „Je to bavorák, že? Říkáte jim bavoráci. Vejde se do nich spousta lidí. Všichni vaši policisté. Celá parta.“

„Trvalo by to příliš dlouho,“ zabručel Rhyme, podrážděný nečekaným vyrušením. „Nemáme na to dost lidí. Museli bychom najít v každé firmě někoho, kdo zodpovídá za nákup automobilů, a v případě, že by šlo o leasing, bychom museli promluvit s příslušnými leasingovými prodejci a získat od nich záznamy, přičemž polovina z nich by nám je nevydala bez soudního příkazu. Zatímco já se chci soustředit na Changovy a Wuovy.“

„Ne, loa-pan,“ trval na svém Li. „Duch toho řidiče zabije. Právě tohle teď dělá - hledá ho.“

„Ne-é, já myslím, že se pleteš,“ vložil se do sporu Dellray. „Jeho prioritou je zavraždit ty očouny z lodi.“

„Jaké ‚očouny‘?“

„Očité svědky,“ vysvětlil mu Sellitto.

Sachsová souhlasila. „Já bych si tipla, že je opravdu děsně nakrknutej, že mu ten řidič odjel před nosem, a dost možná po něm později taky půjde. Ale ne teď.“

„Ne, ne,“ namítl Li a energicky kroutil hlavou. „Já povídám, že je to důležité. Najít muže v bavoráku.“

„Ale proč?“ zeptala se Sachsová.

„To je zřejmé. Velice očividné. Sežeňte toho řidiče. Přivede vás k hadí hlavě. A možná ho použijte jako návnadu na Ducha.“

„Ale co, Sonny,“ zabručel nedůtklivě Lincoln Rhyme, „vás k tomuto závěru vede? Kde máte fakta, jimiž byste svou teorii podepřel?“

„Spousta fakt, povídám“

„Jaká například?“

Drobný Číňan pokrčil rameny. „Když jsem jel ráno v autobuse do města, viděl jsem značku.“

„Dopravní značku?“ zeptal se Rhyme. „Nebo co máte na mysli?“

„Ne, ne, jak to jen říkáte? Já nevím...“ Li promluvil čínsky na Eddieho Tenga.

„On myslel znamení,“ řekl po chvíli mladý detektiv.

„Znamení?“ vyštěkl Rhyme, jako by ochutnával zkaženou rybu.

Li se nepřítomně natáhl pro cigarety, ale když viděl Thomův ostrý pohled, nechal je raději ležet.

„Povídám, že jsem jel do města v autobuse,“ pokračoval. „Viděl jsem na cestě vránu sbírat jídlo. Další vrána jí ho zkusila ukrást a první vráně nestačilo, že druhou zahнала - ona ji honila a zkoušela jí vyjíst oči. Nenechala zloděje na pokoji.“

Li zvedl dlaně. Podle všeho to byl celý jeho argument.

„A dál?“

„Copak to není jasné, loa-pan? To, co říkám?“

„Ne, to, co říkáte, mi není ani trochu jasné, ksakru.“

„Dobrá, dobrá. Vzpomněl jsem si teď na tu vránu a začal přemýšlet o Duchovi, kdo to je, a přemýšlet o tom řidiči - o muži v nobl bavoráku -, kdo je on. On je totiž nepřítelem Ducha. Jako ta vrána kradoucí jídlo. Ty rodiny - Wuovi, Changovi -, ty neudělaly jemu osobně nic špatného. Ale ten řidič.“ Li se zamračil, zatvářil se sklíčeně a znovu promluvil na Tenga, který nadhodil: „Zradil?“

„Ano, zradil ho. On teď je nepřítelem Ducha.“

Lincoln Rhyme se pokusil nesmát. „Beru na vědomí, Sonny.“

Otočil se zpět k Dellrayovi se Sellitem. „A teď...“

„Vidím váš obličej, loa-pan,“ řekl Li. „Já neříkám, že bohové sestoupili a dali mi znamení vran. Ale vzpomínka na ptáky mě přinutila myslet jinak, otevřít svou mysl. Prohnat přes ni vítr. A to je dobré, nemyslíte?“

„Ne, já myslím, že jsou to pověry,“ řekl Rhyme. „Jsou to jen obyčejné báchorky a na ty nemáme čas.“

I přes značnou Rhymovu podrážděnost však Li ze svého názoru neslevil. „Já nevím, co jsou báchorky. Ale pověry to nejsou. Najděte toho řidiče. Vy musíte, loa-pan.“

Sachsová malého a neodbytného Číňana bedlivě sledovala. „Já nevím, Rhyme.“

„Ani nápad.“

„Říkám, že to je do prdele dobrý nápad,“ ujistil Li kriminalistu.

Na chvíli nastalo napjaté ticho.

„Hele, a co kdybychom na to nasadili Beddinga se Saulem,“ navrhl Sellitto, „a vyčlenili jim nějakého půl tuctu pochůzkářů, Linku. Mohli by ověřit všechny firemní a leasingové X-pětky na Manhattanu a v Queensu - ve zdejší Čínské čtvrti a v té nové ve Flushingu. A jestli mezitím přijdem na něco nového a budem potřebovat těla, zase je z toho odvoláme.“

„No dobrá, dobrá,“ řekl Rhyme dopáleně. „Hlavně už pokračujte.“

„Půl tuctu, to je jenom šest, že?“ stěžoval si Li. „My potřebujeme více než šest.“ Rhymův pohled ho však vzápětí umlčel. „Dobře, dobře, loa-pan.“

Klovající vrány, kamenné opice, Seznam živých a mrtvých... Rhyme si povzdechl a otočil se k vyšetřovacímu týmu.

„Tak, a mohli bychom se teď vrátit ke skutečné policejní práci - tedy jestli toho po vás nežádám příliš?“

GHOSTKILL Easton, Long Island, Místo činu

- Dva imigranti zabiti na pláži; zastřelení do zad.
- Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou(pomocník) na palubě; totožnost neznámá.

- Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých jeden starší, jedna zraněná žena, dvě děti, jedno novorozeně.

Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj. Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5. Ověřování registrovaných majitelů.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečený satelitní telefon. Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice. Čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplatní listině figurují údajně vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.

Z moře vylovena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.

Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).

Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži).

Odcizená dodávka, Čínská čtvrt' - Zamaskována imigranty pomocí loga Vše pro dům a zahradu.

Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Otisky prstů odeslány do AFIS. Bez záznamu.

16

Příjmení Chang znamená lučištník.

Sam Chang kreslil krasopisnými tahy čínské znaky vyjadřující jeho jméno na polámanou dřevěnou desku, kterou našel na dvorku jejich nového bytu. Kolem něj seděl jeho otec, manželka i děti.

Hedvábné pouzdro, které obsahovalo drahocenné štětky z vlčích, kozích a králíčích chlupů, inkoustové pero a kamenný kalamář, se utopilo na palubě Draka z Fu-čou, a tak musel Chang použít příšerné americké plastové pero.

Chang se však učil krasopisu od svého otce již od útlého mládí a celý život se v tomto umění zdokonaloval, takže i přes nedostatek v podobě neměnné šířky inkoustu byly tahy jeho pera dokonale úhledné - Changovi se zdálo, že připomínají studie kreslíře Wan Li ze šestnáctého století, který malovanou krajinu vždy nejprve načrtl a teprve poté ji přenesl na keramiku. Jeho črty zůstaly napůl nedokončené, ale i tak byly samy o sobě krásné. Jakmile byl Chang hotov, sebral kus dřeva s rodinným příjmením a položil ho na provizorní oltář stojící na římse krbu v obývacím pokoji. Z náboženského hlediska je Čína obrovským bleším trhem - zemí, v níž je nejuznávanějším tradičním bohem Buddha, v níž si status polobohů získali filozofové Konfucius a Lao-c', v níž mají početné řady stoupenců také křesťanství a islám a v níž drtivá většina lidí pojišťuje své sázky pravidelnými modlitbami a obětmi lidovým bohům, kteří jsou tak početní, že nikdo přesně neví, kolik jich vlastně je.

Nejvýše na panteonu božstev však pro většinu Číňanů stojí vlastní předkové.

A právě předkům rodiny Changových byl zasvěcen tento rudý oltář ozdobený jedinými podobiznami, které přežily potopení lodi: vodou napůl rozleptanými fotografiemi Changových rodičů a prarodičů, které Sam Chang nosil v náprsní tašce.

„Tak,“ oznámil. „Toto je náš domov.“

Čchang Tie-čch' stiskl synovi ruku a ukázal na čaj, který mu Mej-mej nalila. Uchopil šálek s horkým nápojem do dlaní a rozhlédl se po tmavých pokojích. „Lepší než mnohé.“

I přes otcova slova však Sam Chang znovu pocítil stud, drásavý jako nával horečky, že nutí otce pobývat na tak skrovném místě.

Podle Konfucia byl nejsilnějším závazkem - vedle závazku k panovníkovi - závazek syna vůči otci. Už od prvního okamžiku, kdy začal Chang plánovat útěk z Číny, si dělal velké starosti, jak bude otec tuto cestu snášet. Vždy tichý a nevzrušený Čchang Tie-čch' přijal zprávu o blížícím se odjezdu mlčky a nechal na Changovi, aby sám posoudil, zda činí správnou věc.

A nyní, po potopení Draka z Fu-čou, se zdálo, že se jejich životy v brzké době nezlepší. Tento byt se měl stát jejich vězením až do chvíle, kdy bude Duch dopaden nebo odjede zpátky do Číny, což mohlo trvat celé dlouhé měsíce.

Chang si znovu vzpomněl na místo, u něhož zastavili, aby ukradli barvu a štětce - na prodejnu domácích a zahradnických potřeb. Na řady zářivých van, zrcadel, světel a mramorových desek. Pocítil silnou touhu přestěhovat otce a rodinu do domu vybaveného věcmi, které v prodejně viděl. Tohle byla Špína. Byla to...

Vtom se ozvalo silné klepání na dveře.

Žádný člen rodiny se na okamžik ani nepohnul. Po chvíli Chang vykoukl přes záclonu a oddechl si. Otevřel dveře a vřele se usmál na muže středního věku, oděného v džínách a svetru. Joseph Tan vešel dovnitř a oba muži si potřásli rukama. Chang vykoukl do tiché ulice, ale nespátřil nikoho, kdo by vypadal jako představitel zákona nebo hadí hlava. Vlhký vzduch byl prosycen hnilobným zápachem; ukázalo se, že nedaleko od jejich bytu stojí čistička odpadních vod. Chang se vrátil dovnitř a zamkl za sebou dveře.

Tan, bratr Changova dobrého přítele z provincie Fu-čien, přijel do Ameriky před několika lety. Nyní již měl americké občanství, a jelikož se nikdy nevěnoval disidentské činnosti, mohl svobodně cestovat mezi Čínou a New Yorkem. Loni na jaře strávil Chang s Tanem a jeho bratrem několik večerů ve Fu-čou a postupně k Tanovi získal takovou důvěru, že se mu svěřil s plánem odstěhovat se s rodinou do Nádherné země. Tan se nabídl, že mu pomůže. Zařídil rodině Changových tento byt a domluvil Samu Changovi a jeho nejstaršímu synovi práci v jedné ze svých firem - v tiskárně nedaleko od bytu.

Bezstarostný Tan nyní složil poklonu nejstaršímu Čchangovi Tie-čch' a poté Mej-rnej a všichni usedli k čaji. Tan nabídl ostatním cigarety.

Sam Chang odmítl, ale jeho otec si jednu vzal a oba muži si zapálili.

„Slyšeli jsme ve zprávách o té lodi,“ řekl Tan. „Děkoval jsem Kuan-jin, že jste v bezpečí.“

„Mnoho lidí zemřelo. Bylo to strašné. Téměř jsme se utopili, všichni.“

„V televizi říkali, že hadí hlavou byl Duch.“

Chang odvětil, že byl a že se je pokoušel zabít i poté, co se dostali na pevninu.

„V tom případě budeme muset být velmi opatrní. Nebudu před nikým zmiňovat vaše jméno. Ale lidi v tiskárně na vás budou zvědaví. Myslel jsem si, že byste měli okamžitě začít pracovat, ale když vás teď hledá Duch... Bude lepší počkat. Snad příští týden. Nebo přespříští. Pak vás zaučím. Víte něco o americké tiskařské technologii?“

Chang zavrtěl hlavou. V Číně působil jako profesor umění a kultury, než ho kvůli disidentské činnosti propustili. Stejně jako odstavení a ponižování umělci, kteří přišli o práci během kulturní revoluce v šedesátých letech, byl také Chang nucen začít pracovat manuálně, aby si osvojil „správné myšlení“. A stejně jako mnoho jiných krasopisců a výtvarníků z dřívějších dob získal také Chang zaměstnání jako tiskař. V Číně však pracoval pouze na zastaralých čínských nebo ruských tiskařských strojích.

Hovořili spolu o životě v Číně a zde ve Spojených státech. Tan poté Changovi vysvětlil, kudy se se synem dostanou do tiskárny, a sdělil jim pracovní dobu. Nakonec požádal o setkání s Williamem.

Chang otevřel dveře do chlapcovy pokoje. Díval se však - nejprve překvapeně, poté zděšeně - pouze na prázdnou místnost. William v pokoji nebyl.

Chang se otočil k Mej-mej. „Kde je náš syn?“

„Byl v pokoji. Neviděla jsem ho odcházet.“

Chang přešel k zadním dveřím a zjistil, že jsou odemčené. William je nechal nezajištěné, když se pokradmu vytratil z pokoje.

Ne! Zadní dvorek byl prázdný a ulička za ním také. Chang se vrátil do obývacího pokoje.

„Kam by se odtud vydal dospívající chlapec?“ zeptal se Tana.

„Mluví anglicky?“

„Lépe než my.“

„Támhle na rohu je Starbucks, víš, co to je?“

„Ano, taková kavárna.“

„Chodí tam spousta čínské mládeže. Nezmíní se nikomu o Drakovi, že ne?“

„Ne, tím jsem si jist,“ odpověděl Chang. „Vi, jak je to nebezpečné.“

Tan, který měl také děti, řekl: „Právě on bude vaším největším problémem. Bude se dívat na tohle,“ Tan ukázal na televizor, „a chtít všechno, co tam uvidí. Videohry, auta, oblečení. A bude to chtít i bez toho, že by si na to vydělal. Protože v televizi vidíte, jak lidi vlastní věci, a nevidíte, jak si na ně vydělávají. Vy jste se dostali až sem, přežili jste plavbu přes Atlantik, přežili jste Ducha. Nenechte se deportovat jen proto, že policie zatkne vašeho syna za krádež v obchodě a vydá ho imigračnímu úřadu.“

Chang chápal, co mu chce přítel říci, ale momentálně propadl panice a nedokázal se na Tanovu radu soustředit. Duch mohl mít své pang-sou kdekoli v ulicích. Případně muže, kteří mu prodají informace o současné adrese Changových. „Musím jít najít syna.“

Vyšli s Tanem na chodník a Tan ukázal na roh, kde stála kavárna.

„Já tě teď opustím. Buď se synem silný. Když je teď tady, bude to mnohem těžší. Ale musíš ho nějak zvládnout.“

Chang sklopil hlavu a vyrazil kolem levných bytů, prádelen, lahůdkářství, restaurací a nejrůznějších prodejen ke kavárně. Tato čtvrt byla méně přelidněná než Čínská čtvrť na Manhattanu - chodníky zde byly širší a na ulicích korzoval menší počet lidí. Více než polovinu chodců tvořili Asiaté, ale jinak byla zdejší populace smíšená: ...Číňané, Vietnamci i Korejci. Kromě nich se zde vyskytovalo i mnoho Hispánců a také řada Indů a Pákistánců. Jen téměř žádní běloši.

Chang cestou nakukoval do prodejen, ale v žádné z nich neviděl svého syna.

Modlil se k Čchei-wuovi, aby byl William pouze na procházce, s nikým se nesetkal a nevyprávěl mu, jak se tady ocitli - třeba aby se nesnažil zapůsobit na nějakou dívku.

Malý park - po synovi ani stopy.

Restaurace. Nic.

Nakonec vešel Chang do kavárny Starbucks. Několik obezřetných adolescentů a dobromyslných starších mužů pohlédlo na jeho ztřípaný obličej. William mezi nimi nebyl, a tak Chang rychle vycouval ven.

A pak, když se náhodou podíval do jedné potměšilé uličky, konečně svého syna spatřil. William právě hovořil se dvěma mladými Číňany v černých kožených bundách. Mladíci měli dlouhé a vysoko vyčesané vlasy, které přidržoval lak nebo tužidlo. William právě jednomu z nich podával něco, co Chang neviděl. Mladík kývl na přítele a vtiskl Williamovi do ruky malou tašku. Nato se oba výrostci rychle otočili a zmizeli v uličce. William nahlédl do tašky, prohlédl si, co právě dostal, a pak si tašku nacpal do kapsy. Ne! pomyslel si Chang zdrceně. Co to je? Drogy, jeho syn si kupuje drogy? Vycouval z uličky, a když William vyšel ven, popadl šokovaného syna za rameno a přimáčkkl ho ke zdi.

„Jak jsi to mohl udělat?“ obořil se na něj.

„Nech mě být.“

„Odpověz mi!“

William pohlédl na nedalekou kavárnu, před níž posedávali tři nebo čtyři lidé a užívali si krátké chvíle bez deště.

Zaslechl Changův zvýšený hlas a všichni do jednoho nyní civěli na otce se synem.

Chang si jich všiml, pustil Williama a kývl na chlapce, aby ho následoval.

„Copak nevíš, že nás hledá Duch? Chce nás zabít!“

„Chtěl jsem jít ven. Je to tu jako ve vězení! Taková posraná malá kobka, a ještě se o ni musím dělit s bratrem.“

Chang znovu popadl syna za paži. „Takovým jazykem se mnou nemluv. Nemůžeš se mi takhle zpěčovat.“

„Je to pitomá stěsnaná kobka. Já chci vlastní pokoj,“ odvětil chlapec a odtáhl se od Changa.

„Později. Všichni musíme něco obětovat.“

„Bylo to tvoje rozhodnutí, že sem pojedeme. Takže obětovat se můžeš ty.“

„Takhle se mnou nemluv!“ vykřikl Chang. „Jsem tvůj otec.“

„Chci vlastní pokoj. Chci mít trochu soukromí.“

„Měl bys být vděčný, že máme vůbec kde bydlet. Nikdo z nás nemá vlastní pokoj. Tvůj dědeček spí s matkou a se mnou.“

Chlapec mlčel.

Chang se dnes o synovi dozvěděl mnoho věcí. Že je drzý, že je to zloděj aut, že železná pouta závazků vůči rodině, která tak bezvýhradně určovala směr Changova života, pro jeho syna mnoho neznamenaají.

Chang si kladl otázku, zda se nedopustil chyby, když dal chlapci po nástupu do školy západní jméno - když ho pojmenoval po americkém počítačovém géniovi Gatesovi. Možná právě tato skutečnost způsobila, že se jeho syn vydal na dráhu generačního vzdoru.

„Kdo to byl?“ vyzvídal Chang, když se přiblížili k bytu.

„Kdo?“ zeptal se William vyhýbavě.

„Ti chlapi, se kterými jsi mluvil.“

„Nikdo.“

„Co ti to prodali? Byly to drogy?“

Odpovědí bylo Changovi pouze podrážděné ticho.

Po chvíli dorazili ke dveřím bytu. William chtěl projít kolem otce dovnitř, ale Chang ho zastavil a rychle sáhl synovi do kapsy. William nepřátelsky zvedl ruce a šokovaný Chang si na okamžik myslel, že ho jeho syn odstrčí nebo dokonce

udeří. Po nekonečně dlouhé chvíli však William opět ruce svěsil.

Chang vytáhl z chlapcovy kapsy tašku a nahlédl dovnitř. S neskrývaným úžasem zíral na malou stříbrnou pistoli.

„Co jsi s tím chtěl dělat?“ zašeptal zlověstně. „Chtěl jsi okrádat lidi?“

Ticho.

„Mluv se mnou, synu.“ Changova silná ruka krasopisce pevně svírala chlapce za paži. „Mluv se mnou!“

„Opatřil jsem si ji, abych nás mohl chránit!“ vykřikl William.

„Já nás ochráním. A bez toho.“

„Ty?“ William se škodolibě rozesmál. „Vždyť ty jsi napsal ty svoje články o Tchaj-wanu a demokracii a úplně jsi nám tím zničil život. Vždyť ty ses rozhodl, že pojedeme sem, a nějaká zasraná hadí hlava se nás teď snaží všechny zabít.

Tomuhle ty říkáš ochrana?“

„Čím jsi jim za to zaplatil?“ Chang zvedl tašku s pistolí. „Kdes na to sehnal peníze? Vždyť nemáš práci.“

Chlapec však jeho otázku ignoroval. „Duch už zabil několik lidí. Co když se pokusí zabít i nás? Co budeme dělat?“

„Budeme se před ním ukrývat, dokud ho nechytí policie.“

„A když ho nechytí?“

„Proč mě takhle zostuzuješ?“ zeptal se Chang vztekle.

William se kolem něj protáhl do bytu, zavrtěl hlavou, s rozhořčeným výrazem rázně zamířil do dětského pokoje a zabouchl za sebou dveře.

Chang si vzal čaj, který mu podala manželka.

„Kam šel?“ zeptal se Čchang Tie-čch'.

„Do jedné ulice o kousek dál. Opatřil si tohle.“ Chang ukázal otci pistoli a stařec ji uchopil do rukou.

„Je nabitá?“ zeptal se Chang.

Jeho otec kdysi býval voják, jenž stál proti Mao Ce-tungovi během Dlouhého pochodu, který zahnal Čankajška a nacionalisty do moře, a tak se ve zbraních vyznal. Pozorně si pistoli prohlédl.

„Ano. Buď opatrný. Měj pojistku vždy v této poloze.“ Podal pistoli zpět synovi.

„Proč mě zostuzuje?“ zeptal se Chang vztekle.

Uschoval pistoli do horní police ve skříni a odvedl otce k zatuchlému gauči.

Čchang Tie-čch' chvíli mlčel. Odmika trvala tak dlouho, že to Chang nevydržel a netrpělivě na otce pohlédl. V

Čchangových očích se nakonec objevil potměšilý výraz.

„Odkud jsi získal všechnu svou moudrost, synu?“ zeptal se. „Co ti utvářelo mysl a srdce?“

„Profesoři ve škole, knihy, kolegové. Ale hlavně ty, papá.“

„Ach tak, takže tí? Učil ses od svého otce?“ vyzvídal Čchang Tie-čch' s předstíraným překvapením.

„Ano, samozřejmě.“ Chang se zamračil, protože netušil, kam otec míří.

Stařec neřekl nic, ale po sinále tváří mu opět přeběhl lehký úsměv.

Uplynula chvíle ticha. „Chceš snad říct, že se William tohle všechno naučil ode mě?“ zeptal se Chang nakonec. „Ale já k tobě nikdy nebyl neuctivý, papá.“

„Ke mně ne. Ale rozhodně jsi byl neuctivý ke komunistům. K Pekingu. K fu-čenské vládě. Synu, vždyť ty jsi disident. Celý tvůj život byla jedna velká vzpoura.“

„Ale...“

„Kdyby se tě Peking zeptal: ‚Proč nás Sam Chang tak zostuzuje?‘ Jak by zněla tvá odpověď?“

„Řekl bych: ‚Co jste učinili, abyste získali mou úctu?‘“

„A William by totéž mohl říct tobě.“ Čchang Tie-čch' zvedl ruce.

Jeho argumentace byla završena.

„Jenže moji nepřátelé zosobňovali útisk, násilí, zkorumpovanost.“

Sam Chang z celého srdce miloval Čínu. Miloval její lid, její kulturu a dějiny. V posledních dvanácti letech zasvětil celý život vyčerpávajícímu a vášnivému boji za to, aby pomohl své zemi nastoupit na osvětlenější dráhu,

„Ale William viděl jen to,“ namítl Čchang Tie-čch', „jak se celé noci hrbíš nad počítačem, útočíš na autority a vůbec se nezajímáš o důsledky.“

V Changově mysli se okamžitě zformovala slova protestu, ale nakonec mlčel. Náhle si šokovaně uvědomil, že otec má možná pravdu.

Slabě se zasmál. Napadlo ho, že si půjde se synem promluvit, ale jako by ho cosi drželo. Zlost, zmatek - a možná i strach z toho, co by mu syn mohl říci. Ne, promluví s ním později. Až...

Čchang Tie-čch' se zničehonic zkroutil bolestí.

„Papa!“ vykřikl zděšeně Chang.

Jednou z mála věcí, které přežily potopení Draka, byla téměř plná lahvička s Čchangovým morfiem. Chang dal otci těsně před potopením lodi tabletku a strčil si lahvičku do kapsy. Byla pevně zavřená, takže se dovnitř nedostala ani kapka mořské vody.

Nyní podal otci další dvě tabletky a přehodil přes něj přikrývku.

Čchang Tie-čch' se položil na pohovku a zavřel oči.

Sam Chang ztěžka dosedl do zatuchlého křesla.

Přišli o všechnen majetek, jeho otec zoufale potřeboval lékařské ošetření, měli v patách nelitostného zabijáka, jeho vlastní syn se stal buřičem a možná i zločincem...

Všude kolem něj vyvstalo tolik těžkostí.

Chang z nich chtěl za každou cenu někoho obvinít Maa, Komunistickou stranu Číny, vojáky Lidové osvobozené armády...

Skutečná příčina jejich současných problémů a ohrožení jako by však ležela na jediném místě, na něž William velmi správně poukázal: přímo u Changových nohou.

Avšak lítost by nyní ničemu nepomohla. Changovi nezbyvalo než se modlit, aby příběhy o zdejších životech byly pravdivé, a nikoliv smyšlené - aby byla Nádherná země skutečně zemí zázraků, kde je každé zlo vyneseno na světlo a očištěno, kde i ty nejzhoubnější vady lidského těla lze rychle napravit a kde velkodušná svoboda plní svůj slib, že utrápená srdce již přestanou být utrápená.

17

O půl druhé odpoledne kráčet Duch svižně ulicemi Čínské čtvrti. Hlavu měl svěšenou, neboť se jako vždy obával, aby ho někdo nepoznal.

Pro většinu západních lidí byl samozřejmě neviditelný, neboť v jejich očích se jeho rysy slévaly s podobou jakéhosi univerzálního Asiata.

Bílí Američané jen zřídka kdy poznali rozdíl mezi Číňanem, Japoncem, Vietnamcem nebo Korejcem. Pro Číňany však byly Duchovy rysy naprosto zřetelné a on byl odhodlán zůstat nepoznan.

Před několika lety dal dokonce desetitisícový úplatek v jednobarevné měně jistému policejnímu úředníkovi v Hongkongu pouze proto, aby se vyhnul zatčení za jakousi drobnou potyčku a jeho fotografie se nedostala do trestních záznamů. Dokonce ani Oddělení automatického vyhledávání a archivů a Analytická jednotka trestního zpravodajství Interpolu nedisponovaly žádnou jeho spolehlivou fotografií (Duch to věděl, protože si ve Fu-čou najal hackera, aby se prolomil do databáze Interpolu skrz jeho údajně zabezpečený e-mailový systém X400).

A tak byl Duch zvyklý kráčet rychle a se sklopenou hlavou - alespoň většinou.

Ale ne vždy.

Čas od času zvedl oči, aby si prohlédl kolemjdoucí ženy, krásné a mladé, smyslné, štíhlé, plaché, koketní i bázlivé.

Úřednice, dospívající holky, paničky, podnikatelky, turistiky. Orientální či západní, vše mu bylo jedno.

Jednoduše si přál, aby pod ním leželo ženské tělo a sténalo rozkoší či bolestí (také to mu bylo v zásadě jedno), zatímco on se na něm kolébal nahoru a dolů a pevně svíral v dlaních jeho hlavu.

Kolem Ducha nyní prošla západní žena se světle hnědými vlasy.

Duch zpomalil a nechal se omámit závanem jejího parfému. Doslova lačněl touhou - přestože si zároveň uvědomoval, že jeho chtíč nesměřuje k této ženě, nýbrž k Jin-tao.

Na představy však nyní nebyl čas. Duch měl namířeno do sdružení obchodníků, kde na něj již čekali Turci. Odplivl si na chodník, našel zadní vchod, který pro něj Turci nechali otevřený, vešel dovnitř a vystoupal do nejvyššího patra.

Přišel čas na důležitý byznys.

V rozlehlé kanceláři našel Jusiifa i ostatní dva Turky. Ukázalo se, že zjistit jméno člověka, který nyní seděl na židli za svým vlastním stolem a byl tak nervózní, že měl na krajíčku slzy, nebylo příliš těžké - stačilo několik telefonátů, pohrůžka a úplatek.

Když Duch vešel do místnosti, sklopil Jimmy Mah oči k podlaze.

Hadí hlava si odsunula židli a posadila se vedle něj. Nato Duch nenuceně chytil Maha za ruku - toto gesto nebylo mezi čínskými muži nikterak neobvyklé - a ucítil, jak se mu chvějí svaly a jak prudce tepe jeho vyděšené srdce.

„Nevěděl jsem, že připluli na Drakovi. Neřekli mi to. Přisáhám! Obelhali mě. Když sem přišli, ještě jsem o žádné lodi vůbec nic nevěděl. Nedíval jsem se ráno na zprávy.“

Duch stále držel Mánovu ruku. Pomalu zesiloval sevření, ale jinak neříkal nic.

„Zabijete mě?“ Mah tuto otázku položil tak slabounkým šepetem, že ji pro jistotu zopakoval, ačkoliv ji Duch dokonale slyšel.

„Changovi a Wuovi. Kde jsou?“ Duch stiskl Jimmyho Maha o něco pevněji a za své úsilí byl odměněn uchu lahodícím zakňouráním.

„Kde jsou?“

Mah zabloudil očima k Turkům. Nejspíš přemýšlel, jaké příšerné zbraně si na něj uchystali - zda nože, škrtila, anebo pistole.

Nakonec však na rozvázání Mahova jazyka stačil pouhý slabý stisk Duchovy dlaně.

„Jsou na dvou různých místech, pane. Wu Čchi-čchen bydlí v jednom bytě v Čínské čtvrti. Obstaral mu ho jeden můj makléř.“

„Adresa?“

„Nevím. Přisáhám! Ale ten makléř ji zná. Sdělí vám ji.“

„Kde je ten makléř?“

Jimmy Mah rychle odříkal makléřovo jméno a adresu a Duch si ji zapsal do paměti.

„A ostatní?“

„Sam Chang odvezl rodinu někam do Queensu.“

„Do Queensu?“ zeptal se Duch. „Kam?“ Následovalo mimořádně zmáčknutí Mahovy ruky. Duch si na okamžik představil že se Jin-taoína ňadra.

Mah kývl hlavou ke stolu. „Tam! Je to na tomhle papírku.“

Duch zvedl kus papíru, přečetl si adresu a strčil si papírek do kapsy. Uvolnil šéfovi tchungu ruku a pomalu setřel palcempot, který prýštil z Mahovy dlaně.

„Nebudete nikomu vykládat, že jsem se na to ptal,“ zamumlal.

„Ne, ne, samozřejmě že ne.“

Duch se usmál. „Odvedl jste mi dobrou službu, za což jsem vám vděčný. Jsem vaším dlužníkem. Takže teď na oplátku

odvedu službu já vám.“

Mah zmlkl. A pak se opatrně zeptal roztřeseným hlasem:

„Službu?“

„Jakou další podnikatelskou činnost vyvíjíte, pane Mahu? V jakých dalších aktivitách se angažujete? Pomáháte prasátkům, pomáháte hadím hlavám. Ale provozujete taky masážní salony?“

„Pár.“ Mah nyní působil klidněji. Oťel si ruku do kalhot. „Ale spíš dělám herny.“

„Á, herny, jistě. Tady v Čínské čtvrti je spousta heren. Já hraji rád. A vy?“

Mah polkl a oťel si obličej bílým kapesníkem. „Cožpak všichni nehrajeme rádi? Ano, ano.“

„No tak mi povězte: plete se vám někdo do vašich hráčských aktivit? Nějaký jiný tchung? Triáda? Nebo nějaký gang z Mej-kuol Policie? Mohu si promluvit s určitými lidmi. Mám konexe všude ve vládě. Sahají velice vysoko. Mohu zařídít, aby do vašich hráčských salonů nikdo nestrkal prsty.“

„Ano, pane, ano. Vždycky se najdou nějaké problémy, vidíte? Ale nejsou to Číňané ani policie. Jsou to Italové. Proč nám jen způsobují takové těžkosti? Já nevím. Jejich mladí lidé nám sem házejí zápalné bomby, obtěžují naše zákazníky, vykrádají hrací sály.“

„Tak Italové,“ zamyslel se Duch. „Jak se jim jen říká? Je na to takový hanlivý výraz..., teď si nemůžu vzpomenout.“

„Taliáni,“ řekl Mah anglicky. „Je to velmi urážlivé.“

Duch se rozhlédl po místnosti a zamračil se.

„Potřeboval jste ještě něco, pane?“ zeptal se Mah.

„Nemáte tady tlustý fix? Nebo nějakou barvu?“

„Barvu?“ Mah sledoval Duchův pohled. „Ne. Ale mohu zavolat dolů asistentce. Může vám nějakou obstarat. Cokoliv si budete přát. Cokoliv.“

„Počkejte,“ řekl Duch. „To nebude nutné. Napadlo mě něco jiného.“

Lon Sellitto zvedl hlavu od mobilního telefonu a oznámil vyšetřovacímu týmu případu GHOSTKILL:

„V Čínské čtvrti se našlo mrtvé tělo. Mám na lince detektiva z pátého okrsku.“

Otočil se zpátky k přístroji.

Rhyme se na něj zděšeně podíval. Takže se Duchovi podařilo vystopovat a zabít dalšího přistěhovalce? Koho? přemýšlel. Changa, Wua? Nebo to dítě?

Jenže Sellitto po chvíli zavěsil a řekl: „Zdá se, že tahle vražda s Duchem nesouvisí. Oběti je nějaký Jimmy Mah.“

„Toho znám,“ ozval se Eddie Teng. „Je hlavou tchungu.“

Coe přikývl. „Taky jsem o něm slyšel. Pašování lidí není jeho specialita, ale trochu fušuje do vítání občánků.“

„Co to znamená?“ zeptal se Rhyme roztrpčeně, když Coe svou větu dále nerozváděl.

„Jakmile nedokumentované osoby dorazí do Čínské čtvrti,“ odpověděl agent, „obrábí se na člověka, který jim pro začátek pomůže - opatří jim bydlení, dá jim trochu peněz. Říká se tomu 'vítání občánků'. Většina takových uvítačů pracuje pro hadí hlavy, ale někteří působí na volné noze. Jako zrovna Mah. Problém je v tom, že vítání občánků příliš nevynáší. Pokud jste úplatný a toužíte vydělat pořádné peníze, začnete spíš dělat do drog, hráčských doupat nebo masážních salonů. A přesně tohle dělá Mah. Tedy vlastně dělal.“

„A proč si myslíte, že tahle vražda s naším případem nesouvisí?“ zeptal se Rhyme.

„Na stěně za Mahovým pracovním stolem, u kterého se našlo jeho tělo, je namalován takový nápis,“ odpověděl Sellitto. „Stojí tam: Říkáte nám Taliáni, berete nám půdu.' Mimochodem, ten nápis je namalován Mahovou krví.“

Teng přikývl. „Mezi italskými mafiány třetí generace a tchungy panuje obrovská rivalita. Čínské herny a masážní salony - a do jistě míry i drogy - prakticky vytlačily italský organizovaný zločin z Manhattanu.“

Rhyme věděl, že demografická struktura organizovaného zločinu je stejně pohyblivá jako město samotné.

„A kromě toho,“ dodal Coe, „se ti lidé z Draka co nejrychleji zakopou hluboko pod zem. Rozhodně se budou vyhýbat tak veřejně známé figurce, jakou byl ten Mah. Alespoň já bych to tak udělal.“

„Pokud ovšem nebudou v zoufalé situaci,“ ozvala se Sachsová.

„Což oni jsou.“ Pohlédla na Rhyma. „Možná že Duch zavraždil Maha a narafčil to tak, aby to vypadalo jako vyřizování účtu mezi organizovanými gangy. Mám ohledat místo činu?“

Rhyme chvíli přemýšlel. Ano, ty rodiny byly skutečněv zoufalé situaci, ale Rhyme se dnes již několikrát přesvědčil o jejich vynalézavosti, již zřejmě oplýval především Sam Chang. Usuzoval proto, že kdyby se rodiny obrátily se žádostí o pomoc na člověka jako Mah, zanechaly by po sobě příliš mnoho stop.

„Ne, potřebuju tě tady,“ řekl Sachsově nakonec. „Ale pošlete tam zvláštní tým ohledávání a vyřídíte jim, aby se nám neprodleně ozvali z místa činu.“

Otočil se k Eddiemu Tengovi a řekl: „Zavolej Dellrayovi a Peabodymu na FBI a uvědom je o té vraždě.“

„Ano, pane.“

Dellray před chvílí odjel do centra, aby zařídil přidělení dalších agentů ze dvou newyorských okrsků, jichž se případ dotýkal - konkrétně z jižního a východního okrsku, jež zahrnovaly Manhattan a Long Island. Kromě toho se snažil zapůsobit svým vlivem a zajistit vyslání Spectak týmu přímo na místo, což Washington činil jen velmi zdráhavě - speciální taktický tým byl obvykle určen jen pro velké operace s vysokým počtem rukojmích nebo pro obléhání velvyslanectví obsazených teroristy, a nikoliv pro pátrání po jediném člověku.

Rhyme ovšem věděl, že Dellrayovi se jen těžko říká ne a že pokud je někdo schopen zařídít přidělení tolik potřebné taktické jednotky, pak je to právě štihlý agent.

Lincoln Rhyme nyní odjel na vozíku zpět k důkazům a bílé tabuli.

Nic, nic, nic...

Co ještě můžeme udělat? přemýšlel. Který směr vyšetřování jsme ještě nevyčerpali? Důkladně si prohlédl tabuli... „Pojďme se ještě jednou mrknout na tu krev,“ řekl nakonec a zadíval se na vzorky, které nalezla Sachsová: na krev zraněné imigrantky, ženy se zlomenou nebo roztrženou rukou, paží či ramenem.

Jako soudní kriminalista Lincoln Rhyme krev doslova miloval. Dala se jen těžko přehlédnout, lpěla jako lepidlo na všech možných površích a po celá léta uchovávala klíčové informace.

Úloha krve v kriminalistice navíc do značné míry odrážela dějiny soudní kriminalistiky jako takové.

Nejstarší snahy o využití krve jako důkazního předmětu spadají do poloviny devatenáctého století a zpočátku se zaměřovaly výhradně na její klasifikaci - tedy na stanovení, zda je určitá neznámá látka skutečně krví, a nikoliv řekněme zaslou hnědou barvou. O padesát let později se těžiště výzkumu přesunulo na identifikaci lidské krve oproti krvi zvířecí. Krátce poté začali detektivové hledat způsob, jak krev diferencovat - tedy rozřadit ji do určitého konečného počtu kategorií. Vědci na tento vývoj reagovali tím, že objevili systém krevních skupin (kategorizaci krve na skupiny A, B, AB a 0, jakož i stanovení faktorů MN a Rh), který zužuje počet možných nositelů. V šedesátých a sedmdesátých letech dvacátého století učinili soudní vědci další krok kupředu - podařilo se jim krev individualizovat, tedy přiřadit každý vzorek krve určitému konkrétnímu jedinci, podobně jako u otisků prstů. Počáteční snahy dosáhnout tohoto cíle biochemicky - tedy prostřednictvím identifikace enzymů a bílkovin - sice dokázaly vyloučit jako potenciální nositele celou řadu lidí, ale ne všechny.

Dokonalé individualizace bylo dosaženo teprve se stanovováním DNA.

Klasifikace, identifikace, diferenciaci, individualizace..., to byla kriminalistika v kostce.

Krev se však dala využít i jinak než jako pouhý prostředek k určení nositele. Podle toho, jak dopadla na konkrétní povrchy na místě činu - v podobě stříkanců, kapek či šmouh -, se dala zjistit celá řada informací o povaze útoku. Kromě toho Lincoln Rhyme často zkoumal také obsah krve a zjišťoval, co daný vzorek vypovídá o člověku, jenž tuto krev prolil.

„Podívejme se, jestli ta zraněná žena nebere drogy nebo neužívá nějaké vzácné léky. Zavolejte na soudní lékařství a objednejte kompletní vyšetření. Chci vědět o všem, co jí koluje v krevním řečišti.“

Zatímco Cooper hovořil se soudním lékařem, zazvonil Sellittovi telefon. Sellitto přijal hovor a Rhyme z jeho tváře vyčetl, že se dozvídá nějakou špatnou zprávu.

„Ach, prokrista... To snad ne...“

Lincoln Rhyme pocítil zvláštní chvění, které pronikalo do samotného středu jeho tělesné schránky - do oblastí, v nichž podle všech fyzikálních zákonů nemohl cítit vůbec nic. Ochnutí lidé často pocíťovali takzvanou fantomovou bolest v končetinách a částech těla, v nichž neměli žádný cit. Rhyme tento úkaz nejen zažíval, ale pocíťoval také šok a návaly adrenalinu, byť jeho exaktní mysl věděla, že je něco takového naprosto vyloučeno.

„Co je, Lone?“ zeptala se Sachsová.

„Zase pátý okrsek. Čínská čtvrt“, řekl Sellitto a zašklebil se. „Další vražda. A tentokrát je to bezpochyby Duch.“

Pohlédl na Rhyma a zavrtěl hlavou. „Je to moc špatné.“

„Co tím chceš říct?“

„Říkali, že je to zatraceně nepříjemné, Linku.“

Nepříjemné nebyl výraz, který by člověk slychal od detektiva z newyorského oddělení vražd příliš často, a už vůbec ne od Lona Sellitta, který byl nejostřílenějším policistou, jakého si člověk dokáže představit.

Sellitto si zapsal jakousi informaci, položil telefon a zadíval se na Sachsovou. „Oblékní se, Amélie, čeká tě místo činu.“

GHOSTKILL

Easton, Long Island,

Místo činu

Odcizená dodávka,

Čínská čtvrt

Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad.

Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou(pomocník) na palubě; totožnost neznámá.

Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých (jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně. Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj. Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu. Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5. Ověřování registrovaných majitelů.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečený satelitní telefon.

Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

Čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplátní listině figurují údajně vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.

Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.

Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).

Profil imigrantů: Sam Chang a Wu čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži).

Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.

Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus. Odeslána žádost o podrobnější test její krve.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Bez záznamu.

18

Amélie Sachsová nechala camaro zaparkované na ulici nedaleko Rhymova domu, nasedla do ohledávací dodávky a vyrazila po FDR Drive do centra New Yorku.

Dodávka - stejná značky Ford - byla úředně majetkem města, ale Sachsová ji řídila stejně, jako by seděla za volantem svého nadupaného žlutého sportáku. Bylo právě tři čtvrtě na tři, takže dopravní špička ještě nevypukla, ale silnice již byly i přesto ucpané a Sachsová musela vynaložit všechno um, aby dokázala bezpečně manévrovat mezi auty.

„Hej, Chung-se,“ začal Sonny Li nervózně, když Sachsová udělala ve stokilometrové rychlosti myšku kolem taxíku.

Nakonec však usoudil, že bude lépe, když se bude policistka soustředit na řízení, a raději zmlkl.

Na zadním sedadle seděl Eddie Teng, jehož Améliina jízda nikterak nevzrušovala, a vedle něj agent Alan Coe, jehož očividně ano - držel se popruhu bezpečnostního pásu, jako by to bylo odjišťovací lanko padáku.

„Viděli jste to?“ zeptala se Sachsová ledabyle, když jeden z taxíků nedbal houkačky a majáčku policejní dodávky a přímo před nimi vjel do jejich pruhu, aby mohl odbočit na Houston Street.

„Jedeme moc rychle,“ řekl Li, ale pak se rozpomněl, že nechce Sachsovou rušit, a znovu umkl.

„Kudy teď, Eddie?“ zeptala se Sachsová.

„Na Bowery, pak doleva a na druhé křižovatce vpravo.“

Sachsová odbočila v osmdesátce na deštěm zmáčenou Canal Street, vyrovnala smyk, než stačili vrazit do popelářského auta, a vyrazila do Čínské čtvrti. Pneumatiky trýzněné silným motorem zakvílely a vyvalil se od nich kouř.

Li zamumlal cosi čínsky.

„Cože?“

„Deset soudců pekla,“ přeložil detektiv vlastní slova.

To jsou ti, vzpomněla si Sachsová, kteří vedou knihu s názvem Seznam živých a mrtvých. Účetní rozvahu života a smrti obsahující jména všech lidí na světě.

Můj otec Herman, napadlo ji, je již zapsán na straně mrtvých.

Kde na seznamu asi figuruje moje jméno?, přemýšlela.

A jména lidí, kteří jsou mi blízcí? Nebo těch, kteří mi blízcí budou?

Myšlenky na Život a na smrt...

„A, paní Sachsová. Tady jste.“

„Dobrý den, doktore.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolna Rhyma.“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

„Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Ehm, policistko,“ přerušil její myšlenky Teng. „Myslím, že před námi svítí červená.“

„Jasně,“ řekla Sachsová, zpomalila na padesátku a prohnala se křižovatkou.

„Kaň,“ zašeptal Li a dodal cosi, co si Sachsová vyložila jako přesný překlad: „Do prdele.“

O tři minuty později ohledávací dodávka se smykem zastavila před uličkou obklopenou davem přihlížejících, které držela v odstupu pavučina žlutých policejních pásek a šest uniformovaných pochůzkářů.

V pozadí stál jakýsi malý sklad, jehož vstupní dveře byly otevřené dokořán. Sachsová vystoupila. Teng ji následoval a křikl:

„Ahoj, detektive,“ na jednoho světlolasého muže v obleku. Muž kývl a Teng ho představil Sachsové jako detektiva z oddělení vražd páteho newyorského okrsku.

„Vy ohledáváte místo činu?“ zeptal se detektiv.

Sachsová přikývla. „Co je to za budovu?“

„Sklad. Zdá se, že majitel je čistý. Kontaktovali jsme ho a neví vůbec nic až na to, že oběť tady pracovala. Zavražděný se jmenuje Jerry Tang. Osmkrát zatčen, dvakrát odsouzen. Vesměs krádeže aut a spoluúčast při loupežích. Kromě toho se živí - živil - i jako bodyguard.“

Sachsová ukázala na stříbrný rodinný vůz BMW v boční uličce.

Model X5. Právě tímto autem jel Tang dnes ráno na Long Island, aby odtamtud vyzvedl Ducha. V zadních dveřích se skvěla díra po Duchově kulce, když Tang odjel z místa setkání a ponechal Ducha napospas osudu. Jeden z pochůzkářů zaslechl podezřelý křik a všiml si nového rodinného BMW parkujícího vedle skladu, odkud se zvuk ozýval. Poté zahlédl v zadních dveřích auta otvor po kulce, a tak spolu s kolegou do skladu vnikli. A našli zbytky Jerryho Tenga.

Byl mučen nožem nebo britvou - na mnoha místech včetně očních víček mu chyběla kůže - a poté zavražděn Sachsová

věděla, že Rhyme bývá jinými detektivy přechytračen stejně nerad jako samotnými pachateli. Když se však dozvěděl, že „vrání detektiv“ Sonny Li měl pravdu - totiž že Duchovým prvním činem bylo zavraždění člověka, který ho opustil -, jeho mysl se zatemnila ještě o něco více jeho náladě přitom pochopitelně nepřidalo ani Liovo kdákání:

„Hej, měl jste mě poslechnout, loa-pan. Měl jste mě poslechnout.“

Detektiv z pátého okrsku pokračoval: „Máme tu dva detektivy z centra, kteří obcházejí svědky. A, už jsou tady.“ Sachsová pokynula oběma detektivům, s nimiž v minulosti několikrát pracovala. Služeb Beddinga a Saula již nebylo zapotřebí při ověřování registrovaných majitelů vozu BMW X5, a tak se vrátili k obvyklé práci k takzvané „nádeničině“ neboli výslechům lidí v okolí místa, kde došlo k nějakému trestnému činu. Bedding se Saulem prosluli nepřekonatelnou schopností střídat se v kladení otázek tak, že ze svědků vyrazili i nemožné. A přestože byli rozdílné výšky, postavy i pleti (jeden z nich měl pihy), díky téměř totožným plavým vlasům a chování si získali přezdívku „Dvojčata“. Kromě toho byli známí též jako Laurel a Hardy.

„Dorazili jsme sem dvacet minut po prvním hlášení,“ řekl buďto Bedding, nebo Saul. Ten vysoký.

„Ohlásila to nějaká holka, která se vracela z dramatického kroužku ve škole. Slyšela v té budově křik. Ale oznámila to, až když dorazila domů. Měla strach, chápete. Člověk ji nemůže vinit, zvláště vzhledem k tomu, co se pak našlo uvnitř. Já bych ho měl taky.“

„Teda strach. Všude byla krev. A kusy těla.“

Sachsová se zkroutila, ale nikoliv z úděsné představy - musela zvednout kolena, aby si oblékla bílou tyčkovou kombinézu, její artritické klouby bolestivě protestovaly.

„Už jsme vyslechli asi osm lidí v budově,“ pokračoval Bedding nebo Saul, „a v nejbližším okolí, všichni jsou tu ještě víc hluchoněmi než obvykle.“

„Jo, a většina lidí je tady taky stížená slepotou.“

„Podle nás se doslechli, že na tom Tangovi zapracoval Duch, a to je všechny vyděsilo. Nikdo nám nepomůže. Většina lidí nám řekne maximálně to, že dva nebo tři nebo čtyři lidi, pravděpodobně muži, rozkopli dveře do toho skladu.“

„A že se odtamtud deset minut ozývalo silné ječení, a pak dva výstřely, a pak bylo ticho.“

„Policii zavolala matka té holky.“

„Ale než sem dorazila hlídka, byli už všichni pryč.“

Sachsová se rozhlédla po ulici před skladem a nakoukla do boční uličky. Jak se obávala, déšť zničil veškeré naděje na nalezení otisků pneumatik automobilu, ve kterém sem Duch a jeho pomocníci pravděpodobně přijeli.

„Kdo byl uvnitř?“ zeptala se světlovlasého detektiva z pátého okrsku.

„Jenom jedna uniforma - aby se podívala, jestli oběť ještě žije. Slyšeli jsme shora, že si to místo přejete nedotčené, a tak jsme tam nepustili ani pojiždného patologa ze soudního lékařství.“

„To je dobře,“ řekla Sachsová, „Chci mluvit s tím pochůzkářem, který byl uvnitř.“

„Najdu ho.“

O chvíli později se detektiv vrátil s uniformovanou policistkou.

„Já tam byla první, chtěla jste mě vidět?“

„Jen vaši botu.“

„Jo, dobře.“ Policistka si zula botu a podala ji Sachsové, která vyfotografovala vzorek podrážky a zapsala si velikost, aby mohla botu odlišit od otisků, které ve skladu zanechal Duch se svými komplici. Nato si nasadila na vlastní boty gumové pásky, aby odlišila otisky své. Zvedla hlavu a všimla si, že Sonny Li stojí ve dveřích skladu.

„Promiňte,“ řekla nedůtklivě, „mohl byste ustoupit?“

„Jistě, jistě, Chung-se. Taková velká místnost. Teda, je moc se na co dívat. Ale víte, co napsal Konfucius, že?“

„Ani ne,“ odpověděla Sachsová a soustředila se na místo činu.

„Napsal: ‚i nejdelší cesta musí začít prvním krokem.‘ Teda, já myslím, že to napsal. Ale možná to byl někdo jiný.“

Mickeyho Spillanea čtu víc než Konfucia.“

„Mohl byste počkat támhle, detektive Li?“

„Říkejte mi Sonny, povídám.“

Li ustoupil a Sachsová vešla do skladu. Nasadila si sluchátka s mikrofonom a zapnula vysílačku.

„Ohledávací agent pět osm osm pět volá centrálu. Potřebuji propojit na pevnou linku. Příjem.“

„Rozumím, pět osm osm pět. Uvedte číslo, příjem.“

Sachsová nadiktovala operátorovi telefonní číslo Lincolna Rhyma a o chvíli později zaslechla jeho hlas: „Kde jsi,

Sachsová? Už jsi na místě činu? Musíme sebou mrsknout.“

Kriminalistova bručounská netrpělivost Sachsové jako vždy - a zcela nepochopitelně - dodala podivný klid. Prohlédla si místo masakru.

„Ježíšikriste, Rhyme, to je binec.“

„Povídej,“ vyzval ji Rhyme. „Nejdřív v hrubých obrysech.“

„Je to kombinace skladu a kanceláře o rozloze přibližně deset krát patnáct metrů. Z toho kancelář má asi tři krát šest.“

Několik pracovních stolů a...“

„Několik? Dva, nebo osmáct?“

Rhyme byl pes na každého, kdo se provinil mlhavým popisem.

„Promiň,“ řekla Sachsová. „Čtyři kovové stoly, osm židlí, ne, vlastně devět - jedna je převrácená.“

Ta, k níž byl Tang připoután, když ho Duch mučil a poté zavraždil.

„Řady kovových regálů napěchovaných lepenkovými krabicemi s jídlem. Potravin v konzervách a celofánových obalech. Dodávky do restaurací.“

„Dobře, Thom už to může začít zapisovat, jsi připraven, Thome, nebo ne? A piš to velkým písmem, ať na to vidím.“

Támhleta slova zrovna nemůžu rozluštit. Přepiš je... No dobrá, dobrá. Prosím tě, přepiš je.“ Rhyme se na chvíli odmlčel. „Začni s roštem, Sachsová.“

Amélie Sachsová začala ohledávat místo činu. První krok, pomyslela si..., i nejdlejší cesta. Ani dvacet minut vyčerpávajícího ohledávání krůček po krůčku však nepřineslo vůbec nic užitečného. Sachsová našla jen dvě nábojnice, které vypadaly stejně jako nábojnice z Duchovy pistole na pláži.

Na místě Činu se však nenašlo nic, co by kriminalisty přímo nasměrovalo na místo, kde by se Duch mohl v New Yorku ukrývat. Žádné cigarety, krabičky od sirek, otisky prstů - útočníci používali kožené rukavice.

Sachsová si prohlédla strop a očichala sklad - což byly další dvě z Rhymových zásad, jež vštěpoval svým ohledávačským učňům -, ale neobjevila nic, co by jí mohlo jakkoliv pomoci. Téměř vyskočila hrůzou, když se jí v uchu rozlehl Rhymův praskavý hlas: „Mluv se mnou, Sachsová. Nemám rád, když jsi zticha.“

„Je tady parádní binec,“ zopakovala.

„To už jsi říkala. Binec. Jenže tenhle výraz mi toho moc nenapoví, nebo jo? Chci slyšet podrobnosti.“

„Pachatelé to tu obrátili vzhůru nohama: otevřeli zásuvky, strhali ze zdí plakáty, smetli ze stolů všechny předměty, rozbili sošky, figurky, akvárium, hrnky i skleničky.“

„Při nějakém zápase?“

„Myslím, že ne.“

„Ukradli něco konkrétního?“

„Možná, ale řekla bych, že to byl spíš vandalismus.“

„Jaké mají vzorky na podrážkách?“ zeptal se Rhyme.

„Všichni hladké.“

„Ti parchanti jdou s módou,“ zabručel kriminalista.

Sachsová věděla, že Rhyme doufá v nález kousku hlíny nebo vláken, který by je přivedl až před Duchův dům, ale zatímco v rýhách podrážek s hlubokým vzorkem uvisnou takové důkazy třeba i na celé měsíce, z obuvi s hladkou podrážkou se podobné stopy rychle ztrácejí.

„Dobrá, Sachsová, pokračuj. Co ti říkají ty otisky bot?“

„Myslím, že...“

„Nemysli, Sachsová. Takhle místu činu nikdy neporozumíš. To přece víš. Musíš ho cítit.“

Rhymův svůdný hluboký hlas působil přímo hypnotizujícím účinkem a Sachsová s každým jeho slovem cítila, jak se přemísťuje v čase zpět do chvíle, kdy k zločinu skutečně došlo, jako by byla jeho přímým účastníkem. Dlaně v gumových rukavicích se jí začaly silně potit.

„Je tady. Jerry Tang sedí za stolem a oni...“

„My,“ opravil ji Rhyme přísně. „Ty jsi Duch, nezapomeň.“

„...rozkopáváme dveře a hrneme se dovnitř. On vstává a utíká k zadním dveřím, ale my ho chytáme a vlečeme zpátky k židli.“

„Pojďme to trochu zúžit, Sachsová. Jsi hadí hlava. Našla jsi člověka, který tě zradil. Co uděláš?“

„Zabiju ho.“

Viděl jsem na cestě vránu sbírat jídlo. Další vrána jí ho zkusila ukrást a první vráně nestačilo, že druhou zahнала - ona ji honila a zkoušela jí vyjít oči.

Náhle Sachsovou zaplavila vlna neskonalého hněvu, která jí téměř vyrazila dech.

„Ne, počkej, Rhyme. Myslím, že jeho smrt je podružná. Ve skutečnosti mu chci ze všeho nejvíc ublížit. On mě zradil a já si ho za to chci nepěkně podat.“

„A co uděláš? Přesně.“

Sachsová zaváhala. V kombinéze jí bylo horko, příšerně se potila a svědilo jí několik míst na těle najednou. Chtěla protrhnout do kombinézy díru, aby se mohla poškrábat.

„Já nemůžu...“

„Zase 'já', Sachsová. Kdo je to 'já'? Ty jsi Duch, nezapomeň.“

Sachsová se však již vrátila zpět do svého těla a řekla: „Mám s tím trochu potíže, Rhyme. Na tom Duchovi je něco zvláštního. Jako by byl úplně z jiného světa.“ Zaváhala. „Ve kterém se skoro nedá žít.“

Ze světa, kde umírají celé rodiny, kde jsou děti uvězněny v lodních prostorech potápějících se lodí, kde jsou muži a ženy stíleni do zad, když hledají záchranu v nelítostném a chladném oceánu. Kde lidé umírají jen proto, že někomu vadí a jsou mu momentálně na obtíž.

Sachsová zírala na navždy otevřené oči Jerryho Tanga.

„Běž do toho, Sachsová,“ zamumlal Rhyme. „Pokračuj. Vytáhnu tě zpátky. Žádný strach.“

Sachsová si přála, aby mu mohla věřit.

„Takže jsi našla svého zrádce,“ pokračoval kriminalista. „Máš na něj vztek. Co uděláš?“

„Ostatní tři muži, kteří jsou se mnou, přiváží Tanga k židli a pak se do něj pustíme noži nebo břitvami. Je vyděšený, křičí o pomoc... A my si dáváme na čas. Všude kolem mě... jsou kusy masa. Tohle vypadá jako kus ucha, támhle je pruh kůže. Odřezáváme mu oční víčka...“

Sachsová se zarazila. „Ale nikde nevidím žádné stopy, Rhyme. Nic, co by nám pomohlo.“

„Jenže tam stopy jsou, Sachsová. Ty víš, že tam jsou. Vzpomeň si na Locarda.“

Edmond Locard byl francouzský kriminalista, který konstatoval, že na každém místě činu dojde k výměně látek a materiálů mezi obětí a pachatelem, případně mezi pachatelem a samotným místem činu.

Někdy je obtížné takto vyměněné důkazy identifikovat a ještě těžší je vystopovat ke zdroji, ale jak už Rhyme mnohokrát prohlásil, kriminalista si nesmí připouštět, že je při jeho práci něco nemožné.

„Pokračuj - jdi dál, dál... Jsi Duch. Držíš v ruce nůž nebo břitvu.“

A pak se náhle falešný vztek, který Sachsová cítila, zcela vytratil a nahradila jej přízračná mírnost a vyrovnanost. Sachsovou naplnil šokující a podivně magnetický pocit. Začala zhluboka oddechovat, celá zpocená se zadívala na Jerryho Tanga a náhle ji zcela posedl zkažený duch Kwan Anga neboli Kueje neboli Ducha. Opravdu cítila, co zde Duch prožíval - tělesné uspokojení při pohledu na bolest a pomalou smrt zrádce.

Zalapala po dechu a uvědomila si, že pociťuje zvrácenou touhu vidět více, slyšet Tangův křik a sledovat, jak jeho krev ve spirále stéká po jeho třesoucích se údech...

A spolu s touto myšlenkou se dostavila další: „Já...“

„Copak Sachsová?“

„Já Tanga nemučím.“

„Ne?“

„Ne. Chci, aby ho mučili ostatní. Abych se mohla dívat. Takhle mě to víc uspokojuje. Jako bych se dívala na pornokazetu. Chci vidět všechno a slyšet všechno. Nechci, aby mi unikl jediný detail. A ze všeho nejdříve chci, aby mu odřezali víčka, aby se Tang musel dívat, jak se já dívám na něj.“ Sachsová začala šeptat: „Chci, aby to pokračovalo celou věčnost.“

Také Rhyme nyní šeptal. „Ták, to je ono, Sachsová. A napadá tě nějaké místo, odkud se na něj díváš?“

„Ano, támhle z té židle, čelem k Tangovi a asi tři metry od jeho těla.“ Sachsová se rozchřtěl hlas. „Dívám se na něj,“ zašeptala, „a vychutnávám si to.“ Polkla a z čela jí začal prýštit pot. „Ty výkřiky trvaly pět, deset minut. Celou tu dobu sedím před ním a vychutnávám si každé zaječení, každou kapku, krve, každé říznutí.“

Sachsová se zrychlil dech.

„Jak se cítíš, Sachsová?“

„Dobře,“ odpověděla.

Amélie Sachsová se však vůbec necítila dobře. Ocitla se v pasti - přímo na místě, na němž se nikdy ocitnout nechtěla. Náhle se všechno dobré v jejím životě obrátilo naruby a ona začala sklouzávat stále hlouběji do Duchova světa.

Tváříte se, jakoby to byla špatná zpráva...

Sachsová se roztřásl ruce. Byla zoufalá a osamělá.

Tváříte se, jakoby to byla špatná...

Dost! řekla si v duchu.

„Sachsová?“ zeptal se Rhyme.

„Nic mi není.“

Přestaň na to myslet, přestaň myslet na kousky zkrouceného masa, na šmouhy krve... Přestaň myslet na to, jak moc si vychutnáváš jeho bolest.

Vtom si Sachsová uvědomila, že jí Rhyme nic neříká.

„Rhyme?“

Žádná odpověď.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Ani ne,“ odpověděl Rhyme konečně.

„A co je ti?“

„Já nevím... K čemu nám je, že víme, kde seděl? Stejně měl na sobě ty posrané boty s hladkou podrážkou. Ten sklad je jediné místo, o němž s jistotou víme, že na něm Duch pobýval, ale jsou tam vůbec nějaké důkazy?“

Sachsová stále cítila nevolnost, kterou ještě více zhoršovalo Duchovo já kdesi uvnitř ní. Pohlédla na židli, ale vzápětí odtrhla zrak. Vůbec se nedokázala soustředit.

„Nemůžu přemýšlet,“ pokračoval odevzdaný a vzteklý Rhyme.

„Já...“

„Ale něco tam přece musí být,“ dodal.

Sachsová zaslechla v jeho hlase sklíčenost - vsadila by se, že by teď Rhyme ze všeho nejraději vstal z vozíku a prošel rošt sám.

„Když já nevím,“ řekla slabým hlasem.

Znovu se zadívala na židli a viděla, jak ostrý nůž jezdí sem a tam v mase Jerryho Tanga.

„Zatraceně,“ ulevil si Rhyme. „Já taky nevím. Není ta židle převrhnutá?“

„Ta, na které seděl a díval se Duch? Ne.“

„Ale co si s tímhle faktem počneme?“ Kriminalistův hlas zněl frustrovaně.

Lincoln Rhyme dnes očividně nebyl ve své kůži. Vždy měl přece na všechno spoustu názorů. A proč mluví tak odevzdaně? Tón jeho hlasu Sachsovou děsil. Že by si ještě stále vyčítal svůj podíl na smrti přistěhovalců a posádky Draka z Fu-čou? Sachsová se znovu zaměřila na židli pokrytou stopami po vandalském ničení. Chvilí si ji pozorně prohlížela a pak řekla:

„Něco mě napadlo. Vydrž na lince.“

Přistoupila blíže k židli a podívala se pod ni. Srdce se jí rozbušilo vzrušením.

„Jsou tady stopy po šoupání, Rhyme. Duch seděl na židli a předkláněl se, aby lépe viděl. A přitom se otíral botama o spodní stranu židle.“

„A dál?“ zeptal se Rhyme.

„To znamená, že mu mohly z bot opadat stopové důkazy zachycené mezi podrážkami a svrškem. Vysaju prostor pod židli. Při troše štěstí bychom mohli najít něco, co nás dovede až k němu před dveře.“

„Výborně, Sachsová,“ pochválil ji Rhyme. „Přines vysavač.“

Vzrušená vlastním zjištěním vyrazila Sachsová pro ohledávací sadu nedaleko od dveří, která obsahovala také malý vysavač. Pak se však zarazila a slabě se zasmála.

„Dostals mě, Rhyme.“

„Co že jsem?“

„Nemluv tak nevinně.“

Sachsová si uvědomila, že Rhyme o stopových důkazech pod židlí věděl již od chvíle, kdy vydedukovala, že na ní Duch seděl a přihlížel masakru. Vycítil však, že Sachsová je stále ponořena v Duchově příšerném světě, a potřeboval ji odtamtud vyvést na bezpečnější útočiště. A tak předstíral skličenosť, aby upřel její pozornost zpátky na sebe a vytáhl ji z temnoty.

Uvedl mě v omyl, pomyslela si Sachsová, ale právě v takových přetvářkách se mnohdy ukrývá láska.

„Dík.“

„Slíbil jsem ti, že tě vytáhnou zpátky. A teď už začni vysávat.“

Sachsová projela podlahu pod židlí a kolem ní, vytáhla z vysavače filtr a vložila ho do igelitového důkazního sáčku.

„A co uděláš teď?“ zeptal se Rhyme.

Sachsová odměřila úhel cákanců krve od kulek, které nakonec Tanga zabily.

„Zdá se, že když Tang konečně bolestí omdlel, Duch vstal a zastřelil ho. Pak odešel a jeho pomocníci rozbili veškeré zařízení.“

„Jak víš, že se to stalo v tomhle pořadí?“

„Protože na jedné z nábojnic leží úlomky. A na židli, na které Duch seděl, leží rozbité sklo a kus nějakého utrženého plakátu.“

„Dobře.“

„Sejmu elektrostatické otisky bot,“ řekla Amélie.

„Nepovídej, Sachsová,“ zamumlal Rhyme a už byl opět Rhymem. „Tak do toho.“

Sachsová vyšla ven a vrátila se s příslušným vybavením. Při elektrostatickém snímání se na otisk boty položí plastová fólie a vyše se do ní elektrický výboj. Výsledkem je obraz otisku chodidla nebo boty, který vypadá jako jakási plastová xerokopie.

Když se Sachsová přikrčila a obrátila se zády ke skladu, ucítila cigaretový kouř. Ježíšikriste, napadlo ji náhle - jeden ze zabíjáků se vrátil a teď už možná míří pistolí na její zářivě bílou kombinézu.

Možná je to samotný Duch.

Ba ne, uvědomila si, je to ten pohřešovaný pang-šou.

Amélie Sachsová s řinčením upustila elektrostatické vybavení, otočila se, prudce se vrhla zády k podlaze a vytasila glock ráže 0.40. Během zlomku vteřiny spočívala mřížka její zbraně přesně na prsou vetřelce.

„Co tady děláte, sakra?“ vypěnila a zkroutila se mučivou bolestí z nekontrolovaného pádu.

Sonny Li s cigaretou v ústech se procházel po skladu rozhlížel se kolem sebe.

„Co dělám? Taky vyšetřuji.“

„Co se děje, Sachsová?!“ křičel do sluchátka Rhyme.

„Li je na místě činu. Kouří tu.“

„Cože? Vyžeň ho, sakra, odtamtud.“

„Pokouším se.“ Sachsová bolestně vstala a přitíla se k čínskému detektivovi. „Kontaminujete místo činu.“

„Vždyť je to jen trocha kouře. Vy Američané se příliš mnoho bojíte o...“

„A ty stopy na vašich botách, na šatech, otisky podrážek... Zdevastujete celé místo činu!“

„Ne, ne, já vyšetřuji.“

„Vyhod' ho odtamtud, Sachsová!“ volal Rhyme.

Sachsová popadla detektiva za rameno a odtáhla ho ke dveřím.

„Dohlídněte, ať zůstane venku,“ poručila Tengovi s Coem.

„Promiňte, Amélie,“ omlouval se Eddie Teng. „Říkal, že vám pomůže ohledat místo činu.“

„Vždyť to dělám,“ pravil Li zmateně. „Co je problém?“

„Držte ho tady. A v případě potřeby ho spoutejte.“

„Hej, Chung-se, vy máte temperament. Víte to?“

Sachsová vyrazila zpět na místo činu a dokončila snímání otisků.

„Je tam někde Eddie Teng?“ zeptal se Lincoln Rhyme.

„Venku,“ odvětila Sachsová.

„Já vím, že ta firma bude pravděpodobně čistá, ale ať pro jistotu proklepne všechny její dokumenty - předpokládám, že jde o čínskou firmu. Ať zkusí zjistit něco o Duchovi, o pašování lidí nebo o dalších hadích hlavách. Cokoliv užitečného.“

Venku Sachsová mávla na Eddieho Tenga. Detektiv si vytáhl z ucha miniaturní telefonní sluchátko a zamířil k ní.

Sachsová mu tlumočila Rhymovo přání, a když dokončila ohledávání a na její místo nastoupili fotografové z Fotografického a identifikačního oddělení, přebral Teng ve skladu všechny zásuvky pracovních stolů a skříně na spisy.

„Nic, co by nám pomohlo,“ řekl po půlhodině usilovné práce. „Všechny papíry se týkají dodávek do restaurací.“

Sachsová to oznámila Rhymovi a dodala: „Tady je to všechno. Za dvacet minut jsem zpátky.“

Ukončili hovor.

A co Duchův pang-šou, pomyslela si Sachsová a promnula si rozbolavělou páteř. Je vůbec ve městě? A představuje pro nás hrozbu? Kryj si záda...

Právě když byla ve dveřích, zazvonil jí mobilní telefon. Přijala hovor a byla překvapena a potěšena zároveň, když se jí volající představil jako John Sung.

„Jak se máte?“ zeptala se.

„Dobře. Ale ta rána mě trochu svědíl.“ John Sung se odmlčel a dodal: „Chtěl jsem vám říct..., že mám pro vás bylinky na tu artritidu. Dole v mém domě je restaurace. Mohli bychom se tam sejít?“

Sachsová se podívala na hodinky. Co na tom záleží? Nepotrvá to dlouho. Předala důkazy Tengovi s Coem a sdělila jim, že se musí ještě někde zastavit a do půlhodinky se objeví u Rhyma. Oba muži a Sonny Li tedy odjeli k Rhymovi autem dalšího z policistů. Liovi se viditelně ulevilo, že se nemusí vracet se Sachsovou.

Sachsová vyklouzla z tyčkové kombinézy a nacpala ji do ohledávací dodávky.

Nasedla do auta a ještě jednou se zadívala do skladu, v němž zřetelně viděla tělo Jerryho Tanga s očima navždy upřenými kamsi ke stropu.

Další mrtvola z Duchových rukou. Další jméno přesunuté ze sloupce „má dáti“ do sloupce „dal“ v Seznamu živých a mrtvých.

Už dost, vyzvala v duchu deset soudců pekla. Prosím, už dost.

19

Amélie Sachsová prokličkovala s ohledávací dodávkou úzkými ulicemi Čínské čtvrti a zamířila do postranní uličky nedaleko bytu Johna Sunga.

Vystoupila a pohlédla na ručně malovaný nápis na květinářství, které sousedilo s restaurací v přízemí Sungova domu.

POTŘEBUJETE V ŽIVOTĚ ŠTĚSTÍ - KUPTE SI BAMBUS PRO ŠTĚSTÍ! V okně restaurace zahlédla Sunga. Mával na ni a usmíval se.

Sachsová vešla dovnitř. Sung se postavil, aby ji přivítal, ale vzápětí se zkroutil bolestí.

„Ne, ne,“ řekla Sachsová. „Nevstávejte.“

Posadila se naproti němu do velké kóje.

„Dáte si něco k jídlu?“

„Ne. Nemůžu se zdržet moc dlouho.“

„Tak čaj.“ Sung jí nalil čaj a přisunul malý hrneček směrem k ní.

Restaurace byla tmavá, ale čistá. V několika kójích se u sebe krčili lidé a vesměs hovořili čínsky.

„Tak už jste ho našli?“ zeptal se Sung. „Ducha?“

Sachsová neměla chuť hovořit o průběhu vyšetřování, a tak na chvíli zaváhala a pak pouze řekla, že mají několik stop.

„Ta nejistota se mi vůbec nelíbí,“ prohodil Sung. „Slyším na chodbě kroky a hned tuhnu hrůzou. Je to úplně jako ve Fu-čou. Někdo zpomalí před vaším domem a vy nevíte, jestli je to soused, anebo bezpečnostní strážník místního stranického bosse, který vás přišel zatknout.“

Sachsová se před očima objevil obrázek znetvořeného Jerryho Tanga. Instinktivně se podívala z okna, aby se uklidnila pohledem na hlídkující policejní auto zaparkované na ulici před Sungovým domem.

„Po té záplavě zpráv o Drakovi z Fu-čou,“ řekla, „by si člověk mýsl, že se Duch vrátí do Číny. Copak on neví, kolik lidí tady po něm pátrá?“

„Rozbít kotle,“ připomněl jí Sung. „a potopit loď.“

Sachsová přikývla. „Jenže on není jediný, kdo vyznává tohle heslo,“ dodala.

Sung si jí chvíli měřil pohledem. „Vy jste silná žena. Vždycky jste byla bezpečnostním strážníkem?“

„My tomu říkáme policisté. Anebo poldové. Bezpečnostní strážníci nebo agenti jsou spíše soukromí.“

„Ach tak.“

„Ne, než jsem se přihlásila na policejní akademii, dělala jsem pár let jinou práci.“ Sachsová mu popsala své zaměstnání v modelingové agentuře na Madison Avenue.

„Vy jste módní modelka?“ Sungovy oči vypadaly pobaveně.

„Byla jsem mladá. Chtěla jsem to na chvíli zkusit. Vlastně to byl převážně mámin nápad. Vzpomínám si, jak jsem jednou pracovala s tátou na autě. On byl taky policista, ale jeho vášní byla auta. Přestavovali jsme motor v jeho starém thunderbirdu. To byl ford. Sportovní auto. Znáte ho?“

„Ne.“

„Mně tehdy bylo, co já vím, asi devatenáct. Občas jsem si přivydělávala v jedné modelingové agentuře ve městě.

Ležela jsem pod autem a táta na mě upustil francouzský klíč. Trefil mě rovnou do tváře.“

„Ouvej.“

Sachsová přikývla. „Ale největší ouvej přišlo, když tu jizvu uviděla máma. Nevím, na koho tehdy byla našťavanější - jestli na mě, na tátou, nebo na automobilku Ford.“

„A co teď vaše matka dělá?“ zeptal se Sung. „Hlídá vám děti, když jste v práci?“

Sachsová usrkla čaj a nasadila pevný pohled. „Já žádné nemám.“

Sung se zamračil: „Vy... Promiňte.“ Jeho hlas zaplavila účast.

„To snad ještě není konec světa,“ pronesla Sachsová stoicky.

Sung zavrtěl hlavou. „Ne, to jistě není, reagoval jsem nevhodně. Lidé z Východu mají na rodinu jiný pohled než vy na Západě.“

Ne vždycky, pomyslela si Sachsová, ale do dalších úvah svou mysl nepustila.

Sung pokračoval: „Pro nás Číňany jsou děti velmi důležité. Jistě, máme problémy s přelidněním, ale jedním z nejnenáviděnějších kroků centrální vlády bylo zavedení politiky jednoho dítěte. Ta se týká pouze lidí národnosti Chán, kterých je v Číně většina, takže pak dochází k případům, kdy se Číňané v příhraničních oblastech vydávají za rasovou

menšinu, aby mohli mít více než jedno dítě. Já jich také jednou budu mít víc. Přivedu sem z Číny své děti a pak, až se s někým seznámím, si pořídím ještě dvě nebo tři další.“

Sung při svém vyprávění sledoval Sachsovou pohledem a Sachsová znovu cítila, jak mu z očí vyzařuje podivný klid a útěcha. A také z úsměvu. Netušila, zda je Sung jako znalec čínské medicíny dobrý, ale již pouhá jeho tvář dokázala pacienta neskutečně uklidnit, a pomoci tak při jeho léčbě.

„Víte, náš jazyk je založen na piktogramech A čínský znak vyjadřující slovo ‚láska‘ představuje matku s dítětem v náručí.“

Sachsová náhle pocítila nutkání se Sungovi úplně svěřit. Říci mu, že ano, že velmi silně po dítěti touží. Začal ji přemáhat pláč, ale rychle ho ovládla. Nic takového. Člověk se nemůže rozbrečet, když má na jedné straně pasu jednu z nejdokonalejších rakouských pistolí a na druhé straně sprej se slzným plynem. Uvědomila si, že se na sebe se Sungem mlčky upřeně dívají. Sklopila oči a znovu usrkla trochu čaje-

„Jste vdaná?“ zeptal se Sung.

„Ne. Ale někoho mám.“

„To je dobře,“ řekl Sung a i nadále ji bedlivě sledoval. „Cítím, že pracuje ve stejném oboru. Není to náhodou ten muž, o kterém jste mi vyprávěla? Lincoln.“

„Rhyme.“ Sachsová se rozesmála. „Máte výborný postřeh.“

„Čínští lékaři jsou detektivové duše.“ Sung se předklonil a řekl: „Natáhněte ruku.“

„Cože?“

„Natáhněte ruku. Prosím.“

Sachsová poslechla a Sung jí přiložil dva prsty na zápěstí.

„Co to. ?“

„Psst Měřím vám tep.“

Po chvíli se opět opřel. „Moje diagnóza byla správná.“

„Myslíte tu o artritidě?“

„Artritida je jen příznak. My zastáváme názor, že je zavádějící léčit pouze příznaky. Cílem medicíny by mělo být dosažení rovnováhy harmonií.“

„Takže kde mám nerovnováhu?“

„My Číňané máme rádi čísla. Pět požehnání, pět obětí zviřat.“

„Deset soudců pekla,“ dodala Sachsová.

Sung se rozesmál. „Přesně tak. No a v medicíně máme zase liou-jin: šest zhoubných vlivů. Vlhkost, vítr, oheň, chlad, sucho a letní žár. Ty postihují tělesné orgány i Čchi - tedy ducha -, ale také krev a samotnou životní podstatu. Pokud je některého vlivu nedostatek nebo přebytek, dochází k disharmonii, která je příčinou problémů. Příliš mnoho vlhkosti se musí vysušit. Příliš mnoho chladu se musí zahřát.“

Šest zhoubných vlivů, pomyslela si Sachsová. Zkuste tohle vyplnit do formuláře zdravotní pojišťovny.

„Na vašem jazyce a podle tepu poznám, že trpíte nadměrnou vlhkostí sleziny. A ta je - mimo jiné - příčinou vaší artritidy.“

„Slezina?“

„Nejde pouze o slezinu jako orgán západní medicíny,“ prohlásil Sung a Sachsově neunikl jeho skepticismus. „Slezina je spíše jakýsi tělesný systém.“

„Takže co moje slezina potřebuje?“ zeptala se Sachsová.

„Méně vlhkosti,“ odpověděl Sung, jako by to bylo očividné. „Dám vám tohle.“

Přistrčil Sachsově pytlík. Sachsová ho otevřela a spatřila sušené byliny.

„Uvařte si z nich čaj a pomalu ho pijte po dobu dvou dní.“ Nato jí podal malou krabičku. „A tohle jsou tablety čchi-ji-f-lien. Bylinkový aspirin. Na krabičce jsou pokyny v angličtině.“ Sung se na chvíli odmlčel. „Také akupunktura hodně pomáhá. Ovšem já tady nemám k provozování akupunktury povolení a nechci riskovat nějaké problémy - alespoň do slyšení INS.“

„To bych si taky nepřála.“

„Ale mohu vám provést masáž. Myslím, že tomu říkáte akupresura. Je to velice účinné. Ukážu vám to. Nakloňte se ke mně a položte si ruce do klína.“

Sachsová se naklonila přes stůl. Viděla, jak se na Sungově statné hrudi pohupuje kamenná opice. Pod jeho košili zahlédla čerstvé obvazy, jež zakrývaly ránu po Duchově výstřelu. Sungovy ruce našly příslušné body na Améliiných ramenou, asi na pět vteřin je silně zmáčkly, přesunuly se na nové body a učinily totéž.

Zhruba po minutě se Sung opět opřel.

„A teď zvedněte ruce.“

Sachsová poslechla, a přestože stále cítila určitou bolest v kloubech, zdálo se jí, že je mnohem slabší.

„Funguje to,“ řekla překvapeně.

„Ale je to jen dočasná úleva. Akupunktura vydrží mnohem déle.“

„Budu na to myslet. Děkuji vám.“ Pohlédla na hodinky. „Ale teď už bych měla jet.“

„Počkejte,“ řekl Sung naléhavým hlasem. „Ještě jsem neskončil s diagnózou.“

Vzal Sachsovou za ruku a prohlédl si její okousané nehty a vytrhanou kůži kolem nich. Sachsová se obvykle za tyto své zlovyky velice styděla. Nyní však necítila vůbec žádné rozpaky, že si ji Sung tak důvěrně prohlíží.

„Aby čínský lékař zjistil, co pacienta trápí, dívá se na něj, dotýká se jej a také s ním hovoří. Je nezbytně důležité znát stav pacientovy mysli - jestli je šťastný, smutný, utrápený, ctižádostivý, sklíčený.“

Sung se Sachsově pozorně podíval do očí. „Ve vás je ještě jiný nesoulad. Toužíte po něčem, co nemůžete mít. Nebo si

myslíte, že to mít nemůžete. A to je příčina těchto problémů.“

Sung kývl na její nehty.

„A po jakém souladu toužíte?“

„Nejsem si jistý. Možná po rodině. Po lásce. Cítím, že vaši rodiče už zemřeli.“

„Jenom otec.“

„A nesla jste to moc těžce.“

„Ano.“

„A co milenci? Měla jste problémy s milenci.“

„Ve škole jsem je děsila - řídila jsem rychleji než většina z nich.“

Sachsová to myslela jako vtip, přestože to byla pravda, ale Sung se vůbec nesmál.

„Pokračujte,“ vybídl ji.

„Když jsem dělala modelku, všichni muži, kteří za něco stáli, se mě báli někam pozvat.“

„Proč by se měl muž obávat ženy?“ zeptal se Sung a neskryval zmatenost. „To je, jako by se jin obával jangu. Nebo noc dne. Tyto dvě věci by spolu neměly soupeřit - měly by se doplňovat a navzájem do sebe zapadat.“

„A těm, kteří měli kuráž mě někam pozvat,“ pokračovala Sachsová, „zase šlo jenom o jedno.“

„Á, o to.“

„Jo, o to.“

„Sexuální energie,“ prohlásil Sung, „je velmi důležitou, dokonce jednou z nejdůležitějších součástí Čchi, duchovní síly.

Ale zdravá je jen tehdy, když vychází z harmonického vztahu.“

Sachsová se v duchu zasmála. To by byla úvodní věta při první schůzce: nemáte zájem o harmonický vztah? Upila čaje a pokračovala: „A pak jsem chvíli žila s jedním mužem. Ze sboru.“

„Z čeho?“ zeptal se Sung.

„Chci říct, že to byl taky polda. Klapalo to. Řekla bych, že náš vztah byl intenzivní a podnětný. Dávali jsme si rande na střelnici a snažili jsme se jeden druhého porazit. Jenže ho pak zatkli. Za přijímání úplatků. Víte, co tím myslím?“

Sung se rozesmál. „Celý život jsem žil v Číně - rozhodně vím, co to jsou úplatky. A teď,“ dodal, „jste s tím mužem, se kterým pracujete.“

„Ano.“

„Možná že právě toto je příčina problému,“ řekl Sung tiše a prohlížel si Sachsovou ještě bedlivěji.

„Proč to říkáte?“ zeptala se Amélie neklidně.

„Řekl bych, že vy jste jang - to slovo znamená úbočí hory na slunci. Jang je prozářenost, pohyb, růst, vzrušení, počátek, měkkost, jaro a léto, zrození. Tyto pojmy vás evidentně charakterizují. Jenže se zdá, že žijete ve světě jinou. Jiná znamená úbočí hory ve stínu. Je EO niternost, temnota, sebezpytování, tíha a smrt. Je to konec věcí, podzim a zima.“

Sung se odmlčel. „Řekl bych, že vaše disharmonie vyplývá z toho, že se zpronevřujete své vrozené povaze jangu.

Vpustila jste si jin příliš hluboko do života. Může to tak být?“

„Já... Nejsem si jistá.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolna Rhyma“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

Ozvalo se zvonění mobilního telefonu a Sachsová úlekem poskočila. Když sahala pro přístroj, uvědomila si, že Sungova ruka stále spočívá na jejím rameni.

Čínský lékař se odtáhl a opřel se o opěradlo kóje.

„Haló?“ řekla Sachsová do telefonu.

„Amélie, kde, sakra, jsi?“ ozval se Lon Sellitto.

Sachsová neměla chuť se mu svěřovat, ale pak pohlédla na policejní hlídku parkující na ulici a přepadl ji pocit, že by ji její členové mohli Sellittovi prozradit.

„Jsem s tím svědkem,“ řekla. „S Johnem Sungem.“

„Proč?“

„Potřebovala jsem si ověřit pár věci.“

Vlastně to ani není lež, pomyslela si. Ne tak docela.

„No, tak už to ověřování ukonči,“ řekl Sellitto příkře. „Potřebujeme tě tady u Rhyma. Musíme prohlédnout důkazy.“

Ježíšikriste, pomyslela si Sachsová. Co ho tak žere?

„Hned jsem tam.“

„To doufám,“ odsekl detektiv.

Zmatená Sellittovým chováním ukončila Sachsová hovor a řekla Sungovi: „Už musím jet.“

„Našla jste Sama Changa a ostatní z lodi?“ zeptal se lékař s výrazem plným naděje.

„Ještě ne.“

Sachsová vstala a trochu se polekala, když Sung rychle řekl:

„Bylo by mi ctí, kdybyste sem za mnou ještě někdy přišla. Mohl bych pokračovat v léčbě.“ Přistrčil jí pytlík s bylinami a krabičku s léky.

„Jistě,“ řekla Sachsová po nepatrném zaváhání. „Moc ráda.“

20

„Doufám, že jsem tě nevyrušil při něčem důležitém, Amélie,“ řekl Lon Sellitto stroze, když Sachsová vešla do Rhymova obývacího pokoje.

Chtěla se detektiva zeptat, co tím chce říct, ale to už Rhyme začal okázale čmuchat ve vzduchu. Sachsová na to reagovala tázavým pohledem.

„Nevzpomínáš si na mou knihu, Sachsová? Osoby ohledávající místo činu by neměly používat parfém, protože...“

„... pachy na místě činu mohou pomoci při identifikaci lidí, jež se na tomto místě pohybovali.“

„Správně.“

„Jenže to není parfém, Rhyme.“

„Takže kadidlo?“ nadhodil Rhyme.

„Setkala jsem se s Johnem Sungem v restauraci v jeho domě. Hořela tam vonná tyčinka.“

„Smrdí,“ uzavřel Rhyme.

„Ne, ne,“ vložil se do hovoru Sonny Li „Je pokojné. Velmi pokojné.“

Ne, smrdí a hotovo, pomyslel si nedůtklivě Rhyme. Pohlédl na pytlík v ruce Sachsově a přikrčil nos.

„A copak je tohle?“

„Medicína. Na mou artritidu.“

„Smrdí to ještě víc než to kadidlo. Co s tím budeš dělat?“

„Vařit si z toho čaj.“

„Nejspíš bude chutnat tak hnusně, že zapomeneš na bolest v kloubech. Tak si to užij. Já zůstanu u skotské.“ Rhyme si Sachsovou chvíli pozorně prohlížel „Užila sis tu návštěvu u doktora Sunga, Sachsová?“

„Já...“ začala Sachsová neklidně, znepokojena Rhymovým nabroušeným tónem

„Jak se mu daří?“ zeptal se Rhyme rozverně

„Už je mu líp,“ odpověděla Sachsová.

„Mluvil hodně o svém životě v Číně? Kam cestuje? S kým tráví čas?“

„Kam tím vším míříš?“ zeptala se Sachsová obezřetně.

„Jenom jsem zvědav, jestli to, co došlo mně, došlo taky tobě.“

„A co by to mělo být?“

„Že Sung je Duchovým pang-šou. Jeho pomocníkem. Jeho spoluspiklencem.“

„Cože?“ hlesla Sachsová

„Zjevně ti to nedošlo,“ poznamenal Rhyme.

„Ale to není možné. Vždyť jsem s ním dost dlouho mluvila. Nemůže být jakkoliv napojen na Ducha. Totiž...“

„Máš pravdu, opravdu není,“ skočil jí do řeči Rhyme „Právě jsme dostali zprávu ze singapurské pobočky FBI. Duchův pang sou na palubě Draka se jmenoval Victor Au. Jeho otisky prstů a fotografie odpovídají jednomu ze tří těl, která pobřežní hlídka našla dnes ráno na místě Drakova potopení.“

Rhyme ukázal k počítači Sachsová se podívala na snímek na Rhymově obrazovce a pak pohlédla na tabuli, kde byly připevněny fotografie mrtvých těl pořízené pobřežní hlídkou. Victor Au nebyl podle fotografií zastřelen, ale utopil se.

„Sung je opravdu čistý,“ řekl Rhyme vážně „Ale to jsme se dozvěděli až před deseti minutami. Říkal jsem ti, že si máš dávat pozor, Sachsová. A ty se klidně zastavíš za Sungem, abys s ním vedla družný rozhovor. Jak můžeš být tak lehkovážná?“ Rhyme zvýšil hlas. „A to platí pro všechny!“

Ohledávej dobře, ale kryj si záda.

„Omlouvám se,“ zamumlala Sachsová.

Co ji to jen rozptyluje? napadlo opět Rhyma, ale nakonec se omezil na pouhé - „Tak zpátky do práce, kluci a holky.“

Kývl na elektrostatické otisky bot z místa Tangovy vraždy, které již Thom připevnil na důkazní tabuli. Z otisků se toho však nedalo příliš mnoho vyčíst - snad kromě skutečnosti, že Duchovy boty o velikosti přibližně osm byly viditelně větší než trojice otisků jeho kompliců.

„A co ty stopové důkazy v Duchových botách, Mele?“

„Ano, Lincolne,“ řekl Cooper pomalu a zadíval se na obrazovku chromatografu „Něco tady máme. Velmi staré zoxidované kousky železa, stará dřevěná vlákna, popel a křemík - vypadá to jako skelný prach. Hlavní slovo tu má ale tmavý, matný a vysoce koncentrovaný minerál zvaný montmorillonit. A taky nějaké zásadité oxidy.“

No dobrá, zamyslel se Rhyme. Ale odkud se, k čertu, vzal? Pomalu pokýval hlavou, zavřel oči a začal se v duchu procházet New Yorkem.

Když ještě působil na newyorské policii a řídil Oddělení pro vyšetřování a zdroje, což byla soudně laboratorní jednotka, prošel osobně prakticky celý New York. Po kapsách přitom nosil malé pytlíky a skleničky, do kterých ukládal vzorky půdy, betonu, prachu a vegetace, a prohluboval tak své znalosti města. Byl totiž přesvědčen, že každý kriminalista musí znát svůj rajón na tisíc různých způsobů: jako sociolog, kartograf, geolog, architekt, botanik, zoolog i historik.

Uvědomil si, že je mu na stopových důkazech, které mu popsal Cooper, něco velmi povědomého. Jenže co to je?

Okamžik, někde se tu vznáší myšlenka. Jen ji rychle uchopit.

Zatraceně, vyklouzla mu.

„Hej, loa-pan?“ ozval se zdálky hlas.

Rhyme si však Liova volání nevšímal a zaujatě pokračoval v procházce a poté v letu nad nejrůznějšími zákoutími města.

„Copak on...?“

„Pssst!“ okřikla Sachsová čínského detektiva a umožnila Rhymovi pokračovat v cestě.

Lincoln Rhyme se vznesl nad hlavní budovu Kolumbijské univerzity, proletěl nad Central Parkem tvořeným jilem, vápencem a zvířecími exkrementy, proklíčkoval ulicemi Midtownu pokrytými tunami sazí, které se na ně dennodenně snášely, prohnal se kolem kotvišť s podivnou směsicí benzínu, propanu a nafty, navštívil rozpadající se části Bronxu charakterizované olověnými nátěry a starými omítkami s příměsí pilin použitých jako vycpávka...

Stoupal stále výš...

Až dorazil na jisté místo.

Otevřel oči.

„Centrum“ prohlásil. „Duch je přímo v centru.“

„Jistěže.“ Alan Coe pokrčil rameny. „V Čínské čtvrti.“

„Ne, v Čínské čtvrti ne,“ odpověděl Rhyme. „Je v Battóry Park City nebo v některé z okolních zástaveb.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Sellitto.

„Ten montmorillonit se vlastně ničím neliší od bentonitu. To je takový jíl, který se používá jako cementová kaše. Má izolovat základy od průsaků spodní vody v případě, že se základy hloubí hodně hluboko. Když se stavělo Světové obchodní centrum, sahaly základy téměř dvacet metrů do podloží. Stavební firma tehdy použila miliony tun bentonitu. Najdete ho tam úplně všude.“

„Jenže bentonit se používá na mnoha místech,“ namítl Cooper.

„Jasně, ale ostatní stopové materiály, které našla Sachsová, pocházejí taky odtamtud. Je tam spousta zavážky, která je plná zrezivělého kovu a úlomků skla. A ten popel? Stavitelé tehdy potřebovali odstranit stará mola, a tak je prostě spálili.“

„Navíc je to jen dvacet minut od Čínské čtvrti,“ poznamenal Teng.

Thom zapsal údaje na důkazní tabuli.

Přesto se stále jednalo o rozsáhlou oblast, která obsahovala mnoho hustě osídlených objektů: hotely, byty i kancelářské budovy.

Vyšetřovatelé proto potřebovali další informace, aby mohli zúžit okruh míst, na nichž se Duch mohl zdržovat.

Sonny Li chodil po pokoji sem a tam, až nakonec přistoupil k tabuli.

„Hej, loa-pan, já mám taky pár nápadů.“

„Jakých?“ zabručel Rhyme.

Čínský detektiv páchl cigaretovým kouřem. Rhyme nikdy nekouřil, ale nyní ho zčistajasna přepadl prudký nával mrzké - a mrzácké - závidě. Záviděl Liovi, že se může libovolně oddávat svým neřestem, aniž by musel shánět komplice, který by mu k nim dopomohl.

Doufám, že ta posraná operace k něčemu bude, pomyslel si trpce Rhyme.

„Hej, loa-pan, posloucháte mě?“

„Jen povídejte, Sonny,“ odpověděl roztržitě kriminalista.

„Já byl taky na místě činu.“

„Jo,“ řekla Sachsová a rozhořčeně se na něj podívala. „Motal se tam a kouřil.“

„Víte,“ vysvětlil Liovi Rhyme, přičemž se snažil potlačit svou přirozenost a hovořit trpělivě, „všechno, co se ocitne na místě činu po pachateli, ho může kontaminovat. A pak je těžší najít důkazy, které by nás k pachateli dovedly.“

„Hele, loa-pan, myslíte, že to nevím? Jasně, jasně, nabrali jste prach a hlinu, strčili je do chromatografu a pak spektrometru a používali jste přitom rozkladový elektronový mikroskop.“ Komplikovaná anglická slůvka neobratně vypadávala z Liových úst „A porovnávali jste je s databází.“

„Vy se vyznáte v laboratorním vybavení?“ zeptal se Rhyme a překvapeně zamrkal.

„Jestli se vyznám? Jistě, my tyhle věci používáme. Hej, vždyť já studuji na Pekingském institutu soudních věd. Mám hezkou medaili. Jsem druhý ve třídě. Já to všechno vím, povídám.“ Chvilí zvažoval, zda to může říct, a pak podrážděně dodal „My už nejsme v dynastii Mmg, loa-pan. Já mám vlastní počítač – Windows XP .A taky všechny druhy databází. A mobilní telefon a pager.“

„Dobrá, Sonny, dostal jste mě. Takže co jste viděl na místě činu?“

„Neharmonii. To jsem viděl.“

„Vysvětlíte to,“ řekl Rhyme

„Pro Číňany je harmonie moc důležitá. Dokonce i zločin má svou harmonii. A tam na tom místě, tam v tom skladu, vůbec žádná harmonie nebyla.“

„A jak vypadá taková harmonická vražda?“ zeptal se Coe kousavě.

„Duch našel muže, který ho zradil. Mučil ho, zabil a odešel. Ale, fiej, Chung-se, pamatujete? To místo bylo celé zničené.

Plakáty Číny roztrhané, sochy Buddhy a draků zlomené. Číňan z Chán to neudělá.“

„Chán je většinová národnost v Číně,“ vysvětlil Eddie Teng „Ale Duch je přece Chán, nebo ne?“

„Jasně, ale on to neudělal. Kancelář se rozbila až potom, co zabil Tanga. Slyšel jsem ji to říkat.“

Sachsová jeho informaci potvrdila

„Pravděpodobně Duch odešel a ti muži, kteří pro něj pracují, zvandalizovali kancelář. Myslím, že si najal etnickou menšinu jako svoje pa tchu.“

„To znamená hrdlořezi, nájemní vrazi,“ přeložil Teng

„Jo, jo, hrdlořezy. Najal si je z menšin Mongolové, Mandžuvé, Tibetané, Ujgurové.“

„To je přece hloupost, Sonny,“ řekl Rhyme „Harmonie?“

„Hloupost?“ odvětil Li a ze široka pokrčil rameny „Jasně, máte pravdu, loa-pan. Já jsem hloupost. Jako když jsem řekl, abyste našel prvního Jerryho Tanga, to jsem byl taky hloupost. Ale kdybyste mě tehdy poslouchal, možná jsme našli Tanga živého, uvázali ho a píchali do něj tak dlouho, až nám řekne, kde je Duch.“

Celý vyšetřovací tým se k němu šokovaně obrátil Li chvíli zaváhal a pak se rozesmál.

„Hej, loa-pan, to byl vtip.“

Přestože si tím Rhyme nebyl tak úplně jist Li pokračoval a ukazoval přitom na tabuli.

„Chcete důkazy? Dobře, tady jsou důkazy. Otisky bot. Menší než u Ducha. Chán - Číňané - nejsou velcí lidi. Jako já. Ne

tak velcí jako vy. Ale lidi ze západní a severní menšiny jsou často ještě nižší než my. Tak co, líbí se vám ten soudní důkaz, loa-pan? Myslím, že by měl. Takže běžte najít nějaké menšiny. A ty vás dovedou za Duchem, povídám.“ Rhyme pohlédl na Sachsovou a poznal, že si myslí totéž, co on. Za pokus to stojí otočil se tedy k Eddiemu Tengovi „Tak co myslíš?“ zeptal se „Znáš tady nějaké menšiny?“ „Nemám o nich tušení,“ odpověděl Teng „Většina lidí v našem pátém okrsku je národnosti Chán - Funěna, Kantona, Mandarinci, Tchajwanci.“

Coe přitakal a dodal „Menšiny jsou strašně uzavřené do sebe.“

Rhyme byl již opět netrpělivý, neboť se před ním znovu rýsovala konkrétní stopa.

„No, a kdo je tedy zná? Chci tu stopu sledovat. Jak?“

„Tchungy,“ řekl Li „Tchungy znají všechno Chán, Nechán, všechno.“

„A co je to vlastně ten tchung?“ zeptal se Rhyme, který si na tento pojem matně vzpomínal z jednoho špatného filmu, na nějž se díval během zotavování po úrazu.

Eddie Teng mu vysvětlil, že tchungy jsou spolky, které sdružují Číňany se společnými zájmy lidí, jež přišli z určité oblasti v Číně, obchodují se stejným zbožím nebo vykonávají stejnou profesi. Téměř všechny tchungy byly obestřeny tajemstvím a za starých časů se setkávaly pouze v soukromí - slovo „tchung“ znamená doslova „komora“.

Ve Spojených státech vznikly tchungy kvůli ochraně Číňanů před bělochy a jako prostředek samosprávy. Číňané totiž již tradičně řeší veškeré spory sami mezi sebou a představený tchungu má u svých členů větší slovo než prezident Spojených států. A přestože existenci tchungu doprovází dlouhá historie zločinu a násilí, pokračoval Teng, v posledních letech se značně očistily. Slovo „tchung“ se přestalo používat a nahradily je výrazy jako „veřejné sdružení“, „dobročinná společnost“ nebo „obchodní cech“. Mnohé tchungy se sice angažovaly ve vydírání, praní špinavých peněz a provozování heren a masážních salonů stejně jako kdykoliv předtím, ale od násilí se začaly vehementně distancovat. Najaly si mladé muže nezátížené násilnou minulostí a začaly je využívat jako vymahatele zákona a pořádku.

„Outsourcing,“ zavtipkoval Teng.

„Tys byl taky v tchungu, Eddie?“ zeptal se Rhyme.

Detektiv si naleštil módní brýle a omluvně řekl: „Chvilku. Mladická nerozváznost.“

„A znáš v nějakém někoho, s kým bychom mohli mluvit?“ vyzvídala Sachsová.

Teng se na chvíli zamyslel. „Mohl bych zavolat Tonymu Cchajovi. Už nám párkrát pomohl - tedy do určité míry - a je to jeden z nejlépe zaháčkovaných loa-panů v okolí. Má spoustu kuan-si a je šéfem Východočínského veřejného sdružení se sídlem na Bowery.“

„Zavolej mu,“ poručil Rhyme.

Coe zavrtěl hlavou. „On přes telefon mluvit nebude.“

„Má ho snad napíchnutý?“

„Ne, ne, ale je to otázka kultury,“ odpověděl Teng. „V některých záležitostech se s lidmi musíte setkat osobně. Jenže to má háček - Cchaj se nebude chtít ukazovat s policií, a už vůbec ne teď, když tady řádí Duch.“

Rhyma něco napadlo. „Sežene limuzínu a přivezte ho sem.“

„Cože?“ zeptal se Sellitto.

„Ti šéfové tchungu... mají pěkně nafouknutá ega, že jo?“

„No to si pište,“ přitakal Coe.

„Tak mu řekněte, že potřebujeme jeho pomoc a že pro něj starosta posílá limuzínu.“

A tak zatímco Sellitto telefonicky objednával auto, Eddie Teng zavolal na Cchajův veřejný spolek. Rozhovor se odehrál v rychlé, výrazné frázované a zpěvavé čínštině. Po chvíli položil Eddie ruku přes mluvítka.

„Abych si v tom udělal jasno - opravdu mu mám říct, že je to na žádost starosty?“

„Ne,“ odpověděl Rhyme. „Řekni mu, že je to na žádost guvernéra.“

„Hele, s tím bychom měli být trochu opatrní. Linku,“ řekl Sellitto jemně.

„Opatrní budem, až dopadneme Ducha.“

Teng přikývl, vrátil se k telefonu a znovu s kýmsi energicky hovořil. Nakonec zavěsil.

„Je to dobré. Přijede.“

Sonny Li si nepřítomně přeplácal kapsy kalhot, přičemž bezpochyby hledal cigarety. Vypadal poněkud neklidně.

„Hej, loa-pan, chci se vás na něco zeptat. Možná pro mě něco uděláte?“

„Co?“

„Můžu si zatelefonovat? Zpátky do Číny. Stojí to několik pengji, které nemám. Ale zaplatím vám zpátky.“

„To je v pořádku,“ řekl Rhyme.

„Komu chcete volat?“ zeptal se Coe příkře.

„Soukromě. Je to moje věc.“

„Ne. Tady žádný soukromý život nemáte, Li. Buď nám to řeknete, anebo žádný telefonát.“

Li se na agenta INS chladně podíval a řekl:

„Telefonát bude mému otci.“

„Já umím čínsky,“ zamumlal Coe, „pchu-tchung-chua i min-nan-chua. Rozumím chao. Budu poslouchat.“

Rhyme kývl na Thoma, který zavolal na mezinárodní ústřednu a nechal si spojit hovor do města Liou Kuo-juan v čínské provincii Fu-tien.

Podal sluchátko Liovi, který ho nejistě převzal. Chvilí tupě zíral na plastové sluchátko a pak se odvrátil od Rhyma i od ostatních a pomalu si přiložil telefon k uchu.

Rhyme náhle spatřil jiného Sonnyho Li. Jedním z prvních slov, které během telefonátu zaslechl, bylo „Kchang-mej“ -

Sonnyho oficiální křestní jméno. Detektiv se nyní choval téměř podlézavě, byl celý zkroušený a nervózní a během řeči pokyvoval hlavou jako horlivý student ve škole. Když nakonec zavěsil, ještě dlouho mlčky stál s očima sklopenýma k podlaze.

„Stalo se něco?“ zeptala se Sachsová.

Sonny Li si konečně uvědomil, že na něj někdo mluvil. Místo odpovědi však jen zavrtěl hlavou a otočil se zpátky k Rhymovi.

„Dobrá, loa-pan, takže co děláme teď?“

„Teď se půjdeme poohlédnout po nějakých harmonických důkazech,“ odpověděl Rhyme.

21

O půl hodiny později se rozezněl domovní zvonek a Thom zmizel na chodbě. Když se opět vrátil, doprovázel ho podsaditý Číňan v šedém obleku se zapnutými knoflíky, bílé košili a proužkované kravatě.

Na jeho obličeji se nemihl ani stín překvapení či šoku, když v tomto roztodivném viktoriánském domě spatřil sadu laboratorních přístrojů a Lincolna Rhyma na červeném vozíku Storm Arrow. Kousek emocí projevil pouze ve chvíli, když pohlédl na Amélii Sachsovou a všiml si, že rusovlasá policistka usrkává čaj provoněný bylinami, které patrně podle vůně znal.

„Já jsem pan Cchaj.“

Rhyme se představil. „Nečiní vám potíže hovořit anglicky?“

„Ne.“

„Máme tu jistý problém, pane Cchaji, a doufám, že nám budete umět pomoci.“

„Vy pracujete pro guvernéra?“

„Přesně tak.“

V jistém smyslu pro něj pracujeme všichni, pomyslel si Rhyme a ironicky zvedl obočí směrem ke stále neklidnému Lomi Sellittovi.

Jakmile se Cchaj posadil, popsal mu Rhyme případ Draka z Fu-čou a přistěhovalců ukrývajících se ve městě. Když přitom vyslovil Duchovo jméno, dal Cchaj průchod emocím podruhé - ale jeho obličej vzápětí znovu zkameněl. Závěrem Rhyme kývl na Tenga, který Cchajovi řekl o nájemných vrazích a podezření, že hrdlořezi pocházejí z některé skupiny čínských etnických menšin.

Cchaj přikývl a chvíli uvažoval. Za velkými bifokálními brýlemi s drátěnou obroučkou těkaly bystré a hbité oči.

„O Duchovi samozřejmě víme. Velice škodí nám všem. Pomohu vám... Etnické menšiny? V Čínské čtvrti žádné nežijí, ale zkusím se pozeptat v jiných částech města. Mám mnoho konexí.“

„Je to velmi důležité,“ řekla Sachsová. „Těch deset svědků... Jestli je včas nenajdeme, Duch je všechny povraždí.“

„Pochopitelně,“ řekl Cchaj účastně. „Udělám, co je v mých silách.“

A pokud mě teď váš řidič odveze zase domů, začnu s tím hned.“

„Děkujeme vám,“ pronesla Sachsová. Také Sellitto s Rhymem kývli na projev díků.

Cchaj vstal a potřásl si se všemi rukama, přičemž s Rhymem se rozloučil pouhým ukloněním a ani náznakem k němu nenatáhl ruku, jako to činila většina kriminalistových návštěv. Rhyme z toho usoudil, že tento muž se velice dobře ovládá a je mnohem vnímavější a inteligentnější, než naznačuje jeho roztržité chování.

Byl rád, že jim bude pomáhat právě tento muž.

Když však Cchaj zamířil ke dveřím, vyhrkl Sonny Li nahlas:

„Tchingi.“

„To znamená ‚počkejte‘,“ vysvětlil Eddie Teng šeptem Rhymovi.

Cchaj se otočil a obličej měl zachmuřený. Li k němu vyrazil a s rozmáchlými gesty na něj začal mluvit. Vůdce tchungu se k Liovi naklonil a mezi oběma muži se rozpoutala vzrušená konverzace.

Rhyme si myslel, že si vjedou do vlasů.

„Hej!“ zavolal Sellitto na čínského detektiva. „Co to děláte, sakra?“

Li si ho však nevšiml a celý brunátný i nadále zasypával Cchaje slovy. Nakonec šéf tchungu zmlkl, sklonil hlavu a zabodl oči do podlahy.

Rhyme pohlédl na Tenga, který jen bezmocně pokrčil rameny.

„To na mě bylo moc rychle. Nestihl jsem to sledovat.“

Když Li hovořil dále - tentokrát již o poznání klidněji -, začal Cchaj postupně přitakávat a odpovídat. Nakonec se ho Li na něco zeptal, vůdce tchungu natáhl ruku a Li mu jí potřásl.

Cchaj se otočil k Rhymovi, s naprosto bezvýrazným pohledem mu znovu krátce pokynul a odešel.

„Co to, proboha, mělo znamenat?“ zeptala se Sachsová.

„Proč jste ho předtím nechal odejít?“ obořil se Li na Rhyma. „On vám nechtěl pomoci.“

„Ale ano, chtěl.“

„Ne, ne, ne. Nezáleží na tom, co povídal. Je pro něho nebezpečné nám pomáhat. Má rodinu a nechce, aby jim ublížili.“

Nic od vás nedostává. Limuzína ho nezhloupla.“ Li mávl rukou přes místnost. „On ví, že guvernér na tom nemá prsty.“

„Ale vždyť říkal, že nám pomůže,“ namítl Sellitto.

„Číňané nemají rádi říkat ne,“ vysvětlil Li. „Je pro nás snadnější najít výmluvu nebo jenom říct ano a pak na to zapomenout. Cchaj chtěl odjet zpátky do kanceláře a zapomenout vás, povídám. Říkal, že pomůže, ale ve skutečnosti říkal ‚Aej-jou‘. Víte, co je to Aej-jou? To znamená: ‚nepomůžu vám, běžte pryč‘.“

„A co jste mu řekl? O čem jste se to hádali?“

„Ne, ne, my jsme nehádali. My smlouvali. Chápete, byznys. Teď on bude hledat ty vaše menšiny. Teď to opravdu

udělá.“

„Ale proč?“ zeptal se Rhyme.

„Zaplatíte mu peníze.“

„Cože?“ dotázal se nevěřicně Sellitto.

„Ale ne tolik. Bude vás to stát jen deset tisíc Dolarů, ne Juanů.“

„V žádném případě,“ prohlásil Alan Coe.

„Ježíšikriste,“ řekl Sellitto. „Tohle nemáme v rozpočtu.“

Rhyme se Sachsovou se na sebe podívali a rozesmáli se.

Li se ušklíbl: „Jste velké město, jste bohaté. Máte silný dolar, Wall Street, řídíte Světovou obchodní organizaci. Hele, Cchaj chtěl nejdřív o spoustu víc.“

„Ale my nemůžeme platit...,“ začal Sellitto.

„No tak, Lone,“ řekl Rhyme, „máte přece ten práskačský fond. A kromě toho je to oficiálně federální operace. Polovinu vyklopí INS.“

„Tak o tomhle nic nevím,“ řekl Coe neklidně a přejel si rukou po zrzavých vlasech.

„To je v pořádku - osobně vám to podepíšu,“ prohlásil Rhyme a agent zamžoural, protože si nebyl jist, zda se tomuto vtipu může smát. „Zavolejte Peabodymu. A přesvědčme Dellraye, aby taky přispěli.“

Pohlédl na Sonnyho Li. „Jak zní podmínky?“

„Udělal jsem dobrý obchod. Nejdřív nám dá jména a pak dostane vyplaceno. Samozřejmě chce peníze v hotovosti.“

„Samozřejmě.“

„Dobře. Potřebuju cigaretu. Můžu si dát chvíli pauzu, loa-pan? Potřebuju dobré cigarety. Vy máte do prdele nejhorší v této zemi. Nechutnají jako nic. A taky si musím dát jídlo.“

„Jen běžte, Sonny. Zasloužíte si ho.“

„Takže co mám zapsat?“ zeptal se Thom, když čínský detektiv odešel z pokoje. „Myslím o Cchajovi a o tom jeho tchungu.“

„Já nevím,“ odvětila Sachsová. „Napadá mě heslo: ‚Ověřování báchorek‘.“

Lincoln Rhyme se však rozhodl pro lapidárnější zápis: „A co třeba; ‚Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny‘,“ diktoval. „Bližší informace zjišťovány.“

Duch v doprovodu tří Turků jel v ukradeném chevroletu Blazer do bytu rodiny Changových v Queensu.

Projížděl křivolakými uličkami - jako vždy opatrně, aby ho nezastavila policie - a přemýšlel o smrti Jerryho Tanga. Ani na okamžik ho nenapadlo, že by Tang mohl za svou zradu vyváznout bez trestu.

Stejně tak ani v jediné chvíli neuvažoval, že by odplatu odložil na pozdější dobu. Neloajálnost vůči nadřízeným byla v konfuciánské filozofii nejhorším myslitelným zločinem. A Tang ho opustil na Long Islandu - v situaci, z níž se Duchovi podařilo vyváznout jen díky tomu, že našťáště objevil před restaurací na pláži automobil se zapnutým motorem. Tang tedy musel zemřít a musel zemřít bolestně.

Duch si vzpomněl na císaře Čou-sina z dynastie Šang. Když jednou císař vycítil v chování jistého svého vazala neloajálnost, nechal zmasakrovat jeho syna, uvařil ho a podal nic netušícímu zrádci k večeři, po níž mu zvesela oznámil, co představovalo stěžejní ingredienci jeho hlavního chodu. Duch byl přesvědčen, že podobný výklad spravedlnosti je naprosto přiměřený a navíc nadmíru uspokojivý.

Jeden blok od bytu Changových zamířil s blazerem k obrubníku.

„Kukly,“ poručil.

Jusůf hmatl do tašky a rozdal černé kukly.

Duch přemýšlel, jak nejlépe by měl na Changovy zaútočit. Bylo mu řečeno, že Sam Chang je zde s manželkou a postarším otcem nebo matkou. Hlavní riziko ovšem představovaly starší děti a zejména dospívající chlapci. Ti pokládali život za pouhou videohru, a pokud by Duch s Turky vtrhli dovnitř, mohl by na ně takový chlapec zaútočit nožem.

„Nejdřív zabijte syny,“ nařídil proto Duch. „Pak jejich otce a všechny starší lidi.“ Vtom Ducha něco napadlo. „Jeho manželku nezabíjejte,“ řekl. „Vezměme si ji s sebou.“

Turci zjevně pochopili důvod a přikýkli.

Duch si prohlédl tichou ulici se dvěma podlouhlými sklady na protější straně. Uprostřed bloku se mezi budovami táhla úzká ulička.

Podle mapy se byt rodiny Changových nacházel přímo na protilehlé straně skladů. Bylo docela možné, že Chang se syny nebo otcem hlídají přední stranu domu, takže se Duch hodlal do jejich bytu příkrást zezadu uličkou a vtrhnout dovnitř zadními dveřmi, zatímco jeden z Turků poběží k hlavním dveřím pro případ, že by se rodina pokusila uprchnout právě jimi.

„Nasaďte si ty kukly na čelo jako klobouky,“ řekl anglicky Turkům, „a přes obličej si je přetáhněte, až když budete u domu.“

Turci přikýkli a poslechli. Díky tmavé pleti a zpola nasazeným kuklám vypadali jako černošští gangsteři v bizarním rapovém videoklipu.

Také Duch si nasadil kuklu.

Na okamžik ucítil strach, který krátce před bitvami zažíval často.

Vždy existovala určitá pravděpodobnost, že je Chang ozbrojen nebo že policie vystopovala jeho rodinu jako první, ukryla ji a nyní čeká na Ducha v bytě sama.

Pak si ovšem Duch připomněl, že strach je součástí pokoření a že pouze pokorní mají na tomto světě úspěch. V mysli mu vytanula oblíbená pasáž z taoismu:

Podvol se a nemusíš se lámat.
Ohnutý můžeš se napřímít.
Vyprázdněný můžeš vstřebávat.
Roztržený můžeš být vyspraven.
Duch nyní doplnil do sloky vlastní verš: Bázlivý můžeš projevit statečnost.
Pohlédl na Jusúfa, který seděl vedle něj. Ujgur místo odpovědi odhodlaně přikývl. A pak už začali všichni čtyři s rutinou ostřílených řemeslníků kontrolovat zbraně.

22

Sonny Li objevil opravdu dobré cigarety.
Camelky bez filtru, které chutnaly téměř jako značka, již si pravidelně kupoval v Číně. Zhluboka se nadechl a řekl: „Sázím pět.“
Posunul žetony po laciném dřevotřískovém stole poskvrněném za dlouhá léta stovkami upocených rukou a rozlitym alkoholem a díval se, jak ostatní pokeroví hráči zvažují, jak na jeho nabídku reagovat.
Hráčské doupě se nacházelo na Mott Street přímo v srdci Čínské čtvrti, kam si Li původně odešel koupit cigarety. Když dal loa-pan Liovi svolení, aby si šel nakoupit kuřivo, pravděpodobně neměl na mysli tak dlouhý výlet - ale na tom teď nezáleželo. Li se přece brzy vrátí. Není kam spěchat.
Herna byla rozlehlá a obsazená převážně Futenci (Li se chtěl za každou cenu vyhnout kantonské ostraze, kterou dnes ráno okradl).
Uvnitř se rozkládal přeplněný bar a stály zde tři automaty na cigarety. S výjimkou matných světel nad stoly byl sál zahalen do temnoty, ale Liův ostříží zrak příslušníka bezpečnostního úřadu dokázal přesto identifikovat pět ozbrojených strážců.
Ti ovšem nepředstavovali vůbec žádný problém. Li sem totiž nepřišel krást zbraně ani mlátit svalnaté fešáky. Byl zde pouze proto, aby hrál, popíjel a klábosil.
Vyhrál první kolo, zasmál se a nalil do skleniček mao-tchaj všem hráčům u stolu s výjimkou krupiéra, který pít nesměl. Muži pozvedli sklenice a rychle do sebe obrátili průzračný a silný likér. Mao-tchaj byl čínskou verzí pančovaného alkoholu a člověk ho nesměl usrkávat, ale ve vlastním zájmu ho musel co nejrychleji prolít chřtánem.
Li postupně navázal konverzaci se všemi muži, kteří se krčili u stolu kolem něj. O láhev likéru a dvanáct camelek později odhadl Sonny Li svou čistou ztrátu na pouhopouhých sedm dolarů.
Rozhodl se, že další skleničku si už nedá, a vstal ze židle.
Několik mužů ho požádalo, aby ještě zůstal, jeho společnost jim byla očividně příjemná.
Li jim však sdělil, že ho očekává milenka, a muži nadšeně přikývl.
„Ona šoupá tě všechny způsoby,“ prohlásil opilý starý muž a Li netušil, zda to byla otázka, anebo konstatování.
Sonny Li zamířil ke dveřím a oblažil přítomné úsměvem, jenž potvrzoval vysokou kvalitu jeho pohlavního života.
Pravdou ovšem bylo, že toto konkrétní hráčské doupě již nemělo Liovi co nabídnout, a tak chtěl jednoduše vyzkoušet další.

Blazer se řítíl uličkou vedoucí k zadní straně bytu Changových.
Duch držel v jedné ruce pistoli Model 51, zatímco druhou rukou svíral volant potažený kůží.
Turci se připravili ke skoku z auta.
Konečně blazer projel uličku a vyrazil na velké parkoviště - přímo proti obrovskému kamionu, který se řítíl rovnou na ně.
Kamion začal s pronikavým kvílením brzdit a jeho kola sklouzla do smyku.
Duch sešlápl brzdový pedál až k podlaze - instinktivně přitom dupl na podlahu také levou nohou a zasáhl místo, na němž se v jeho sportovním BMW nacházela spojka. Blazer uhnul ze směru a se smykem zastavil podél kamionu. Duch zalapal po dechu. Cítil, jak se mu ze zdánlivě neodvratné srážky téměř zastavilo srdce.
„Co to, kurva, děláš?“ zaječel řidič kamionu a sklonil se k okénku na straně řidiče blazeru. „Tohle je jednosměrka, ty pitomej japončiku! Když už jsi přijel do tyhle země, tak aspoň koukej dodržovat předpisy!“
Duch byl příliš otřesen, než aby se zmohl na odpověď.
Řidič kamionu zařadil rychlost a protáhl se kolem chevroletu.
Duch poděkoval svému bohu, lučištníkovi Ji, že ho uchránil před smrtí. O deset vteřin později by se již čelnímu střetu s kamionem nedalo vyhnout.
Pomalu vyrazil kupředu a podíval se na Turky, kteří se zamračeně rozhlíželi kolem sebe. Byli zmatení a znepokojení.
„Kde to je?“ zeptal se Jusúf a zíral na rozlehlé parkoviště, na němž se podruhé narodili. „Myslím ten byt Changových. Nikde ho nevidím.“
V okolí se nevyskytovaly žádné obytné budovy.
Duch ověřil adresu. Číslo souhlasilo; muselo to být tady. Až na to..., až na to, že se zde nacházelo jen velké nákupní středisko. Ulička, do níž Duch odbočil, sloužila jako jednosměrný výjezd z parkoviště před prodejnou.
„Kan,“ ulevil si Duch.
„Co se stalo?“ zeptal se ho jeden z Turků na zadním sedadle.
Duch si uvědomil, že Chang zřejmě Jimmymu Mahovi nevěřil, a tak mu uvedl falešnou adresu. Pravděpodobně si ji přečetl v nějaké reklamě na tuto prodejnu. Duch vzhlédl a zadíval se na velkou ceduli nad hlavou.
VŠE PRO DŮM A ZAHRADU POTŘEBY PRO VÁŠ DOMOV A TRÁVNÍK Duch přemýšlel, co by měl nyní udělat. Ten druhý imigrant, Wu, pravděpodobně tak chytrý nebyl. Obstaral si přece byt přes Mahova realitního makléře. Duch znal

makléřovo jméno, takže bydliště rodiny Wuových mohli najít velmi rychle.

„Pojedeme teď za Wuovými,“ rozhodl Duch. „Changy najdeme pak.“

Naj-sin.

Všechno má svůj čas.

Sam Chang zavěsil telefon.

Chvilí strnule stál a zíral na televizní pořad znázorňující obývací pokoj, který se značně lišil od jejich současného obývacího, a v něm spokojenou a připitomělou rodinku, která se značně lišila od jeho vlastní. Pohlédl na Mej-mej, která se na něj tázavě dívala. Zavrtěl hlavou a Mej-mej se poslušně vrátila k malé Pcho-ji. Chang se poté přikrčil ke svému otci a pošeptal mu: „Mah je mrtvý.“

„Mah?“

„Ten loa-pan v Čínské čtvrti; ten, který nám pomohl. Volal jsem tam, abych se zeptal na naše dokumenty. A ta žena mi řekla, že je mrtvý.“

„Duch? To on ho zabil?“

„A kdo jiný?“

„Věděl Mah, kde budeme?“ zeptal se otec.

„Ne.“ Chang Mahovi nevěřil, a tak mu uvedl adresu jedné z prodejen firmy „Vše pro dům a zahradu“. Zapamatoval si ji z letáku, který našel v jiné prodejně téže firmy, kde ukradl barvu a štětce.

Changovi se ve skutečnosti vůbec nenacházeli v Queensu, nýbrž v Brooklynu - v části zvané Owls Head nedaleko přístaviště. S informací, že právě toto místo je jejich cílovou adresou, se přitom Chang nesvěděl nikomu kromě svého Otce.

Stařec pokýval hlavou a pak se zkroutil bolestí.

„Chceš morfium?“ zeptal se Chang.

Jeho otec zavrtěl hlavou a chvíli zhluboka dýchal. „Ta zpráva o Mahovi - ta potvrzuje, že nás Duch hledá.“

„Ano.“ V tom okamžiku přepadla Changa tíživá myšlenka.

„Wuovi! Duch je může najít. Obstarali si byt prostřednictvím Mahova makléře. Musím ho varovat.“ Vyrazil ke dveřím.

„Ne,“ řekl jeho otec. „Nemůžeš člověka uchránit před jeho hloupostí.“

„Ale on má rodinu. Děti, manželku. Nesmíme je nechat zemřít.“

Čchang Tie-čch' se na okamžik zamyslel a nakonec řekl: „Tak dobrá, ale nechod' tam osobně. Vyříd' to přes telefon.“

Zavolej té ženě ještě jednou, řekni jí, že má Wuovi vyřídít vzkaz, a varuj ho.“

Chang zvedl telefon a vytočil číslo. Chvilí hovořil se ženou v Mahově kanceláři a požádal ji, aby vyřídila Wuovi vzkaz.

„Řekněte mu, že se musí okamžitě odstěhovat. Jemu i jeho rodině hrozí obrovské nebezpečí. Vyřídíte mu to?“

„Ano, ano,“ odpověděla žena, ale působila značně roztěkaně, takže Chang neměl tušení, zda skutečně splní, o čem ji požádal.

Jeho otec zavřel oči a položil se na pohovku. Chang mu zabalil chodidla do deky. Čchang Tie-čch' potřeboval co nejrychleji lékařskou pomoc.

Tolik věcí je třeba udělat, tolik opatření přijmout. Changa na okamžik přepadl pocit bezmoci. Vzpomněl si na amulet, který nosil na krku doktor John Sung - na amulet opičího krále. Během plavby nechával Sung Ronald si s přívěskem hrát a vyprávěl mu o něm pohádky.

Jedna z nich pojednávala, jak bohové potrestali opičího krále za opovážlivost tím, že ho pohřbili pod obrovskou horu. A právě tak se Sam Chang nyní cítil - jako by na něm ležel milion kilogramů strachu a nejistoty.

Pak ovšem jeho oči spočinuly na rodině a břímě se poněkud zmenšilo.

William se smál čemusi v televizi a Chang měl dojem, že je to vůbec poprvé, co se jeho syn vymanil z područí loby a zatrpklosti, která z něj celý den vyzařovala. Byl v dobrém rozmaru a chechtal se nějakému plytkému pořadu. Ronald s ním.

Následně pohlédl Chang na svou ženu, která byla plně zabrána do péče o malou Pcho-ji. Jak to jen s těmi dětmi umí, pomyslel si. On sám postrádal při styku s potomky Mej-mejinu lehkost. Vždy donekonečna zvažoval vše, co řekl či hodlal říci - má být v této otázce přísný či v tamté shovívavý? Pcho-ji seděla nové mamince na kolenou a chichotala se, když ji Mej-mej houpala.

V Číně se všechny rodiny modlí za syna, který by dál nesl rodové příjmení (již v dávných dobách platilo, že když žena neporodila svému muži syna, opravňovalo to muže k rozvodu). Chang byl pochopitelně nadšen, když se mu narodil William a po něm Ronald, neboť mohl svému otci hrdě oznámit, že rod Čchangů bude pokračovat.

Stejně silně ho však sužoval Mej-mejin smutek z toho, že nemají dceru.

A tak se Chang ocitl v situaci, která je pro Číňana jistěho věku velice zvláštní - pokud by Mej-mej znovu otěhotněla, doufal by v narození dívky. A jelikož byl perzekvovaným disidentem, který již Ronaldovým narozením porušil pravidlo jednoho dítěte, takže ho strana jen těžko mohla za třetí dítě potrestat, usmyslel si, že dá své ženě ještě i dceru.

Mej-mej však během druhého těhotenství těžce onemocněla a trvalo jí několik měsíců, než se z porodu plně zotavila.

Navíc měla i drobnou postavu a nebyla již mladá, takže lékaři naléhali, aby v zájmu vlastního zdraví neměla další děti.

Mej-mej přijala tuto zprávu se stejně stoickým klidem, s jakým přijala i Changovo rozhodnutí odcestovat do Nádherné země - které prakticky vyloučilo možnost, že by si někdy později mohli dceru adoptovat, neboť bylo zřejmé, že ve Spojených státech budou alespoň zpočátku nelegálními přistěhovalci.

Z tohoto strašlivého údělu však vzešlo dobro, které zřejmě mělo těžkosti Changových vyvážit. Bohové, osud či snad dobrý duch některého z předků je obdaroval malou Pcho-ji - dcerou, kterou nikdy nemohli mít - a navrátil do

Mej-mejiny duše klid a harmonii.

Jin-jang, světlo a tma, muž a žena, zármutek a radost.

Ztráta a dar...

Chang vstal, odešel za syny a posadil se k nim před televizor.

Pohyboval se přitom velmi pomalu a velmi tiše, jako by jakýkoliv prudký pohyb mohl rozbít tento křehký rodinný mír, jako když na poklidnou hladinu ranního rybníka dopadne kámen.

DÍL III.

Seznam živých a mrtvých ÚTERÝ, HODINA KOHOUTA 18.30, AŽ STŘEDA, HODINA KRYSY, 01.00

Hrawej-čch'... začíná nad prázdnou hrací deskou. Dva hráči střídavě obsazují body, které pokládají za výhodné. Prázdné oblasti postupně mizejí. A pak již dochází ke střetu mezi znesvářenými kameny; odehrávají se souboje při útoku X, a obran, jež se nikterak neliší od soubojů ve světě.

- Hra zvaná wej-čch'

23

Stav jeho ženy se zhoršoval.

Pomalou nadcházela večer a Wu Čchi-čchen seděl již hodinu na podlaze vedle matrace a otíral své ženě čelo. Jeho dcera mezitím přičinlivě uvařila bylinkový čaj, který Wu koupil, a společně nyní podávali horkou tekutinu horečkou stíženě matce a manželce. Kromě toho užívala Jung-pching i léky, ale její stav se stále nezlepšoval.

Wu se znovu předklonil a otřel své ženě čelo. Proč se neuzdravuje? hšnil v duchu. Že by ho ten bylinkář podvedl? A vůbec, proč je vlastně jeho žena tak vychrtlá? Kdyby před odjezdem pořádně jedla a více spala, vůbec by během plavby neonemocněla. Křehká a pobledlá Jung-pching o sebe měla lépe pečovat. Má přece určité povinnosti. ..

„Jsem vyděšená,“ řekla. „Nevím, co je skutečné. Je to pro mě všechno sen. Moje hlava, ta bolest...“ Jung-pching začala nezřetelně mumlat a nakonec zcela utichla.

A náhle si Wu uvědomil, že i on je vyděšený. Poprvé od doby, co odjeli z Fu-čou - což jako by bylo před dávnými a dávnými věky -, Wu Čchi-čchena napadlo, že může svou manželku ztratit. Na Jung-pching bylo tolik věcí, kterým nerozuměl. Vzali se z náhlého hnutí mysli, aniž by se pořádně poznali. Jung-pching byla náladová a někdy se chovala méně uctivě, než by toleroval například Wuův otec.

Byla však dobrou matkou dětem, v kuchyni byla spolehlivá, pokořila se jeho rodičům a v posteli si počínala vynalézavě. Navíc byla vždy připravena v tichosti se posadit a naslouchat mu - a brát jej vážně.

Což nedělalo mnoho lidí.

Wu Čchi-čchen nyní vzhledl a viděl, že ve dveřích stojí jeho syn Lang. Oči měl otevřené dokořán - plakal.

„Běž se dívat na televizi,“ poručil mu Wu.

Chlapec se však ani nepohnul a upřeně civěl na matku.

Wu se postavil. „Čchin-mej,“ řekl rázně. „Pojď sem.“

O chvíli později se dívka objevila ve dveřích. „Ano, papá?“

„Přines mi nějaké nové šaty pro matku.“

Dívka odběhla a zanedlouho se vrátila s modrými strečovými kalhotami a tričkem. Společně matku převlékli. Čchin-mej obstarala čistý kus látky a znovu otřeli Jung-pching čelo.

Wu poté odešel do prodejny s elektronikou v sousedství bytu a zeptal se prodavače, kde je nejbližší nemocnice. Muž mu oznámil, že nedaleko odtud stojí velká klinika, a napsal mu anglicky její adresu. Wu se totiž rozhodl, že odveze manželku na kliniku taxíkem, ale protože hovořil velmi špatně anglicky, potřeboval adresu řidiči ukázat. Vrátil se do bytu a řekl dceři:

„Hned budeme zpátky. Pozorně mě poslouvej. Nikomu nesmíš otevírat dveře. Rozumělas?“

„Ano, otče.“

„Zůstanete s bratrem tady. Za žádnou cenu nevycházejte ven.“

Čchin-mej přikývla.

„Jakmile odjedeme, zamkněte dveře a zajistěte je řetízkem.“

Wu otevřel dveře, natáhl ruku, aby se manželka měla čeho přidržovat, a společně vyšli ven. Na chodbě se Wu zastavil a čekal, až zaslechne zvuk petlice a chrastění řetízku. A pak už vyrazili na Canal Street přeplněnou davy lidí, přehrášeni příležitostmi a plnými hrstmi peněz - které však momentálně pro tohoto malého a vyděšeného muže téměř nic neznamenal.

„Tam!“ vykřikl Duch naléhavě, když odbočili za roh a zajeli s blazerem k obrubníku na Canal Street nedaleko Mulbeny Street v Čínské čtvrti.

„To jsou Wuovi.“

Než však Turci stačili najít kukly a vystoupit z auta, pomohl Wu své ženě do taxi. Po ní nasedl do auta sám, žlutý taxík se rozjel a zanedlouho zmizel v husté dopravní špičce na Canal Street.

Duch se opět zařadil do šňůry aut a zaparkoval na volném místě přímo naproti bytu, jehož adresu jim spolu s klíčem od hlavních dveří poskytl před půlhodinou Mahův realitní makléř - krátce předtím, než ho zastřelili.

„Kam podle vás odjeli?“ zeptal se jeden z Turků Ducha.

„Nevím. Jeho žena vypadala nemocná. Viděl jsem, jak chodila. Možná jeli k doktorovi.“

Duch si prohlédl ulici. Odhadl vzdálenosti a neuniklo mu, že kolem křižovatky Canal Street a Mulberry Street stojí řada klenotnictví.

Byla to jakási miniaturní verze diamantové čtvrti v Midtownu. Ducha to poněkud znepokojovalo. Znamenalo to totiž, že na ulici budou hlídkovat desítky ozbrojených bezpečnostních agentů - a pokud by Duch s Turky zabili Wuovy před

koncem otevírací doby, mohl by některý ze strážců zaslechnout výstřely a vyrazit za nimi. A vlastně ani po zavírací době by se zásah neobešel bez značného rizika. Duch dobře viděl desítky hranatých bezpečnostních kamer, které zabíraly celou plochu chodníků. Momentálně se nacházeli mimo jejich dohled, ale pokud by chtěli vyrazit do bytu Wuových, bezpochyby by se ocitli v hledáčku jejich slídivých čoček. Museli by pak jednat rychle a mít na obličej kukly.

„Myslím, že vím, jak to provést,“ řekl Duch pomalou angličtinou. „Posloucháte mě?“
Trojice Turků k němu upřela pozornost.

Když otec s matkou odjeli, uvařila Wu Čchin-mej bratrovi čaj a dala mu žemli a rýži. Vzpomněla si, do jakých rozpaků ji otec uvedl před pohledným mladým mužem v hokynářství, když smlouval za jídlo, které tam ráno po příjezdu do Čínské čtvrti koupili.

Kvůli pár Juanům za žemle a nudle! Posadila osmiletého Langa s jídlem před televizi a odešla do ložnice, aby převlékla propocené povlečení na matčině posteli.

Podívala se do zrcadla a prohlédla si vlastní obličej. S tím, co viděla, byla spokojená: dlouhé černé vlasy, široké rty, hluboké oči.

Hned několik lidí jí v minulosti řeklo, že vypadá jako herečka Lucy Liou, a Čchin-mej nyní viděla, že je to pravda. No, upřímně řečeno by se jí podobala ještě víc, kdyby shodila pár kilo - a pochopitelně si také spravila nos. A ty směšné šaty! Bledězelený cvičební úbor... jak nechutné. Pro Wu Čchin-mej bylo oblečení důležité. Spolu s kamarádkami uchváceně sledovala přenosy z módních přehlídek v Pekingu, Hongkongu a Singapuru, na nichž modelky vyhazovaly při chůzi boky hezky do stran. A pak si dívky - bylo jim tehdy třináct či čtrnáct let - uspořádaly vlastní přehlídku, při níž se plahočily po podomácku vyrobeném molu, aby na konci zaběhly za plentu a rychle se převlékly.

Jednou - ještě předtím, než strana tvrdě zakročila proti otcí za to, že si příliš otevíral ústa - s ním celá rodina odjela do Sia-menu jižně od Fu-čou. Sia-men byl nádherným střediskem cestovního ruchu, které přitahovalo mnoho tehajwanských i západních turistů. V jedné trafice, kam si otec odešel koupit cigarety, byla Čchin-mej fascinována regálem s více než třicátkou módních časopisů. A tak zatímco otec vyřizoval nějaké záležitosti opodál a matka vzala Langa do parku, Čchin-mej zůstala v prodejně a všechny časopisy prolistovala. Většina jich pocházela ze Západu, ale mnohé byly vydávány v Pekingu nebo i v jiných městech uvnitř svobodných ekonomických zón podél pobřeží a zachycovaly nejnovější kreace čínských módních návrhářů, které byly stejně módní jako cokoli, co se vyprodukovalo v Miláně nebo v Paříži.

Dívka měla v plánu vystudovat v Pekingu módní návrhářství a také se stát slavnou návrhářkou - pokud možno po roce či dvou letech modelingu.

Její otec jí však všechny plány zhatil.

Wu Čchin-mej padla na postel, popadla chatnou látku laciného cvičebního úboru a zuřivě za ni začala tahat ve snaze ji roztrhat na kusy.

Co teď bude se svým životem dělat? Pracovat v továrně a šít posrané oblečení, jako je tohle. Vydělávat dvěstě jüanů měsíčně a odevzdávat je směšně žalostným rodičům.

Možná právě takto stráví celý zbytek života.

Tohle bude její kariéra v módní branži. Otroctví. Čeká ji...

Wu Čchin-mejiny myšlenky přerušilo ostré zaklepaní na dveře.

Dívka úlekem hekla, rychle se posadila a představila si hadí hlavu ve člunu a s pistolí v ruce. V uších jí znovu zazněly výstřely, když Duch vraždil tonoucí oběti. Odešla do obývacího pokoje a ztlumila zvuk televizoru. Lang zamračeně vzhlédl, ale Wu Čchin-mej si přiložila prst na ústa a naznačila mu, aby byl zticha.

„Pane Wu?“ ozval se ženský hlas. „Jste tam, pane Wu? Mám pro vás vzkaz od pana Changa.“

Chang, vzpomněla si Čchin-mej, to je ten muž, který je zachránil z lodního prostoru a pak je dopravil v záchranném člunu ke břehu.

Čchin-mej ho měla ráda. A také se jí líbil jeho syn - ten s tím západním jménem William. Byl štíhlý a pohledný, snad jen trochu mrzutý. Krásný kluk, ale zároveň riziko: bezpochyby si na něm smlsne nějaká triáda.

„Je to důležité,“ pokračovala žena. „Jestli jste tam, otevřete. Prosím vás. Pan Chang vám vzkazuje, že vám hrozí nebezpečí. Pracovala jsem pro pana Maha. Je mrtvý. A vy jste také v ohrožení. Musíte se přestěhovat na jiné místo. Pomůžu vám nějaké najít. Slyšíte mě?“

Čchin-mej zněl stále v uších zvuk výstřelu. Ten příšerný muž, Duch, po nich střílel. A ještě předtím výbuch v lodi, voda...

Měla by s tou ženou jít? přemýšlela.

„Prosím vás...“ A další zabušení.

Pak si však Čchin-mej vzpomněla na otcův příkaz, aby zůstali doma a nikomu neotevírali dveře. A přestože měla na otce vztek a věděla, v kolika věcech už se v životě zmýlil, nedokázala ho neposlechnout.

Bude mlčky čekat v bytě a nikoho nepustí dovnitř. A až se rodiče vrátí, vyřídí jim Changův vzkaz sama.

Žena už zřejmě odešla - žádné další klepání se neozývalo. Čchin-mej znovu zesílila televizor a uvařila šálek čaje i sobě. Několik minut jen seděla a sledovala oblečení amerických hereček v právě běžícím sitcomu.

A pak zaslechla zachrastění klíče v zámku.

Že by se již otec vrátil? Čchin-mej vyskočila celá nedočkavá touhou dozvědět se, co je přesně s mámou. Je už v pořádku? Nebude muset zůstat v nemocnici? Právě ve chvíli, kdy dorazila ke dveřím a řekla: „Otče...“, se však dveře prudce otevřely, dovnitř vtrhl malý snědý muž, zabouchl za sebou a namířil na ni pistolí.

Čchin-mej vykřikla a pokusila se utéci k Langovi, ale muž se vrhl kupředu, popadl ji kolem pasu a smýkl ji na podlahu.

Nato chytil vzlykajícího Langa za límec, odvedl ho přes pokoj do koupelny a strčil ho dovnitř.
„Zůstaň tady a buď zticha, spratku,“ zavrčel špatnou angličtinou a zabouchl dveře.
Čchin-mej si ovinula ruce kolem prsou a pokusila se muži utéci. Vytřeštila oči na klíč.
„Jak..., kde jste k tomu přišel?!“ Bála se, že hrdlořez již zabil její rodiče a získal klíč od nich.
Muž však nerozuměl její čínštině, a tak Čchin-mej zopakovala otázku anglicky.
„Zavři hubu. Jestli ještě jednou zařveš, zabiju tě.“
Muž - byl snědý a měl arabské rysy, takže dost možná pocházel ze západní Číny - vytáhl z kapsy mobilní telefon a vytýkal číslo.
„Jsem uvnitř. Děti jsou tady.“ Chvilí poslouchal, pokyvoval hlavou a prohlížel si Čchin-mej od hlavy až k patě.
Nakonec se kysele zašklebil. „Já nevím, sedmnáct, osmnáct... Docela pěkná... Tak jo.“
Ukončil hovor.
„Nejdřív,“ řekl anglicky, „nějaké jídlo.“ Popadl vzlykající dívku za vlasy a odvedl ji do kuchyně. „Co tu máš k jídlu?“
Čchin-mej se však v uších donekonečna rozléhala ona tři slova.
Nejdřív nějaké jídlo..., nejdřív nějaké jídlo...
A pak? Wu Čchin-mej se rozplakala.

V newyorském domě Lincolna Rhyma, tmavém a pošmourném kvůli brzkému soumraku zatažené oblohy, ustrnul případ na mrtvém bodě.

Sachsová seděla opodál a klidně usrkávala ten svůj nechutně páchnoucí čaj, který Rhymovi bez zjevné příčiny neskutečně lezl na nervy.

Fred Dellray byl již zpátky - přecházel po pokoji sem a tam, mačkal nezapálenou cigaretu a neměl o nic lepší náladu než všichni ostatní.

„Nebyl jsem šťastnej předtím a nejsem šťastnej teď. Nejsem - šťastnej - pán.“

Dellray narážel na dokument FBI nazvaný „Zásady pro alokaci zdrojů“. Právě tato úřední formalita nyní zdržovala přidělení dalších agentů k případu GHOSTKILL.

„Věřte nebo ne,“ pravil vysoký agent pohrdlivě, „ale oni tomu vážně říkají ‚alokace zdrojů‘. Jo, jo. Prý nám nemohou ‚alokovat další zdroje‘.“ Obrátil oči v sloup a zamumlal: „Pro Kristovy rány.“

Dellray chápal celou záležitost tak, že nikdo na ministerstvu spravedlnosti nepokládá pašování lidí za dostatečně atraktivní problém, a proto mu nehodlá věnovat příliš mnoho času. Faktem bylo, že i přes nařízení, jímž v devadesátých letech přešla pravomoc v těchto otázkách na FBI, neměla federální policie s těmito případy tolik zkušeností jako INS. Dellray se proto snažil pověřeného asistenta zvláštního agenta přesvědčit, aby vzal v úvahu také jednu drobnou okolnost - totiž že zmíněná hadí hlava je zároveň masový vrah. Asistentova reakce však byla opět vlažná. Podle Dellraye spadala přesně do kategorie AK VI.

„Co to znamená?“ zeptal se Rhyme.

„Ať to, kurva, vyřeší jiní!“ vysvětlil s gustem Dellray. „Možná jsem to trochu přibarvil, ale v zásadě to sedí.“

Rovněž tým Spectak se podle agenta na případ vykašlal a raději tvrdnul někde v Quantiku. K dovršení všeho se na vyšetřovatele neusmálo štěstí ani při rozboru důkazů nalezených na všech místech činu.

„No dobrá, a co ta honda, kterou Duch ukradl na pláži?“ vyštěkl Rhyme. „Šoupli jsme ji do databáze. Copak se po ní nikdo neshání? Odeslali jsme přece žádost o naléhavou identifikaci vozidla.“

„Je mi líto, Linku,“ řekl Sellitto, když ověřil informace na ústředí.

„Nic.“

„Je mi líto Linku nic.“

Najít v ruském přístavu loď bylo mnohem snazší než najít lidi na vlastním dvorku.

A pak už přišla zpráva z ohledání místa Mahovy vraždy. Thom přidržel dokument Rhymovi a otáčel za něj stránky.

Zpráva neobsahovala nic, co by naznačovalo, že měl vraždu na svědomí právě Duch.

Žádné důkazy neasociovaly - „asociovat“ byl soudně laboratorní výraz pro „spojovat“ - Ducha s místem činu, balistické zkoušky zde byly zbytečné, neboť vrah Mahovi podřezal hrdlo, a koberec v Mahově kanceláři ani přístupové chodby neobsahovaly žádné použitelné otisky bot. Technici sice sejmuli stovky latentních otisků a odebrali téměř čtyřicet vzorků stopových důkazů, ale bylo zřejmé, že jejich analýza potrvá několik hodin.

Všechny zbývající žádosti o identifikaci otisků prstů, odeslané do databáze AFIS, vyzněly naprázdno - s výjimkou Jenyho Tanga, o jehož totožnosti však již pochopitelně nebylo sporu.

„Dal bych si panáka,“ řekl znechucený Rhyme. „Je koktejlová hodina. Sakra, vždyť už je dávno po ní.“

„Doktorka Weaverová ti před operací alkohol zakázala,“ poznamenal Thom.

„Říkala ‚vystříhat se‘, Thom. Určitě řekla ‚vystříhat se‘. A vystříhat se není totéž co abstinovat.“

„Nebudu se s tebou hádat o slovíčka, Lincolne. Zkrátka žádný chlast.“

„Ta operace je až příští týden. Nalej mi panáka, sakra.“

Ošetřovatel však byl neoblomný. „Tenhle případ tě strašně vysiluje. Stoupl ti krevní tlak a z denního rozpisu je cár papíru.“

„Tak uděláme kompromis,“ navrhl Rhyme. „Malou skleničku.“

„To není kompromis. To by bylo tvoje vítězství a moje porážka. Pít můžeš po operaci,“ dodal Thom a zmizel v kuchyni.

Rhyme zavřel oči a vztekle zatlačil hlavu do vozíku. Na jeden absurdně fantaskní okamžik si představil, že operace skutečně probudí k životu jeho nervy a že bude moci pohybovat celou paží. Nikomu to zatím neřekl - dokonce ani Amélii Sachsové -, ale často se v duchu nechával unášet myšlenkou, že po operaci dokáže opět zvedat předměty (chůze u něj byla stále naprosto vyloučena). A právě nyní si v živých barvách maloval, jak zvedá láhev whisky

Macallan a leje ji přímo z hrdla do hrdla. Jako by téměř cítil svou ruku na chladném kulatém skle.
Na stolku vedle něj cosi cinklo a Rhyme úlekem zamrkal. Od stolku se začala linout kouřová vůně whisky a vznášet se mu kolem hlavy.
Rhyme otevřel oči. Sachsová mu postavila na opěrku vozíku malou skleničku skotské.
„Není zrovna plná,“ zabručel Rhyme.
Sachsová i on však dobře věděli, že tato poznámka ve skutečnosti znamená: děkuji. Amélie Sachsová na něj místo odpovědi mrkla.
Rhyme popadl ústy slámku a zhluboka z ní usrkl. Na patře a v hrdle ucítil pálivé teplo alkoholu.
A další lok.
Rhymovi whisky moc chutnala, ale bohužel se ani ji nepodařilo utlumit pocit naléhavosti a zmaru, který v něm vyvolával pomalý postup vyšetřování. Znovu upřel zrak na tabuli. Jeho pozornost utkvěla na jedné položce.
„Sachsová!“ zvolal. „Sachsová!“
„Co je?“
„Potřebuju jedno telefonní číslo. Rychle.“

Duch si držel u obličeje pistoli Model 51.
Horký kus kovu provoněný olejem a sladkou vazelínou mu dodával pocit jistoty. Ano, toužil po nové zbrani, po něčem větším a spolehlivějším - po uzi nebo berettě, o něž přišel na palubě Draka.
Tato pistole mu však nosila štěstí a Duch ji používal už celá léta.
Věřil, že je to šťastná zbraň, neboť k ní přišel takto: Jednou se nedaleko Tchaj-pej odešel modlit do chrámu. Kdosi však dal policii tip, že je uvnitř, a když scházel ze schodů, zastavili ho dva příslušníci bezpečnostního úřadu.
Jeden z nich se ovšem zdráhal tasit pistoli v buddhistickém chrámu, a tak ji v rozčilení upustil do trávy. Duch ji sebral, zastřelil oba mladé policisty a uprchl.
Od toho dne byla tato pistole jeho talismanem pro štěstí, darem od božského lučištníka Ji.
Od chvíle, kdy Kašgari vešel do bytu a zařídil, aby Wuovi děti nemohly utéci ven, uplynula téměř hodina. Obchody a prodejny v této části Canal Street již měly zavřeno - Duch si byl jist, že ozbrojení agenti bezpečnostních služeb dávno odešli, a také chodníky byly do značné míry vyčistěny. Tak se do toho dejme, pomyslel si Duch a protáhl se. Dlouhé čekání ho již unavovalo a Jusůfa se třetím Turkem očividně také. Stěžovali si na hlad, ale Duch odhadoval, že průmyslové kamery budou instalovány také ve zdejších restauracích a lahůdkářstvích, a on rozhodně neměl v úmyslu nechat sebe nebo některého ze společníků nahrát na videozáznam kvůli něčemu tak přízemnímu, jako je jídlo. Budou muset...
„Koukněte,“ zašeptal a kývl na ulici.
Na konci bloku zahlédl dvě postavy, které právě vystoupily z taxíku a nervózně klopily hlavy k zemi. Wuovi. Duch je bezpečně poznal podle laciných teplákových souprav, které měli na sobě. Zaplatili řidiči a zamířili do lékárny na rohu. Wuova manželka měla ruku buďto v sádře, anebo ovázanou silnou vrstvou obvazu. Wu ji držel kolem pasu a v druhé ruce nesl nákupní tašku.
„Připravte si kukly. A zkontrolujte zbraně.“
Oba Turci poslechli.
O pět minut později vyšli Wuovi z lékárny. Kráčeli po ulici tak rychle, jak jim to jen manželčin stav umožňoval.
Duch se otočil k Hadžípovi. „Ty zůstaneš v autě a necháš puštěný motor. A my dva,“ Duch kývl na Jusůfa, „půjdeme za Wuovými dovnitř. Natlačíme je do bytu a zavřeme za sebou dveře. Místo tlumičů použijeme polštáře. Tu dceru si chci odvézt s sebou. Chvilku si ji necháme.“
Věděl, že Jin-tao mu jeho dočasnou nevěru odpustí.
Wuovi se nyní nacházeli pět metrů od dveří. Se sklopenými hlavami rychle šoupali nohama, jako by si vůbec neuvědomovali přítomnost bohů smrti, kteří poletovali kolem nich.
Duch vytáhl mobilní telefon a zavolal Turkovi v jejich bytě.
„Ano?“ ozval se Kašgari.
„Wuovi se blíží k domu. Kde jsou děti?“
„Kluk je v koupelně. A holka se mnou.“
„Až vejdou do uličky, vyrazíme přímo za nimi.“
Duch ukončil hovor a vypnul telefon, aby se v nejnevhodnějším okamžiku neozvalo rozptylující cvrlikání. Spolu s Jusůfem si pak nasadili na obličej kukly a vystoupili z auta. Třetí Turek se zatím nasoukal za volant blazeru.
Wuovi se blížili ke dveřím.
Duch sešel z obrubníku a vyrazil.
Bázlivý můžeš projevit statečnost...

GHOSTKILL

Easton, Long Island,
Místo činu
Odcizená dodávka,
Čínská čtvrť
Místo vraždy Jerryho Tanga
Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad.
Jeden imigrant zraněn -dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou (pomocník) na palubě; totožnost neznámá.
Pomocníkovo utonulé tělo nalezeno nedaleko místa potopení Draka z Fu-čou.
Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně.
Odcizili církevní dodávku.
Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.
Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.
Odeslána žádost o podrobnější informace o její krvi.
Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj.
Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.
Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.
Jde o typ BMW X5.
- Řidič: Jerry Tang.
Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.
Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.
Nevystopovatelně zabezpečený satelitní telefon. Za účelem používání prolomena Čínská státní síť.
Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice. Čínská automatická pistole Model 51.
Na Duchově vypltní listině figurují údajně vládní úředníci.
Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.
Odeslána žádost o identifikaci vozidla.
Nezjištěny žádné stopy po odcizené hondě.
Z moře vytažena tři těla -dva zastřeleni, jeden utonulý.
Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.
Utonulá osoba identifikována jako Viktor Au, duchův pang-šou.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).
Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži).
Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.
Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.
Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.
Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.
Odeslána žádost o podrobnější test její krve.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Bez záznamu.
Čtyři muži rozkopli dveře, Muifi- li Tanga a poté ho zastřelili.
Nalezeny dvě nábojnice - odpovídají pistoli Model 51. Tang zastřelen dvěma ranami do hlavy.
Projevy vandalizmu na místě činu.
Několik otisků prstů.
Bez záznamu s výjimkou otisků Jerryho Tanga.
Tři komplici měli menší velikost boty než Duch, pravděpodobně jsou drobnější postavy.
Podle stopových důkazů bydlí Duch pravděpodobně v centru města v oblasti Battery Park City.
Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny.
Bližší informace zjišťovány.
24

Wuovi se ocitli přede dveřmi.
Děti byly zavřené v bytě.
Duch a Jusůf - s kuklami na hlavě a pistolemi u boku - vyrazili přes Canal Street. Duch pocítil nával vzrušení, který před vraždou pocíťoval vždy. Ruce se mu lehounce chvěly, ale Duch věděl, že jakmile pozvedne zbraň k výstřelu, ruce se opět uklidní.
Znovu pomyslel na Wuovu dceru. Sedmnáct, osmnáct..., docela pěkná. Určitě ji...
V tu chvíli se ulicí rozlehl hlasitý výstřel a kulka vrazila do automobilu zaparkovaného těsně za Duchem. V autě se rozkvílel alarm.
„Ježíšikristé!“ ozval se odněkud mužský hlas. „Kdo to vystřelil?“
Duch s Jusůfem se zastavili a přikrčili k zemi. Zvedli pistole a začali hledat na ulici útočníka.
„Zatraceně,“ dolehl k nim druhý hlas. „Zastavte palbu!“
A další hlas: „Kdo to, doprdele...“
Rovněž Wuovi se zastavili a přikrčili se na chodníku.
Duch otáčel hlavu sem a tam. Popadl Jusůfa za rameno.
A pak se ozval ještě další hlas, který tentokrát vycházel z megafonu.
„Kwan Angu! Stůjte! Hovoří k vám zástupce Imigračního úřadu Spojených států amerických!“
Následoval druhý výstřel - zřejmě od muže, který je právě oslovil - a boční okénko automobilu parkujícího nedaleko od nich se rozprsklo ve skleněném mračnu.

Duchovi se šokem roztřásl srdce. Ustoupil dozadu, napřimil pistoli pro štěstí a začal hledat terč. INS je tady? Jak to?

„Je to past,“ utrousil směrem k Jusúfovi. „Zpátky do auta!“

Celou Canal Street nyní ovládl chaos. Ozývaly se další výkřiky, kolemjdoucí a prodáváci se vrhali k zemi. Na konci bloku se otevřely dveře dvou bílých dodávek a vyskákali z nich muži a ženy v černých uniformách.

A co znamená tohle? Také Wuovi náhle vytasili zbraně! Manžel zničehonic vytáhl z plastové nákupní tašky automatickou pistoli a také manželka vytasila zbraň ukrytou v kapse teplákové soupravy...

V tu chvíli si Duch uvědomil, že to vůbec nejsou Wuovi. Byly to návnady - policisté nebo agenti čínského původu oblečení do šatů Wuových. Policie nějakým záhadným způsobem oba manžele vypátrala a poslala sem místo nich tyto lidi, aby vylákali Ducha z úkrytu.

„Odhoďte zbraně!“ zaječel muž převlečený za Wua.

Duch nahodile vypálil pět nebo šest ran, aby přinutil kolemjdoucí zůstat u země a udržel v nich paniku. Přitom prostřelil okno jednoho klenotnictví, takže se k všeobecné vřavě a silícímu chaosu na ulici přidala ještě siréna.

Turek, který zůstal v autě, otevřel dveře a začal pálit na bílé dodávky. Policisté se však dovedně kryli a postupně se rozestavili po celé vzdálenější straně Canal Street.

Duch se přikrčil vedle terénního automobilu. Opodál se rozléhaly hlasy: „Kdo to střelil...? Zálohy nejsou na pozici... Co se tu stalo, sakra...? Pozor na kolemjdoucí, prokristápána!“

Zpanikařený řidič v automobilu před bytem Wuových vyrazil kupředu, aby unikl z palebné linie. Duch vystřelil dvě rány do předního sedadla. Čelní sklo se roztříštilo, auto dostalo smyk a se strašlivým třeskem narazilo do řady zaparkovaných vozidel.

„Kwan Angu,“ ozval se elektronický hlas z megafonu nebo palubního reproduktoru - tentokrát to byl jiný hlas. „Hovoří k vám zástupce FBI. Odhoďte...“

Duch však agenta umlčel dvěma ranami vypálenými jeho směrem a rychle naskočil do blazeru. Ujgurové si nasedli dozadu.

„Kašgari! Je uvnitř!“ vykřikl Jusúf a ukázal k bytu Wuových, kde čekal třetí Turek.

„Buď to je mrtvý, anebo dopadený,“ odsekl Duch. „Rozumíte? Nečekáme na něj.“

Jusúf přikývl. Duch otočil klíčkem a nastartoval motor, ale v tu chvíli si všiml, že před řadu automobilů vystoupil jeden policista a začal divoce mávat na kolemjdoucí, aby ustoupili a kryli se. Vzápětí zvedl pistoli a namířil na jejich auto.

„K zemi!“ vykřikl Duch, když policista opakovaně vypálil.

Všichni tři muži se vrhli na podlahu a čekali, že se každou chvíli roztříští čelní sklo.

Místo toho však zaslechli několik hlasitých zazvonění, když kulky zasáhly přední masku. Mohlo jich být osm nebo devět. Po chvíli se ozvalo pronikavé řinčení, neboť lopatky větráku se vychýlily ze správné polohy a začaly narážet do ostatních částí motoru. Motor zaskučel a z prodávavěleho chladiče začala stoupat pára. Nakonec auto utichlo.

„Ven!“ poručil Duch, vyskočil z auta a vypálil několik ran na policistu, aby ho zahnal do úkrytu za řadou aut.

Trojice mužů se přikrčila k chodníku. Chvíli se nedělo nic. Policisté i agenti přerušili střelbu, neboť pravděpodobně čekali na příjezd posil - další policejní vozy s vyjícími houkačkami se již řítily po Canal Street směrem k nim.

„Odhoďte zbraně a vstaňte,“ ozval se znovu v reproduktoru praskavý hlas. „Kwane, odhoďte zbraně!“

„Vzdáme se?“ zeptal se Hadžip s očima vytřeštěnými strachem.

Duch si ho nevyšiml, otřel si zpocenou ruku do kalhot a zastrčil do pistole Model 51 další zásobník.

Ohlédl se a vykřikl: „Tudy!“

Vstal a několikrát vystřelil na policisty, kteří právě vbíhali na rybí trh za nimi. Hrstka zákazníků a prodáváčů se krčila za koši s rybami a úhoří, za stojany s jídlem a mrazičímí boxy. Duch s oběma Turky vběhli do zadní uličky, kde spatřili starého muže stojícího za dodávkou. Když muž uviděl pistole a kukly, padl na kolena, zvedl ruce a začal úpět:

„Neubližujte mi! Prosím vás! Mám rodinu...“ Jeho hlas se utopil ve vzlykotu.

„Dovnitř!“ křikl Duch na Turky a společně nasedli do dodávky.

Duch se ohlédl a spatřil několik policistů, kteří se opatrně blížili k uličce. Otočil se a vypálil jejich směrem sérii ran.

Policisté se rozprchli do krytů.

Duch se otočil zpátky a ztuhl. Zdánlivě bezmocný stařec držel v ruce dlouhý porcovací nůž a řítil se na něj. Když viděl, že ho Duch zaregistroval, zastavil se a zamžoural hrůzou. Duch namířil pistoli na jeho čelo poseté stařeckými skvrnami. Nůž dopadl na vlhké kočičí hlavy u jeho nohou. Duch zavřel oči.

O pět minut později dorazila na místo Amélie Sachsová. Popadla pistoli a vyrazila k Wuovu bytu.

„Co se stalo?“ zeptala se policisty, který se ukrýval za rozstříleným autem. „Co se tu stalo, sakra?“

Mladý policista však byl těžce otřesen a pouze na ni strnule civěl, Sachsová vyběhla dále po ulici. Po chvíli narazila na Freda Dellraye, který se skláněl nad policistou s prostřeleným ramenem a přikládala mu na ránu improvizovaný obvaz.

Zanedlouho dorazili na místo zdravotníci a raněného se ujali.

Dellray soptil vzteky. „Je to špatné, Amélie. Byli jsme centimetr od něj. Pět centimetrů.“

„Kde je?“ zeptala se Sachsová a zastrčila pistoli do pouzdra.

„Ukradl dodávku na tom rybím trhu támhle přes cestu. Všecko, co má ve městě odznak, teď po něm pátrá.“

Sachsová zděšeně zavřela oči. Veškeré Rhymovy geniální dedukce a nadlidská snaha zorganizovat včas zásahový tým, to vše teď vyšlo úplně nazmar.

Lincoln Rhyme, sklíčený z absolutního nedostatku vodítek, si na důkazní tabuli povšiml zmínky o krvi poraněné imigrantky. Číslo, které mu Sachsová měla obstarat, patřilo úřadu soudního patologa.

Rhyme si totiž uvědomil, že se tamní laboratoř dosud neozvala s výsledky testů, a tak popohnal patologa, aby analýzu urychleně dokončil.

Soudní lékař objevil několik užitečných věcí: přítomnost kostní dřevě v krvi, která naznačovala těžkou zlomeninu; sepsi, jež prozrazovala hlubokou tržnou ránu nebo odřeninu, a přítomnost bakterie *Coxiella burnetii* zodpovědné za takzvanou horečku Q. Tato choroba byla zoonotického původu, což znamenalo, že se přenáší ze zvířat na člověka. Bakterie se přitom často vyskytovala na místech, kde byla po dlouhou dobu držena zvířata - například v přístavních kotcích nebo v uzavřených lodních prostorech.

To vše znamenalo, že imigrantka je velice nemocná.

Rhyme se však nemohl ubránit dojmu, že by jim tato informace mohla být něčím užitečná.

„Povězte mi něco o té horečce Q,“ požádal soudního patologa.

Dozvěděl se, že přestože choroba není nakažlivá ani smrtelná, její příznaky mohou být velice vážné. Bolesti hlavy, zimnice, horečka a možná i selhání jater.

„Je vzácná?“ dotázal se Rhyme.

„Velice, alespoň ve zdejších končinách.“

„Výborně,“ prohlásil Rhyme, jemuž nové zprávy očividně zlepšily náladu. Sellitto s Tengem promptně sestavili tým vyšetřovatelů s „Velkého baráku“ - policejního ústředí v centru New Yorku -, jakož i z pátého okrsku a vyšetřovatelé pak začali obvolávat všechny nemocnice a lékařské pohotovosti v čínských čtvrtích na Manhattanu, ve Flushingu a v Queensu a zjišťovat, jestli zde v posledních hodinách nepřijímali Čiňanku s horečkou Q a nepěkně zlomenou a zanícenou rukou.

Po pouhých deseti minutách jim zavolal policista, který obtelefonovával nemocnice v centru města. Ukázalo se, že jakýsi Čiňan krátce předtím přivedl svou ženu na pohotovostní oddělení kliniky v Čínské čtvrti. Žena jménem Wu Jung-Pching dokonale odpovídala dotazovanému profilu - trpěla horečkou Q v pokročilém stadiu a měla četné zlomeniny.

Lékaři se rozhodli si ji v nemocnici ponechat a její manžel tam byl dosud s ní.

Policisté z pátého okrsku spolu se Sachsovou a Tengem uháněli co nejrychleji do nemocnice, aby oba manžele vyslechli. Wuovými sice zatčení silně otřásl, ale přesto sdělili policii, kde bydlí a že jejich děti jsou stále v bytě.

Prakticky ve stejném okamžiku zavolal Sachsově Rhyme a oznámil jí, že právě obdržel výsledky hledání otisků prstů sejmутých na místě vraždy Jimmyho Maha. Podle databáze AFIS se některé otisky shodovaly s otisky nalezenými na předchozích místech činu souvisejících s případem GHOSTKILL: vraždu skutečně spáchal Duch.

Když Wu policistům vysvětlil, že jim newyorský byt obstaral Mahův realitní makléř, uvědomili si Rhyme se Sachsovou, že Duch zná adresu Wuových a dost možná je právě v těchto chvílích na cestě do jejich bytu, aby celou rodinu povraždil.

A jelikož špičkový federální tým Spectak doposud nebyl k dispozici, aby jim s případem pomohl, sestavili Dellray, Sellitto a Peabody společnou zásahovou jednotku a vybrali v policejním sboru pátého okrsku dva policisty čínského původu, kteří se měli vydávat za Wuovy.

Kvůli jedinému předčasnému výstřelu však přišlo celé toto úsilí vniveč.

„Víte něco bližšího o té dodávce v rybárně?“ osopil se Dellray na dalšího agenta. „Jak to, že ji nikdo neviděl? Vždyť měla na boku načmáraný nápis, takovýma velkýma ošklivýma písmenama!“

Agent se s někým spojil vysílačkou a za okamžik řekl: „Nic, pane. Žádné hlášení o tom, že by byla na cestě nebo někde stála opuštěná.“

Dellray si pohrával s uzlem fialovo-černé kravaty, který sotva vykukoval z neprůstřelné vesty. „Tady - něco - nehraje.“

„Co tím myslíš, Frede?“ zeptala se Sachsová.

Agent však neodpověděl. Opět se zadíval na rybí trh a vyrazil k němu. Sachsová ho následovala. Vedle velkého mrazicího boxu v přední části tržiště postávali tři Čiňané - Sachsová předpokládala, že jsou to prodáváci - a dva příslušníci newyorské policie je právě vyslýchali.

Dellray si prodáváče postupně změřil pohledem a pak zabodl oči do starého muže, který okamžitě sklopil hlavu k hromadě růžovošedých platýzů, již se povalovali na ledové podestýlce.

Dellray ukázal na starce prstem. „To on vám řekl, že Duch ukradl tu dodávku, že jo?“

„Přesně tak, agente Dellrayi,“ přitakal jeden z policistů.

„No jo, jenže to si setsakra vymejšlí!“

Dellray se Sachsovou vyrazili do zadní části tržiště a vběhli do uličky za ním. Deset metrů od nich se za velkou popelnici ukrývala ztracená dodávka.

Dellray se vrátil na tržiště a spustil na starého muže: „Poslyš, kosto, teď mi hezky vyklopíš, co se stalo, a nebudeš mě tahat za prdel. Je to jasný?“

„On mě zabít,“ řekl muž a rozeštkal se. „Nutili mě říct, že dodávku ukradli, tři muži. Měli mi pistoli u hlavy. Odjeli uličkou, schovali dodávku, vystoupili, utekli. Nevím, kam šli.“

Dellray se Sachsovou se vrátili k improvizovanému velitelskému stanovišti.

„Těžko ho můžem vinit. Ale stejně..., je to všechno na hovno a půl.“

„Takže,“ spekulovala Sachsová, „utekli boční ulicí a unesli nějaké auto.“

„Nejspíš. A zabili řidiče.“

O chvíli později se jim skutečně ozval jeden z policistů a oznámil jim, že dostal hlášení o únosu auta. Tři ozbrojení muži v kuklách přiběhli k lexusu stojícímu u semaforu, vyhnali řidiče a spolujezdce, naskákali dovnitř a odjeli. Na rozdíl od Dellrayovy předpovědi však řidič i spolujezdec vyvázli bez zranění.

„Proč je nezabil?“ přemýšlel Dellray.

„Nejspíš nechtěl střílet,“ nadhodila Sachsová. „Upoutalo by to pozornost,“ řekla a trpce dodala: „Prostě by to bylo nepohodlné.“

Na místo přestřelky se sjížděla další policejní a záchranná vozidla.

„Kdo to byl?“ zeptala se Sachsová Dellraye. „Kdo vypálil tu ránu, která ho vyplašila?“

„Ještě nevím. Ale to si piš, že si na něj vezmu pořádnou lupu.“

Agent FBI však nakonec nemusel pátrat příliš zevrubně. Vzápětí k němu totiž přistoupili dva uniformovaní policisté a začali s ním o čemsi debatovat. Agentova tvář se zmačkala zachmuřením. Nakonec zvedl hlavu a zamířil přímo k viníkovi.

Byl jím Alan Coe.

„Co se tu, do masité prdele, stalo?“ vyštěkl Dellray.

Zrzavý agent omluvně, ale zároveň vzdorovitě opětoval jeho pohled. „Musel jsem střílet. Duch se chystal zastřelit naše návnady, copak jste to neviděl?“

„Ne, neviděl. Držel pistoli u boku.“

„Z mého úhlu to vypadalo jinak.“

„Seru ti na tvůj úhel,“ ulevil si Dellray. „Držel - ji - u boku.“

„Z toho vašeho poučování už se mi dělá špatně, Dellrayi. Prostě to byla otázka úsudku, ksakru. Kdyby byli všichni vaši lidé na pozici, mohli jsme ho dopadnout i tak.“

„Plán zněl, že ho čapnem na chodníku, kde nebudou nic netušící kolemjdoucí, a ne uprostřed rušné ulice.“ Dellray zavrtěl hlavou. „Stačilo třicet křaťoučkových vteřinek a sbalili jsme ho jako vánoční dáreček.“ Vysoký agent se odmlčel a pak kývl na velkou pistoli glock 0.45 u Coeova pasu. „A i kdyby se opravdu chystal někoho odprásknout, jak jsi ho, do prdele práce, mohl s takovou bouchačkou netrefit na pitomých patnáct metrů? Vždyť bych ho trefil i já, a to ze své posraný picačky nestřelím častěji než jedenkrát ročně. Kurva.“

Coeova vzdorovitost se kamsi vytratila. „Myslel jsem si, že dělám za daných okolností správnou věc,“ řekl kajicně.

„Chtěl jsem zachránit lidské životy.“

Dellray si vytáhl zpoza ucha nevykouřenou cigaretu a chvíli se zdálo, že si ji zapálí.

„Tudle už přestává všechno. Odtěďka bude mít INS jenom poradní roli. Ne výkonnou, a už vůbec ne zásahovou.“

„To nemůžete udělat,“ řekl Coe se zlověstným výrazem v očích.

„Podle nařízení prezidenta můžu, hochu. Okamžitě jedu do centra a zařídím to.“ Dellray se otočil a nasupeně zmizel, zatímco Coe zabručel cosi, čemu Sachsová nerozuměla.

Sledovala, jak Dellray nasedá do auta, bouchá za sebou dveřmi a vyráží pryč. Otočila se ke Coeovi.

„Už se někdo ujal těch dětí?“

„Děti?“ zeptal se nepřítomně agent. „Myslíte Wuových? Já nevím.“

Manželé Wuovi téměř posedle naléhali, aby policie co nejrychleji přivezla děti za nimi do nemocnice.

„Informoval jsem o nich ústředí,“ řekl Coe přezíravě a Sachsová si vyložila, že tím myslí INS. „Předpokládám, že už poslali někoho, kdo nad nimi převezme péči. Taková je předepsaná procedura.“

„Jenže já nemám na mysli procedury,“ odsekla Sachsová. „V tom bytě jsou úplně o samotě dvě děti, které právě slyšely za dveřmi přestřelku. Nenapadlo vás, že by mohly být trochu vystrašené?“

Coe měl za jeden den výtek až nad hlavu. Otočil se, beze slova zamířil k autu a vytáhl přítomný mobilní telefon. Nasedl a s telefonem přilepeným k uchu rozlíceně odjel.

Sachsová zavolala Rhymovi a sdělila mu špatné zprávy.

„A co se stalo?“ zeptal se Rhyme a byl ještě vzteklejší než Dellray.

„Jeden z našich lidí vystřelil dřív, než jsme se rozestavili na pozice. Ulice nebyla neprodyšně uzavřená a Duch se prostřílel ven... Rhyme, tu ránu vypálil Alan.“

„Alan.“

„Dellray chce zašlapat INS ještě více do země.“

„To se Peabodymu nebude líbit.“

„Jenže Fred momentálně nemá náladu přemýšlet, co se lidem líbí nebo ne.“

„No dobře,“ řekl Rhyme. „Potřebujeme někoho, kdo by převzal velení. V tomhle případu zatím jen tápeme ve tmě. A to se mi nelíbí.“

Rhyme se odmlčel. „Nějaké ztráty?“

„Pár zraněných mezi policisty i civilisty. Nic vážného.“ Sachsová si všimla Eddieho Tenga. „Musím se postarat o Wuovy děti, Rhyme. Zavolám ti, až ohledám místo činu.“

Ukončila hovor a řekla Tengovi: „Potřebovala bych, abys mi pomohl s tlumočením, Eddie. Myslím Wuovým dětem.“ „Jasně.“

Sachsová ještě ukázala na kulkami poseté auto a řekla jinému policistovi: „Uzavřete to tu. Za minutku to ohledám.“ Policista přikývl.

Teng se Sachsovou vyrazili k bytu. „Nechci, aby ty děti jely na INS samy, Eddie,“ řekla Sachsová. „Můžeš je odsud propašovat a odvézt k rodičům na kliniku?“

„Jistě.“

Sešli po schodech, které vedly ke sklepnímu bytu Wuových.

Přístupovou cestu lemovaly odpadky a Sachsová věděla, že byt bude tmavý, pravděpodobně zamořený šváby a bezpochyby páchnoucí.

Pomyslela si, jak je to strašné: Wuovi riskovali smrt a vězení a přetrpěli fyzická muka příšerné plavby přes oceán jen proto, aby mohli toto zavšivené místo nazývat svým domovem.

„Jaké je to číslo?“ zeptal se Teng a vyrazil před Sachsovou.

„Jedna B,“ odpovíděla Amélie.

Teng zamířil k příslušným dveřím.

V tom okamžiku si Sachsová všimla, že v zámku dveří do bytu Wuových je zastrčen klíč.

Klíč? divila se v duchu.

Teng se natáhl po klíče.

„Ne!“ vykřikla Sachsová a vytasila pistoli. „Počkej!“

Bylo však pozdě. Teng již zatlačil do dveří a otevřel je - a vzápětí uskočil před drobným snědým mužem, jenž před sebou držel jako štít vzlykající dospívající dívku a tiskl ji ke krku pistoli.

25

„Tching, tching!“ zaječel Eddie Teng v panice.

A zvedl ruce nad zašpičatělý účes.

Nikdo se ani nepohnul. Sachsová během zlomku vteřiny uslyšela celou kaskádu zvuků: dívčino fňukání, hluboké syčení dopravního ruchu na ulici, troubení klaksonů. Zabíjákovy zoufalé rozkazy v jazyce, jemuž nerozuměla. A tlukot vlastního srdce.

Natočila se bokem, aby představovala menší terč, a srovnala mířidla glocku přesně na zabíjákovu hlavu. Ať je situace sebeobtěžnější, znělo základní pravidlo, nikdy neobětuj sám sebe. Nikdy se při obléhání nezbujuj vlastní zbraně, nikdy ji neodvracej stranou a nikdy nedopuť, aby pachatel namířil na kteroukoliv část tvého těla. Musíš ho přesvědčit, že ho rukojmí v žádném případě nezachrání.

Muž velice pomalu vyrazil kupředu. Naznačil gestem, aby protivníci ustoupili, a stále cosi mumlal nesrozumitelným jazykem.

Sachsová ani mladý detektiv se ani nepohnuli.

„Máš neprůstřednou vestu, Teng?“ zašeptala Sachsová.

„Jo,“ ozvala se rozechvělá odpověď.

Také Amélie měla na těle vestu typu American Body Armor s výztuhou Super Shok v oblasti srdce, ale na tuto vzdálenost mohl výstřel způsobit člověku vážná zranění na nechráněných částech těla.

Pouhé škrtnutí kulky o stehenní tepnu mohlo znamenat mnohem rychlejší smrt než některé průstřely hrudníku.

„Ustup trochu,“ zašeptala. „Potřebuju víc světla, abych mohla střílet.“

„Ty budeš střílet?“ zeptal se Teng nejistě.

„Prostě ustup.“

Sachsová udělala útok vzad. A poté další. Mladý policista, jemuž se mezi trny originálního účesu leskly krůpěje potu, se ani nepohnul.

Sachsová se zastavila. Teng cosi tiše odříkával, možná modlitbu.

„Eddie, slyšíš mě?“ zašeptala Sachsová a po chvíli ticha dodala: „Zatraceně, Eddie!“

Teng zavrtěl hlavou. „Promiň. Jasně.“

„Pojď pomalu sem,“ řekla Sachsová a upřela pohled na muže svírajícího mladou Číňanku.

„Odhodte zbraň,“ zašeptala pomalu sladkým hlasem. „Ať nikdo nepříjde k úrazu. Mluvíte anglicky?“

Znovu o krok ustoupila. Zabíják ji následoval.

„Anglicky?“ zkusila to znovu.

Nic.

„Eddie, řekni mu, že něco vymyslíme.“

„Jenže on není Chán,“ prohlásil Teng. „Nemluví čínsky.“

„Aspoň to zkus.“

Z Tengových úst se vylinula směsice zvuků. Úsečná slova zněla dost znepokojivě.

Muž neodpověděl.

Oba policisté se stáhli až k přední části uličky. Zatím si jich nevšiml jediný policista či agent. Kde jsou, kčertu, všichni naši lidé? pomyslela si vztekle Sachsová.

Útočník a vyděšená dívka s pistolí přitisknutou na krk vyrazili kupředu a rovněž vystoupili ven.

„Ty,“ vyštěkl náhle zabíják neučesanou angličtinou směrem k Sachsově, „na zem. Oba na zem.“

„Ne,“ řekla Sachsová. „My si neleháme. Žádám vás, abyste odložil zbraň. Odtud nemůžete uniknout. Jsou tady stovky policistů. Rozumíte?“

Během řeči upravila mířidla. Cíl - zabíjákův obličej - nyní viděla v poněkud lepším světle, ale stále to byl až příliš úzký terč. Snad pouhé dva centimetry napravo od něj se navíc pohyboval třesoucí se dívčín spánek. Kromě toho byl útočník velmi drobné postavy, a rána na tělo tudíž nepřicházela v úvahu.

Muž se ohlédl do tmavé uličky.

„Bude střílet a pak se pokusí utéct,“ řekl Teng rozklepaným hlasem.

„Poslyšte,“ oslovila Sachsová zabíjáka klidně. „Nechceme vám ublížit. Chceme jen...“

„Ne!“ Muž zaryl pistoli hlouběji do dívčina krku.

Dívka zaječela.

Eddie Teng hmátl po zbrani.

„Eddie, ne!“ vykřikla Sachsová.

„Pu!“ zařval útočník, prudce napřáhl pistoli a vystřelil do Tengova hrudníku.

Detektiv při nárazu kulky silně zachroptěl, skácel se dozadu a srazil přitom Sachsovou k zemi. Otočil se na břicho a začal zvracet nebo vykašlávat krev - Sachsová to nedokázala posoudit. Na tak malou vzdálenost mohla kulka klidně proniknout i přes neprůstřednou vestu. Užaslá Sachsová se vyškábala na kolena, ale zabíják na ni namířil dříve, než

stačila zvednout zbraň.

V posledním okamžiku se však zarazil, neboť se za ním ozval podivný ruch. Otočil se a spatřil totéž, co v přítomné uličky viděla i Sachsová: jakási drobná postava se řítí jejich směrem a drží cosi v ruce.

Hrdlořez uvolnil dívku, otočil se a zvedl pistoli. Než však stačil vystřelit, udeřila ho běžící postava z boku do hlavy předmětem, který držela v ruce - obyčejnou cihlou.

„Chung-se!“ zavolal Sonny Li na Sachsovou, upustil cihlu a odtáhl mladou Čiňanku od omráčeného zabijáka.

Střhl ji k zemi a obrátil se zpět ke snědému útočníkovi, který se držel za krvavou ránu na hlavě.

Přesto se zabiják náhle dokázal vztyčit a namířil pistoli na čínského detektiva, který překvapeně odklopýtal k protější zdi.

Tři rychlé výstřely z pistole Amélie Sachsové však útočníka srazily na kočičí hlavy jako hadrovou panenku. Muž se zhroutil a zůstal bezvládně ležet.

„Soudci pekla,“ hlesl Sonny Li a vytřeštil oči na mrtvé tělo.

Učinil krok vpřed, zkontroloval zabijákovi tep a sebral mu z bezvládné ruky pistoli.

„Mrtvý, Chung-se,“ zavolal na Sachsovou.

Obrátil se k mladé Čiňance a pomohl jí vstát. Vzlykající dívka se rozběhla přes uličku kolem Sachsové a vrhla se do náručí čínského policisty z pátého okrsku, který ji začal utěšovat jí dobře známým jazykem.

K Tengovi přiběhli zdravotníci a zkontrolovali jeho stav. Neprůstředlná vesta sice kulku zastavila, ale její náraz mohl detektivovi zlomit žebro či dvě.

„Omlouvám se,“ zasípal Teng k Sachsové. „Jenom jsem reagoval.“

„To byla tvoje první přestřelka?“

Teng přikývl.

Sachsová se usmála. „No, tak vítěj v klubu.“

Jeden ošetřovatel pomohl detektivovi vstát a společně vyrazili k sanitce na důkladnější prohlídku.

Sachsová a dva taktičtí agenti poté zajistili byt, v jehož koupelně našli vyděšeného osmiletého chlapce. Zdravotníci následně požádali jednoho z policistů čínského původu o tlumočení, vyšetřili obě děti a zjistili, že Duchův komplic žádné z nich nezneužil ani jim neublížil, Sachsová se ohlédla do uličky, kde právě další zdravotník postával spolu se dvěma uniformovanými policisty nad mrtvolou zabijáka.

„Musím to tělo ohledat,“ připomněla jim. „Nechci, abyste s ním manipulovali víc, než je nezbytně nutné.“

„Jistě, policistko,“ ozvala se odpověď.

Sonny Li si opodál proplácával kapsy, až konečně našel vytoužený balíček cigaret. Sachsovou by nijak nepřekvapilo, kdyby v případě, že by žádné nenašel, prošacoval kapsy i mrtvole před sebou.

Amélie Sachsová si oblékla tykovou ohledávací kombinézu, zvedla hlavu a všimla si, že se k ní blíží Sonny Li.

Viděla jeho bodrý úšklebek a musela se rozesmát.

„Jak?“ zeptala se.

„Co jak?“

„Jak jste, propána, zjistil, že Wuovi bydlí zrovna tady?“

„Já se vás ptám totéž.“

„Nejdřív to povězte vy mně.“ Sachsová vycítila, že čínský detektiv má chuť se chvástat - a s radostí mu to dopřála. „No dobře.“ Li dokouřil cigaretu a zapálil si další. „Tak pracuji v Číně. Chodím na místa, mluvím s lidmi. Dneska jsem šel do hracích heren, do tří. Prohrál jsem peníze, vyhrál jsem peníze, pil. A mluvil a mluvil. Nakonec jsem potkal muže u stolu na poker, tesaře. Futience. A on mi řekl o muži, který přišel dřív a nikdo ho neznal. Stěžoval si každému na ženy, na to, co všechno musí udělat pro rodinu, protože jeho žena je nemocná a zlomila ruku. Chlubil se, že vydělá moc peněz. A potom řekl, že byl ráno na Draku a zachránil každého, když se to potopilo. Musel to být Wu. Disharmonie jater a sleziny, povídám. Řekl, že bydlí blízko. A tak jsem se ptal a našel tento blok. Mnoho hadích hlav dává lidi sem, kteří právě přijedou. Chodil jsem kolem, rozhlížel a ptal lidí, jestli někdo neví něco a neviděl rodinu - jako Wuovy - se zde dnes nastěhovat. Kontroloval jsem budovu a prohlížel zadní okna a uviděl chlapa s pistolí. Hej, dívala jste se nejdřív do zadních oken, Chung-se?“

„Ne, nedívala.“

„Možná byste to měla dělat. Je to dobré pravidlo. Pokaždé se dívejte první do zadních oken.“

„To jsem měla, Sonny.“ Sachsová kývla směrem k mrtvému tělu.

„Špatné, že není živý,“ prohlásil Li otráveně. „Mohl být užitečným.“

„Vy ve skutečnosti nemučíte lidi, abyste jim rozvázali jazyk, že ne?“ vyzvíдалa Sachsová.

Čínský policista se však jen záhadně usmál.

„Chung-se,“ zeptal se, „a jak jste našli Wuovy vy?“

Sachsová mu vysvětlila, že rodinu vypátrali díky zranění Wuovy manželky.

Li přikývl. Rhymový dedukce na něj očividně udělaly dojem.

„Ale co se stalo s Duchem?“

Sachsová mu popsala předčasný výstřel a následný útěk hadí hlavy.

„Cože?“

„Přesně tak,“ přitakala.

„Do prdele... Ten chlap mi nelíbí, povídám. Když byl v Číně na schůzi ve Fu-čou, mnoho jsme mu nevěřili. Vešel do místnosti a nelíbil nám, nikomu tam. Mluvil, jako by my byli děti, a chtěl dělat na případu proti Duchovi sám. Povídal špatně o imigrantech. A mizel v dobách, když jsme ho potřebovali.“ Li si prohlédl tykovou kombinézu a zamračil se.

„Proč nosíte ten oblek, Chung-se?“

„Abych nekontaminovala místo činu.“

„Špatná barva. Neměla byste nosit v bílém. V mé zemi barva smrti, barva pohřbů. Vyhodte to, povídám. Mějte červený oblek. Červená je v Číně barva štěstí. Modrá taky ne. Mějte červený oblek.“

„V bílém představuji viditelný cíl,“ souhlasila Sachsová.

„To není dobré,“ pokračoval Li. „Špatné city.“ A pak si detektiv vybavil slovo, které ho před pár hodinami naučil Teng.

„Špatné znamení, povídám.“

„Já nejsem pověřivá,“ řekla Sachsová.

„Já jsem,“ opáčil Li. „Spousta lidí v Číně je. Pořád říkají modlitby, obětují, sekají démonům ocas...“

„Co sekají?“ skočila mu do řeči Sachsová.

„Říká se tomu sekání démonům ocas. Víte, démoni vás pořád pronásledují, takže když přecházíte silnici, rychle uběhněte před autem. To odseká démonu ocas a vezme mu to moc.“

„A nesrazí se někdy lidé s tím autem?“

„Někdy.“

„Copak to není důkaz, že to nezabírá?“

„Ne, jenom víte, že někdy odseknete ocas vy mu, a někdy démon dostane vás.“

Sekání ocasů démonům...

Sachsová přiměla detektiva ke slibu, že se bude držet stranou místa činu - alespoň do chvíle, než bude hotova -, a poté ohledala zabíjakovu mrtvolu, prošla v bytě rošt a nakonec ohledala Duchův kulkami posetý chevrolet. Uložila a označila veškeré důkazy a konečně se vysoukala ze skafandru.

Spolu se Sonnym Li se poté vrátili na kliniku. Wuova rodina byla již opět pohromadě v nemocničním pokoji střeženém dvěma uniformovanými policisty a agentkou INS s kamenným obličejem.

Sachsová požádala agentku a Sonnyho Li o tlumočení a vyzvěděla od Wuových co nejvíce informací. A přestože šlachovitý a zatrpklý Wu Čchi-čchen netušil vůbec nic o Duchově pobytu ve městě, poskytl ji alespoň základní informace o Changových - včetně jména jejich malé holčičky Pcho-ji, což prý znamená Drahocenné dítě.

Nádherné jméno, pomyslela si Sachsová.

Otočila se k agentce INS. „Teď půjdou do zadržovací vazby?“

„Přesně tak. Zůstanou tam až do slyšení.“

„A nevidilo by vám, kdybychom je umístili do některého z našich střežených domů?“

Newyorská policie disponovala několika nenápadnými a důkladně střeženými domy uprostřed města, které se využívaly pro ochranu svědků. Zadržovací střediska INS pro nezákonné přistěhovalce byla naopak proslulá nedbalou ostrahou. Kromě toho mohl Duch očekávat, že Wuovi budou umístěni do některého z objektů INS, a vzhledem ke svým kuan-si mohl uplatit kteréhokoliv člena ostrahy, aby vpustil jeho samotného, případně jeho pang-šou dovnitř za účelem vyvraždění Wuovy rodiny.

„Nám to nevadí.“

Sachsová věděla, že střežený dům v Murray Hill je momentálně volný. Sdělila agentce adresu a jméno důstojníka newyorské policie, který měl provoz těchto domů na starosti.

Agentka poté pohlédla na Wua a jako špatně naložená školačka prohlásila: „Proč vlastně vy Číňané nezůstanete doma? Vyřešte si svoje problémy tam. Vždyť vám málem zabili manželku a děti.“

Wuova angličtina nebyla dobrá, ale podle všeho agentce porozuměl. Vstal od manželčiny postele a začal rozmáchle gestikulovat.

„Není naše vina!“ vykřikl a naklonil se k zahořklé agentce. „Přijet sem není naše vina!“

„Není to vaše vina?“ zeptala se pobavená agentka INS. „A koho za to tedy chcete vinit?“

„Vaši zemi!“

„Jak to myslíte?“

„Vy nevidíte? Rozhlédněte se kolem! Vy jenom peníze a bohatství, jenom reklama, počítače, jenom Nike a Levis, auta, lak na vlasy... Vy jenom Leonardo DiCaprio, jenom nádherné ženy. Vy jenom prášky na všechno, vy makeup, vy televize! Povídate celému světu, že tady máte všechno! Mej-kuo je jen peníze, jen svoboda, jen bezpečí. Povídate nám všem, jak dobrý je tady. Berete naše peníze, ale povíte nám mej-jou, běžte pryč! Povídate nám, že naše lidská práva strašné, ale když chceme přijet sem, řeknete mej-jou!“

Wu ještě na chvíli přešel do čínštiny a pak se konečně uklidnil. Změřil si agentku od hlavy k patě a kývl na její světlé vlasy.

„Jací vaši předci? Italové, Angličanové, Němcové? Oni byli v této zemi první? Ha, povězte mi.“ Chvilí zběsile mával rukama a pak se posadil na postel a položil ruku na manželčinu zdravou paži.

Agentka zavrtěla hlavou a blahosklonně se usmála, jako by žasla, že tenhle přistěhovalec se jí vyptává na něco, co je přece úplně jasné.

Sachsová kývla na Sonnyho Li, oba vyšli z pokoje a zamířili k východu z kliniky. Venku na přechodu se zastavili a pak proběhli mezi dvěma rychle jedoucimi taxíky. Sachsová přemýšlela, jestli to bylo dostatečně těsně, aby odsekla ocas démonům, jež ji pronásledují.

Budova i garáž pod ní byly prakticky nedobytné, což se však nedalo tvrdit o novém garážovém komplexu na protější straně ulice.

Obavy z teroristického útoku přiměly Správu vládních budov, aby omezila přístup do garáží pod manhattanskou federální budovou.

V té pracovalo tolik zaměstnanců, že kontrola každého vozidla vjíždějícího do garáže pod budovou by způsobovala

obrovské fronty, a tak byl objekt uzavřen pro všechny zaměstnance s výjimkou nejvýše postavených vládních úředníků a pro ostatní byl v těsném sousedství narychlo vybudován nadzemní garážový komplex. Také zde samozřejmě platila přísná bezpečnostní opatření, ale jelikož se komplex nacházel vedle malého parčíku, i nejhorší bombový útok by zde napáchal jen omezené škody.

Dnes v devět hodin večer na tom ovšem komplex nebyl s bezpečnostním zajištěním nejlépe, neboť dozorce v budce u vjezdu právě dychtivě sledoval vzrušující podívanou: požár automobilu na Broadwayi.

Jakási stará dodávka zde právě shofela až na pneumatiky, za spokojeného přihlížení stovek šťastných kolemjdoucích. Zaválitý dozorce vyšel ze své kukaně a díval se, jak v rozbitých oknech dodávky tančí černý kouř a oranžové plameny. Z tohoto důvodu si nevšiml, že vjezdem označeným nápisem „Pouze pro automobily“ právě vešel do poloprázdného komplexu štíhlý muž v obleku a s kufříkem v ruce a spěšně zamířil na příjezdovou rampu.

Muž si dobře pamatoval poznávací značku automobilu, který zde hledal, a trvalo mu pouhých pět minut, než auto skutečně našel: tmavě modrý vládní vůz stál velmi blízko hlavního výjezdu z komplexu.

Řidič si toto výhodné místo mohl vybrat proto, že dorazil před pouhou půlhodinou - dlouho poté, co se kanceláře vládních institucí zavřely a většina federálních zaměstnanců odjela pro dnešek domů.

Muž byl několikrát ujištěn, že téměř žádná federální vozidla nejsou vybavena alarmem, takže ho s největší pravděpodobností nebude mít ani tento vůz. Rychle se rozhlédl po garáži, nasadil si látkové rukavice, zasunul mezi dveře a okno tenké páčidlo a dovedně odjistil zámek. Otevřel kufřík, vytáhl silný papírový pytlík a naposledy nakoukl dovnitř, aby vše zkontroloval. Pytlík obsahoval shluk asi třicet centimetrových žlutých tyčinek, po jejichž boku se táhla slova: POZOR, VÝBUŠNINA. PŘED POUŽITÍM SI PŘEČTĚTE INSTRUKCE.

Z rozbušky zastrčené do jedné z tyčinek vedly drátky ke krabičce s baterií a odtud k jednoduchému tlakovému spínači. Muž vložil pytlík pod sedadlo řidiče, odmotal kus drátků a zasunul tlakový spínač mezi pružiny sedadla. Každý, kdo vážil více než čtyřicet pět kilogramů, by vahou svého těla uzavřel elektrický obvod a pouhým dosednutím by odpálil nálož.

Muž přepnul spínač na krabičce s baterií z polohy OFF do polohy ON, uzamkl dveře auta, co nejdříve zavřel a opustil garáž, přičemž nenuceně prošel kolem stále nevšímajícího dozorce, jenž ještě pořád uchváceně sledoval, jak členové newyorského hasičského sboru dusí plameny hořící dodávky - na obličeji měl přitom lehce zklamaný výraz, jako by litoval, že dodávce efektně nevybuchla nádrž, jak se to zákonitě děje ve všech akčních filmech a televizních inscenacích.

26

Seděli tiše před malým televizorem a William překládal slova, jimž jeho rodiče nerozuměli.

Ve zvláštním zpravodajském vstupu se neuváděla jména lidí, kteří na Canal Street téměř přišli o život, ale nebylo nejmenších pochyb, že jde o Wu Čchi-čchena s rodinou. Podle reportéra se jednalo o pasažéry Draka z Fu-čou, který se ráno potopil u amerických břehů.

Jeden z Duchových společníků byl údajně zabit, ale samotné hadí hlavě se podařilo uprchnout spolu s dalším komplicem či dvěma.

Zpravodajsky vstup skončil a na obrazovce se objevila reklama.

William vstal, přešel k oknu a zadíval se na potmělou ulici.

„Ustup odtamtud,“ poručil Chang synovi.

Chlapec však vzdorovitě setrval na místě.

Ach, ty děti..., pomyslel si Chang.

„Willame!“

Chlapec konečně odstoupil od okna a zamířil do pokoje. Ronald mezitím zběsile přepínal televizní kanály.

„Ne,“ přikázal Sam Chang mladšímu synovi. „Čti si. Vezmi si knížku a procvičuj se v angličtině.“

Chlapec se poslušně postavil a odešel k polici. Vyhledal učebnici, vrátil se na pohovku a dal se do čtení.

Mej-mej mezitím došla pro Pcho-ji malé zvířátko vycpané vatou - zdálo se, že je to kočka - a začala s ním poskakovat po opěrce křesla.

Holčička zvířátko uchopila do obou rukou a šťastnými očima si ho prohlížela. Společně si pak začaly s kočkou hrát a vesele se u toho smály.

Vtom Chang zaslechl sténání. Ozývalo se z pohovky, na níž ležel jeho otec zabalený do přikrývky, která měla prakticky stejně šedou barvu jako jeho pokožka.

„Papa,“ zašeptal Chang a okamžitě vstal.

Našel lahvičku s léky, otevřel ji, podal otci tabletku morfia a přidržel mu u úst hrnek se studeným čajem, aby stařec mohl lék zapít. Když se Čchang Tie-čch' poprvé začal cítit špatně - v jeho orgánech jangu neboli ve střevech a v žaludku se rychle začala rozlévat horkost a vlhkost -, navštívil s ním Chang místního lékaře, který otci předepsal byliny a posilující léky. Ty však na bolest zakrátko nestačily a jiný lékař u otce objevil rakovinu. Vzhledem k Changově disidentskému postavení se ovšem otec neustále nacházel u samého dna dlouhého nemocničního pořadníku na léčbu. Zdravotnictví v Číně se vůbec rychle proměnilo. Státní nemocnice ustoupily soukromým klinikám, které však byly mimořádně drahé - jediná návštěva zde mohla stát až dva měsíční platy a léčba rakoviny na takové klinice byla pro rodinu, která bojuje o holé přežití, naprosto vyloučena. Chang tak otci nedokázal poskytnout lepší ošetření než péči jistého „bosého lékaře“ na venkově severně od Fu-čou - jednoho z lidí, které čínská vláda jednoduše prohlásila za zdravotníky a nechala je provozovat lékařskou praxi s minimálním vzděláním a zkušenostmi. Lékař Čchangovi předepsal morfium, aby utišil jeho bolest, ale více učinit nemohl.

Lahvička s léky byla velká, ale Chang věděl, že morfium nevydrží déle než pouhý měsíc, a stav jeho otce se přitom

rychle zhoršoval.

Chang získal na internetu mnoho informací o Spojených státech.

Věděl, že v New Yorku funguje slavná nemocnice, která nedělá nic jiného, než léčí pacienty s rakovinou. Věděl, že otcova choroba se již nachází v pokročilém stadiu, ale otec nebyl starý - devětašedesát let nebyl alespoň podle amerických měřítek nikterak vysoký věk - a díky každodenním procházkám a cvičení byl navíc poměrně silný.

Chirurgové mu mohli operativně odstranit části těla zničené rakovinnou vlhkostí, provést mu ozářky a podat léky, aby chorobu zapudili. Otec mohl žít ještě mnoho dalších let.

Když nyní Chang upřeně hleděl na otce, otevřel stařec náhle oči.

„Duch je teď rozezlen, že zabili jednoho z jeho lidí. A že se mu nepodařilo zavraždit Wuovy. Půjde po nás. Já ten typ znám. Nedá si pokoj, dokud nás nenajde.“

Přesně takový byl Changův otec. Dlouho jen seděl a vstřebával podněty zvenčí, aby nakonec lapidárně vyjádřil svůj úsudek, který byl bez výjimky správný. Například vždy pokládal Mao Ce-tunga za psychopata a předpovídal. Že za jeho vlády se na zemi snese pohroma. A nemýlil se: Maova koncepce „velkého skoku“ v padesátých letech téměř zničila čínskou ekonomiku a „kulturní revoluce“ o desetiletí později si zase vyžádala mnoho obětí z řad otevřených umělců a myslitelů - mezi nimiž byl i Changův otec.

Čchang Tie-čch' však všechny tyto katastrofy přežil. V šedesátých letech před celou rodinou prohlásil: „Všechno zase přejde. Šílenství nelze udržet. Musíme jen zůstat naživu a vyčkat. To je náš cíl.“

Během následujících deseti let Mao zemřel, „banda čtyř“ byla uvězněna a Čchangova slova se do puntíku naplnila.

A otec má pravdu také nyní, pomyslel si Sam Chang zoufale.

Duch po nás půjde.

Samotné označení „hadí hlava“ vychází z představy pašeráka, který se kradmo plazí přes hranice, aby dovedl lidský náklad na místo určení. Chang měl dojem, že právě toto dělá Duch i nyní - slídí, vybírá od lidí nesplacené protislužby, uplatňuje kuan-sí, vyhrožuje, a možná dokonce i mučí nevinné lidi, aby odhalil místo pobytu Changových. Možná je...

Venku se ozvalo zakvilení brzd.

Chang, jeho žena i otec ztuhli.

Kroky.

„Zhasněte. Rychle,“ poručil Chang.

Mej-mej začala cupitat po bytě a postupně zhasnula všechna světla. Chang se rychle přemístil ke skříni, vytáhl ze skříně Williamovu pistoli a přikradl se k přednímu oknu se zataženou záclonou. Ruce se mu tráslly, ale přesto se přiměl vykuknout ven.

Na protější straně ulice stála dodávka s velkým obrázkem pizzy podávané čísi rukou z okna. Řidič dodávky právě odnášel lepenkovou krabici do některého z bytů.

„To je v pořádku,“ řekl Chang. „Na ulici stojí dodávková služba.“

Pak se ovšem rozhlédl po potměšlém bytě a spatřil matné obrysy svého otce, manželky a dětí, osvětlené pouze namodralou září televizní obrazovky. Jeho ulehčený úsměv se rázem vytratil a na Sama Changa dolehla jako velký inkoustový mrak neskonale lítost, že jeho rozhodnutí způsobila jeho nejbližším a nejmilovanějším tak chmurný osud. Kdesi se dočetl, že Američany ze všeho nejvíce trápí výčitky svědomí za spáchané hříchy. V Číně však největší muka představovala hanba ze zklamání vlastní rodiny a přátel. A právě tento pocit nyní Changovi rozežíral nitro: spalující hanba. Tak tedy vypadá život, který jsem uchystal otcí a rodině, pomyslel si. Strach a temnota. Nic než strach a temnota...

Šílenství nelze udržet.

Možná ne, napadlo Changa. Ale to ještě neznamená, že dokud přetrvává, nemůže být vražedné.

Duch seděl na lavičce v Battery Park City a pozoroval světla lodí na řece Hudson, která byla mnohem poklidnější, ale zároveň mnohem méně malebná než nábřeží v Hongkongu. Déšť na chvíli ustal, ale stále vanul vlezlý vítr, který rychle naháněl nad město nachová mračna s břisky podsvícenými obrovitým spektrem velkoměstských světél.

Jak mohla policie Wuovy najít? přemýšlel Duch.

Několikrát se nad touto otázkou zamyslel, ale nedospěl k žádné odpovědi. Pravděpodobně prostřednictvím toho zavražděného makléře nebo prostřednictvím Jimmyho Maha - vyšetřovatelé zřejmě neuvěřili, že šéfa tchungu zabili Italové, a to ani přes Duchův vzkaz napsaný Mahovou krví. Ujgur, který zůstal v bytě Wuových, byl podle zpráv zabit, což pro Ducha znamenalo nutnost zaplacení vysokého odškodného předsedovi turkeštánského kulturního střediska. Jak tu rodinu našli? Možná je v tom kouzlo, Ne, nebylo v tom žádné kouzlo. Duch měl pouze nyní další důkaz, že jeho protivník a všichni, kdo pro něj pracují, jsou nelítostní a nesmírně talentovaní. Lidé, které měl proti sobě tentokrát, se od jeho předěšlých soupeřů velice lišili. Byli lepší než Tchajwanci, lepší než Francouzi a rozhodně lepší než průměrní agenti INS. Nebýt předčasného prvního výstřelu na Canal Street, byl by již Duch ve vazbě anebo mrtvý.

A co je vlastně zač ten Lincoln Rhyme, o němž se Duchovi zmínil jeho informační zdroj? Přes to všechno Duch věřil, že mu nehrozí žádné nebezpečí. Spolu s Turky si dal velice záležet, aby dokonale ukryl unesený lexus - rozhodně ho skryl lépe než hondu ukradenou na pláži. A hned poté se všichni tři rozdělili. Kromě toho měl před bytem Wuových na obličej kuklu, od místa přestřelky ho nikdo nesledoval a Kašgari nedisponoval žádnými informacemi, díky nimž by mohl identifikovat Ducha jako Ducha nebo odhalit jeho napojení na kulturní středisko v Queensu.

Zítرا najde Changovy.

Kolem Ducha pomalu prošly dvě mladé Američanky. Vychutnávaly si nádherný pohled na řeku a švitořily způsobem, který hadí hlavu dráždil, avšak Duch dokázal nevnímat jejich slova a zíral pouze na jejich těla.

Mám odolat? přemýšlel.

Ne, pomyslel si vzápětí rozhodně. Vytáhl telefon, a než ho vlastní vůle stačila zabrzdit, zavolal Jin-tao a smluvil si s ní na večer schůzku. Přitom mu neuniklo, že ho Jin-tao ráda slyší.

S kým asi právě je?, pomyslel si. Co dělá a říká? Duch věděl, že se jí dnes večer nemůže věnovat moc dlouho - po nekonečném dni byl naprosto vyčerpaný a potřeboval se vyspat. Přesto však cítil zoufalou potřebu být Jin-tao nablízku, cítit pod rukama její pevné tělo, dívat se, jak leží pod ním..

Dotýkat se jí a vymazat tak šok a zděšení z předchozí téměř dovršené katastrofy na Canal Street.

Když ukončil hovor, ještě dlouho si v duchu přehrával Jin-taoin drsně erotický hlas a díval se přitom na rychlé mraky a zpěněné vlny...

Zklamaný můžeš být naplněn.

Hladový můžeš být nasycen.

Přemožen můžeš zvítězit.

O půl desáté večer se Fred Dellray postavil, protáhl se, zmačkal čtyři prázdné kelímky od kávy ze svého stolu na manhattanské pobočce FBI a hodil je do přetékajícího odpadkového koše.

Pro dnešek padla.

Znovu prolístoval zprávu o přestřelce na Canal Street. Byla již téměř dokončená, ale Dellray věděl, že ji zítra bude muset projít ještě jednou. Dellray měl psaní rád a byl v něm docela dobrý (pod pseudonymem mnoho let přispíval do nejruznějších historických a filozofických časopisů pojednáními na rozmanitá témata), ale toto konkrétní veledílo stále vyžadovalo pořádnou masáž.

Naklonil se nad stůl, prohlédl si stránky, bezděčně naškrábal tu a tam pár změn a celou dobu přemýšlel, proč vlastně na případu GHOSTKILL pracuje.

Frederick Dellray, držitel diplomů z kriminologie, psychologie a filozofie, se „inteligentní“ policejní práci spíše vyhýbal.

Pro tajné agenty byl stejnou legendou jako Rhyme pro kriminalisty. Postupem času si získal přezdívku Chameleon, neboť dokázal ztvárnit jakéhokoliv člověka z jakéhokoliv kulturního prostředí - pochopitelně za předpokladu, že příslušnou roli mohl ztvárňovat více než stoosmdesát centimetrový muž s kůží černou jako Etiopan. I přes toto omezení však Dellrayovi stále zůstávalo široké pole působnosti, neboť zločin je možná jediným společenským aspektem, v němž je člověk hodnocen výlučně podle schopností, a nikoliv podle barvy pleti.

Dellrayův talent a celoživotní vášeň pro policejní práci však nakonec znamenaly jeho zkázu. Byl totiž až příliš dobrý.

Kromě podzemní činnosti pro svou domovskou organizaci FBI si jej pravidelně „půjčovaly“ také Úřad pro potírání drog, Úřad pro alkohol, tabák a střelné zbraně, jakož i newyorská, losangeleská a washingtonská policie.

Jenže také padouši mají počítače, mobilní telefony a elektronickou poštu, a tak se Dellrayova pověst postupně rozšířila do celého podsvětí. Až nakonec začalo být agentovo nasazování do terénu příliš riskantní.

Dellray byl povýšen a pověřen řízením činnosti tajných agentů a důvěrných informátorů v celém New Yorku.

Kdyby záleželo jen na něm, upřednostnil by Dellray úplně jiný úkol. Jeho partner, zvláštní agent Toby Doolittle, totiž zahynul při bombovém útoku na federální budovu v Oklahoma City a Dellray začal po jeho smrti neúnavně žádat o přeložení na protiteroristické oddělení FBI. Postupem času si však neochotně přiznal, že vášnivá touha dopadnout pachatele není při policejní práci zárukou vynikajících výsledků - ba právě naopak, stačí se podívat na Alana Coea -, a tak se spokojil s činností, pro níž byl nadán nejlépe.

Účast na vyšetřování, z něhož se nakonec vyklubal případ GHOSTKILL, zpočátku uváděla Dellraye ve zmatek; ještě nikdy nevyšetřoval případ pašování lidí. Předpokládal, že byl do týmu zařazen jen díky faktu, že spravoval rozsáhlou síť tajných agentů a informátorů na Manhattanu, v Queensu a v Brooklynu, kde se vyskytovaly velké komunity Američanů čínského původu. Velmi rychle však zjistil, že tradiční metody práce s tajnými agenty a práskači zde jednoduše nefungují. Jako návštěvník kina, kam chodil zejména na přemýšlivé filmy, zhlédl Dellray také slavný snímek Čínská čtvrt'. Jeho děj se opíral o základní sdělení: totiž že v losangeleské Čínské čtvrti se veškeré vztahy až donedávna odvíjely mimo rámec západních zákonů.

Dellray časem zjistil, že rozhodně nešlo o pouhou uměleckou licenci scenáristy a že stejné pravidlo platí i o všech současných Čínských čtvrtích na území New Yorku. Spravedlnost se zde uplatňovala prostřednictvím tchungů a počet telefonátů na linku 911 i na místní policejní stanice byl v newyorských čínských komunitách mnohem nižší než ve všech ostatních čtvrtích. Prakticky nikdo se zde nedal využít jako informátor a tajní agenti byli vždy téměř okamžitě odhaleni.

A tak se stalo, že s případem GHOSTKILL dostal Fred Dellray na stůl složitou policejní operaci, jež se navíc zabývala zločinem, se kterým měl jen pramalé zkušenosti. Po dnešní usilovné práci v kanceláři se však cítil podstatně lépe. Hned zítra se sejde se zvláštními agenty pro jižní a východní okrsek a s jedním náměstkem ředitele z Washingtonu a nechá se jmenovat dozorčím zvláštním agentem, což jemu i vyšetřovacímu týmu případu GHOST KILL otevře cestu k dalším bohatým prostředkům FBI. Jako dozorčí zvláštní agent bude moci mnohem účinněji tahat za nitky a získat vše, co je k vyřešení případu potřeba: plné pravomoci pro FBI - což znamená pro jeho osobu -, tým Spectak a pouhou poradní roli pro INS, což se fakticky rovnalo vyloučení přistěhovaleckého úřadu z celého případu. Peabody s Coem budou sice pěníť vzteky, ale nedá se nic dělat. Dellray měl již zformulovány příslušné argumenty. Jistě, INS je nepostradatelný při sběru informací o hadích hlavách a pašeráckých operacích a při zadržování lodí. Charakter případu GHOSTKILL se ovšem změnil v otevřené pátrání po nebezpečném vrahovi. A na to je expertem FBI.

Dellray si byl jist, že nadřazení jeho bulíky zbaští. Již dávno pochopil, že tajní agenti jako on patří k nejlepším přesvědčovačům - a vyděračům - na světě.

Popadl telefon na pracovním stole a vytočil číslo svého brooklynského bytu.

„Haló?“ ozval se ve sluchátku ženský hlas.

„Za půl hodinky jsem doma,“ řekl Dellray tiše. Se Serenou nikdy nehovořil svým nenapodobitelným žargonem, který si vypěstoval za mnoho let práce na newyorských ulicích a jenž postupem času přerostl v jakousi jeho obchodní známku. „Tak zatím ahoj, lásko.“

Zavěsil. Nikdo z FBI ani z newyorské policie nevěděl absolutně nic o jeho osobním životě - netušili, že vůbec existuje nějaká choreografka Serena, která pracuje na Brooklynské hudební akademii a s níž se Dellray již celá léta příležitostně stýká. Ona dlouho pracovala a hodně cestovala. On dlouho pracoval a hodně cestoval.

Tento stav jim vyhovoval.

Dellray prošel chodbami sídla FBI, které připomínalo prostory velké a středně ztrátové společnosti, a pokynul dvěma agentům v košilích s krátkými rukávy a kravatami povolenými natolik, že by to velký šéf J. Edgar Hoover nikdy nebyl toleroval (i když, při hlubším zamyšlení Dellraye napadlo, že by starý Hoover v oněch dobách nikdy nebyl toleroval ani jeho).

„Tolik zločinu,“ zahlolil, když procházel na dlouhých nohou kolem obou agentů, „a tak málo času.“ Agenti mu kývli na dobrou noc.

Dellray sjel výtahem do přízemí, vyšel hlavním vchodem ven a zamířil k nadzemnímu garážovému komplexu.

Všiml si ohořelé karoserie dodávky, která zde večer shořela a ještě stále se z ní slušně čoudivo. Vzpomněl si, že tehdy zaslechl sirény a přemýšlel, co se asi stalo.

Prošel kolem dozorce do potměšlé garáže páchnoucí vlhkým betonem a výfukovými zplodinami.

Dorazil ke svému služebnímu fordovi, odemkl dveře, otevřel je a hodil do auta otlučený kufřík, který obsahoval krabičku s devítimilimetrovými náboji, žlutý blok s poznámkami, několik dokumentů souvisejících s Kwan Angovým případem a notně ohmatanou sbírku Goetheových básní.

Když začal nastupovat do auta, všiml si odchýplého těsnění na okně dveří na straně řidiče, což mu okamžitě prozradilo, že někdo okno vypáčil a otevřel dveře. Sakra! Dellray pohlédl pod sebe a spatřil drátky trčící zpod jeho sedadla. Hmátl pravou rukou po horní hraně dveří, aby nedosedl na sedadlo plnou vahou a nestlačil předmět, k němuž drátky vedly a který - jak si velmi dobře uvědomoval - nebyl ničím jiným než tlakovým spínačem bomby.

Bylo však již pozdě.

Špičky jeho dlouhých prstů pleskly o hranu otevřených dveří a sklouzly po ní dolů. Fred Dellray začal padat bokem na sedadlo pod sebou.

Chraň si oči! pomyslel si instinktivně a pozvedl dlouhé ruce k obličejí.

27

„Changovi jsou někde v Queensu,“ řekla Sachsová a zapsala tuto informaci na tabuli. „Jezdí v modré dodávce. Značku ani typ neznáme.“

„Copak nevíme nic bližšího ani o té barvě?“ zabručel Rhyme.

„Byla bledě modrá, blankytně modrá, námořnický modrá?“

„Wu si nedokázal vzpomenout.“

„Ach jo, tak tomu říkám užitečná informace.“

Sachsová začala přecházet po pokoji a v roli zapisovatele ji vystřídal Thom.

Informace o automobilu, který Duch zanechal na místě přestřelky u bytu Wuových, nebyly o nic užitečnější. Ukázalo se, že blazer je kradený a má falešné poznávací značky. Ani hledání v databázi výrobních čísel nepřineslo žádný výsledek s výjimkou informace, že vůz byl odcizen před mnoha měsíci v Ohio.

Sonny Li seděl opodál, ale momentálně nesršel postřehy asijského detektiva; místo toho se prohraboval ve velké nákupní tašce, kterou si před chvílí přinesl z Čínské čtvrti. Lon Sellitto telefonoval a soudě podle jeho zamračené grimasy se právě dozvídal, že se Duchovi podařilo po přestřelce úspěšně zmizet.

Sachsová, Mel Cooper a Lincoln Rhyme nyní upírali pozornost ke stopovým důkazům, které Sachsová našla v blazeru. Pod brzdovým a plynovým pedálem objevila několik malých šedivých kobercových vláken, která se shodovala s vlákny nalezenými v záložkách kalhot mrtvého střelce z Wuova bytu. Tato vlákna přitom neodpovídala koberečku v blazeru ani žádnému jinému místu činu, což znamenalo, že mohou pocházet přímo z Duchova domu.

„Spal je a porovnej s databází.“

Mel Cooper vložil dvě vlákna do plynového chromatografu a hmotnostního spektrometru, aby zjistil přesné složení a poměr látek použitých u tohoto konkrétního typu koberce.

Zatímco čekali na výsledky, ozvalo se zvenku klepání na dveře a o chvíli později uvedl Thom do pokoje návštěvníka. Byl to Harold Peabody.

Rhyme předpokládal, že si s nimi Peabody přišel promluvit o Coeově nepředloženém počinání před bytem Wuových. V agentově obličejí se však zračily hluboké chmury, které naznačovaly, že jde o něco vážnějšího. A pak se za Peabodym objevil další muž. Rhyme v něm poznal asistenta zvláštního agenta manhattanské pobočky FBI, až příliš pohledného muže s dokonalou bradou a samolibým chováním.

Lincoln Rhyme s ním v minulosti několikrát pracoval a pokládal ho za výkonného, ale naprosto nenápaditého - a navíc beznadějně oddaného škrobenému úřednickému žargonu, jak si párkrát postěžoval Dellray. Také tento muž měl na tváři ponurý výraz.

A pak se objevil třetí muž. Jeho elegantní tmavě modrý oblek a bílá košile Rhymovi napovídaly, že i on patří k federálům, ale vyšetřovatelům se stroze představil pouze jako „Webley ze zahraničí“.

Takže se v případě angažuje už i ministerstvo zahraničí, pomyslel si Rhyme. To bylo dobré znamení. Dellray zřejmě využil svých kuan-si na vysokých místech a sehnal vyšetřovacímu týmu posily.

„Promiňte, že vás vyrušujeme, Lincolne,“ začal Peabody.

„Potřebovali jsme s vámi mluvit,“ navázal asistent zvláštního agenta. „Dole ve městě se dnes večer něco stalo.“
„Co?“

„A souvisí to nějak s případem?“ zeptala se Sachsová.

„Myslíme si, že nikoliv. Ale obávám se, že ta událost bude mít na váš případ přímý dopad.“

Tak už to vyklopte, pomyslel si Rhyme a doufal, že jeho netrpělivý pohled vyznívá dost jednoznačně.

„Někdo dnes umístil bombu do garáže naproti federální budově.“

„Proboha,“ zašeptal Mel Cooper.

„Bomba byla nastražena v autě Freda Dellraye.“

Panebože, ne, pomyslel si Rhyme.

„Ne!“ vykřikla Sachsová.

„Bomba?“ vyhrkl Sellitto a prudce zaklapl mobilní telefon.

„Dellray je v pořádku,“ dodal asistent zvláštního agenta rychle.

„Hlavní část nálože neexplodovala.“

Rhyme zavřel oči. On i Dellray ztratili během kariéry mnoho podřízených následkem exploze nastražené výbušniny. A on sám, přestože jen málokdy dával najevo city, pokládal bombový útok za nejzákeřnější a nejzbabělejší způsob, jak někoho zabít.

„Není zraněný?“ zeptal se znepokojeně Li.

„Ne.“

Čínský policista cosi zamumlal, snad modlitbu.

„A co se stalo?“ vyzvídal Rhyme.

„Dynamit s tlakovým spínačem. Dellray ho sepnul, ale naštěstí vybuchla pouze rozbuška. Možná špatně seděla zápalka.“

„Naše pyrotechnická jednotka bombu zajistila,“ dodal asistent, „a předala její části balistickému týmu.“

Rhyme většinu agentů a techniků na balistickém oddělení FBI dobře znal a uznával je. Pokud na bombě bylo něco k nalezení, Rhyme nepochyboval, že to balistický tým najde.

„A proč si myslíte, že to s naším případem nesouvisí?“

„Protože zhruba dvacet minut před výbuchem volal na policejní linku anonym. Jakýsi mužský hlas s blíže neurčeným přízvukem prohlásil, že Čerenkova rodina plánuje odplatu za tu razii minulý týden. A po ní prý budou následovat další.“

Rhyme si vzpomněl, že Dellray před nedávném dokončil obrovskou tajnou operaci v Brooklynu, který byl domovem ruské mafie. Při závěrečném policejním zátahu byli zatčeni tři bossové podezřelí z praní špinavých peněz, jejich personál a několik údajných hrdlořezů. Zároveň policie zabavila hezkých pár milionů dolarů i rublů.

„Zdroj telefonátu?“

„Veřejný automat v Brighton Beach.“

V Brighton Beach sídlila největší ruská komunita v širém okolí.

„Já na náhody nevěřím,“ prohlásil Rhyme. „Duch přece strávil nějakou dobu v Rusku, vzpomínáte? Vyzvedával tam přistěhovalce.“

Pohlédl na Sachsovou a tázavě zvedl obočí. Sachsová se zamyslela a řekla: „Duch a jeho kumpáni měli co dělat, aby se dostali z místa té přestřelky. Nedokážu si představit, že by to vzápětí stříhli k federální budově a nastražili tam bombu. A stejně tak si na to jen těžko mohli někoho tak rychle najmout.“

Rhyme si všiml, že Webley ze zahraničí neřekl od svého příchodu jediné slovo. Jen mlčky postával s rukama zkříženými na prsou a upřeně si prohlížel důkazní tabuli.

„Jakým způsobem tu bombu nastražili?“ zeptal se Sellitto asistenta zvláštního agenta.

„Domníváme se, že šlo o dvoučlenný tým. Jeden zapálil před garáží dodávku, aby odvedl pozornost dozorce. Druhý pachatel mezitím pronikl do garáže a nastražil tam bombu.“

Rhyme si náhle s úlekem uvědomil, jaký „dopad“ měl asistent zvláštního agenta před chvílí na mysli.

„A Fred chce být z případu GHOSTKILL odvolán, je to tak?“

Asistent přikývl. „Víte, co postihlo jeho partnera.“

Tobyho Doolittlea, vzpomněl si Rhyme, nejbližšího kolegu, který přišel o život při bombovém útoku v Oklahoma City.

„Už vytáhl do boje a aktivizoval všechny své práskače v Brighton Beach.“

Rhyme mohl agenta Dellraye jen těžko vinit, že dal přednost jinému případu. Otočil se k Peabodymu a řekl:

„Potřebujeme nějakou pomoc, Harolde. Fred dával dohromady tým Spectak a chtěl povolat další agenty.“

Rhyme věděl, že Dellray měl v plánu rovněž okleštění role INS na pouhý sběr informací a poradenské služby, ale přestože ho nikdo nikdy nemohl podezírat z diplomatického chování, bylo i jemu jasné, že o této skutečnosti bude prozatím lépe pomlčet.

„Duchova síť je příliš dobrá. Je zakopán strašně hluboko do země. Potřebujeme více lidí a lepší podpůrný tým.“

„V tom jsme s vámi zajedno, Lincolne,“ prohlásil souhlasně asistent.

„Hned ráno vám pošleme nového agenta pro terénní operace a čerstvé zprávy o Spectaku.“

Peabody si rozeplnul sako a odhalil silně propocenou košili.

„Slyšel jsem, co se stalo Alanu Coeovi,“ řekl. „Myslím před tím bytem Wuových. Mrzí mě to.“

„Mohli jsme chytit Ducha,“ vmísil se do řeči Li, „kdyby Coe nevypálil ránu.“

„Já vím. Podívejte, on je dobrý chlap. Nemám mnoho tak oddaných agentů, jako je on. Pracuje dvakrát tvrději než většina mých lidí. Ale je impulzivní. Snažím se k němu být maximálně shovívavý. Užil si svoje, když mu zmizela ta informátorka. Myslím, že si to dával za vinu. Na půl roku byl postaven mimo službu a pak si vzal ještě dovolenou.“

Nemluví o tom, ale slyšel jsem, že odjel do Číny, aby zjistil, co se s tou ženou stalo. Na vlastní náklady. Nakonec se vrátil do práce a od té doby se chová jako ohaň. Je to jeden z mých nejlepších agentů.“

Až na drobné nedostatky, jako že nechává uprchnout podezřelé, pomyslel si Rhyme uštěpačně.

Peabody s asistentem odešli, ale ještě předtím Rhyma se Sellitem opětovně ujistili, že jim bude do rána přidělen nový styčný federální agent a že tým Spectak je již prakticky na cestě.

„Rozhodně je to již agendováno,“ prohlásil asistent federálním newsspeakem.

„Dobrou noc,“ řekl Webley ze zahraničí upjatě a následoval dvojici agentů ze dveří.

„Takže zpátky do práce,“ řekl Rhyme Sellitovi, Sachsové, Cooperovi a Liovi. Eddie Teng již byl doma a léčil si silně zhmožděný hrudník.

„Co ti ještě Wuovi říkali, Sachsová?“

Sachsová jim vyličila podrobnosti, které se dozvěděla na klinice.

Rodina Wuových se skládala z Wu Čchi-čchena, jeho manželky Jung-pching, dospívající dcery jménem Čchin-mej a malého syna Langa.

Rodinu Changových pak tvořili Sam, Mej-mej, William a Ronald - a také Changův otec, který byl znám pod plným čínským jménem Čchang Tie-čch'. Ještě v Číně si Sam zajistil práci pro sebe a pro William, ale Wu netušil kde nebo v jakém oboru. Nakonec Sachsová dodala, že rodina Changových se ujala ještě i holčičky, jejíž matka utonula při potopení Draka.

„Jmenuje se Pcho-ji, což znamená Drahocenné dítě.“

Když se Sachsová o holčičce zmiňovala, všiml si Rhyme pohledu v jejích očích. Věděl, jak moc si Sachsová přeje mít dítě - a přeje si ho mít s ním. A přestože Rhymovi tato myšlenka ještě před pár lety připadala naprosto bizarní, nyní se mu v koutku duše zamlouvala. Jeho pohnutky však nebyly veskrze otcovské. Amélie Sachsová byla jedním z nejlepších specialistů na ohledávání místa činu, jakého Rhyme kdy poznal. Zdaleka nejvýznamnějším aspektem tohoto umění přitom byla její empatie. Právě ona se lépe než kterýkoliv jiný kriminalista - snad s výjimkou jeho samého - dokázala vcítit do uvažování pachatele na místě činu a nacházet pak důkazy, kterých by si jiní policisté nikdy ani nevšimli. Tento aspekt Améliiny psychiky však měl i svou odvrácenou stránku. To, co ji na místě činu přivádělo v dokonalosti, ji na jiných místech uvádělo v nebezpečí. Právě ona byla jako přebornice ve střelbě z pistole a vynikající řidička často jako první na místě zásahu a nikdy neváhala vytasit zbraň a zneškodnit pachatele.

Stejně jako dnes v oné uličce před bytem Wuových.

Rhyme ji nikdy nepožádal, aby s tím přestala, ale tajně doufal, že kdyby se jí narodilo dítě, omezila by své aktivity na pouhé ohledávání místa činu, k čemuž byla ostatně ze všeho nejnadanější.

V tu chvíli přerušil jeho myšlenky Mel Cooper. „Mám tu výsledky z chromatografu ohledně těch kobercových vláken,“ oznámil a dodal, že se jedná o směs vlny a nylonu. Nato stanovil teplotu barvy šedého odstínu a připojil se přes internet k databázi kobercových vláken FBI.

O několik minut později se na obrazovce objevily výsledky.

„Jedná se o značku Lustre-Rite a výrobcem je firma Arnold Textile and Carpeting ve Wallinghamu ve státě Massachusetts. Mám tu jejich telefonní čísla,“ ohlásil Cooper.

„Zavolejte jim někdo,“ řekl Rhyme, „a zjistěte, jestli nedodávali koberce někam na dolní Manhattan. Víme zhruba kdy. Mele?“

„Nejspíš někdy v poslední době. Vzhledem k množství vláken.“

„Jak to?“ zeptal se Li.

„Většinu vláken obvykle koberce ztratí během prvních asi šesti měsíců od nastěhování,“ vysvětlil technik.

„Já tam brnknu,“ řekl Sellitto. „Ale nedoufejte v zázraky - ta firma je už nejspíš hezkých pár hodin zavřená.“ Ukázal na hodiny. Bylo téměř jedenáct.

„Je to výrobní společnost,“ namítl Rhyme. „A to znamená co?“

„Já nevím, Linku. Co kdybys nám to řekl rovnou?“ zabručel Sellitto.

Nikdo neměl náladu na slovní hárky.

„Že je tam pravděpodobně noční směna. A když je tam noční směna, pravděpodobně je tam nějaký předák a ten bude mít číslo na šéfa domů. Pro případ požáru nebo něčeho podobného.“

„No, uvidíme.“

To už Cooper testoval stopové důkazy, které Sachsová našla v blazeru.

„Je tu další bentonit,“ prohlásil. „Na Duchových botách i botách jeho kompliců.“ Otočil se k mikroskopu a prozkoumal další kousek materiálu. „Tak co říkáš, Lincolne? Je to mrva?“ Zvedl hlavu od mikroskopu. „Pochází z koberečku na straně řidiče.“

„Příkaz: vložit, mikroskop,“ poručil Rhyme a na jeho monitoru se objevil obraz, který Cooper viděl pod mikroskopem. Kriminalista okamžitě rozeznal stopy čerstvě cedrové mrvy, jaká se používá v okrasném zahradnictví. „Prima.“

„Kolem Battery Park City se dělá spousta rekultivací,“ poznamenal Sellitto v narážce na velkou obytnou zástavbu uprostřed Manhattanu, v níž se podle dříve nalezených stopových důkazů mohl nacházet Duchův byt.

Až příliš velká spousta, pomyslel si Rhyme. „Dá se ta mrva vystopovat k nějakému výrobcí?“

„Ne,“ řekl Cooper. „Je naprosto generická.“

Což znamenalo, že tento vzorek nedokáže sám o sobě ukázat na určitou konkrétní lokalitu. Pomoci však mohla skutečnost, že mrva byla ještě stále vlhká.

„Pokud dokážeme najít přijatelný počet možných lokalit, budeme moct vyloučit ty, na kterých se v posledních několika dnech nehnojilo. Je to trochu přitažené za vlasy, ale aspoň něco.“ Rhyme se odmlčel. „A co to tělo?“

„Moc toho nemám,“ odpověděla Sachsová. Vysvětlila, že zastřelený muž u sebe neměl žádný identifikační průkaz -

pouze asi devět set dolarů v hotovosti, rezervní náboje, cigarety a zapalovač. „Jo, a taky nůž se stopami krve.“ Cooper již objednal test nalezených vzorků, ale Rhyme věděl, že krev bude s největší pravděpodobností patřit Jerryemu Tangovi nebo Jimmymu Mahovi.

Mezitím přišly z databáze AFIS výsledky porovnávání otisků sejmutých z automobilu a z těla zastřeleného zabijáka. Všechny byly negativní.

Sonny Li ukázal na polaroidový snímek obličeje mrtvého muže.

„Hej, měl jsem pravdu, loa-pan. Jeho tvář - zkontrolujte ji. Je to Kazach, Kyrgyz, Tádžik nebo Ujgur. Menšina, jak jsem vám říkal, zapamatoval jste si?“

„Zapamatoval, Sonny,“ odpověděl Rhyme. „Zavolejte tomu našemu příteli z tehengu - Cchajovi - a řekněte mu, že členové gangu podle nás pocházejí z některé z menšin, které jste právě vyjmenoval. Třeba mu to pomůže zúžit okruh pátrání.“ Rhyme změnil téma. „Co balistika?“

„Duch i tentokrát používal Model 51,“ řekla Sachsová.

„Povídám,“ nadhodil Li, „velmi jako kámen pevná zbraň.“

„A taky jsem našla pár devíti milimetrových nábojnic.“ Sachsová Zvedla sáček s důkazy. „Bez zřetelných stop po vyhození z komory. Pravděpodobně šlo o novou berettu, SIG-sauer, Smith & Wesson nebo kolt.“

„A co zbraň toho mrtvého?“

„Tu už jsem ohledala,“ vysvětlila Sachsová. „Byly na ní jen jeho otisky. Starý walther PPK. Ráže sedm pětadesát.“

„Kde je teď?“ Rhyme si prohlédl důkazní sáčky, ale zbraň nikde nenašel.

Sachsová a Sonny Li si vyměnili pohledy, které rozhodně nebyly určeny pro detektiva Lona Sellitta. „Myslím, že ji mají federálové,“ řekla Sachsová.

„Ach tak.“

Li uhnul před kriminalistou pohledem a Rhyme okamžitě věděl, že jakmile Sachsová s ohledáním pistole skončila, podstřčila ji právě čínskému detektivovi.

Vlastně je to jen dobře, pomyslel si Rhyme. Nebýt Číňana, přišli by Teng, Sachsová i Wuova dcera dost možná dnes večer o život. Tak ať má nějakou ochranu.

Sachsová sdělila Cooperovi výrobní číslo walthera a technik je vložil do databáze střelných zbraní.

„Nic,“ oznámil po chvíli. „Byla vyrobena v šedesátých letech. A od té doby byla nejspíš už nejméně desetkrát odcizena.“

„Právě mě spojili s viceprezidentem firmy Arnold Textile,“ zavolal Sellitto. „Probudil jsem ho, ale dá se říct, že celkem ochotně spolupracoval. Ten koberec se prodává pouze maloobchodům a firmám specializovaným na úpravy interiérů. Je to nejdražší model z výrobní řady. Viceprezident mi dal seznam dvanácti velkých maloobchodů z okolí, které nakupují přímo od nich, a šestadvaceti distributorů, kteří jejich koberce dodávají interiérovým firmám a subdodavatelům.“

„Sakra,“ zaklel Rhyme. Zjišťovat adresy všech budov, do nichž byly dodány koberce typu Lustre-Rite, by byl hotový maratón.

„Vyčleňte na to někoho,“ poručil přesto.

„Řeknu jim, aby začali budit lidi,“ souhlasil Sellitto. „Když můžu být vzhůru já, proč by měl zbytek světa chrápat?“

Zavolal na ústředí, aby sestavili tým detektivů, a odfaxoval jim seznam prodejen a distributorů.

V tu chvíli zazvonila Rhymova soukromá linka a Rhyme přijal hovor.

„Lincolne?“ ozval se v reproduktoru ženský hlas.

„Doktorko Weaverová.“ Rhyme byl nadšen, že volá právě ona - jeho neurochirurgka, která ho měla příští týden operovat.

„Vím, že je pozdě. Neruším vás? Máte napilno?“

„Ani trochu,“ odpověděl Rhyme a nevšímal si Thomova přehnaně významného pohledu na tabuli, která svědčila o tom, že Lincoln Rhyme má naopak v tuto chvíli velice napilno.

„Mám pro vás podrobnosti o té operaci. Takže Manhattanská nemocnice, příští pátek v deset hodin dopoledne. Předoperační pokoj neurochirurgického oddělení ve druhém patře.“

„Výborně,“ odvětil Rhyme.

Thom všechny informace zapsal a Rhyme s lékařkou si popřáli dobrou noc.

„Vy jdete k doktorovi, loa-pan?“

„Ano,“ řekl Rhyme.

„Kvůli...“ Čínského detektiva zřejmě nenapadal výraz, který by shrnoval Rhymův zdravotní stav, a tak jen mávl rukou směrem ke kriminalistovu tělu.

„Přesně tak.“

Sachsová mlčela a jen tupě zírala na papír s pokyny, které doktorka Weaverová právě nadiktovala Thomovi. Rhyme věděl, že Amélie by byla raději, kdyby na žádnou operaci nešel. Metoda doktorky Weaverové totiž slavila úspěchy vesměs u pacientů s mnohem méně závažným postižením, než měl Lincoln Rhyme - s úrazy v oblasti bederní nebo hrudní páteře, Weaverová proto Rhyma varovala, že zákrok s největší pravděpodobností nepřinese žádné viditelné zlepšení jeho zdravotního stavu a že je navíc poměrně riskantní - dokonce by prý mohl jeho stav zhoršit a vzhledem k postižení plic se nedala vyloučit ani možnost, že Lincoln Rhyme na operačním stole zemře.

Sachsová nicméně chápala, jak je operace pro Rhyma důležitá, a byla odhodlána ho v jeho rozhodnutí podpořit.

„Takže,“ řekla nakonec se stoickým úsměvem na rtech, „nám nezbývá než Ducha do příštího pátku dopadnout.“

Rhyme si všiml, že si ho Thom bedlivě prohlíží.

„Co je?“ vyštěkl.

Ošetřovatel mu změřil krevní tlak. „Máš ho strašně vysoký. A nevypadáš dvakrát dobře.“

„No, tak to ti mockrát děkuju,“ odsekl Rhyme, „ale myslím, že můj fyzický vzhled nemá nic společného s...“

„Končíme,“ prohlásil ošetřovatel pevně. A neřikal to svému chovanci.

Sellitto s Cooperem se rovněž rozhodli, že to pro dnešek zabalí.

„To je vzpoura,“ zabručel Rhyme.

„Ne,“ opáčil Thom. „Zdravý rozum.“

Sellitto ještě telefonicky ověřil, kde se právě nacházejí Wuovi a John Sung. Rodina momentálně přebývala ve střeženém domě newyorské policie v Murray Hill. John Sung odmítl pozvání Amélie Sachsové, aby se k nim připojil, neboť se obával, že by mu policejní prostředí až příliš připomínalo objekty čínského bezpečnostního úřadu, v nichž byl jako disident mnohokrát zadržován. A tak Sellitto alespoň rozšířil počet členů jeho ostrahy o dalšího agenta. Všichni příslušníci ochranné služby nyní Sellittovi hlásili, že přistěhovalci jsou v bezpečí.

Rhyme se otočil k Sachsové. „Vezmeš si ty byliny s sebou? Doufám, že jo. Smrdí.“

„Chtěla jsem ti je tu nechat jako osvěžovač vzduchu, ale jestli ti nevoní...“ Sachsová se naklonila k Rhymovi. „Jak se cítíš? Vypadáš bledě.“

„Jsem jenom utahaný,“ řekl Rhyme a byla to pravda. Cítím se podivně unavený. Předpokládal, že by ho to mělo znepokojovat, ale na druhou stranu byl přesvědčen, že jeho vyčerpání je zapříčiněno pouze náročností případu, na němž už několik dní pracoval s maximálním nasazením. Zároveň ovšem věděl, že by měl únavě vždy věnovat zvýšenou pozornost - nemůže být příznakem něčeho vážnějšího? Problémem sužujícím pacienty s poraněním páteře totiž není pouze samotné ochrnutí, ale zpravidla ho doprovází řada vedlejších problémů vyplývajících z nedostatečné reakce nervů - například oslabení plic a s tím související infekce. Možná ze všeho nejhorší je však absence bolesti. Postižený člověk zcela postrádá systém včasného varování v podobě pociťované bolesti - jako například u rakoviny, na niž zemřel jeho otec i otec Amélie Sachsové. Rhyme si dodnes vzpomínal, že se jeho otec poprvé o chorobě dozvěděl, když navštívil lékaře s bolestí žaludku.

„Dobrou noc,“ zavolal Mel Cooper.

„Wan an,“ přidal se Li.

„Moje řeč,“ zabručel Sellitto a zamířil do chodby.

„Sonny,“ řekl Rhyme. „Vy dnes večer zůstanete tady.“

„Nemám jiné místo, kam jít, loa-pan. Jistě.“

„Thom vám připraví pokoj. Já budu nahoře - musím ještě zařídit pár věcí. Jestli máte chuť, můžete se tam za mnou zastavit. Ale dejte mi tak dvacet minut.“

Li přikývl a otočil se k důkazní tabuli.

„Odvezu tě nahoru,“ nabídla se Sachsová.

Rhyme vjel do mrňavého výtahu, který dříve sloužil jako skříň, zatímco nyní spojoval přízemí s prvním patrem.

Sachsová vešla do výtahu za Rhymem a zavřela dveře. Rhyme se jí podíval do tváře. Byla zamyšlená, ale Rhyme měl dojem, že to s případem nijak nesouvisí.

„Chtělaš mi něco říct, Sachsová?“

Amélie Sachsová neodpověděla. Zatáhla vnitřní dvířka a stiskla tlačítko pro jízdu nahoru.

GHOSTKILL

Easton, Long Island,

Místo činu

Odcizená dodávka,

Čínská čtvrť

Místo vraždy Jerryho Tanga

Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad. Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou(pomocník) na palubě; totožnost neznámá.

Pomocníkově utonulé tělo nalezeno nedaleko místa potopení Draka z Fu-čou.

Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých (jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně.

Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější informace o její krvi.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj.

Duch na něj zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5.

Řidič: Jerry Tang.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečeny satelitní telefon.

Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplatní listině figurují údajně Vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.
Nezjištěny žádné stopy po odcizené hondě.
Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.
Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.
Utonulá osoba identifikována jako Viáor Au, duchův pang-šou.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).
Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži) Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.
Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.
Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.
Krevní skupina zraněné ženy je AB minus. Zaslána žádost o podrobnější test její krve.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Bez záznamu.
Čtyři muži rozkopli dveře, mučili Tanga a poté ho zastřelili.
Nalezeny dvě nábojnice - odpovídají pistoli Model 51.
Tai zastřelen dvěma ranami do hlavy.
Projevy vandalizmu na místě činu.
Několik otisků prstů.
Bez záznamu s výjimkou otisků Jerryho Tanga.
Tři komplici měli menší velikost boty než Duch, pravděpodobně jsou drobnější postavy.
Podle stopových důkazů bydlí Duch pravděpodobně v centru města v oblasti Batlery Park City.
Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny, Bližší informace zjišťovány.
Canal Street, Místo přestřelky Další stopy naznačují, že Duchovo bydliště se nachází v oblasti Battery Park City.
Odcizen chevrolet Blazer, nevysledovatelný.
Otisky prstů negativní.
Koberec v Duchově bytě: Lustre-Rite od firmy Arnold, nastěhován v posledních šesti měsících; koupě ověřována u prodejce a distributorů.
Nalezena čerstvá zahradnická mrva.
Mrtvola Duchova komplice: příslušník etnické menšiny ze západní nebo severozápadní Číny. Otisky negativní.
Použitá zbraň: Walther PPK.
Podrobnosti o imigrantech: Changovi: Sam, Mei-mej, William a Ronald; Samův otec Čchang T'ie-čch', novorozená Pcho-ji.
Sam si zajistil práci, ale zaměstnavatel a místo neznámé.
Jezdí v modré dodávce, výroba a poznávací značka neznámé.
Byt Changových se nachází v Queensu.
Wuovi: Čchi-čchen, Jung-pching, Cchin-mej a Lang.

28

V čínštině je mnoho slov tvořeno kombinacemi protikladných výrazů. Například kombinace „postup-ústup“ znamená „hýbat se“.
Jedním z takových slovních spojení je i výraz „dělat byznys“, který by se dal doslova přeložit jako „nákup-prodej“. A právě tím se v tento pozdní srpnový večer zabývala čtveřice mužů sedících v zakouřené prosklené kanceláři Asociace zaměstnanců na východní Broadwayi: nákupem a prodejem.
Skutečnost, že předmětem vyjednávání byly lidské životy - konkrétně prodej současné adresy rodiny Changových hadí hlav s přezdívkou Duch -, očividně nepřipadala přítomným mužům ani trochu zvláštní.
V Čínské čtvrti pochopitelně existovala celá řada legitimních tchungů, které svým členům poskytovaly důležité služby - řešily konflikty mezi konkurenčními firmami, chránily školáky před řáděním gangů, provozovaly domovy pro seniory a mateřské školky, zamezovaly vstupu odborových svazů do restaurací a textilek a sloužily jako spojovací článek při styku s „jinou vládou“, tedy s newyorskou radnicí a newyorskou policií. Tento konkrétní tchung se však žádné z těchto činností nevěnoval. Místo toho se specializoval výhradně na jednu jedinou věc, sloužil jako základna pro působení hadích hlav v oblasti New Yorku.
Nyní, krátce před půlnocí, seděla trojice čtyřiceti- až padesátiletých předáků asociace zaměstnanců na jedné straně stolu naproti muži, jehož žádný z nich osobně neznal. Věděli však, že právě tento muž pro ně může být velice cenný, neboť je mu známo, kde se ukrývá rodina Changových.
„Odkud ty lidi znáte?“ zeptal se ředitel asociace muže, který se jim představil pouze svým příjmením Tchan - pravděpodobně proto, aby ho Duch nemohl vystopovat a nevymámit z něj adresu Changových mučením.
„Chang se v Číně přátelil s mým bratrem. Obstaral jsem jim byt a Changovi se starším synem i práci.“
„Kde je ten byt?“ zeptal se ředitel tchungů ledabyle.
Tchan učinil rázné gesto a řekl: „To jsem zde přišel prodat. Pokud Duch tu informaci chce, musí za ni zaplatit.“
„Nám to říct můžete,“ řekl ředitelův společník a usmál se. „Necháme si to pro sebe.“
„Já jedním pouze s Duchem.“
Šéfové tchungů to pochopitelně věděli. Ale za pokus to vždycky stojí. Po světě chodí spousta pitomců.

„Musíte pochopit,“ nadhodil druhý ze společníků, „že Duch je jen těžko k nalezení.“
„A,“ ušklíbl se Tchan, „vy nejste jediní, s kým mohu jednat.“
„Tak proč jste tady?“ zeptal se první společník rychle.
Tchan se odmlčel. „Protože mi bylo řečeno, že jste nejlépe informováni.“
„Je to nebezpečné,“ řekl Tchanovi ředitel. „Policie po Duchovi usilovně pátrá. Pokud se dozví, že jsme ho kontaktovali..., nu, to by mohlo rozvrátit celou naši organizaci.“
Tchan pokrčil rameny. „Vy přece znáte bezpečné způsoby, jak se s ním spojit, nebo ne?“
„Přejdeme k penězům. Kolik nám zaplatíte, když vám zprostředkujeme kontakt s Duchem?“
„Deset procent z toho, co zaplatí on mně.“
Ředitel mávl rukou. „Schůzka je u konce. Najděte si jiné zdroje.“
Tchan se jeho poznámce posměšně zasmál a řekl: „A kolik chcete vy?“
„Polovinu.“
„To je dost chabý vtip.“
Bitevní pole bylo vytýčeno a přišel čas na byznys. Nákup-prodej trval téměř půl hodiny. Nakonec se dohodli na třiceti procentech za předpokladu, že půjde o americké dolary.
Ředitel vytáhl mobilní telefon a kamsi zavolal. Ve sluchátku se ozval Duch a ředitel se mu představil.
„Ano?“ zeptala se hadí hlava.
„Mám zde někoho, kdo pronajal byt několika cestujícím na Drakovi, konkrétně rodině Changových. Chce vám prodat příslušné informace.“
Duch chvíli mlčel a nakonec odpověděl: „Řekněte mu, ať to dokáže.“
Ředitel tlumočil jeho žádost Tchanovi, který odvětil: „Otcovo západní jméno je Sani. Je s nimi taky jeden stařík, Changův otec. A dva chlapi. Jo, a taky manželka. Jmenuje se Mej-mej. Kromě toho mají ještě malou holčičku, ale ta není jejich. Byla na lodi. Její matka se utopila.“
„Odkud je zná?“
„Je to bratr jednoho Changova čínského přítele,“ odpověděl ředitel.
Duch chvíli uvažoval. „Vyřídte mu, že mu za tu informaci zaplatím sto tisíc jednobarevných,“
Ředitel se Tchana dotázal, zda je to přijatelná částka. Tchan okamžitě přitakal. S některými lidmi se nákup-prodej nedělá.
Ředitel si i přes radost z výše částky zachoval vážnou tvář a jemně oslovil Ducha: „Souhlasil, že nám zaplatí určité procento. Pokud by vám to příliš nevadilo, pane, tak...“
„Ano, zaplatím vám ten podíl přímo. Pokud bude jeho informace přesná. Kolik činí váš podíl?“
„Třicet procent.“
„Jste blázen,“ utrousil Duch. „Nechali jste se oloupit. Já bych si na vašem místě poručil aspoň pětasedesát.“
Ředitel zčervenál a začal se hájit, ale Duch ho přerušil. „Pošlete ho za mnou zítra o půl deváté ráno. Vy víte kam.“
Zavěsil.
Ředitel sdělil Tchanovi podmínky a oba muži si potřásli rukama.
V konfuciánském pořadí závazků vůči ostatním stojí přátelství na nejnižší příčce - daleko za závazkem poddaného vůči panovníkovi, syna vůči otci, manželky vůči manželovi a mladšího bratra vůči staršímu.
Přesto je i na tomto nejmírnějším druhu zradě cosi veskrze ohavného, pomyslel si ředitel.
Ale co. Ať už se Tchan ocitne v pekle kdykoliv, bude za své skutky spravedlivě souzen. A pokud šlo o ředitele a jeho společníky, pak třicet tisíc dolarů za hodinu práce nebyla vůbec špatná částka.

Sam Chang vyšel s třesoucíma se rukama a zrychleným dechem z kanceláře Asociace zaměstnanců na východní Broadwayi a musel ujit tři bloky, než konečně našel bar, které jsou v Čínské čtvrti poměrně vzácné. Posadil se na nerovnou stoličku a objednal si pivo Tsing-dao. Rychle ho vypil a poručil si další.
Ještě teď byl překvapen - ba ne, přímo ohromen - zjištěním, že mu tři členové tchungu doopravdy uvěřili, že se jmenuje Joseph Tchan, a dokonce mu prozradili, kde se nazítří ráno může setkat s Duchem.
Sam Chang se musel v duchu smát. Takový ořesný nápad - vždyť on s těmi muži vyjednával o ceně za životy členů vlastní rodiny.
Když před několika hodinami seděl v potměšlém brooklynském bytě, honily se mu hlavou chmurné myšlenky: tak tedy bude vypadat náš život. Strach a temnota...
V tu chvíli se bystré oči jeho otce ještě více zúžily.
„Jaké plány se ti teď honí hlavou?“ zeptal se syna.
„Duch po nás pátrá.“
„Ano.“
„Nebude očekávat, že bych mohl já pátrat po něm.“
Čchangovy oči setrvaly na dlouhý okamžik na synovi sklouzly ke jmenovce na improvizovaném oltáři. Chang...,
„A co hodláš učinit, jakmile ho najdeš?“
„Zabít ho,“ řekl Chang otci.
„Proč se raději neobrátíš na policii?“
Chang se trpce zasmál. „Ty věříš zdejší policii více než čínské?“
„Ne,“ odpověděl Cchang Tie-čch.
„Zabiju ho,“ zopakoval Chang. Za celý život se mu nestalo, že by svého otce neposlechl, a nyní přemýšlel, zda mu otec zakáže učinit, co podle jeho přesvědčení učiněno být musí.

Otec se však k jeho neskonalemu překvapení pouze zeptal: „A dokážeš to udělat?“

„Ano. Pro svou rodinu ano.“ Chang si nasadil nepromokavou bundu. „Pojedu do Čínské čtvrti. Uvidím, co se dá dělat, abych ho našel.“

„Poslouchej mě,“ zašeptal jeho otec. „Víš, jak nejlépe najdeš člověka?“

„Jak, papá?“

„Člověka nejlépe najdeš přes jeho slabiny.“

„A jaké má Duch slabiny?“

„Nedokáže přijmout nezdar,“ řekl Cchang Tie-čch'. „Musí nás zabít, jinak se do jeho života vloudí obrovská disharmonie.“

A tak Sam Chang učinil, co mu navrhl jeho otec - poskytl Duchovi příležitost vypátrat svou kořist. A léčka zabrala. Chang si nyní přiložil chladnou pivní láhev k obličejí a pomyslel si, že on sám pravděpodobně zahyne. Pokusí se Ducha okamžitě zastřelit - jen co mu otevře dveře. Pro hadí hlavu však bezpochyby pracuje horda kompliců a tělesných strážců, kteří na oplátku zabijí jeho.

A když si to pomyslel, okamžitě mu před očima vytanul obrázek jeho prvorozeného syna Williama - mladého muže, který dříve, než ostatní tuší, převezme žezlo rodu Changových.

Otec Sam Chang nyní slyšel synovy zpuštěné odpovědi, viděl pohrání v jeho očích...

Ach, William, pomyslel si. Ano, zanedbával jsem tě. Ale kdybys tak jen pochopil, že jsem to dělal výlučně v naději, že připravím tobě a tvým dětem lepší vlast. A že když začalo být v Číně příliš nebezpečno, přivedl jsem vás z milované rodné země sem, abych vám poskytl, co jsem vám doma poskytnout nemohl.

Láska, milý synu, se nedokazuje počtem darovaných elektronických vynálezů, vybraných pokrmů nebo vlastních pokojíčků. Láska se projevuje disciplínou, příkladem a obětí - a to i obětí vlastního života.

Ach, můj synu...

Sam Chang zaplatil za pivo a odešel z baru.

I přes pozdní hodinu byly některé obchůdky stále otevřené, aby přivábily poslední turisty. Chang navštívil několik prodejen se suvenýry a koupil miniaturní oltář, mosaznou cedulku, elektrické svíčky s červenými žárovkami a kadidlo. Chvilu mu trvalo, než objevil správnou sošku Buddhy. Nakonec vybral usmívající se sošku, protože - i když zítra zabije člověka a sám přitom zemře - usměvavý Buddha přinese rodině, která po něm zůstane, útěchu, radost a nakonec i štěstí.

„Jde o to, Amie...“

Amélie Sachsová jela do města a zcela výjimečně příliš nepřekračovala povolenou rychlost.

„Jde o to, miláčku,“ řekl jí tehdy otec, když mu nenasytné a pustošivé buňky rozežíraly tělo, „že se teď o sebe musíš postarat sama.“

„Jasně, tati.“

„Ne, ne, ty říkáš ‚jasně‘, ale ve skutečnosti si to vůbec nemyslíš. Říkáš to jen proto, abys neodporovala tátovi, který teď vypadá jako víš co.“

I když otec ležel v západobrooklynském hospiců na Fort Hamilton Parkway a kolem něj se vznášela smrt, stále měl svou dceru dokonale přechtenou.

„Tak jsem to vůbec nemyslela.“

„Éh, hele, Amie, poslouchej mě.“

„Poslouchám.“

„Slyšel jsem ty tvoje historky z pochůzkařiny.“

Sachsová v té době stejně jako její otec „šlapala rajón“, což znamenalo, že pracuje jako pochůzkařka. Odtud ostatně pocházela i její přezdívka „Šlapáková dcera“.

„Já hodně přeháním, táto.“

„Mluv vážně.“

Její úsměv se vytratil a Amélie Sachsová skutečně začala být vážná.

Cítila, jak polootevřeným oknem proudí do pokoje prašný letní vánek a cuchá jí rozpuštěné rudé vlasy i otcovu přikrývku, když spolu napůl seděli a napůl leželi na tomto neveselém místě.

„Pokračuj,“ řekla.

„Díky... Slyšel jsem ty tvoje historky z pochůzek. Nedáváš na sebe dost velký pozor. Ale to musíš, Amie.“

„Proč mi to říkáš, tati?“

Oba věděli, že jí to otec říká kvůli své rakovině, která ho zkrátka zabije, a z ní vyplývajícím nutkání předat jedinému dítěti něco podstatnějšího než pouhý odznak newyorské policie, poniklovaný kolt a starý dodge Charger, který zoufale potřebuje novou převodovku a hlavy válců. Jeho otcovská role mu nyní předepisovala říci: „Potěš starého tátu.“

„Tak si pojďme vyprávět vtipy.“

„Vzpomínáš, jak jsi poprvé letěla letadlem?“

„Letěli jsme tehdy za babičkou Sachsovou na Floridu. U bazénu bylo osmdesát stupňů a napadl mě tam chameleon.“

Herman Sachs nevzrušeně pokračoval: „A letuška, nebo jak jím to dneska říkáte, nás tehdy poučila: ‚V případě neočekávané situace si nasadte svoji kyslíkovou masku a poté pomozte komukoliv, kdo potřebuje pomoc.‘ To je základní pravidlo.“

„Jo, to ony říkají,“ připustila Sachsová a snažila se potlačit emoce.

Starý policista se skvrnami od kolomazi natrvalo usazenými v záhybech rukou pokračoval: „A přesně taková musí být i filozofie pochůzkaře na ulici. Nejprve ty a teprve potom oběť. A totéž by mělo platit i v tvém osobním životě. Ať se

děje, co se děje, nejdřív se koukej postarat o sebe. Protože jestli nezůstaneš celá ty, jen těžko budeš moci pomoci komukoliv jinému.“

Amélie Sachsová nyní pomalu projížděla městem skráceným slabým deštěm. Po chvíli se otcův hlas vytratil a vystřídal ho hlas kohosi jiného. Hlas lékaře, jenž ji oslovil před několika týdny.

„Á, pani Sachsová. Tady jste.“

„Dobrý den, doktore.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolna Rhyma.“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

„Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Co kdybychom se posadili třeba támhle do rohu?“

„Zůstaneme tady. Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu.“

Celý její svět se náhle z bortil do podivného zmatku a veškeré budoucí plány se jí v jednom jediném okamžiku úplně změnily.

Jenže co se s tím dá dělat? No, pomyslela si a zastavila u obrubníku, jedna věc tu byla...

Amélie Sachsová dlouho jen nehybně seděla v autě. Tohle je šílenství, napadlo ji. Ale pak z náhlého popudu vystoupila z camara, se sklopenou hlavou zašla za roh a zamířila do jedné z obytných budov.

Vystoupala po schodech a zaklepala na dveře.

Když se dveře otevřely, usmála se na Johna Sunga. Imigrant její úsměv opětoval a gestem jí pokynul dovnitř.

Ať se děje, co se děje, nejdřív se koukej postarat o sebe. Protože jestli nezůstaneš celá ty, jen těžko budeš moci pomoci komukoliv jinému...

Zničehonic ji přepadl pocit, že jí z beder spadlo cosi nesmírně těžkého.

Půlnoc.

29

Avšak i přes vyčerpávající den, který jej dovedl od potápějící se lodi do domu v západním Central Parku půl zeměkoule od vlasti, nevypadal Sonny Li ani trochu unaveně.

Vešel do ložnice Lincolna Rhyma a v ruce nesl nákupní tašku,

„Když jsem jel do Čínské čtvrti s Chung-se, loa-pan, koupil jsem několik věcí. Mám dárek pro vás.“

„Dárek?“ zeptal se Rhyme ze svého trůnu v podobě zbrusu nové postele Hill-Rom Flexicair, která - jak mu bylo řečeno - skýtala dokonalé pohodlí.

Li vytáhl z tašky jakýsi předmět a začal ho rozbalovat.

„Podívejte, co tady mám.“ V jeho ruce se objevila nefritová figurka lité se tvářícího muže s lukem a šípem. Li se rozhlédl po pokoji. „Kterým směrem je sever?“

„Támhle,“ kývl Rhyme na jednu stranu.

Li postavil figurku na stůl u stěny, znovu hmatl do tašky a vytáhl několik vonných tyčinek.

„Tohle tu pálit nebudete.“

„Musím, loa-pan. Nezabije vás.“

I přes Liovo tvrzení, že Číňanům dělá problémy říkat ne, on sám tuto národní vlastnost očividně nesdílel.

Postavil kadidlo do držáku a zapálil ho. V koupelně poté našel kelímek a naplnil ho jakýmsi likérem ze světle zelené lahve, již rovněž vytáhl z nákupní tašky.

„Co to děláte? Vyrábíte chrám?“

„Oltář, loa-pan. Ne chrám.“ Li se dobře bavil Rhymovou neschopností rozlišit obě tak evidentně rozdílné věci.

„Kdo to je? Buddha? Konfucius?“

„S lukem a šípem?“ Li se ušklíbl. „Loa-pan, vy víte tak mnoho o tak málu a tak málo o tak mnohu.“

Rhyme se rozesmál a napadlo ho, že když byl ještě ženatý, manželka mu často předhazovala prakticky totéž, byť tak činila hlasitěji a méně elegantně než čínský detektiv.

„Toto je Kuan-ti,“ pokračoval Li. „Bůh války. Děláme mu oběti. Má rád sladké víno a to jsem mu koupil.“

Rhyme přemýšlel, jak by reagovali Sellitto s Dellrayem - o Sachsově ani nemluvě -, kdyby viděli, že se jeho pokoj proměnil v oltář zasvěcený bohu války.

Li se ikoně uklonil a zašeptal pár čínských slov. Vytáhl z nákupní tašky bílou láhev a posadil se do ratanového křesílka vedle Rhymovy postele. Naplnil kelímek tekutinou z lahve a začal manipulovat s jednou z Rhymových sklenic: sejmul z ní víčko, naplnil ji do poloviny tekutinou, opět víčko našrouboval a zasunul dovnitř slámku.

„A co je tohle?“ zeptal se Rhyme.

„Dobrá věc, loa-pan. Čchu jech čching čchiu. Ted' děláme oběti nám. To je dobrá věc. Jako whisky.“

Ne, ta dobrá věc rozhodně nechutnala jako whisky, natož jako osmnáctiletá skotská prosycená rašelinově kouřovou vůni. Ale přestože měla příšernou chuť, rozhodně nepostrádala pořádný šmrnc.

Li kývl k provizorní sakristii. „Našel jsem Kuan-ti v obchodě v Čínské čtvrti. Je to velmi populární bůh. Tisíce oltářů po celé Číně jsou oddány právě mu. Ale já ho nekoupil kvůli válce. On je taky bůh detektivů, povídám.“

„Tak teď si vymýšlíte.“

„Já vtíp? Ne, to je pravda, co povídám. Každý bezpečnostní úřad, ve kterém jsem byl, tam měl Kuan-ti. Když případ není tak dobrý, detektivové páli oběti jako my teď.“ Li si dal další lok likéru a sraštil nos. „To je silná věc, povídám. To paj-fiou.“

„Cože?“

Li kývl na láhev čchu jech čching čchiu.

„A jak zní vaše modlitba?“ zeptal se Rhyme.

„Přeložím: ‚Kuan-ti, prosím, ať najdeme Changovy a chytíme posraného Ducha‘.“

„To je dobrá modlitba, Sonny.“

Rhyme znovu upil líkér. Zdálo se mu, že je s každým douškem lepší, ale možná měl člověk jen tendenci zapomenout, jak je ve skutečnosti špatný.

„Ta operace, o které jste mluvil...“, pokračoval čínský detektiv, „budete po ní lepší?“

„Možná. O trochu. Nebudu moct chodit, ale mohla by se mi vrátit aspoň trocha hybnosti.“

„Jak to funguje?“

Lincoln Rhyme začal Liovi vyprávět o doktorce Cheryl Weaverové, jejíž neurologické oddělení fakultní nemocnice při Severokarolínské univerzitě provádělo experimentální operace pacientů s poraněním páteřní míchy. Rhyme si dodnes téměř slovo od slova pamatoval doktorčino vysvětlení principu této metody.

Nervová soustava se skládá z axonů, které přenášejí nervové impulsy. Při poraněních míchy jsou tyto axony přerušeny nebo rozdrčeny a odumírají. Tím přestávají přenášet impulsy, takže se nervové signály nedostávají z mozku do zbytku těla.

Asi jste už mnohokrát slyšel, že nervy nemají schopnost regenerace, jenže to není tak úplně pravda. U periferní nervové soustavy, jako jsou ruce nebo nohy, mohou poškozené axony dorůst.

U centrální nervové soustavy, kterou tvoří mozek a mícha, to však možné není. Přinejmenším se axony neregenerují samy od sebe. Takže pokud se říznete do prstu, kůže vám sroste a do prstu se vám vrátí hmat. U páteřní míchy se nic podobného nestane. Existují ovšem metody, které se právě učíme používat a které mohou takovou regeneraci podporovat.

V našem ústavu používáme metodu otevřeného útoku na místo poranění. Útočíme na poškozené místo na všech možných frontách. Používáme tradiční dekompresní chirurgii, abychom obnovili kostěnou strukturu obratlů a ochránili místo, ve kterém k poranění došlo.

A pak na poškozené místo transplantujeme dvě věci: za prvé tkáň z periferní nervové soustavy pacienta a za druhé buňky centrální nervové soustavy nějakého zárodku.

„Konkrétně ze žraloka,“ dodal Rhyme pro Sonnyho Li.

Detektiv se zasmál. „Z ryby?“

„Přesně tak. Žraločí buňky totiž mají větší slučitelnost s lidskými než buňky ostatních zvířat. A pak,“ pokračoval kriminalista, „budu brát prášky, které podporují regeneraci páteřní míchy.“

„Hej, loa-pan,“ řekl Li a bedlivě si Rhyma prohlížel, „ta operace... je nebezpečná?“

Rhyme opět uslyšel hlas doktorky Weaverové.

Samozřejmě zde existují rizika. Samotné léky nejsou nijak zvlášť nebezpečné. Ovšem existují rizika, která souvisejí s léčbou. U všech kvadruplegiků s postižením obratlů dochází ke zhoršení činnosti plic. Vy jste se dokázal zbavit plicního ventilátoru, ale při podání anestetik u vás může dojít k selhání respirační činnosti.

Stres z celé procedury by pak mohl vést k autonomní dysreflexii a potažmo ke značnému zvýšení krevního tlaku - tyto skutečnosti jistě dobře znáte -, což by zase mohlo mít za následek mrtvici nebo těžkou mozkovou příhodu. Dále existuje riziko chirurgického poškození místa původního zranění. Momentálně nemáte žádné cysty ani umělé cévky, ale operace a následné nahromadění tekutin by u vás mohly zvýšit tlak a způsobit další komplikace.

„Ano, je nebezpečná,“ shrnul Rhyme.

„To mi připadá jako i luan tekou Š‘.“

„Co to znamená?“

Li chvíli přemýšlel a pak řekl „Doslova přeložené znamená ‚házet vejce proti kamenům‘. Znamená to dělat něco, co se musí nepovést. Tak proč tu operaci děláte?“

Rhymovi to připadalo očividné. Aby učinil další krok k nezávislosti. Například aby mohl sevřít ruku kolem sklenice a pozvednout si ji k ústům. Aby se mohl podrbat na hlavě. Aby se stal normálnějším - Rhyme vědomě použil výraz, který byl v komunitě tělesně postižených pokládán za mimořádně politicky nekorektní. Aby měl blíže k Amélii Sachsové.

Aby byl lepším otcem dítěte, po němž Sachsová tak vroucně toužila.

„Prostě je to věc, kterou musím udělat, Sonny,“ řekl nakonec a kývl na opodál stojící láhev skotské Macallan. „A teď zkusíme moje paj-fu.“

Li se zachechtal. „Pa-fiou, loa-pan. Právě jste řekl: ‚A teď vyzkoušíme můj obchodní dům‘.“

„Tak pa-fiou,“ opravil se Rhyme.

Li naplnil kelímek a Rhymovu skleničku letitou skotskou.

Rhyme usrkl ze slámky. Ach ano, to je mnohem lepší Li do sebe obrátil celý kelímek naráz. Zavrtěl hlavou „Povídám, na tuto operaci byste neměl jít.“

„Zvážil jsem všechna rizika a...“

„Ne, ne. Smířte se, kdo jste! Smířte se se svým omezením.“

„Ale proč? Když nemusím?“

„Vidím všechna ta vědecká hovna, která máte tady v Me-kuo. My nemáme vědu všude v Číně jako vy. Ó, Peking, Hongkong, Kuang-tung, Fu-čou, jistě, jistě - máme skoro všechno co vy, jsme trochu vzadu, díky vůdce Mao, ale máme počítače, máme internet, máme rakety - jo, někdy vybuchnou, ale obvykle vyjdou do vesmíru v pořádku. Ale doktoři, ti nepoužívají takovou vědu. Dávají nás zpátky do harmonie. V Číně doktoři nejsou bozi.“

„My tady máme jiný přístup.“

„Jo, jo,“ šklebil se Li. „Doktoři vás dělají mladší. Dávají vám vlasy. Dávají ženám větší siung, však víte...“ Detektiv si

ukázal na prsa. „My tomu nerozumíme. To není v harmonii.“

„A vy si myslíte, že já s tímhle v harmonii jsem,“ zeptal se Rhyme a rozhořčeně se zasmál

„Takového vás udělal osud, loa-pan a udělal vás tak schválně. Možná můžete být nejlepší detektiv pro to, co se stalo. Váš život je teď vyrovnaný, povídám“

Rhyme se musel smát. „Nemůžu chodit, nemůžu sbírat důkazy. V čem je to lepší, sakra?“

„Možná váš mozek funguje teď lépe, povídám. Možná máte silnější vůli. Vaše ti-čung, vaše koncentrace, možná je lepší.“

„Pardon, Sonny, ale tohle vám nezbaštím.“

Jenže Rhyme již dříve pochopil, že když Sonny Li zaujme v nějaké otázce stanovisko, hned tak se ho nepustí.

„Já vám to vysvětlím, loa-pan. Pamatujete si na Johna Sunga? Toho, kdo má toho Opičího krále z kamene pro štěstí?“

„Vzpomínám si.“

„Vy jste opice.“

„Co jsem?“

„Jste jako ta opice, povídám ta opice dělala zázračné věci, kouzlo, byla chytrá, silná - a taky měla nálady. Jako vy. Ale nedbala přírodu - hledala způsoby, jak podvést bohy a zůstat živá věčně. Ukradla broskve nesmrtelnosti, nechávala jména vymazat ze Seznamu živých a mrtvých. A tak se dostala do potíží. Byla spálena, ubita a pohřbena pod horu. Nakonec Opice přestala chtít zůstat živá věčně. Našla přátele a spolu udělali pout' do svaté země na západě. Byla šťastná. V harmonii, povídám“

„Jenže já chci zase chodit,“ zašeptal Rhyme neoblomně a kladl si otázku, proč právě před tímhle podivným mužičkem odhaluje svou duši „Snad toho nežádám tak moc.“

„Ale vy možná žádáte tak moc,“ odpověděl Li „Poslyšte, loa-pan, podívejte na mě. Mohl bych si přát být vysoký a vypadat jako Čchou Jun-fat, aby mě všechny dívky honily. Mohl bych si přát vést velkou společnost a mít stovky odměn za produktivitu, aby mě všichni uznávali. Mohl bych si přát být hongkongský bankovník. Ale to není moje povaha. Moje povaha je být do prdele dobrý policajt. Možná když začnete chodit, ztratíte několik něčeho jiného - něčeho důležitějšího. Proč pijete to svinstvo?“ zeptal se a ukázal na skotskou.

„Je to moje oblíbené paj-liou.“

„Jo? A kolik stojí?“

„Asi sedmdesát dolarů láhev.“

Li se zatvářil kysele. Přesto sklenici vypil a nalil si další.

„Poslyšte, loa-pan, znáte taoismus?“

„Já? Nejsou to ty nějaké žvásty? Tak to jste na špatné adrese.“

„Dobrá, tak já vám něco povídám. V Číně máme dva velké filozofy. Konfucia a Lao-c'. Konfucius myslí, že pro lidi je nejlepší poslouchat nadřízené, plnit rozkazy, ustoupit lepším, mlčet. Lao-c' ale říká opačně. Pro lidi je nejlepší poslouchat svůj vlastní způsob života. Najít harmonii a přírodnost. Anglické slovo pro tao je způsob života. On napsal něco, co zkusím říct. Je to celé o vás, loa-pan.“

„O mně?“ zeptal se Rhyme a v duchu se ubezpečil, že jeho zájem o číňanova slova pramení výhradně z velkého množství alkoholu, jenž mu momentálně koloval v žilách.

Li přimhouřil oči a začal: „V tao Lao-c' říká: „Není třeba odcházet z domu, aby se lépe vidělo. Není třeba vyhlížet z okna. Místo toho žijte uprostřed své bytosti. Způsob, jak udělat, je být.“

„To máte v Číně všichni na všecko odpověď?“ vyštěkl Rhyme.

„Máme spoustu pořekadel, to je pravda. Měl byste říct Thomovi, aby je zapsal a pověsil na stěnu vedle oltáře Kuan-ti.“

Oba muži se na minutku odmlčeli. Není třeba odcházet z domu, aby se lépe vidělo. Není třeba vyhlížet z okna...

Nakonec znovu navázali rozhovor a Li se zdoluhavě rozhovořil o životě v Číně.

„A jak vypadá váš dům?“ zeptal se Rhyme.

„Byt, celé místo malé, velikosti této místnosti.“

„Kde je?“

„V mém městě, Liou Kuo-juanu. Znamená to „šest sadů“, ale ty už jsou všechny pryč, všechny vysekané. Možná tam je padesát tisíc lidí. Je to za Fu-čou. Tam je velmi mnoho lidí. Povídám více než milion.“

„Ale pořád nevím, ve které je to části země.“

„V provincii Fu-fien, jihovýchodní Čína. Hned za pobřežím je Tchaj-wan. Mnoho hor. Protéká tam řeka Min, velká řeka. My jsme nezávislé místo. Peking se o nás hodně bojí. Fu-fien byl domovem první triády - organizovaného gangu. San Lien Chuej. Velmi mocný. Hodně pašoval: sůl, opium, hedvábí. A taky je ve Fu-fien mnoho námořníků. Nákupců, dovozců. Ne už tolik farmářů. Komunistická strana je v mém městě mocná, ale to proto, že tajemník strany je soukromý kapitalista. Má internetovou společnost jako America Online. Opravdový úspěch. Cha, takový oddaný, a přitom takový kapitalista! Jeho kolektiv vydělává dobré, moc dobré peníze. Jeho akcie nepadají jako NASDAQ.“

„A jakou máte v tom Liou Kuo-juanu zločinnost?“ vyzvídal Rhyme.

Li pokýval hlavou. „Spousta úplatků, peníze za ochranu. V Číně když podvádíte firmy a lidi, tak to je dobrý. Ale když podvedete stranu nebo vládu, tak do prdele zemřete. Odsoudí vás a střílí vzadu do hlavy. A taky máme spoustu jiného zločinu. Někaké věci se tam stávají. Vražda, loupež, znásilnění.“ Li znovu upil z kelímku. „Našel jsem muže, který zabíjel ženy. Zabíjel čtyři a chtěl zabít další. Já ho dostal.“ Zasmál se. „Jedna kapka krve. Našel jsem jednu kapku na pneumatice jeho bicyklu, malou jako zrnko písku. To ho připojilo k místu činu. On přiznal. Vidíte, loa-pan, to vůbec nejsou báchorky.“

„To určitě ne, Sonny.“

„A taky je velký problém v Číně unášení žen. Máme tam víc mužů než žen. Za každých sto žen máme sto a dvacet mužů.“

Lidé nechtějí mít malé holky, povídám, jenom kluky. Ale odkud se pak vezmou nevěsty? A tak mnoho únosců sebere dívky a ženy a prodá. Smutné rodiny chodí za námi a žádají, ať najdeme jejich manželky nebo dcery, které se unesly. Mnoho bezpečnostních příslušníků se tím netrápí - jsou to těžké případy. Někdy odvezou ty ženy tisíce kilometrů pryč. Loni jsem jich našel šest. Rekord v našem oddělení. Je dobrý pocit najít únoscce a zatknout ho.“

„O to ale přece jde,“ podotkl Rhyme.

Li zvedl kelímek a oba mlčky usrkávali alkohol. Rhyme si v duchu přiznal, že cítí jisté uspokojení. Většina lidí, která ho přišla navštívit, se k němu chovala jako k nějaké zrůdě. Hlavně neřít nic nevlídného. Buďto se usilovně snažili nevšímat si jeho „postižení“, jak tomu vesměs říkali, anebo je naopak vypichovali - vtípkovali o něm, a troušili o něm poznámky, aby dali najevo, jak moc jsou Rhymovi nablízku. Přitom mu však ve skutečnosti vůbec nablízku nebyli a stačil jediný pohled na cévku nebo krabici s plenami v rohu pokoje a už začali odpočítávat minuty a hledat záminku, aby mohli prchnout.

Tito lidé s ním nikdy nepolemizovali, nikdy neopětovali jeho výpady.

Nikdy nepronikli pod povrch vztahu.

Ve tváři Sonnyho Li však Rhyme viděl naprostou lhostejnost k jeho zdravotnímu stavu. Jako by byl opravdu přirozený.

Uvědomil si, že téměř všichni lidé, s nimiž se v posledních několika letech stýkal - snad s výjimkou Amélie Sachsové -, byli pouhými známými. Zatímco Sonnyho Li znal Rhyme necelý jeden den a už mu připadalo, že je něčím více.

„Zmiňoval jste se o svém otci,“ řekl. „Když jste mu před pár hodinami volal, nepůsobilo to jako dobrý rozhovor. Co za tím je?“

„A, můj otec...“ Li se znovu napil skotské, která mu očividně přirůstala k srdci stejně rychle jako Rhymovi paj-fiou.

Globalizace prostřednictvím alkoholu, pomyslel si Rhyme jízlivě.

Li si nalil další kelímek.

„Možná byste ji mohl spíš usrkávat,“ navrhl mu Rhyme.

„Čas usrkávat je, až zemřete,“ řekl čínský detektiv a vyprázdnil růžový kelímek ozdobený květinami. „Můj otec... On mě moc nemá rád. Já jsem, jak se to říká..., že nežiju tak, jak on chce.“

„Zklamání?“

„Ano, já jsem jeho zklamání.“

„Proč?“

„Á, spousta věcí. Řeknu vám v kuličce naši historii.“

„V kostce.“

„Doktor Sunjatsen ve dvacátých letech sjednotil Čínu, ale pak se stala občanská válka. Kuomintang - Národní strana - byl pod Čankajškem. Ale Kung-čchan-tchang - komunisté -, ti bojovali proti nim. Pak nás napadli Japonci, špatná doba pro všechny. Když Japonci prohráli, měli jsme v Číně další občanskou válku a nakonec vyhrál Mao Ce-tung a komunisté a vyhnali nacionalisty na Tchaj-wan. Můj otec bojoval spolu s Maem. V říjnu 1949 stál s předsedou Maem na náměstí Tchien-an-men v Pekingu. Ach, loa-pan, já slyšel tu historku miliónkrát. Jak tam stál a skupiny hrály Pochod dobrovolníků. Velká vlastenecká doba, do prdele.

A tak můj otec měl kuan-si. Konexe vysoko nahoře. On se stal velkým mužem v komunistické straně ve Fu-fien. A chtěl, abych byl taky. Ale já viděl, co komunisté udělali v roce šedesát šest - v dějinách neopakovatelnou velkou proletářskou kulturní revoluci. Jak všechno zničili, ublížili lidem, zabili lidi. Vláda a strana nedělaly správné věci.“

„Nebylo to přirozené,“ utrousil Rhyme. „Nebylo to v harmonii.“

„Přesně tak, loa-pan.“ Li se zasmál. „Můj otec chtěl, abych se připojil do strany. Poručil mi to. Hrozil mi. Ale já se o stranu nestaral. Nestaral jsem se o kolektivy.“ Mávl rukou. „Nestaral jsem se o veliké myšlenky. Já mám rád policejní činnost. Rád chytám zločince... Pořád jsou tam hádanky, pořád úkoly, povídám. Moje sestra, ta je velká a vysoko ve straně. Náš otec je na ni hrdý, i když je to žena. Povídá, že ona mu nepřináší hanbu jako já. Povídá to pořád.“ Liova tvář potemněla. „Druhá špatná věc taky je, že nemám syna - žádné děti -, když jsem se oženil.“

„Vy jste rozvedený?“ zeptal se Rhyme.

„Moje žena, ta zemřela. Onemocněla a zemřela. Někáká horečka, špatná věc. Byl jsem ženatý jen málo let a neměl jsem děti. Můj otec říká, že je to moje vina. Zkoušeli jsme, ale neměli jsme děti. A ona pak umřela.“ Sonny Li vstal, přešel k oknu a zadíval se na světla velkoměsta. „Můj otec, on strašně přísný. Když jsem rostl, pořád mě bil. Nikdy nic, co jsem udělal, pro něj nebylo dobré. Dobré známky... Já byl dobrý student. V armádě jsem dostal medaile. Hezky jsem se oženil, za uctívou dívku, dostal práci na bezpečnostním úřadu, stal se detektivem, a ne jenom dopravníkem, povídám. Chodil jsem otce každý týden navštěvovat, dával mu peníze, skládal úklony u matčina hrobu. Ale nikdy nic, co jsem udělal, nebylo dost. A vaši rodiče, loa-pan?“

„Oba už zemřeli.“

„Moje matka nebyla tak přísná jako otec, ale nikdy mnoho neřekla. On ji nenechal... Tady v Nádherné zemi nejste tolik..., jak se to říká..., pod tíhou rodičů?“

To je dobrá formulace, pomyslel si Rhyme. „Možná ne tolik. Ale někteří lidé jsou.“

„Uctívat rodiče, to je pro nás číslo jedna.“ Li kývl k figurce boha Kuan-tí. „Ze všech bohů jsou nejdůležitější naši předci.“

„Možná má o vás otec vyšší mínění, ale nechce to dát najevo. Fasáda, znáte to. Protože si myslí, že je to tak pro vás lepší.“

„Ne, on mě má prostě nerad. Nikdo nepokračuje v rodinném jménu, povídám. A to je moc špatná věc.“

„Někoho si najdete a založíte rodinu.“

„Muž jako já?“ ušklíbl se Li. „Ne, ne. Já jsem jen policajt, nemám žádné peníze. Většina mužů mého stáří ve Fu-čou

pracuje byznys, má spoustu peněz. Peníze jsou všude. Pamatujete, že jsem vám říkal, jak je mnohem víc mužů než žen? Proč by žena sbírala chudého starého muže, když může mít bohatého mladého?“

„Vždyť jste v mém věku,“ řekl Rhyme. „Nejste starý.“

Li znovu vykoul z okna. „Možná tady zůstanu. Mluvím anglicky dobře. Budu tady bezpečnostní důstojník. Budu pracovat v Čínské čtvrti, jako tajný.“

Chvilí se zdálo, že to Sonny Li myslí vážně, ale pak se rozesmál a vyslovil to, co si mysleli oba. „Ne, ne, na to je moc pozdě. Příliš moc pozdě... Ne, my dostaneme Ducha, pojedou domů a zůstanu do prdele dobrý detektiv. Kuan-ti a já budeme řešit velké zločiny a budu mít fotku v novinách ve Fu-čou. Možná mi ředitel dá medaili. Možná se můj otec bude dívat na zprávy, uvidí to a pomyslí, že nejsem tak špatný syn.“ Vyprázdnil kelímek. „Dobře, už jsem dost opilý - vy a já, my si zahrajeme hru, loa-pan.“

„Já hry nehraju.“

„Ale co je to za hra u vás v počítači?“ zeptal se Li rychle. „Šachy. Já ji viděl.“

„Já nehraju moc často,“ upřesnil Rhyme.

„Hry vás zlepšují. Já vám ukážu, jak hrát nejlepší hru.“ Detektiv se vrátil ke své kouzelné nákupní tašce.

„Já většinu her hrát nemůžu, Sonny. Neudržím zrovna karty v ruce, víte?“

„A, karty?“ řekl Li a zaškaredil se. „To jsou hry náhody. Dobré jen na vydělávání peněz. Tajemství v nich udržujete tak, že otáčíte karty od soupeře. Nejlepší hry jsou hry, kde udržujete tajemství v hlavě, povídám. Wej-čch'. Slyšel jste o ní někdy? Taky se jí říká go.“

Rhyme měl pocit, že už o hře slyšel. „To je něco jako dáma, ne?“

Li se zasmál. „Dáma? Ne, ne.“

Rhyme sledoval, jak Li vytahuje z nákupní tašky hrací desku a pokládá ji na stůl vedle postele. Hrací desku představovala síť několika navzájem kolmých čar. Následně vytáhl Li dva pytlíky - jeden obsahoval stovky drobných bílých kamenů, druhý stejný počet černých.

Lincoln Rhyme náhle pocítil svíravou touhu si zahrát, a tak se přinutil pozorně poslouchat Sonnyho Li, který mu právě zaníceným hlasem vysvětloval pravidla a cíl hry zvané wej-čch'.

„Zdá se, že je to docela jednoduché,“ shrnul na závěr Rhyme.

Hráči střídavě kladli na hrací desku kameny, přičemž se snažili obklíčit soupeře a vyloučit ho ze hry.

„Wej-čch' je jako všechny skvělé hry: pravidla jednoduchá, ale vyhrání těžké.“ Li rozdělil kameny na dvě hromádky a dodal: „Ta hra sahá mnoho let zpátky. Studoval jsem hru nejlepšího hráče všech dob. Jmenoval se Fan S'-pchin. Žil v osmáctém století - podle vašeho datumu. Nikdy nežil nikdo lepší než on. Hrál zápas za zápasem se Su Tching-anem, který byl skoro taky tak dobrý. Zápas byly obvykle remíza, ale Fan měl několik bodů navíc, a tak byl celkově lepší hráč. A víte, proč byl lepší?“

„Proč?“

„Su byl obranný hráč, ale Fan..., on hrál vždycky do útoku. Vždycky vyrážel dopředu, byl impulzivní, šílený, povídám.“ Liovo nadšení se přeneslo i na Rhyma. „Hrajete hodně?“

„Doma chodím do klubu. Hraju hodně, ano.“ Na chvíli zmlkl a propadl jakési podivné zádumčivosti. Rhyme přemýšlel proč. Ale pak už Li mávl umaštěnou rukou a řekl: „Dobře, tak hrajeme. Uvidíte, jak se vám bude líbit. Může to trvat dlouhou dobu.“

„Já nejsem unavený,“ řekl Rhyme.

„Taky ne,“ souhlasil Li. „Ale protože jste nehrál nikdy dříve, dám vám výhodu. Dám vám tři kameny navíc. Vypadá, že není mnoho, ale ve wej-čch' je to velká, velká výhoda.“

„Ne,“ řekl Rhyme. „Já žádné výhody nechci.“

Li na něj pohlédl a zřejmě si myslel, že to nějak souvisí s Rhymovým úrazem, neboť významně dodal: „Dávám vám výhodu jen proto, že jste nehrál nikdy dříve. To je jediný důvod. Zkušenosti hráči to dělají vždycky. Je to obvyklé.“

Rhyme Liovo ujištění pochopil a ocenil, ale přesto neoblomně řekl: „Ne, já nechci. Začínáte. Prosím.“

A pak už se jen díval, jak Li sklápí oči a soustřeďuje se na dřevěnou hrací desku mezi nimi.

DÍL IV.

Sekání ocasů Démonům

STŘEDA, HODINA DRAKA, 07.00, AŽ HODINA KOHOUTA, 18.30

Čím vyrovnanější jsou hráči při hře Wej-čch tím zajímavější hra je.

Hra zvaná wej-čch

30

Sam Chang se probudil do rána dne, ve kterém měl zemřít, a zjistil, že jeho otec stojí na zadním dvorku jejich brooklynského bytu a provádí pomalé pohyby taj-či.

Chang otce chvíli sledoval a přitom ho napadla zvláštní myšlenka: Cchang Ťie-čch' měl za tři týdny oslavit sedmdesáté narozeniny.

V Číně byli Changovi tak chudí a tak pronásledovaní, že ani nemohli pořádně oslavit otcovy šedesátiny. Ty přitom tradičně provází velkolepá oslava, neboť šedesáté narozeniny symbolizují přechod do stáří do doby, kdy je člověku skládána účta. O sedmdesátých narozeninách mu to však rodina vynahradí.

Fyzické tělo Sama Changa sice u oslavy nebude, ale jeho duch snad ano.

Chang se díval na starého otce, který se na malém dvorku pohyboval s elegancí ledabylého tanečníka.

Taj-či sice prospívalo tělu i duši, ale pohled na cvičení v Changovi vždy vzbuzoval smutek. Připomínal mu onu vlhkou

červnovou noc před několika lety. Chang tehdy spolu se skupinou studentů a učitelských kolegů seděl v Pekingu a sledoval, jak se opodál skupina lidí oddává baletním pohybům. Bylo již po půlnoci a všichni si vychutnávali příjemné počasí a bujarou radost z pocitu, že se nacházejí mezi stejně smýšlejícími přáteli uprostřed země, která se pomalu stávala největší velmocí na zeměkouli: nové Číny, osvícené Číny.

Chang se tehdy právě otáčel k mladému studentovi vedle sebe, aby mu ukázal jednu čipernou starší ženu, jež byla naprosto pohlcena kouzlem pohybů taj-či, když vtom chlapcův hrudník náhle vybuchl a jeho mrtvé tělo se skácelo k zemi. Vojáci Lidově osvobozené armády totiž v tom okamžiku zahájili palbu na dav shromážděný na náměstí Tchien-an-men. Tanky se objevily až o chvíli později - hnaly lidi před sebou a mnoho jich rozdrtily pod svými pásy (proslulý televizní záběr studenta, který zastavuje tank květinou, byl oné příšerné noci vzácnou výjimkou).

Od té doby se Chang nikdy nedokázal dívat na taj-či, aniž si vzpomněl na tyto hrůzné okamžiky, které ještě více prohloubily jeho postavení nesmlouvavého disidenta a navždy změnily jeho život - a také životy jeho otce a celé rodiny.

Chang nyní pohlédl na manželku a malou holčičku, jež ležela vedle ní a ruku měla ovinutou kolem malé bílé kočky, kterou pro ni Mej-mej ušila. Sam Chang na obě ženy chvíli upíral pohled a pak odešel do koupelny a naplno pustil vodu. Svlékl se, vešel do sprchy a opřel si hlavu o kachličky, na jejichž vydrhnutí si Mej-mej nějakým zázrakem našla předchozího večera čas.

Vysprchoval se, zastavil vařící vodu a utřel se do osušky. A pak zvědavě natáhl hlavu ke kuchyni, odkud se ozývalo cinkání kovu.

Mej-mej stále spala a chlapci se ve vaření vůbec nevyznali. Zděšený Chang vyšel z koupelny, sebral zpod matrace pistoli a opatrně vkračel do obývacího pokoje. Musel se rozesmát. Jeho otec stál v kuchynce a připravoval čaj.

„Papa,“ řekl, „probudím Mej-mej. Ona to udělá.“

„Ne, ne, nechej ji spát,“ řekl stařec. „Když zemřela tvoje matka, naučil jsem se připravovat čaj. A taky umím vařit rýži. A zeleninu. I když ne moc dobře. Pojďme si vypít čaj spolu.“

Čchang Tie-čch' omotal rukojeť železné konvice utěrkou, zvedl ji, sebral dva hrnečky a odbelhal se do obývacího pokoje. Oba se posadili a Čchang nalil synovi čaj.

Když se Chang včera v noci vrátil, vytáhli s otcem mapu a vyhledali adresu Duchova bytu. K jejich překvapení se byt nenacházel v Čínské čtvrti, nýbrž západněji, nedaleko od řeky Hudson.

„Jakmile dorazíš k Duchovu bytu,“ zeptal se nyní otec, „jak se dostaneš dovnitř? Nepozná tě?“

Chang usrl čaj. „Ne, myslím, že ne. Na lodi za námi přišel jen jednou. A navíc byla tma.“

„A jak pronikneš dovnitř?“

„Pokud tam bude dveřník, řeknu mu, že jsem přišel v obchodní záležitosti, a představím se jako Tchan. Celou noc jsem si procvičoval angličtinu. A pak vyjedu výtahem na jeho patro a zaklepu u něj na dveře.“

„A co když bude mít osobní strážce?“ zeptal se Čchang Tie-čch'. „Budou tě prohledávat.“

„Schovám si zbraň do ponožky. Nebudou mě prohledávat pečlivě. Nebudou předpokládat, že jsem ozbrojen.“

Chang se pokusil si představit, co se stane. Věděl, že i osobní strážci budou mít zbraně. Ale i kdyby ho zastřelili ihned poté, co u něj najdou pistoli, mělo by se mu podařit vpálit do Ducha ještě alespoň jednu nebo dvě kulky.

Uvědomil si, že se na něj otec upřeně dívá, a sklopil oči.

„Já se vrátím,“ řekl pevně. „Budu tady, abych se o tebe postaral, papá.“

„Jsi dobrý syn. Nemohl jsem si přát lepšího.“

„Nesložil jsem ti takovou úctu, jakou bych měl.“

„Ale ano, složil,“ řekl stařec a nalil si další čaj. „Dal jsem ti příhodné jméno.“ Changovo křestní jméno Ťing-er-ď znamenalo „bystrý syn“.

Zvedli hrníčky a Chang dopil čaj.

Ve dveřích se objevila Mej-mej, pohlédla na hrníčky a řekla: „Už jste měli rýži?“ Ve skutečnosti se však neptala na jídlo - tato otázka znamenala jednoduše: „Dobré ráno.“

„Probud' Williama,“ řekl jí Chang. „Chci mu říct několik věcí.“

Jeho otec ji však gestem zadržel. „Ne,“ řekl a Mej-mej poslechla,

„Proč ne?“ zeptal se Chang.

„Bude chtít jít s tebou.“

„Nevezmu ho.“

Čchang Ťie-čch' se zasmál. „A myslíš, že to ho zastaví? Zrovna tvého průbojného syna?“

Chang se na okamžik odmlčel a pak řekl: „Nemůžu takhle zemřít, aniž bych si s ním promluvil. Je to důležité.“

Jeho otec se však zeptal: „Z jakého jediného důvodu udělá muž věc, jakou se chystáš udělat ty - něco tak zřeštěného a nebezpečného?“

„Pouze kvůli dětem,“ odpověděl Chang.

Jeho otec se usmál. „Správně, synu, správně. Měj to neustále na paměti. Takovou věc děláš pouze kvůli svým dětem.“

Čchang Tie-čch' náhle zvažněl. Jak dobře Sam Chang ten jeho pohled znal! Nadřazený a nepoddajný. Chang ho u otce již dlouho neviděl - snad od doby, kdy otec onemocněl rakovinou.

„Já vím přesně, co hodláš svému synovi říci. Udělám to za tebe. Přeji si, abys Williama nebudil.“

Chang přikývl. „Jak myslíš, papá.“

Podíval se na hodinky. Bylo půl osmé. Za hodinu se musel dostavit do Duchova bytu. Otec mu znovu nalil čaj, Chang ho rychle dopil a řekl Mej-mej: „Zanedlouho musím odejít. Chci, aby sis teď sedla vedle mě.“

Mej-mej se posadila vedle svého muže a sklonila hlavu k jeho ramenům. Pět minut jen tak seděli a mlčeli, ale poté začala plakat Pcho-ji a Mej-mej vstala, aby se o holčičku postarala. Sam Chang zůstal sedět a s pocitem uspokojení mlčky

sledoval manželku a novopečenou dceru. Ale pak už přišel čas odejít a zamířit vstříc vlastní smrti.

Rhyme ucítil cigaretový kouř

„To je nechutné,“ zavolal.

„Co?“ zeptal se Sonny Li, který byl jediným člověkem v pokoji. Byl celý malátný a vlasy na hlavě mu komicky stály. Hodiny právě ukazovaly půl osmé ráno.

„Ty tvoje cigarety,“ vysvětlil Rhyme.

„Měl bys taky kouřit,“ zahlaholil Li. „Uvolní tě to. Je to pro tebe dobré.“

Po chvíli dorazil Mel Cooper s Lonem Sellitem a krátce po nich i Eddie Teng. Mladý policista čínského původu kráčet velmi pomalu. Dokonce i vlasy měl dnes splihlé - žádné stylové ježší bodliny jako včera.

„Jak se máš, Eddie?“ zeptal se Rhyme.

„Měl byste vidět tu modřinu,“ řekl Teng v narážce na svůj střet s kulkou během včerejší přestřelky na Canal Street.

„Manželce jsem ji radši neukázal obličej jsem si pyžamo v koupelně.“

Očividně nevyspalý Sellitto s sebou přinesl hrst papírů od týmu vyšetřovatelů, kteří přes noc obtelefonovali subdodavatele a zjišťovali, kam v posledních šesti měsících dodávali šedý koberec značky Lustre-Rite od firmy Arnold. Vyšetřovatelé ještě ani zdaleka neskončili a počet budov již byl zlověstně vysoký. Jen v okolí Battery Park City se jednalo o plných dvaatřicet různých domů.

„Zatraceně,“ zabručel Rhyme, „dvaatřicet“.

Každý z nich mohl mít navíc spoustu pater vybavených tímto typem koberce. Třicet dva? Rhyme doufal, že jich nebude více než pět nebo šest. Po chvíli dorazil agent ESIS Alan Coe a svižně vkráčet do laboratoře. Nepůsobil ani trochu kající a hned se začal vyptávat, jak pokračuje vyšetřování - jako by včera k žádné přestřelce nebylo došlo a Duch nebyl uprchl pouze díky němu. Na chodbě se ozvaly další kroky.

„Ahoj,“ řekla Sachsová na pozdrav, vešla do pokoje a políbila Rhyma.

Ten ji začal vyprávět o počtu budov, do nichž byly v poslední době dodány koberce Lustre-Rite, ale Sellitto ho přerušil.

„Odpočala sis v noci trochu,“ zeptal se Sachsová a v jeho hlase se ozývala nepřehlédnutelná nabroušenost.

„Cože?“ zeptala se Sachsová.

„Ptal jsem se, jestli sis odpočala. Vyspala ses? Cítíš se odpočatá?“

„To zrovna ne,“ odpověděla Sachsová obezřetně „Proč?“

„Zhruba kolem jedné jsem ti volal domů. Měl jsem pro tebe pár otázek.“

Rhyme přemýšlel, jaký může mít tenhle výslech důvod.

„No, já dorazila až ve dvě,“ odpověděla Sachsová a v očích se jí blýskalo. „Jela jsem ještě za jedním přítelem.“

„Vážně?“

„Jo, vážně.“

„No, ale já se s tebou nemohl spojit.“

„Viš co, detektive?“ řekla Sachsová. „Dám ti číslo na svoji mámu. Ta ti poskytne pár rad, jak mě máš správně špehovat. I když ani ona to už dobrých patnáct let nedělala.“

„Hohó, člověče, to bylo dobré,“ řekl Sonny Li.

„Dávejte na sebe pozor, policistko,“ varoval Sellitto Sachsovou.

„Co že mám?“ vybuchla Sachsová. „Jestli mi chceš něco říct, tak mi to řekni.“

Detektiv se stáhl. „Prostě jsem se s tebou nemohl spojit, to je všechno,“ zamumlal. „Mělas vypnutý mobilní telefon.“

„Vážně? Ale měla jsem pager. Zkoušel jsi mi zavolat na pager?“

„Ne.“

„Takže co?“ zeptala se Sachsová.

Tato výměna názorů uvedla Rhyma ve zmatek. Jistě, když Sachsová pracovala, trval na tom, aby byla neustále dostupná. Ale po práci to bylo něco jiného. Po práci byla Amélie Sachsová naprosto nezávislá. Ráda jezdila na rychlé výlety autem, měla své zájmy a měla i jiné přátele než pouze jeho. A ať už to byla jakákoliv síla, která ji nutila drásat si kůži, donekonečna oplakávat svého otce a truchlit pro svého bývalého milence - pro poldu, kterého zavřeli za to, že byl jedním z nejzkorumpovanějších policistů za poslední dobu -, stejná síla ji nutila být čas od času sama.

Stejně jako ji čas od času vypoklonkoval ze svého domu sám Lincoln Rhyme. Někdy ji požádal mile, jindy ji prostě poručil, aby šla pryč. Mrzák potřebuje být někdy sám. Musí nabrat sílu, musí dát ošetřovateli čas na veškeré úkony spojené s vyměšováním, musí si v klidu promyslet otázky typu: Jestlipak chci dnes spáchat sebevraždu?

Rhyme zavolal na FBI a chtěl hovořit s Dellrayem, ale agent byl právě v Brooklynu, kde ověřoval stopy vedoucí k pachatelům včerejšího pokusu o bombový útok. Rhyme si tedy promluvil s asistentem zvláštního agenta, který mu sdělil, že se během dopoledne skuteční schůzka, na níž bude namísto Dellraye přiřazen k případu GHOSTKILL jiný agent FBI. Rhyma to rozvzteklilo; předpokládal, že FBI už zvláštního agenta pro jejich tým dávno vybrala.

„A co Spectak?“

„Ten je rovněž v agendě našeho dopoledního dýchánku,“ odpověděl bodře asistent.

V agendě dýchánku ?

„Jenže my potřebujeme lidi a potřebujeme je hned,“ odsekl Rhyme.

„Máme určité priority,“ řekl uhlazený asistent.

„Doprdele, to zní teda povzbudivě.“

„Co prosím, pane Rhyme? Přeslechl jsem vás.“

„Říkal jsem, abyste se nám ozvali, jakmile budete něco vědět. Potřebujeme další lidi.“

Sotva Rhyme ukončil hovor, zazvonil telefon znovu.

„Příkaz: zvednout telefon,“ pravil Rhyme nasupeně.

Ozvalo se cvaknutí a hlas s čínským přízvukem řekl:

„Pana Li, prosím.“

Li se posadil a nepřítomně si vytáhl cigaretu, kterou mu Thom vzápětí vytrhl z ruky. Li se naklonil k reproduktoru a začal rychle hovořit čínsky. Mezi volajícím a čínským detektivem nastala prudká výměna názorů. Rhyme si myslel, že jde o hádku, ale Li se po chvíli opřel a začal si zapisovat poznámky v čínštině. Nakonec zavěsil a usmál se.

„Dobře, dobře,“ řekl, „tady něco mám. To byl Cchaj z tchungu. Čína je zabírá - jako Tibet - a jim se to moc dobře nelíbí. Chovají se k nim špatně. Cchaj zjistil, že Duch najímá lidi z Turkestánského společenského a islámského střediska v Queensu. Ten muž, kterého Chung-se zastřelila, to jeden z nich. Tady je adresa a telefonní číslo. Hej, měl jsem pravdu, loa-pan? Říkal jsem, že je z menšiny.“

„Jasně žes měl pravdu, Sonny.“

Eddie Teng přeložil Cchajovy informace do angličtiny a zapsal je na druhý list papíru.

„Uděláme tam razii?“ zeptal se Sellitto.

„Ještě ne. Duch by mohl začít něco tušit,“ odpověděl Rhyme „Mám lepší nápad.“

Teng ho okamžitě pochopil. „Výpis volání.“

„Jo.“

Každá telefonní společnost zaznamenávala u všech telefonních čísel veškeré příchozí i odchozí hovory. A jelikož nezaznamenávala samotný obsah těchto rozhovorů, byl přístup k takovým informacím pro příslušníky policejních složek mnohem snazší než přímé monitorování telefonních hovorů na základě zákona o odposlechu.

„A čeho tím dosáhnete?“ zeptal se Coe.

„Duch dorazil včera ráno do města a v některém okamžiku musel na to turkestánské středisko volat - už proto, aby si najal ty zabijáky. Ověříme veškeré včerejší příchozí i odchozí hovory na číslo střediska, řekneme od devíti hodin ráno.“ Během půl hodiny jim telefonní společnost poskytla seznam asi třiceti čísel, z nichž bylo za poslední dva dny voláno na ujgurské středisko v Queensu nebo obráceně. Většina čísel se dala okamžitě vyloučit - například proto, že z nich bylo voláno před Duchovým příjezdem do New Yorku, jak Rhyme správně poznamenal -, ale čtyři hovory proběhly z mobilních telefonů s místní předvolbou.

„A všechno jsou to horké telefony, jo?“

„To víš, že jo,“ přitakal Sellitto. „Všecky poctivě čmajznuté.“

Poněvadž byly telefony kradené, nemělo smysl u nich zjišťovat adresu pro zaslání účtů a vyvozovat z ní, kde se může Duch zdržovat.

Mobilní operátoři však dokázali vyšetřovatelům poskytnout informace i o tom, kde se majitel přístroje nacházel, když volal nebo přijímal hovor. Z jednoho telefonu bylo skutečně voláno v oblasti Battery Park City. Šéf bezpečnostního oddělení příslušného mobilního operátora uvedl vyšetřovatelům několik souřadnic, aby vymezil polohu dané buňky, a Thom zakreslil jeho údaje do mapy. Výsledkem byl asi osmisetmetrový výsek nedaleko řeky Hudson.

„Takže,“ křikl na Sachsovou Rhyme a pocítil důvěrně známé vzrušení, kterému propadal vždy, když začal utahovat smyčku kolem kořisti, „je některá z budov v té oblasti vybavena koberci Lustre Rite?“

GHOSTKILL

Easton, Long Island,

Místo činu

Odcizená dodávka,

Čínská čtvrt

Místo vraždy Jerryho Tanga

Dva imigranti zabiti na pláži; zastřelení do zad. Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou(pomocník) na palubě; totožnost neznámá. Pomocníkovo utonulé tělo nalezeno nedaleko místa potopení Draka z Fu-čou.

Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých (jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně.

Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější informace o její krvi.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj.

Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5.

Řidič: Jerry Tang.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečeny satelitní telefon.

Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplatní listině figurují údajně Vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.
Odeslána žádost o identifikaci vozidla.
Nezjištěny žádné stopy po odcizené hondě.
Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.
Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.
Utonulá osoba identifikována jako Viáor Au, duchův pang-šou.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).
Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži) Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.
Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.
Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.
Krevní skupina zraněné ženy je AB minus. zaslána žádost o podrobnější test její krve.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Bez záznamu.
Čtyři muži rozkopli dveře, mučili Tanga a poté ho zastřelili.
Nalezeny dvě nábojnice - odpovídají pistoli Model 51. Tai zastřelen dvěma ranami do hlavy.
Projevy vandalizmu na místě činu.
Několik otisků prstů.
Bez záznamu s výjimkou otisků Jerryho Tanga.
Tři komplici měli menší velikost boty než Duch, pravděpodobně jsou drobnější postavy.
Podle stopových důkazů bydlí Duch pravděpodobně v centru města v oblasti Batlery Park City.
Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny, Bližší informace zjišťovány.
Canal Street, Místo přestřelky
Další stopy naznačují, že Duchovo bydliště se nachází v oblasti Battery Park City.
Odcizen chevrolet Blazer, nevysledovatelný.
Otisky prstů negativní.
Koberce v Duchově bytě: Lustre-Rite od firmy Arnold, nastěhován v posledních šesti měsících; koupě ověřována u prodejce a distributorů.
Nalezena čerstvá zahradnická mrva.
Mrtvola Duchova komplice: příslušník etnické menšiny ze západní nebo severozápadní Číny. Otisky negativní.
Použitá zbraň: Walther PPK.
Podrobnosti o imigrantech: Changovi: Sam, Mei-mej, William a Ronald; Samův otec Čchang Ťie-čch', novorozená Pcho-ji.
Sam si zajistil práci, ale zaměstnavatel a místo neznámé.
Jezdí v modré dodávce, výroba a poznávací značka neznámé.
Byt Changových se nachází v Queensu.
Wuovi: Čchi-čchen, Jung-pching, Cchin-mej a Lang.

„Držím palce,“ utrousil Eddie Teng.
Po chvíli Sachsová zvedla hlavu od seznamu. „Jo! Jedna tu je.“
„Tak to bude Duchovo útočiště,“ prohlásil Rhyme.
„Je to nová budova,“ dodala Sachsová. „Patrick Henry Street 805. Nedaleko od řeky.“ Zakroužkovala místo na mapě, zadívala se do materiálů poskytnutých firmou Arnold a povzddechla si. „Sakra,“ zamumlala. „Oni ty koberce dodávali na devatenáct podlaží. To je spousta bytů.“
„V tom případě,“ řekl Rhyme netrpělivě, „už jděte.“
31

Jsi součástí starého! Kaješ se? Duch stál u okna svého bytu ve věžáku na Patrick Henry Street v dolním Manhattanu a díval se, jak přistavem - padesát metrů pod ním a kilometr a půl od něj - proplouvají lodě.
Některé se jím protáhly rychle, jiné se jen zahálčivě pohupovaly na vlnách. Některé byly nablýskané, jiné rezavé jako Drak z Fu-čou.
...součástí starého. Tvůj úpadkový způsob života je nechutný...
Duch si s obrovským zalíbením prohlížel panorama pod sebou.
Podobný výhled se mu v Číně naskýtal jen zřídka; s výjimkou Pekingu a velkoměst v provinciích Fu-fien a Kuang-tung stálo v Číně jen velmi málo výškových budov. Proč? Protože zde bylo jen velmi málo výtahů.
Jeho otec přitom tento stav v šedesátých letech téměř napravil.
Duchův otec byl muž obdařený vzácnou kombinací neutuchající ctižádosti a geniálních myšlenek. Tento obtloustlý podnikatel se angažoval v celé řadě aktivit: prodával vojenský materiál Vietnamcům, kteří se chystali porazit Američany v nejjihnějším cípu svého území, provozoval skládky odpadu, půjčoval peníze, stavěl soukromé domy a dovážel ruská strojní zařízení, jejichž nejlukrativnější položku představovaly výtahy Lemarov, neboť byly levné, funkční a jen zřídka kdy se v nich někdo zabil.
Pod záštitou jistého družstva ve Fu-čou podepsal Kwan Papa - získaná přezdívka znamenala „táta“ - smlouvy na nákup

několika tisícovek těchto výtahů, jejich následný prodej čínským stavebním družstvům a pobyt ruských techniků, kteří měli výtahy instalovat.

Kwan Papa měl všechny důvody předpokládat, že jeho úsilí navždy promění tvář čínských měst a učiní ho ještě zámožnějším, než do té doby byl.

A proč se mu to nepovedlo? Nosil přece konformní bezpohlavní obleky, účastnil se všech manifestací komunistické strany, kterých se zúčastnit mohl, měl kuan-si po celé jihovýchodní Číně a jeho družstvo patřilo k nejúspěšnějším v provincii Fu-fien, takže neustále posílalo do Pekingu moře jüanů.

Jeho kariéra však byla odsouzena k zániku. Důvod byl prostý: houževnatý a vždy smrtelně vážný bývalý voják a současný politik Mao Ce-tung, jehož vrtošivá „kulturní revoluce“ vyprovokovala v roce 1966 studenty po celé Číně, aby povstali a zničili „Čtvero starého“ starou kulturu, obyčeje, myšlení a návyky.

Dům Duchova otce v elegantní části Fu-čou se stal jedním z prvních cílů řadících mladých lidí, kteří vyrazili do ulic a na rozkaz Velkého kormidelníka doslova kypěli idealismem.

„Jsi součástí starého,“ běsnil jejich vůdce. „Kaješ se? Přiznáváš, žeš lpěl na starých hodnotách?“

Kwan Papa se s nimi setkal ve svém obývacím pokoji, který se mezitím scvrkl do velikosti vězeňské cely, neboť celou rodinu obestoupila řada povykujících mládežníků. Kwan Papa na ně civěl nejen se strachem, ale i se zmateností: opravdu si neuvědomoval, že by se byl někdy dopustil něčeho špatného.

„Přiznej se a požádej o převýchovu, a pak tě ušetřím!“ zaječel další mladík. „Provinil ses starým myšlením, starými hodnotami, starou kulturou...“

„Vybudovala lokajskou říši na hřbetech lidu!“

Ve skutečnosti neměli studenti nejmenší tušení, čím se Kwan Papa vlastně živí nebo zda je jím řízené družstvo založeno na principech kapitalismu à la J. P. Morgan, anebo na marxisticko-leninsko-maoistickém komunismu. Věděli jen, že jeho dům je krásnější než jejich a že si Kwan Papa mohl dovolit investovat do umění opovrhované „staré“ éry - do umění, které nijak neinformovalo o lidovém boji proti utiskovatelským silám Západu.

Kwan s manželkou, dvanáctiletým Angem a jeho starším bratrem tehdy jen mlčky sledovali rozvášněný dav.

„Jsi součástí starého...“

Velká část oné noci se mladému Angovi slila v jedinou příšernou a zmatenou mazanici.

Jedna konkrétní epizoda se mu však natrvalo vryla do paměti a Duch si na ni vzpomněl i nyní, když stál v luxusním věžáku, díval se na přístav a čekal na příchod zrádce rodiny Changových.

Vysoký studentský vůdce tehdy stál uprostřed jejich obývacího pokoje a na očích měl brýle s černými obroučkami, jejichž čočky byly mírně nakřivo, neboť se vyráběly v jednom z místních družstev. Od úst mu létaly kapičky slin, když začal vést zběsilou filipiku proti malému Kwan Angovi, který pokorně seděl za konferenčním stolem ve tvaru ledvinky, na němž ho otec před lety učil zacházet s počítadlem.

„Jsi součástí starého,“ pěnil student Angovi do tváře. „Kaješ se?“

Aby svým slovům dodal větší důraz, prokládal je údery obušku - těžkého jako kriketová pálka - do podlahy mezi nimi. Tlustý obušek vydával hlasité rány.

„Ano, kaji se,“ řekl chlapec klidně. „Prosím lid, aby mi odpustil.“

„Změníš své úpadkové návyky?“

Žuch.

„Ano, změním své návyky,“ řekl Ang, i když nevěděl, co znamenají slovo „úpadkové“. „Staré návyky jsou hrozbou pro kolektivní blaho lidu.“

„Pokud se navrátíš ke staré víře, zemřeš.“

Žuch.

„V tom případě ji odmítnu.“

Žuch, Žuch, Žuch...

A tak to pokračovalo celé dlouhé minuty - až student konečně vyrazil život z toho, do čeho svým obuškem s okovanou špičkou ve skutečnosti mlátil: z Duchových rodičů, kteří leželi spoutaní a s roubíkem v ústech na podlaze u jejich nohou.

Ang byl nakonec ušetřen. Na rozdíl od svého staršího bratra, který uprchl do kůlny na zahradě a vrátil se s hráběmi - jedinou zbraní, kterou ten hlupáček dokázal najít. Studenti ho během pár minut proměnili ve třetí zkrvavené tělo na koberci, stejně neživé jako těla jeho rodičů.

Zanícení mládežníci pak vzali oddaného Kwan Anga s sebou a přivítali ho v srdci Fučouské mladé brigády Slavné rudé vlajky, aby pak po zbytek noci slídili po dalších přívržencích zhoubných starých pořádků.

Nikdo ze studentů si nevšiml, že se Ang druhý den ráno z jejich provizorního sídla vytratil. Všichni měli před sebou ještě tolik reform, že si na něj žádný z nich nevzpomněl.

Ang si je však zapamatoval velmi dobře. Svou krátkou kariéru maoistického revolucionáře pohrdajícího starým - která vlastně netrvala déle než pár hodin - totiž strávil velmi plodně: zapisoval si do paměti jména jednotlivých mladých lidí a plánoval jejich smrt.

Přitom však čekal na nejvhodnější příležitost.

Naj-sin...

Chlapec byl obdařen silným smyslem pro přežití, a tak se mu podařilo uprchnout na jednu z otcových skládek odpadu nedaleko Fu-čou.

Bydlel tam tři měsíce. Procházel obrovskou skládku, chytal potkany a psy, aby měl co jíst, pronásledoval je mezi kostrami strojů a hromadami smetí a lovil je podomácku vyrobeným oštěpem a palicí, kterou si vytvořil z rezavého tlumiče jednoho nabouraného ruského nákladáku.

Když opět nabral sebejistotu a ujistil se, že po něm kádry již nepátrají, začal podnikat nájezdy do města, kde kradl jídlo z popelnic za restauracemi.

Díky své mořeplavecké historii a bohatým stykům s okolním světem patřili obyvatelé Fu-čou vždy k nejnezávislejším lidem v celé Číně. Mladý Kwan Ang brzy zjistil, že se komunistická strana a maoistické kádry drží stranou od přístavišť a doků, kde hadí hlavy a pašeráci z vysoka kašlou na řečičky o utlačovaných masách a kde je šíření ideologie spolehlivým způsobem, jak přijít o život. Zanedlouho se několik takových mužů Kwan Anga neformálně ujalo, aby za ně vyřizoval pochůzky. Kwan Ang si postupně získával jejich důvěru, až mu hadí hlavy nakonec povolily vést některé menší operace, jako byly krádeže v docích nebo vymáhání výpalného na podnicích ve městě.

Svého prvního člověka zabil Ang ve třinácti letech - byl to vietnamský drogový dealer, který si dovolil okrást hadí hlavu, pro niž Ang pracoval. A ve čtrnácti se Angovi konečně podařilo vystopovat, mučit a zavraždit studenty, kteří ho připravili o rodinu.

Mladý Ang nebyl hlupák. Díval se kolem sebe a uvědomoval si, že hrdlořezové, s nimiž pracuje, nedokážou při svém „kariérim růstu“ překonat určitou hranici - především proto, že mají špatné vzdělání. Ang na rozdíl od nich věděl, že musí dokonale zvládnout obchod, účetnictví a angličtinu, jež se rychle stávala univerzálním jazykem mezinárodního zločinu. Rozhodl se, že bude tajně docházet na státní školy ve Fu-čou, které byly tak přeplněné, že se učitelé nikdy nemohli dozvědět, že jeden ze studentů není v jejich ročníku oficiálně zapsán.

Kwan Ang tedy tvrdě pracoval, aby vydělal dost peněz, přičemž však rychle pochopil, jakému typu zločinnosti se musí za každou cenu vyhnout (okrádání státu a dovoz drog totiž člověku zaručovaly výsostně postavení při vysoce sledovaných veřejných popravách, které se konaly každé úterní ráno na místním fotbalovém stadionu) a jaké zločiny jsou naopak přijatelné: především okrádání nic netušících zahraničních firem, kterým se podařilo doklopýtat na čínský trh, ale i obchod se zbraněmi a pašování lidí.

Díky zkušenostem z přístavišť se stal Kwan Ang odborníkem na pašování, vydírání a praní špinavých peněz, a právě v těchto oblastech začal postupně vydělavat velké peníze - nejprve ve Fu-čou, poté v Hongkongu a pak už své teritorium rozšířil na celou Čínu a Dálný východ. Přitom se však nikdy nechtěl ocitnout ve světle reflektorů - téměř posedle se bránil fotografování a byl schopen učinit všechno možné, aby nebyl nikdy spatřen, natožpak zatčen. S nevyslovným potěšením tedy přivítal zprávu, že mu jeden příslušník místního bezpečnostního úřadu dal přezdívku Kuej neboli Duch, a okamžitě ji začal používat.

Kwan Ang se stal úspěšným i proto, že ho nikdy nevzrušovaly samotné peníze. Mnohem větší vzrušení mu poskytovaly výzvy, které jednotlivé úkoly obnášely. Neuspět znamenalo být potupen, zatímco vítězství představovalo slávu. Hnací silou jeho života však byl lov.

V hráčských doupatech se například účastnil jen her, které vyžadovaly hráčské umění, a z vysoka opovrhoval blázny, kteří platí peníze za jakousi mlhavou šanci u kola štěstí nebo v loterii.

Výzvy...

Jako třeba najít Wuovy a Changovy.

Nedalo se říci, že by dosavadní vývoj lovu Ducha nějak skličoval.

Od svých zdrojů se již dozvěděl, že Wuovi byli umístěni do speciálně střeženého domu - do objektu spravovaného newyorskou policií, a nikoliv INS -, což by sám nikdy nepředpokládal. Jusůf si již promluvil s jedním svým kolegou, který měl za úkol celý dům prověřit, zjistit, jaká bezpečnostní opatření v něm byla zavedena, a naskytne-li se příležitost, měl Wuovy rovnou zabít.

A pokud jde o Changovy, ti budou mrtví, než se snese noc. Zradí je totiž jejich vlastní přítel, tenhleten Tchan, jehož Duch pochopitelně zabije také, jen co mu vyklopí, na jaké adrese se rodina Changových zdržuje. Duch si od svého zdroje rovněž s potěšením vyslechl zprávu, že se policii zatím příliš nedaří ho vystopovat. Ze strany FBI uvízl případ na mrtvém bodě, a velká část vyšetřování tak připadla městskému policejnímu oddělení. Na Ducha se začínalo usmívat štěstí.

Jeho úvahy přerušilo klepání na dveře.

Zrádce se dostavil.

Duch kývl na Ujgura, který vytáhl od pasu pistoli, pomalu otevřel dveře a namířil zbraň na návštěvníka.

Muž na chodbě řekl: „Já jsem Tchan. Přišel jsem za mužem, kterému říkají Duch. Jeho pravé jméno je Kwan. Přicházím v obchodní záležitosti. Jde o rodinu Changových.“

„Pojďte dál,“ řekl Duch a vykročil kupředu. „Dáte si čaj?“

„Ne,“ odvětil stařec, vbelhal se dovnitř a rozhlédl se kolem sebe. „Nezdržím se dlouho.“

32

Klidným očima zakrytými povislými víčky si Čchang Ťie-čch' prohlédl muže v místnosti: nejprve Ducha a po něm dva muže z jakési čínské menšiny - Ujgury nebo Kazachy. Stejně jako mnoho starších Číňanů národnosti Chán označoval i Čchang Ťie-čch' tyto lidi výrazem „barbaři“.

Stařec vešel dále do místnosti a pomyslel si: Jak trnitou cestu jsem musel podstoupit, abych se dostal do tohoto pokoje, jenž se stane místem mé smrti? A také si vzpomněl na svého syna Sama Changa, který - jak doufá! - stále ležel zmámený z čaje, který mu Čchang Ťie-čch' uvařil a do něhož mu přidal velkorysou dávku vlastního morfia.

„Z jakého jediného důvodu udělá muž věc, jakou se chystáš udělat ty - něco tak ztřeštěného a nebezpečného?“

„Pouze kvůli dětem.“

Žádný otec na světě by nenechal jít vlastního syna na jistou smrt.

Už když se Sam vrátil předešlé noci z Čínské čtvrti, byl Čchang Ťie-čch' pevně rozhodnut, že syna uspí a dostaví se

sem místo něj. Sam měl před sebou ještě polovinu života v Nádherné zemi. Musel vychovat dva syny a nyní získal nějakým zázrakem i dceru, po níž Mej-mej vždy toužila. Zde byla svoboda, zde byl mír, zde byla příležitost k úspěchu. Čchang byl odhodlán nedopustit, aby byl jeho syn o tyto věci připraven. Když čaj s morfiem začal účinkovat, jeho synovi těžce poklesla víčka a hrnek s čajem mu vypadl s rukou, Mej-mej polekaně vyskočila.

Čchang Tie-čch' jí však řekl o morfiu a prozradil jí, co se chystá učinit. Mej-mej se mu v tom snažila zabránit, ale byla to žena a navíc jeho snacha, a tak se nakonec jeho přáním podvolila. Čchang Tie-čch' si vzal pistoli a nějaké peníze, objal Mej-mej, naposledy se dotkl synova čela a odešel z bytu, přičemž Mej-mej poručil, aby za žádných okolností nebudila Williama. Přivolal si taxi a na mapě ukradené z církevní dodávky ukázal řidiči, kam si přeje jet.

Nyní toporně vstoupil do Duchova elegantního bytu. Barbar s pistolí bloumal opodál a Čchang Tie-čch' pochopil, že nejprve bude muset tyto muže ukloubat a teprve poté bude moci vytáhnout pistoli a vpálit kulku do srdce hadí hlavy. „Neznám vás?“ zeptal se Duch a zvědavě si Čchanga prohlížel.

„Možná,“ odpověděl Čchang Tie-čch' a podal Duchovi vysvětlení, které bylo podle jeho názoru rozumné a mělo ukojit Duchovu podezřelost:

„Jsem členem mnoha chungů zde v Čínské čtvrti.“

„Ach tak.“ Duch usrl čaje.

Barbar se stále držel v povzdálí a zvědavě si starce prohlížel. Druhý mladý muž, snědý a zachmuřený, seděl v zadní části bytu.

Jen co ten hrdlořez nejbliže od něj obrátí pozornost jinam, Čchang Tie-čch' Ducha zastřelí.

„Posaďte se, starče,“ řekl Duch.

„Děkuji vám. Nohy mi už příliš neslouží. V kostech mám vlhkost a horkost.“

„Takže vy víte, kde jsou Changovi?“

„Ano.“

„Jak poznám, že vám mohu věřit?“

Čchang Tie-čch' se zasmál. „Pokud jde o důvěru, myslím, že já bych se měl obávat více než vy.“

Prosím, modlil se Čchang k duši svého otce - muže, jenž již šestačtyřicet let přebýval mimo tento svět a byl nejvyšším bohem na Čchangově panteonu, dokonce vyšším než samotný Buddha -, prosím, ať ten barbar obrátí pistoli jinam a poskytne mi pět vteřin. Ať mi umožní zachránit rodinu. Dej mi příležitost vypálit jedinou kulku - o nic více nežádám. Sedím jen tři metry od něj, nemohu minout.

„A jak Changovy znáte?“ vyptával se Duch.

„Přes jednoho příbuzného ve Fu-čou.“

„Víte dobře, že jim chci ublížit. Jaký důvod vás vede, abyste je zradil?“

„Potřebuji peníze pro svého syna. Není mu dobře. Musí k lékaři.“

Duch pokrčil rameny a řekl barbarovi: „Prohledej ho. A ukaž mi veškeré dokumenty, které má u sebe.“

Ne! pomyslel si Čchang Tie-čch' zděšeně.

Barbar vykročil kupředu a zakryl Čchangovi výhled - a palebnou dráhu - na Ducha.

Čchang Tie-čch' zvedl ruku a barbara zastavil. „Prosím, jsem starý muž. Zasloužím si vaši úctu. Nedotýkejte se mě. Dám vám ty dokumenty sám.“

Barbar zvedl obočí a otočil se k Duchovi. Ve stejném okamžiku vytasil Čchang Tie-čch' z kapsy pistoli a bez váhání vpálil barbarovi kulku do spánku. Barbar se ztěžka skácel k zemi a nehnutě zůstal ležet s rukama roztaženýma na taburetu.

Duch však zareagoval okamžitě, a než Čchang Tie-čch' vystřelil znovu, stačil skočit za masivní gauč. Čchangova kulka prošla koženým čalouněním, ale stařec neměl tušení, zda hadí hlavu zasáhl. Otočil se tedy k druhému barbarovi v zadní části bytu, ale ten již měl napřaženou zbraň a mířil s ní na starce. Čchang Tie-čch' zaslechl výstřel a ucítil, jak ho jakási drtivá pěst udeřila do stehna. Velká kulka ho současně otočila stranou a Čchang dopadl zády na podlahu. Barbar vyrazil za ním. Stařec na něj mohl vystřelit a dost možná by ho i zasáhl. Místo toho se však obrátil zpátky ke gauči a opakovaně začal střílet do místa, za nímž se ukrýval Duch.

A pak si uvědomil, že jeho zbraň přestala střílet.

Došly mu náboje.

Zasáhl Ducha? Ach, prosím, Kuan-jin, bohyně milosrdenství... Prosím! Na stěně však výrostl stín. Nezraněný Duch se vztyčil zpoza pohovky a v ruce držel pistoli. Ztěžka si oddechl, namířil černou hlaveň na Čchanga Tie-čch', obešel gauč a pohlédl na mrtvého barbara.

„Vy jste Changův otec.“

„Ano, a vy jste d'ábel na cestě do pekel.“

„Ale ne na vaši jízdenku,“ odušil Duch.

Druhý barbar se sklonil nad mrtvolou svého krajana a začal hystericky sténat a šeptat cosi jazykem, jemuž Čchang Tie-čch' nerozuměl. Nakonec vstal, vyrazil ke starci a namířil na něj pistoli.

„Ne, Jusufo,“ řekl Duch netrpělivě a mávnutím ruky ho zarazil. „On nám poví, kde jsou ostatní.“

„Nikdy,“ řekl Čchang vzdorovitě.

Duch se však obrátil ke kumpánovi a řekl: „Nemáme moc času. Někdo určitě zaslechl výstřely. Budeme muset odjet. Seběhni po schodišti, nejezdí výtahem. Seběhni dolů a přistav k zadnímu východu dodávku.“

Rozrušený barbar však i nadále civěl na Čchanga Tie-čch'. Oči měl vytřeštěné a ruce se mu třáslы vztekem.

„Slyšel jsi mě?“ osopil se na něj Duch.

„Ano.“

„Tak běž. Za minutku jsem u tebe. Běž!“

Cchang Tie-čch' se začal zoufale drápat k nejbližším dveřím, které vedly do potemnělé ložnice. Ohlédl se. Duch právě stál v kuchyni a vytahoval ze zásuvky dlouhý porcovací nůž.

Přímě před Amélií Sachsovou, která již opět jela sto desítkou ve svém sytě žlutém camaru, se tyčila budova, v níž se nacházel Duchův byt. Budova však byla obrovská - měla mnoho pater a značnou šířku.

Zjistit, který z bytů obývá právě Duch, bude strašlivá dřina.

Ve vysílače se ozvalo ostré zapraskání.

„Všem RMH v blízkosti Baftery Park City, máme tu deset třicet čtyři. Dostali jsme hlášení o střelbě. Zůstaňte v pohotovosti...“ A po chvíli: „Všem jednotkám, máme další informace o té přestřelce. Došlo k ní na Patrick Henry Street číslo osm nula pět. Všechny jednotky v oblasti, hlase se.“

Byla to přesně ta budova, k níž nyní Sachsová mířila. Duchova budova. Mohlo jít jen o shodu náhod? Sachsová o tom pochybovala.

Tak co se stalo? Že by měl Duch ve svém bytě Changovy? Že by je tam nějak přilákal? Rodinu, děti... Sachsová sešlápla plyn ještě více k podlaze a stiskla tlačítko mikrofonu připevněného k větrovce.

„Ohledávací agent NYFD pět osm osm pět volá centrálu. Blížím se k místu té deset třicet čtyřky. Máte něco dalšího? Přijem.“

„Nic dalšího nemáme, pět osm osm pět.“

„Ani číslo bytu, přijem?“

„Ne.“

„Rozumím.“

O pár vteřin později již Améliino camaro stálo na obrubníku, aby bylo na silnici víc místa pro sanitky a další záchranná vozidla, která se brzy začnou k budově sjíždět.

Když Sachsová vbíhala dovnitř na elegantní chodbu z růžového mramoru, neuniklo jí, že květinové záhony nedaleko hlavního vchodu doslova přetékají mrvou, která se trousila i na chodníky - bezpochyby byl právě toto zdroj stopových důkazů, které našli na předchozím místě činu.

V budově nebyl žádný bezpečnostní strážník ani dveřník, ale ve vestibulu postávalo několik lidí a neklidně se dívalo na výtahy.

Sachsová se obrátila na muže středního věku ve sportovním oblečení.

„To vy jste hlásil ty výstřely?“

„Něco jsem zaslechl. Ale nevím odkud.“

„Víte o nich někdo něco?“ zeptala se Sachsová a pohlédla na ostatní nájemníky.

„Já myslím, že vycházely od západu,“ prohlásila starší žena. „Ozývaly se dost vysoko, ale nejsem si jistá odkud.“

Před domem zastavila další dvě policejní vozidla a do vestibulu vběhli uniformovaní policisté. Těsně po nich dorazili Sellitto, Li a Alan Coe. Zanedlouho se objevila i sanitka a pak dvě vozidla pohotovostní jednotky newyorské policie.

„Slyšeli jsme hlášení o deset třicet čtyřce,“ řekl Sellitto. „To je jeho barák, že jo? Duchův.“

„Jo,“ potvrdila Sachsová.

„Ježíšikriste,“ zamumlal detektiv. „Tady musí být nejmíň tři sta bytů.“

„Dvě stě sedmdesát čtyři,“ upřesnila starší žena.

Sellitto se Sachsovou se začali radit. Bylo zcela jasné, že do seznamu nájemníků uvedl Duch falešné jméno. Jedinou možnost, jak ho najít, tak představovalo riskantní pátrání byt po bytu.

Do vestibulu vkrácel nakrátko ostříhaný Bo Haumann s dalšími agenty pohotovostní jednotky.

„Uzavřeli jsme všechny východy,“ oznámil.

Sachsová přikývla. „Které to bylo patro?“ zeptala se starší ženy.

„Já byla na osmnáctém. V západním křídle. A připadalo mi to příšerně blízko.“

„Ne, ne, ne,“ vložil se do hovoru mladý muž v obleku. „Určitě to bylo na čtrnáctce. A na jižní straně. Ne na západní.“

„Jste si tím jist?“

„Naprosto.“

„Já myslím, že ne,“ vyjádřila žena jemně nesouhlas. „Bylo to výš. A rozhodně se ty výstřely ozývaly ze západního křídla budovy.“

„No potěš,“ zamumlal Haumann. „Musíme jít. Můžou tam být zranění. Propátráme zkrátka všecko.“

Améliina vysílačka začala opět ševelit. „Centrála Volá ohledávacího agenta pět osm osm pět.“

„Slyším, centrálo.“

„Volá vás pevná linka.“

„Spojte mě, přijem.“

„Sachsová, jsi tam?“ ozval se hlas Lincolna Rhyma.

„Jo, jsem tu s Lonem, BQ Haumannem a pohotovostní jednotkou.“

„Poslyš,“ řekl kriminalista. „Mluvil jsem s dispečinkem a provedli jsme korelaci hlášení od všech lidí v budově, kteří volali policii. Vypadá to, že ty výstřely padly na sedmáctém nebo osmnáctém patře, někde uprostřed západního křídla budovy.“

Sachsová tentokrát nepoužila sluchátka, takže Rhyma slyšeli všichni v okolí.

„Hoši, zaslechli jste to?“ zeptal se Haumann svých lidí.

Agenti přikývli.

„Prohledáme to tam, Rhyme,“ řekla Sachsová. „Ještě se ti ozvu.“

Haumann rozdělil agenty do tří týmů. Dva týmy měly prohledat sedmnácté a osmnácté patro, zatímco třetí tým se měl dále rozdělit a zajistit schodiště.

Sachsová si všimla, že opodál stojí Coe. Pravě si kontroloval pistoli - velkého glocka, z něhož prokazatelně neuměl střílet - a kradmo se snažil přičlenit k jednomu taktickému týmu. Sachsová se naklonila k Haumannovi a řekla: „Držte ho stranou. Při zásahových akcích dělá jenom potíže.“

Velitel pohotovostní jednotky Sachsovou celkem uznával - už ji zažil v bojových situacích -, a tak souhlasil. Přešel ke Coeovi a cosi mu řekl. Sachsová jejich výměnu názorů neslyšela, ale jelikož se jednalo o operaci newyorské policie, dalo se předpokládat, že Haumann využil svého pravomocného postavení a jednoduše Coeovi poručil, aby zůstal dole. Po chvíli vzrušené diskuse byl obličej agenta INS stejně rudý jako jeho vlasy. Haumann však nikdy neztratil zatvrzelost - a také způsoby - vojenského instruktora, jímž kdysi býval, a Coe své marné protesty brzy vzdal. Otočil se, vyrazil ze dveří a vytáhl mobilní telefon, bezpochyby aby vznesl protest k Peabodymu nebo někomu ve federální budově.

Šéf pohotovostní jednotky vyčlenil malý tým, který měl hlídat vestibul, a pak spolu se Sachsovou a skupinou agentů nastoupil do jednoho z výtahů a vyrazil do sedmnáctého patra.

Když se dveře výtahu otevřely, drželi se agenti stranou. Jeden z nich vystrčil z výtahu tyč s kovovým zrcátkem a chvíli ji obracel.

„Čisté,“ prohlásil nakonec.

Agenti vystoupili z výtahu, obezřetně vyrazili po koberci chodbou a snažili se pohybovat tiše, přestože jejich vybavení cinkalo jako horolezecká výzbroj.

Haumann dal rukou povel k rozmístění na pozice. Dva agenti vyzbrojení samopaly MP5 se přidali k Sachsové, celá trojice zaujala předepsané postavení a začala s prohlídkou bytů. Amélie Sachsová obestoupená dvěma hromotlucnými agenty s nataženými samopaly si vybrala jedny dveře a zaklepala.

Zevnitř se ozval podivný zvuk - jakési slabé cinknutí, jako by někdo položil vedle dveří cosi těžkého. Sachsová pohlédla na agenty, kteří namířili na dveře samopaly. Také ona odtrhla suchý zip pojistky pouzdra, vytasila pistoli a lehce ustoupila.

Z bytu se ozvalo další cinknutí a po něm zaškrábání kovu.

Co je to, prokrista, za zvuk? Vtom zarachotil řetízek.

Sachsová nervózně zatlačila na spoušť pistole ještě o něco silněji a napjala celé tělo, když se dveře pomalu otevřely. Ve špehyrce se objevila drobná prošeďivělá žena, zvedla hlavu a upřela na ně pohled.

„Vy jste od policie,“ řekla. „Jste tu kvůli tomu ohňostroji, na který jsem si stěžovala.“ Vytřeštila oči na obrovské samopaly v rukou pohotovostních agentů. „O. No jo. Podívejme.“

„Přesně tak, paní,“ řekla Sachsová a všimla si, že cinkavé zvuky vydávala stolička, kterou žena podle všeho postavila ke dveřím, aby se mohla podívat přes kukátko, kdo to u ní klepe.

Žena náhle zpozorněla. „Ale kdyby to byl jen ohňostroj, tak byste neměli ty zbraně, že?“

„Zatím nevíme jistě, co to bylo, paní. Snažíme se zjistit, odkud se ty zvuky ozývaly.“

„Já myslím, že z osmnáctky - K, támhle na chodbě. Proto jsem si myslela, že je to ohňostroj - bydlí tam totiž jeden Orientálec. Nebo Asiat nebo jak se tomu má dneska správně říkat. Jejich náboženství přece ohňostroje používá. Mají prý odehnat draky. Anebo možná duchy. Sama nevím.“

„A bydlí na tomto patře nějakí další Asiati?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Dobře, paní, děkujeme vám. Mohla byste se teď vrátit zpátky do bytu a zamknout za sebou dveře? A at' už slyšíte cokoli, za žádnou cenu neotevírejte.“

„Propána.“ Žena ještě jednou pohlédla na muže se samopaly a nejistě přikývla. „Ale mohli byste mi říct...“

„Ihned, prosím,“ řekla Sachsová pevným hlasem, přestože se na ženu přívětivě usmívala, a pak za ní sama zavřela dveře. „Myslí si, že je to byt 18K,“ zašeptala Haumannovi.

Haumann vydal rukou další signál, jímž nasměroval své agenty k bytu.

Silně zaklepal na dveře. „Policie, otevřete!“

Žádná odpověď.

Znovu. Nic.

Haumann kývl na agenta, jenž s sebou vlekl velké beranidlo.

Agent s dalším kolegou uchopili tlustou kovovou trubku za rukojeti po stranách a pohlédli na Haumanna, který přikývl.

Agenti se s beranidlem rozmáchli a prudce jím vrazili do dveří kousek od kliky. Zámek okamžitě povolil a dveře s bouchnutím vpadly dovnitř. Oba agenti ihned upustili beranidlo a do bytu se vřítilo šest jejich kolegů se samopaly na ramenou.

Také Amélie Sachsová rychle vběhla do bytu, ale až za ostatními, kteří měli na sobě plnou taktickou výstroj doplněnou o kukly a helmy se štítkem. S pistolí v ruce se zastavila těsně za dveřmi a rozhlédla se po luxusním bytě vyvedeném v jemných odstínech šedé a růžové barvy.

Pohotovostní jednotka se rozptýlila po celém bytě a zkontrolovala všechny pokoje i veškeré úkryty, do nichž by se vešlo lidské tělo. Po bytě se rozléhaly jejich chraplavé hlasy.

„Tady čisté..., čistě... Kuchyň čistá. Žádný zadní východ. Čisté...“

Duch byl pryč.

Ale stejně jako včera na Easton Beach zanechal i zde po sobě mrtvolu.

V obývacím pokoji leželo tělo muže, který se podobal zabijákovi zastřelenému předchozího večera před bytem

Wuových. Sachsová předpokládala, že jde o dalšího Ujgura. Muž byl zastřelen z bezprostřední blízkosti. Ležel vedle kožené pohovky, která byla proděravělá kulkami. Na podlaze před pohovkou ležela „pouliční bouchačka“ - laciná chromovaná automatická pistole s vyškrábaným výrobním číslem. Druhé tělo leželo v ložnici. Jednalo se o staršího Číňana, který ležel na zádech se skelným pohledem v očích. Měl prostřelenou nohu, ale kulka minula hlavní tepny a žíly, a tak rána příliš nekrvácela. Žádné další zranění u něj Sachsová neobjevila, ačkoliv po Číňanově boku ležel dlouhý kuchyňský nůž. Nasadila si gumové rukavice a nahnatela muži krční tepnu. Žádný pulz. Po chvíli dorazili do bytu záchranáři. Jeden z nich muže prohlédl a konstatoval, že je mrtev. „Příčina smrti?“ zeptal se druhý záchranář. Sachsová si Číňana pozorně prohlédla a naklonila se k němu. „A, už to mám,“ řekla, kývla na jeho ruku, která svírala hnědou lahvičku, a vypletla ji zemřelému z prstů. Nápis na štítku byl psán čínsky i anglicky. „Morfium,“ konstatovala Amélie. „Sebevražda.“ Mohlo se jednat o některého přistěhovalce z Draka z Fu-čou - možná o otce Sama Changa, který sem přišel zavraždit Ducha. Sachsová domýšlela, co se zde mohlo odehrát: otec zastřelil Ujgura, ale Duch se stačil ukrýt za pohovkou a starci došly náboje. Duch se pak zmocnil nože a chtěl ze starce mučením vymámit, kde se ukrývá zbytek rodiny, ale imigrant raději spáchal sebevraždu. Haumann se zaposlouchal do hlášení ve sluchátkách a oznámil, že zbytek budovy je zajištěn. Duchovi se podařilo uprchnout. „Ach ne,“ zamumlala Sachsová. Na místo činu se dostavili dva technici ohledávacího týmu a postavili na chodbu před byt velké kovové kufr. Sachsová muže znala a kývla jim na pozdrav. Otevřela kufr, oblékla si tyčkovou kombinézu a oznámila agentům pohotovostní jednotky: „Potřebuju ohledat ten pokoj. Mohli byste všichni odejít, prosím?“ Půl hodiny pak ohledávala místo činu, a i když se jí podařilo najít několik stop, žádná z nich nenaznačovala, kam se mohl Duch z bytu uchýlit. Když dokončila ohledání, uvědomila si, že cítí cigaretový kouř. Zvedla hlavu a viděla, že ve dveřích stojí Sonny Li a prohlíží si pokoj. „Toho znám z lodi,“ řekl a se smutkem v očích zavrtěl hlavou. „To je Samův Changův otec.“ „To mi došlo. Ale proč to zkoušel? Starý muž proti Duchovi a všem ostatním?“ „Pro rodinu,“ řekl Li tiše. „Pro rodinu.“ „Předpokládám, že chcete místo činu taky ohledat,“ nadhodila Sachsová beze stopy ironie. Liova správná předtucha o Jerryem Tangovi i jeho překvapivá včerejší přítomnost před bytem Wuových značně zvýšila jeho renomé schopného detektiva. „A co myslíte, že teď dělám, Chung-se? Jdu rošt.“ Sachsová se rozesmála. „Loa-pan a já jsme včera v noci mluvili. Řekl mi o chození roštu. Jenže já teď jdu rošt v myšlenkách.“ Něco podobného dělá i Rhyme, pomyslela si Sachsová. „A objevil jste něco užitečného?“ „Ó, spoustu, povídám.“ Sachsová se otočila zpět k hmatatelnějším důkazům, vyplnila jejich registrační karty a zabalila je tak, aby byly schopné přepravy. V rohu místnosti si všimla malého oltáře s několika soškami čínských bohů, V uších jí zazněla slova staré ženy z jednoho ze sousedních bytů. „...jejich náboženství přece ohňostroje používá. Mají prý odehnat draky. Anebo možná duchy.“

33

Celý věžák obklopovaly desítky blikajících majáček. Duch se otočil a ohlédl se za nimi. Mlčenlivý Turek Jusůf ujížděl po Church Street od domu. Byl zasmušilý a silně otřesený ztrátou dalšího přítele, ale řídil klidně a dával si velký pozor, aby neupoutal pozornost na ukradenou dodávku Windstar, v níž právě jeli. Jakmile se ten stařík zabil, aniž cokoliv prozradil (v kapsách taky nic neměl), seběhl Duch po schodech a vyrazil na parkoviště právě ve chvíli, kdy se před budovou ozvaly první sirény. Ještě nyní se snažil popadnout dech - a také uklidnit své srdce. Policie sem dorazila příliš brzy na to, aby se dalo uvěřit, že pouze reaguje na zvuk výstřelů - musela vědět, že Duch bydlí právě zde. Jak je to možné? Duch nepřítomně civěl na lidi korzující po dopoledních ulicích a usilovně přemýšlel. Dával si přece bedlivý pozor, aby po sobě nikdy nenechal stopy vedoucí k tomuto bytu. Nakonec usoudil, že policie jeho bydliště pravděpodobně vypátrala na základě telefonátů z jeho mobilního přístroje na ujgurské středisko v Queensu a obráceně. Policisté získali z výpisů číslo jeho mobilního telefonu a podle něj vystopovali polohu jeho bytu. Kromě toho však zřejmě disponovali také dalšími důkazy - jeho informace o Lincolnu Rhymovi naznačovaly, že je podobně přesných dedukcí rozhodně schopen. Ducha však více trápilo vědomí, že se mu nedostalo včasného varování, že je policie na cestě sem. Až dosud si myslel, že jeho kuan-si jsou mnohem, mnohem lepší. Jusůf cosi utrousil rodnou turečtinou a Duch mu anglicky řekl: „Zopakuj to.“ „Kam jedete?“

Duch disponoval několika dalšími úkryty ve městě, ale pouze jeden z nich se nacházel nedaleko odtud. Sdělil Turkovi adresu a pak mu podal dalších pět tisíc jednobarevných peněz.

„Sežeň někoho dalšího, kdo nám pomůže. Dokážeš to?“

Jusůf zaváhal.

„Mrzí mě, co potkalo tvé přátele,“ dodal Duch a snažil se zakrýt pohrdání v hlase co největším množstvím předstírané účasti. „Ale oni byli neopatrní. Zatímco ty neopatrný nejsi. Potřebuji, abys mi pomohl. Dám ti dalších deset tisíc. Hotovost pouze pro tebe. Nemusíš se o ni dělit.“

Ujgur přikývl.

„Dobrá, takže běž a najdi mi někoho jiného. Ale ne v ujgurském středisku. Tam už se nevracej. Policie ho bude sledovat. A taky si sežeň jiný mobilní telefon. Pak mi zavolej a dej mi svoje nové číslo.“

Duch odříkal Turkovi číslo svého nového přístroje - druhého telefonu, který měl uschován v bytě a jež si vzal spolu s penězi s sebou, když před několika minutami prchal z věžáku.

„Zastav mi támhle na rohu.“

Turek zastavil dodávku na Canal Street nedaleko od místa, kde včera téměř zabili Wuovy. Duch vystoupil z auta, naklonil se do okénka, nechal Turka anglicky zopakovat veškeré instrukce a ujistil se, že si Turek pamatuje číslo jeho mobilního telefonu.

Dodávka odjela.

Duch se protáhl a upřel pohled na mladou Číňanku v upnuté pletené halence, krátké sukni a lodičkách na neskutečně vysokých podpatcích, které propůjčovaly její chůzi poněkud trhavý ráz.

Díval se za Číňankou, dokud nezmizela v davu. Rozhodně nebyl jediným mužem, který tuto dívku sledoval, ale byl přesvědčen, že pouze on jí toužil škaredě ublížit, než by ji konečně opíchal.

Otočil se opačným směrem a vyrazil po neuspořádané Canal Street. Měl před sebou ještě dlouhou cestu, neboť další z jeho bytů se nacházel téměř kilometr východně odtud. Během chůze přemýšlel, co musí udělat. Ze všeho nejdůležitější teď byla nová zbraň - něco velkého, například SIG anebo glock. Vše nasvědčovalo verzi, že mezi ním a policií se schyluje k velmi těsnému závodu o to, kdo jako první dorazí do bytu Changových, a pokud by došlo k přestřelce, chtěl být Duch dobře vyzbrojen. Kromě toho potřeboval nové šaty a taky pár dalších věcí.

Souboj s policií začínal být stále zajímavější. Duch si vzpomněl na staré časy, kdy se jako malý chlapec ukrýval před Maovými kádry na smetišti a trpělivě lovil potkany a zbloudilé psy, aby nezemřel hladu. A také se v myšlenkách vrátil do chvíle, kdy pátral po otcových vrazích z mládežnické brigády. V těch dobách se naučil velmi mnoho o umění lovu a jedním z ponaučení, které tehdy získal, bylo i toto: Silnější nepřítel očekává, že se pokusíš odhalit a využít jeho slabé stránky, a podle toho přizpůsobí svou obranu. Jediným účinným způsobem, jak nad takovým nepřítelem zvítězit, je použít proti němu jeho silné stránky. A právě to se nyní Duch chystal učinit.

Naj-sin? zeptal se sám sebe v duchu.

Ne. Čas na trpělivost je u konce.

Mej-mej postavila před malátného manžela hrnek s čajem.

Sam Chang zamžoural na světle zelený hrnek, ale jeho pozornost - stejně jako pozornost jeho manželky a dětí - se plně upírala na televizní přijímač.

Zpravodajský vstup, jak se dozvěděli díky Williamově tlumočení, se věnoval dvěma mužům, kteří byli nalezeni mrtví na dolním Manhattanu.

Jedním z nich byl přistěhovalce čínsko-turkestánského původu z Queensu.

Druhým devětašedesátiletý Číňan, který se podle mínění policie nacházel na palubě Draka z Fu-čou.

Sam Chang se před půlhodinou probudil z těžkého spánku. Ústa měl vyprahlá a dlouho se nemohl zorientovat.

Pokoušel se vstát, ale místo toho se zhroutil na podlahu s hlomozem, který vylekal jeho manželku i děti. Sotva si všiml, že v bytě chybí otec i pistole, došlo mu, co Čchang Tie-Čch' učinil, a klopýtavě zamířil ke dveřím.

Mej-mej ho však zadržela. „Je pozdě,“ řekla.

„Nel!“ vykřikl Sam a svalil se zpět na pohovku.

Otočil se k manželce. Pocit marnosti a žalu v něm probudil vztek a Sam se na Mej-mej osopil: „Tys mu pomáhala, že jo? Věděla jsi, co se chystá udělat!“

Mej-mej sklopila oči ke kočičce pro Pcho-ji, kterou právě držela v ruce. Neříkala nic.

Chang zaťal ruku v pěst a rozmáchl se, aby ženu udeřil. Mej-mej přimhouřila oči a odvrátila se v očekávání úderu.

William přešlápl z nohy na nohu, Ronald se rozplakal. Pak ovšem Chang ruku opět svěsil. Učil jsem svou ženu i děti chovat úctu ke starším, pomyslel si, a k otci ze všeho nejvíce. Čchang Tie-čch' jí mohl poručit, aby mu pomohla, a ona ho pak musela poslechnout.

Když otupující účinky silného léku začaly pomalu odeznívat, Chang se na chvíli posadil a i přes mučivé obavy doufal, že vše dobře dopadne.

Televizní reportáž však potvrdila, že naopak došlo na nejhorší. Reportérka vysvětlila, že Turkestánce zastřelil onen čínský stařec, který poté zemřel na následky předávkování morfiem, pravděpodobně vlastní rukou. Předpokládalo se, že byt slouží jako skrýš pro Kwan Anga, pašeráka lidí hledaného v souvislosti se včerejším potopením lodi Drak z Fu-čou. Než policie do bytu dorazila, podařilo se Kwanovi uprchnout, takže stále pobývá na svobodě.

Ronald nepřestával usedavě plakat a neustále těkal očima mezi obrazovkou a rodiči. „Jie-jie,“ naříkal. „Jie-jie...“

William seděl se zkříženými nohama před obrazovkou, úzkostlivě se kolébal dopředu a dozadu a hořce překládal slova pohledné reportérky.

Shodou okolností to byla Američanka čínského původu.

Reportáž skončila, a jako by bylo televizní potvrzení Cchangovy smrti smluveným signálem, Mej-mej se vztyčila a odešla do ložnice.

Po chvíli se vrátila s kusem papíru. Podala ho choti, posadila si Pcho-ji na klín a začala jí otírat obličej a ruce. Sam Chang strnule převzal papír a rozložil ho. Dopis byl psán tužkou, nikoliv štětcem naplněným sytým inkoustem, ale jednotlivé znaky byly i přesto mistrně vyvedeny - skutečný umělec, učil otec Sama, umí vyniknout s jakýmkoliv prostředky, i s těmi nejchatrnějšími.

Drahý synu, můj život plně překonal mé naděje, jsem starý a nemocný. Usilovat o další rok či dvě léta života na zemi mi nepřináší uspokojení. Raději naleznu útěchu v povinnosti navrátit se k duchu Přírody v hodinu, jež je mi vyhrazena v Seznamu živých a mrtvých.

Ten okamžik nastal nyní.

Mohl bych ti říci mnoho věd, shrnout pro Tebe všechna ponaučení svého života, vše, co jsem se naučil od svého otce, od Tvé matky a také od Tebe, synu. Rozhodl jsem se to však neučinit. Pravda je neochvějná, ale cesta k pravdě bývá často labyrintem, jímž musíme projít každý sám. Zasadil jsem zdravý bambus, který dobře vyrostl. Pokračuj ve své cestě ze zemi ke světlu a dobře pečuj o vlastní mladé výhonky. Buď ostražitý jako každý rolník, ale poskytni jim prostor.

Viděl, jsem jejich kmen: porostou rovně.

Tvůj otec

Sama Changa spaloval nepopsatelný hněv. Rychle vstal z pohovky a pokusil se postavit zpřímá - účinky morfia ještě stále plně neodezněly. Mrštil čajovým hrnkem o zeď a rozbil ho. Ronald se od rozlíceného otce instinktivně odtáhl.

„Já ho zabiju!“ křičel Sam. „Duch zemře!“

Malá Pcho-ji se při jeho výstupu rozplakala. Mej-mej se obrátila k synům a cosi jim pošeptala. William na chvíli zaváhal, ale pak kývl na Ronalda, který zvedl Pcho-ji, a všichni společně odešli z pokoje.

Dveře se zavřely.

„Našel jsem ho jednou a najdu ho znovu,“ řekl Chang manželce. „Tentokrát...“

„Ne,“ odpověděla Mej-mej rozhodně.

Chang na ni pohlédl. „Cože?“

Mej-mej polkla a sklopila oči. „Nenajdeš.“

„Takhle se mnou nemluv. Jsi moje žena.“

„Ano,“ odvětila Mej-mej rozechvělým hlasem, „jsem tvoje žena. A jsem také matka tvých dětí. Co s námi bude, pokud zemřeš? Pomyslel jsi na to? Žili bychom na ulici, deportovali by nás. A víš, jaký by nás v Číně čekal život, kdybychom se tam vrátili? Vdova po disidentovi, bez majetku, bez peněz? Tohle pro nás chceš?“

„Můj otec je mrtvý!“ běsnil Chang. „A muž, který je za to zodpovědný, musí zemřít.“

„Ne, nemusí,“ hlesla Mej-mej a opět chvíli sbírala odvalu. „Tvůj otec byl starý muž. Byl nemocný. Nebyl středem našeho vesmíru a my musíme jít dál.“

„Jak to můžeš říct?“ vybuchl Chang, šokován manželčinou drzostí. „Jen díky němu existuji!“

„Prožil si plný život a teď je pryč. Ty žiješ v minulosti, Ting-er-c'. Jistě, naši rodiče si zaslouží úctu, ale nic víc.“

Chang si uvědomil, že ho Mej-mej oslovila čínským křesťanským jménem.

Zdálo se mu, že to neudělala již mnoho let - rozhodně ne od svatby. Kdykoliv o něm od té doby mluvila, vždy používala uctivý výraz čang-fu neboli „manžel“.

Mej-mej nyní pevnějším hlasem dodala: „Nebudeš se mstít za jeho smrt. Zůstaneš tady s námi a budeš se ukrývat tak dlouho, dokud Ducha nedopadnou nebo nezabijí. Pak půjdete s Williamem pracovat do tiskárny Josepha Tana, zatímco já zůstanu tady a budu učit Ronalda a Pcho-ji. Budeme se všichni učit anglicky, budeme vydělávat peníze... A až přijde další amnestie, získáme všichni občanství.“ Mej-mej se na chvíli odmlčela a otřela si obličej, po němž jí stékaly slzy.

„Možná bych mohl nakreslit nějaké jüany,“ dodal William.

Changem při synových slovech zmítaly emoce, ale nakonec Williama neobjal, přestože si to zoufale přál.

„Děkuji ti, synu,“ řekl pouze.

Štíhlý chlapec se přikrčil vedle bratra a začal malovat bankovky.

Když byly děti s malováním hotovy, odvedl Chang rodinu na zadní dvorek jejich nového domova, a jako by byli na skutečném pohřbu Čchanga Tie-čch', zabodl do země dvě kadidla označující místo kde by leželo mrtvé tělo, zapálil obrázky, které synové nakreslili, a pak už všichni společně přihlíželi, jak se kouř rozpouští na pozadí šedé oblohy a popel se rozpadá v drobné černé saze.

„Já jsem ho také milovala. Je to pro mě stejná ztráta jako pro tebe,“ řekla a vrátila se k úklidu.

Chang padl na pohovku a dlouho jen mlčky seděl a zíral na otrhaný červenočerný koberec. Nakonec vstal a zamířil do ložnice. William držel Pcho-ji v náručí a díval se z okna. Chang si s ním chtěl promluvit, ale v poslední chvíli si to rozmyslel a mlčky ukázal mladšímu bratrovi, aby ho následoval do obývacího pokoje. Ronald ostražitě vyšel za ním a posadil se s ním na pohovku.

Po chvíli se Chang sebral a zeptal se Ronalda: „Znáš bojovníky Čchin Š'-chuang-ti, synu?“

„Ano, papá.“

Jednalo se o několik tisíc terakotových soch vojáků, vozatajů a koní v životní velikosti, které tento první čínský císař ve třetím století před Kristem nechal postavit nedaleko Si-anu a uložit do své hrobky. Armáda měla císaře doprovázet na cestě do posmrtného života.

„My uděláme totéž pro jie-jie.“ Chang se téměř zalkl žalem. „Pošleme mu do nebe několik věcí, aby je dědeček mohl mít u sebe.“

„Jakých věcí?“ zeptal se Ronald.

„Věcí, které pro něj byly důležité, když byl ještě naživu. Jenže na té lodi jsme o všechno přišli, a tak mu je budeme muset nakreslit.“

„A to pomůže?“ zeptal se chlapec a zamračil se.

„Ano. Ale potřebuji, abys mi pomohl.“

Ronald přikývl.

„Vezmi si táhle nějaký papír a tužku.“ Ukázal ke stolu. „Co kdybys nakreslil obrázek jeho oblíbených štětců - toho z vlčích chlupů a toho z kozích? A taky jeho kalamář. Vzpomínáš si, jak ty věci vypadaly?“

Ronald uchopil do malé dlaně tužku. Sklonil se nad papírem a pustil se do úkolu.

„A taky láhev rýžového vína, které měl rád,“ navrhla Mej-mej.

„A co prasátko?“ zeptal se chlapec.

„Prasátko?“

„Měl přece rád rýži s vepřovým masem, pamatujete?“

V tu chvíli si uvědomil, že za ním někdo stojí. Otočil se a viděl, že se William sklání nad jeho kresbou.

„Když umřela babička,“ pronesl bratr zasmušile, „pálili jsme peníze.“

V Číně se při pohřbech dodržovala tradice pálení kousků papíru potištěných tak, že vypadaly jako milionové bankovky vydané „pekelnou bankou“. Zesnulý tak měl mít dostatek peněz na cestu do posmrtného života.

„Někdo se znovu pokusil proniknout k Wuovým,“ oznámil Sellitto a zvedl oči od mobilního telefonu k Rhymovi.

„Cože?“ zeptala se ušasle Sachsová. „Do našeho domu v Murray Hill?“

Rhyme se obrátil na vozíku čelem k detektivovi, který dodal:

„Jedna z bezpečnostních kamer rozmístěných v bočních uličkách zachytila muže tmavé pleti, drobné postavy a v rukavicích. Kontroloval jedno ze zadních oken. Myslíte, že je to náhoda?“

Sonny Li se hoře zasmál. „U Ducha žádné náhody nejsou.“

Rhyme souhlasně přikývl. „A co se stalo?“ zeptal se.

„Dva naši lidé za ním vyrazili, ale on jim unikl.“

„A jak, ksakru, Duch zjistil, že jsou právě tam?“ zeptal se kriminalista.

„Kdo ví?“ odvětil Sellitto.

Sachsová se zamyslela. „Po té přestřelce na Canal Street mě mohl některý jeho pang-šou sledovat na kliniku a odtamtud špehovat Wuovy na cestě do toho domu. Bylo by to obtížné, ale ne zcela vyloučené.“

Přistoupila k tabuli a poklepala na jednu z položek.

„A co říkáte - na tohle?“

Na Duchově výplatní listině figurují údajně vídání úředníci.

„Myslíš, že má špiona?“ zeptal se Sellitto.

„Nikdo z FBI nevěděl, že jsme je poslali do Murray Hill,“ řekla Sachsová. „Dellray odešel dřív, než mě to poprvé napadlo. Takže to musí být někdo z INS nebo newyorské policie.“

„No jo,“ prohlásil Sellitto, „ale to znamená, že už tam Wuovy nemůžeme nechat. Zavolám na U.S. Marshals a nechám je převézt do jednoho objektu pro ochranu svědků severně od New Yorku.“

Rozhlédl se po vyšetřovacím týmu. „A tahle informace už se z tohoto pokoje nedostane.“

Zavolal na příslušná místa a zařídil přepravu rodiny Wuových v obrněné dodávce.

Rhyme začínal být netrpělivý. „Zavolejte někdo na FBI. Kde je, sakra, ta náhrada za Dellraye? Eddie, brnkni tam.“

Teng se spojil s asistentem zvláštního agenta. Ukázalo se, že „dopolední dýchánek“, na němž měli být vyčleněni další agenti pro práci na případu GHOSTKILL, se poněkud zdržel.

„Říkali, že dnes odpoledne už by mělo být všechno pod střechem.“

„Co to je všechno“, zeptal se Rhyme sžíravě. „A pod jakou zasranou střechou to musí být, než nám konečně přidělí ty agenty? Copak nevědí, že venku řádí vrah?“

„Mám jim zavolat zpátky?“

„Ne,“ odsekl Rhyme. „Chci se teď podívat na důkazy.“

Améliino ohledání místa činu v Duchově bytě na Patrick Henry Street přineslo smíšené výsledky. Největší zklamání vyšetřovatelů vyvolala skutečnost, že mobilní telefon, díky němuž se jim podařilo Ducha vypátrat, zůstal ležet ve věžáku. Pokud by ho Duch nadále používal, mohli by ho na základě telefonátů z přístroje vystopovat znovu. Fakt, že se Duch telefonu zbavil, navíc znamenal, že hadí hlava zřejmě přišla na způsob, jakým ji policie vypátrala, a od této chvíle bude s mobilními telefony zacházet mnohem opatrněji.

Na rozdíl od střelce zabitého na Canal Street měl Ujgur zastřelený v Duchově bytě u sebe doklady: řidičský průkaz a kartičku s adresou turkestánského kulturního střediska v Queensu. Bedding se Saulem a týmem taktických agentů se již do střediska dostavili a provedli zde výslechy, ale předseda střediska jim nesdělil nic jiného, než že se doslechl o nějakém blíže neurčeném Číňanovi, který si zde najal několik mužů na stěhování nábytku. Nic bližšího předseda nevěděl. Dvojčata Rhyma ujistila, že budou na předsedu i nadále tláčit, ale podle jejich odhadu by šel tenhle chlap raději do vězení, než aby Ducha prásknul.

Jméno na smlouvě o pronájmu Duchova bytu vyšetřovacímu týmu také moc nepomohlo: Harry Lee. Duchovo číslo sociálního pojištění bylo falešné a potvrzený šek za pronájem pocházel z jedné banky v Karibiku.

Teng navíc vysvětlil, že jméno „Lee“ je v Číně stejně běžné jako v Americe „Smith“.

Tělo starého muže, který zemřel na následky předávkování morfiem, však určité stopy přineslo. Muž měl u sebe náprsní tašku a identifikační průkaz. Ten byl sice značně rozpitý působením mořské vody, ale mužovo jméno se na něm přesto

dalo přečíst: Čchang Ťie-čch'. Kromě toho našli vyšetřovatelé pod průkazem velmi starý útržek papíru. Teng si ho prohlédl a smutně se usmál. „Podívejte na to. To je podpis Čankajška, Čínského nacionalistického vůdce. V přípisu děkuje Čchangovi Tie-čch' za úsilí při boji s komunisty a při obraně čínského lidu před diktaturou.“ Rhyme sklouzl očima k řadě fotografií pod snímky starcovy mrtvoly. Byly to detailní záběry Čchangových rukou. Kriminalista jemně pohnul prstem a nasměroval vozík k tabuli. „Koukněte na to,“ řekl. „Jeho ruce.“ „Vyfotila jsem je kvůli těm skvrnám,“ vysvětlila Sachsová. Prsty i dlaně Čchanga Tie-čch' byly pokryty modročernými skvrnami od barvy nebo inkoustu. Rozhodně se nejednalo o nachový odstín posmrtné sinalosti, která by se navíc v žádném případě neprojevila tak brzy po starcově skonu. „Prsty!“ zvolal Rhyme. „Koukněte na ty prsty.“ Sachsová přimhouřila oči a přistoupila blíže k tabuli. „Rýhy!“ Sejmula ze stěny snímek otisků Sama Changa a přidržela ho těsně vedle fotografie ruky jeho otce. Dlaně i prsty měly na obou snímcích rozdílnou velikost a starcovy ruce byly navíc mnohem svažštější, ale rýhy, kterých si Rhyme všiml na Changových prstech a palci, se silně podobaly rýhám patrným na rukou jeho otce. Všichni až dosud předpokládali, že poznávací znamení na Changových prstech způsobilo nějaké poranění. Nyní však bylo zřejmé, že je to jinak. „Co to znamená?“ zeptal se Mel Cooper. „Nějaký genetický znak?“ „Ne, ten to být nemůže,“ řekl Rhyme a bedlivě si prohlížel fotografii starcovy ruky. Na chvíli zavřel oči a nechal svou mysl svobodně létat - jako sokola stěhovavého, který se právě vznesl za oknem jeho pokoje. Inkoust na rukou, rýhy... A pak už Rhyme cukl na vozíku hlavou a pohlédl na Sachsovou. „Jsou to malíři! Otec i syn jsou umělci. Vzpomínáš na to logo, Vše pro dům a zahradu' na dodávce? Namaloval ho jeden z nich.“ „Ne,“ řekl Li a prohlédl si fotografii. „Ne malíři. Krasopisci. Kaligrafie je v Číně moc důležitá. Drží se štětec takhle.“ Li popadl pero, postavil ho do dokonale svislé polohy a pevně ho sevřel v trojúhelníku vytvořeném z palce, ukazováčku a prostředníčku. Když pero uvolnil a zvedl ruku, měl na prstech a palci rýhy, které se naprosto shodovaly s rýhami na rukou Changa a jeho otce. „Kaligrafie je v Číně pokládána za umění,“ pokračoval Li. „Ale během proletářské revoluce byli umělci zle stíhaní. Spousta krasopisců dostala práce v tiskárně a při malování nápisů. Dělat užitečné věci. Dobré pro společnost. Na lodi nám Chang říkal, že je disident a vyhodili ho z učitelského povolání. Nikdo ho ve škole nenajal. Takže má smysl, aby dělal tiskařství a malování nápisů.“ „A Wu na klinice říkal, že si už Chang zajistil v Americe práci,“ připomněla Sachsová. „Víme, že Changovi bydlí někde v Queensu,“ řekl Rhyme. „Sežeňte co nejvíce čínsky mluvících policistů z pátého okrsku a řekněte jim, aby začali obvolávat tiskárny a reprografické firmy a zjišťovat, jestli právě nezaměstnaly nějaké nezákonné přistěhovance.“ Alan Coe se rozesmál - pravděpodobně Rhymově naivitě. „Oni nebudou spolupracovat. Nemáme kuan-si.“ „Tak já vám jedno takové kuan-si poskytnu,“ vyštěkl Rhyme. „Vyřídíte jim, že pokud budou lhát a my je odhalíme, provede INS v jejich firmě razii, a jestli Changovi zemřou, zatkneme je za spoluúčast na vraždě.“ „Teď přemýšlíš jako Čínský polda,“ řekl Sonny Li a zasmál se. „Používáš v dějinách neopakovatelnou politiku biče.“ Teng vytáhl mobilní telefon a zavolal na ústředí. Mel Cooper nechal analyzovat stopové důkazy z bytu na Patrick Henry Street v plynovém chromatografu a nyní si pročítal výsledky. „Je tu něco zajímavého.“ Pohlédl na sáček, který Sachsová označila fixem. „Bylo to na botách Changova otce. Dusičnany, draslík, uhlík, sodík... BLOODPAD. A ve významném množství.“ Poslední položka upoutala Rhymovu pozornost. Výraz „bloodpad“ bezpochyby vymyslel nějaký expert na public relations, který byl dost chytrý na to, aby věděl, že marketingový potenciál tohoto produktu by byl značně omezen, kdyby se prodával pod svým skutečným názvem - zpracované lidské výkaly. Čtrnáct newyorských závodů na zpracování odpadu vyrábělo více než tisíc tun bloodpadu denně a prodávalo ho po celé zemi jako hnojivo. Skutečnost, že se tato látka vyskytovala ve významném množství na botech oběti, znamenala, že Changovi pravděpodobně bydlí nedaleko některého z těchto závodů. „Můžeme okolí těch továren prohledat dům od domu?“ zeptal se Sellitto. Rhyme zavrtěl hlavou. Jen v samotném Queensu bylo těchto zpracovatelských závodů několik a vzhledem k proměnlivým větrům v oblasti New Yorku mohli Changovi bydlet v okruhu několika ulic od kteréhokoliv z nich. Pokud by se jim nepodařilo oblast pátrání ještě více zúžit - například nalezením tiskárny, v níž měl Sam Chang pracovat -, trvala by prohlídka dům od domu celou věčnost. Zbytek nalezených důkazů již vyšetřovacímu týmu příliš nepomohl. Morfium, jímž stařec spáchal sebevraždu, pocházelo z jedné kliniky v Číně, a ze soudně laboratorního hlediska bylo tudíž bezcenné. „Morfium tě může zabít?“ zeptal se Sellitto. „Tvrdí se, že právě takto spáchal sebevraždu Jack London,“ poznamenal Lincoln Rhyme, jehož vědomosti o sebevražedných metodách byly stejně rozsáhlé jako znalosti nejhrůznějších perliček z dějin kriminalistiky. „A kromě toho, při správném dávkování tě může zabít cokoliv.“ Sachsová dodala, že Čchang Ťie-čch' u sebe neměl jízdenky z metra ani jakékoliv další stvrzenky, které by naznačovaly, odkud za Duchem přicestoval.

Jak však bylo Rhymovi vzápětí připomenuto, Amélie Sachsová nebyla jediným policistou, který ohledával místo činu v Duchově bytě.

„Hej, loa-pan,“ ozval se Sonny Li, „já jsem taky našel pár věcí, když jsem ohledal Duchův byt. Chceš je slyšet?“

„Povídej.“

„Zjistil jsem pár dobrých věd. Takže naproti dveřím byla socha Buddhy dívající se čelem k nim. V ložnici neměl hi-fi soupravu ani červenou barvu. Chodba byla natřená bílou. Knihovny měly na sobě dvířka. Měl tam sochu osmi koní. Všechna zrcadla byla velmi vysoká, takže člověku neurážla kus hlavy, když se do nich díval. Měl tam mosazné zvony s dřevěným držadlem - nechával je v západní části místnosti.“ Li kývl, jako by tím mělo být všechno jasné. „Chápeš to, loa-pan?“

„Ne,“ odtušil Rhyme. „Pokračuj.“

Li si propleskal košili, aby našel cigarety, ale pak opět svěsil ruce podél těla. „Nad svým stolem na bezpečnostním úřadu v Liou Kuo-jüanu mám nápis.“

„Další pořekadlo?“

„Tii ifan sañ. Znamená: naučit se tři věci z jednoho příkladu. Je to z Konfuciusova říkání: ‚Když ukážu člověku roh předmětu a on nedokáže zjistit, jak vypadají další tři rohy, tak se neobtěžuji ho učit znovu.‘“

Pro soudního kriminalistu to není špatné motto, pomyslel si Rhyme.

„A tys vydedukoval něco užitečného! Něco, co se dá vyčíst ze sochy osmi koní a z mosazných zvonů?“

„Feng šuej, povídám.“

„Uspořádání nábytku a předmětů tak, aby nesly štěstí,“ prohlásil Thom, a když po něm Rhyme šlehl pohledem, dodal:

„Viděl jsem to v jednom pořadu na kanálu Domov a zahrada. Neboj - sledoval jsem ho v osobním volnu.“

„Takže bydlel v bytě, který nosí štěstí,“ řekl Rhyme netrpělivě. „Ale co nám to říká z důkazního hlediska, Li?“

„Hej, blahopřeju, Sonny,“ ozval se Thom. „Dostalo se vám ctí být osloven příjmením. To má Lincoln vyhrazeno pouze pro opravdu dobré přátele. Všimněte si, že já jsem pouze ‚Thom‘.“

„Když už jsme u toho, Thome, myslím, že jsi tu jen proto, abys zapisoval. Ne abys dělal rozumy.“

„Z důkazního, loa-pan?“ pokračoval Li. „Pro mě je to pěkně jasné. Duch najal někoho, kdo mu zařídí místnost, a najmutý člověk udělal do prdele dobrou práci. Vyzná se ve věcech. Možná zná další místa, kde má Duch byty.“

„Dobře,“ řekl Rhyme. „To je opravdu užitečné.“

„Půjdu zkontrolovat lidi s feng šuej v Čínské Čtvrti. Co myslíš?“

Rhyme zachytil Améliin pohled a oba se rozesmáli. „Musím napsat novou kriminalistickou příručku. A tentokrát tam přidám kapitolu o báhorkách.“

„Hej, víš, co říká náš vůdce Teng Siao-pching. On říká, že nezáleží, jestli je kočka černá, nebo bílá, dokud chytá myši.“

„No, tak si běž chytit myšku, Li. A pak se sem zase vrať. Potřebuju si dát další paj-fiow. Jo, a Sonny?“

Čínský detektiv na něj pohlédl.

„Caj-den.“ Rhyme pečlivě vyslovil slovo, které se naučil na webové stránce s čínským překladačem.

Li přikývl. „„Sbohem! Ano, ano. Dokonce to i dobře vyslovuješ, loa-pan. Caj-den.““

GHOSTKILL

Easton, Long Island,

Místo činu

Odcizená dodávka,

Čínská čtvrt'

Místo vraždy Jerryho Tanga

Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad. Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován. Pang-šou (pomocník) na palubě; totožnost neznámá.

Pomocníkově utonulé tělo nalezeno nedaleko místa potopení Draka z Fu-čou.

Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně.

Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější informace o její krvi.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj.

Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5.

Řidič. Jerry Tang.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečený satelitní telefon.

Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

Čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplatní listině figurují údajně vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.

Nezjištěny žádné stopy po odcizené hondě.
Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.
Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.
Utonulá osoba identifikována jako Victor Au, duchův pang-šou.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálen(od provazu?).
Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži).
Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.
Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.
Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.
Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.
Odeslána žádost o podrobnější test její krve.
Otisky prstů odeslány do AFIS.
Bez záznamu.
Čtyři muži rozkopli dveře, mučili Tanga a poté ho zastřelili.
Nalezeny dvě nábojnice - odpovídají pistoli Model 51.
Tang zastřelen dvěma ranami do hlavy.
Projevy vandalizmu na místě činu.
Několik otisků prstů.
Bez záznamu s výjimkou otisků Jerryho Tanga.
Tři komplici měli menší velikost boty než Duch, pravděpodobně jsou drobnější postavy.
Podle stopových důkazů bydlí Duch pravděpodobně v centru města v oblasti Battery Park City.
Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny.
Bližší informace zjišťovány.
Ujguři z Turkestánského společenského a islámského střediska v Queensu.
Výpisy volání z mobilního telefonu ukazují na adresu Patrick Henry Street 805 v centru města.
Canal Street, Místo přestřelky
Duchův byt
Místo přestřelky
Další stopy naznačují, že Duchovo bydlíště se nachází v oblasti Battery Park City.
Otisky prstů a fotografie rukou Čchanga Ťie-čch' naznačují, že otec - i syn Sam - jsou krasopisci.
Odcizen chevrolet Blazer, nevysledovatelný.
Otisky prstů negativní.
Sam Chang možná vyrábí tisky nebo maluje nápisy.
Koberec v Duchově bytě: Lustra-Rite od firmy Arnold, nastěhován v posledních šesti měsících; koupě ověřována u prodejce a distributorů.
Ověřováno v tiskárnách a reprografických studiích v Queensu.
Bioodpad na botách zabitého Čchanga naznačuje, že rodina bydlí nedaleko
V oblasti Battery Park továrny na zpracování splašků.
V oblasti Battery Park City vybaveno těmito koberci 32 budov.
Duch využívá provozovatele tang šuej k zařízení bytu.
Nalezena čerstvá zahradnická mrva.
Mrtvola Duchova komplice: příslušník etnické menšiny ze západní nebo severozápadní Číny.
Otisky negativní.
Použitá zbraň: Walther PPK.
Podrobnosti o imigrantech:
Changovi: Sam, Mej-mej, William a Ronald; Samův otec Čchang Ťe-čch', novorozená Pcho-ji.
Sam si zajistil práci, ale zaměstnavatel a místo neznámé.
Jezdí v modré dodávce, výroba a poznávací značka neznámá.
Byt Changových se nachází v Queensu.
Wuovi: Cchi-čchen, Jung-pching, Čchin- mej a Lang.

Čínský detektiv odešel a ostatní se vrátili k důkazům. Žádný pokrok však již nečinili a za celou hodinu se jim neozval nikdo z policistů, kteří obvolávali tiskárny a reprografická studia v Queensu. Rhyme si opřel hlavu o polštář. Díval se se Sachsovou na tabulky a zažíval důvěrně známý pocit zoufalou nadějí, že dávno sebrané a několikrát ohledané důkazy přinesou ještě jeden zlatý valounek, přestože člověk zároveň ví, že nic dalšího již odhalit nemohou.
„Neměla bych znovu promluvit s Wuovými?“ zeptala se Sachsová „A nebo s Johnem Sungem?“
„My nepotřebujeme další svědky,“ zabručel Rhyme „My potřebujeme další důkazy. Potřebuju něco konkrétního.“
Pár pitomých nových důkazů. Potřebujeme. A pak se jeho hlava rychle otočila k mapě - k původní mapě Long Islandu - a jeho oči se zabodly do drobné červené tečky asi míli od pobřeží Onent Pointu.
„Co je?“ zeptala se Sachsová, když spatřila jeho upřený pohled.
„Zatraceně,“ zašeptal Rhyme

„Co?“

„Vždyť my máme další místo činu. A já na něj úplně zapomněl.“

„Jaké?“

„Přece tu loď. Draka z Fu-čou.“

35

„Jenže důkazy na té lodi budou totálně zničené, nemyslíš. Linku?“ zeptal se Lon Seihito „Kvůli mořské vodě.“

„Přestože ponoření do vody může zničit nebo znehodnotit určité typy důkazů jako například rozpustné chemické látky“, začala odříkávat Sachsová, „jiné formy fyzických nebo i stopových důkazů mohou být zachovány a rychle odhaleny v závislosti na proudění, hloubce a teplotě vody. Některé z nich mohou být dokonce zachovány lépe, než kdyby se místo činu nacházelo na souši. Tak co říkáš, Rhyme?“

„Dobře, Sachsová. Jsem ohromen.“ Citovaná pasáž pocházela z Rhymovy příručky o kriminalistice. „Zavolejte někdo na pobřežní hlídku a spojte mě s velitelem záchranné operace.“

Sellitto poslechl a za chvíli přepnul hovor přes reproduktor.

„Tady je Fred Ransom. Jsem kapitánem lodi Evan Brigant.“

Ransom křičel a v mluvítku jeho mikrofonu se ozývalo svištění větru.

„Tady detektiv Sellitto z newyorské policie. Nemluvili už jsme spolu?“

„Ano, pane. Vzpomínám si.“

„Jsem tady s Lincolnem Rhymem. Kde právě jste?“

„Přímo nad Drakem. Stále hledáme zachráněné, ale zatím nemáme štěstí.“

„Jaká je poloha lodi, kapitáne?“ zeptal se Rhyme.

„Leží na pravoboku v hloubce dvaceti pěti až třiceti metrů.“

„A jaké je tam teď počasí?“

„Mnohem lepší než předtím. Vlny do tří metrů, vítr kolem třiceti uzlů. Lehký déšť. Viditelnost přibližně dvě stě metrů.“

„Máte k dispozici potápěče, kteří mohou prohledat vnitřek lodi?“ pokračoval v otázkách Rhyme

„Ano, pane.“

„Mohou se tam potopit?“

„Podmínky nejsou nejlepší, ale jsou přijatelné. Jenže my už jsme celou loď prohledali, pane. Nikde žádní trosečníci.“

„Ne, já teď mluvím o hledání důkazů.“

„Aha. Můžeme dolů poslat pár lidí. Ale problém je, že moji potápěči nikdy nic podobného nedělali. Jsou od PZ.“

Pátrání a záchrana, vybavil si Rhyme.

„Mohl by jim někdo vysvětlit, co mají dělat?“ zeptal se kapitán.

„Jistě,“ odpověděl Rhyme, přestože ho poněkud odrazovala představa, že bude muset předávat své celoživotní kriminalistické zkušenosti nováčkovi.

Jejich rozhovor však přerušil hlas Amélie Sachsové: „Já ji ohledám.“

„Já mluvím přímo o té lodi, Sachsová,“ namítl Rhyme.

„To chápu.“

„Leží třicet metrů pod vodou.“

Sachsová se sklonila a promluvila do reproduktoru: „Kapitáne, do třiceti minut můžu být v Battery Parku. Můžete mě pak odvézt vrtulníkem na místo určení?“

„No, v tomhle počasí se létat dá. Ale...“

„Mám potápěčskou licenci na otevřenou vodu - PADI.“

Což znamenalo, že Sachsová prošla výcvikem Profesionální asociace potápěčských instruktorů. Rhyme věděl, že absolvovala tento kurs společně se svým někdejší přítelem Nickem a že se spolu mnohokrát potápěli.

Rhyma přitom vůbec nepřekvapilo, že milovnice rychlosti Sachsová přišla posléze na chuť spíše jízdě na proudnicových člunech a vodních skútrech.

„Vždyť už ses tolik let nepotápěla, Sachsová,“ poznamenal.

„Je to stejné jako s jízdou na kole.“

„Slečno...“

„Policistka Sachsová, kapitáne,“ řekla Amélie.

„Policistka Sachsová, mezi rekreačním potápěním a podmínkami, které na moři panují dnes, je velký rozdíl. Moji lidé se už potápějí celá léta, a přesto bych se necítil klidný, kdybych musel za těchto podmínek posílat k nestabilnímu vraku je.“

„Sachsová,“ přidal se Rhyme, „to přece nemůžeš. Nemáš na to výcvik.“

„Kdyby ten vrak ohledávali oni, ušel by jim milion věcí. To přece víte. Bylo by to stejné jako s civilisty. Nic ve zlém, kapitáne.“

„Rozumím, policistko. Ale přesto tvrdím, že je to příliš riskantní.“

Sachsová se odmlčela a pak řekla: „Máte děti, kapitáne?“

„Co prosím?“

„Jestli máte rodinu.“

„No,“ zaváhal kapitán, „ano, mám.“

„Ten pachatel, po kterém jdeme, úmyslně potopil loď a zabil většinu lidí uvnitř. A právě teď se pokouší zavraždit několik přistěhovalců, kterým se podařilo uprchnout - rodinu se dvěma syny a jednou malou holčičkou. A já něco takového nedopustím. Uvnitř té lodi se mohou nacházet důkazy, které by nám mohly prozradit, kde pachatel je. A mou

kvalifikaci je nalézání vodítek - bez ohledu na podmínky.“

„Tak tam pošli naše potápěče,“ navrhl Sellitto.

Newyorská policie i newyorský záchranný sbor disponovaly několika zkušenými potápěči.

„Nejsou to specialisté na ohledávání,“ namítla Sachsová. „Jsou taky od PZ.“

Pohlédla na Rhyma, který dlouho váhal, ale nakonec přece jen kývl hlavou na souhlas.

„Pomůžete nám, kapitáne?“ zeptal se. „Opravdu je nutné, aby šla dolů ona.“

Kapitán přes vítr odpověděl: „Dobře, policistko. Ale ten vrtulník vám raději pošleme na heliport u řeky Hudson. Stojí blíž než ten v Battery Parku. Ušetříme trochu času. Víte, kde to je?“

„Jistě,“ řekla Sachsová a dodala: „Ale ještě jedna věc, kapitáne.“

„Ano, paní?“

„Když jsem se kdysi potápěla v Karibiku...“

„Ano?“

„...tak posádka při plavbě nazpátek připravila všem rumový punč - byl zahrnut v ceně výpravy. Máte na svých kutrech taky něco podobného?“

„No, policistko, myslím, že se tam pro vás něco najde.“

„Takže za čtvrt hodiny na heliportu.“

Zavěsili a Sachsová pohlédla na Rhyma. „Až něco zjistím, ozvu se ti.“

Rhyme jí chtěl říct spoustu věcí, ale jen málo jí toho říct dokázal.

Nakonec se spokojil s prostým: „Ohledávej dobře...“

„...ale kryj si záda.“

Sachsová ho pohládila po pravé ruce - po té, v jejíž prstech neměl Rhyme vůbec žádný cit. Tedy alespoň zatím.

Možná po operaci.

Lincoln Rhyme se zadíval na strop a pak pohlédl směrem k ložnici, kde právě bůh všech detektivů Kuan-ti seděl s pohárkem odpařujícího se sladkého vína. Rhyme se však k tomuto bůžkovi samozřejmě nepomodlil a přání bezpečné cesty adresoval přímo - byť mlčky - Amélii Sachsové.

Naučit se tři věci z jednoho příkladu...

Takže Konfucius, hm? To se mi líbí, pomyslel si Lincoln Rhyme.

„Potřebuju něco ze sklepa,“ řekl ošetřovateli.

„Co?“

„Výtisk své knihy.“

„Nejsem si jistý, jestli tu ještě nějaký máme,“ odvětil Thom

„Tak co kdyby ses po něm poohlídl, co říkáš?“

Ošetřovatel si zhluboka povzdechl a zmizel.

Rhyme měl na mysli vázanou knihu Místa pro zločin, kterou napsal před několika lety. V publikaci podrobně rozebíral jedenapadesát případů na jedenapadesáti místech činu v New Yorku - některé vyřešené, jiné nikoliv. Kniha obsahovala přehled nejproslulejších zločinů spáchaných na území města: od ublížení na těle ve čtvrti Five Points, která byla v polovině devatenáctého století pokládána za nejnebezpečnější místo na zeměkouli, přes vražedný milostný trojúhelník architekta Stanforda Whitea v původní Madison Square Garden, přes nešťastnou poslední večeři Joeyho Galia v domě pochybné pověsti ve čtvrti Little Italy až po smrt Johna Lennona. Ilustrovaná knížka bývala dost populární, přestože ne natolik, aby se neocitla ve slevě - neprodané výtisky byly odsunuty do regálů s „výhodnou cenovou nabídkou“, případně rozvezeny do prodejen zlevněných knih po celé zemi.

Rhyme byl na svou knihu přesto tajně pyšný. Jednalo se o jeho první nesmělý pokus vrátit se po nehodě zpět do skutečného světa - symbol toho, že Lincoln Rhyme i přes svůj úraz dokáže dělat také něco jiného než jen ležet na zadku a stěžovat si na postižení.

O deset minut později se Thom vrátil. Na košili měl špinavé šmouhy a jeho pohledná tvář byla zpocená a pokrytá prachem.

„Byly až v nejzazším rohu. Pod hromadou beden. Jsem celý umouněný.“

„No, myslím, že kdybys tam dole udržoval větší pořádek, neměl bys s tím tolik práce,“ zamumlal Rhyme a upíral pohled na knihu.

„Možná kdybys mi sám neřikal, že mám ty knihy někam šoupnout, že už je nechceš nikdy vidět a že tyhle - cituji - posrané bláboly nenávidíš, tak bych s tím taky neměl tolik práce.“

„Poslyš, je ten obal potrhaný?“

„Ne, obal je v pořádku.“

„Ukaž,“ poručil Rhyme. „Přidrž mi ji.“

Vyčerpaný ošetřovatel si očistil kalhoty od prachu a předložil Rhymovi knihu k prohlídce.

„To půjde,“ řekl kriminalista a neklidně se rozhlédl po pokoji.

Bušilo mu ve spáncích, což znamenalo, že jeho srdce, které sám necítil, zběsile pumpuje krev.

„Co je, Lincolne?“

„Ten touchpad. Máme ho ještě?“

Před několika měsíci si Rhyme objednal k počítači touchpad - prstem ovládané zařízení, které plní stejnou funkci jako počítačová myš - v domnění, že bude moci počítač ovládat svým jediným dosud pohyblivým prstem, jímž byl levý prsteníček. Thomovi ani Sachsové se přitom nezmínil, jak je pro něj důležité, aby uměl touchpad ovládat, jenže to nedokázal. Rozsah pohybu prsteníčku byl totiž příliš omezený, než aby mohl přes touchpad smysluplně ovládat kurzor

na obrazovce - na rozdíl od touchpadu na jeho vozíku Storm Arrow, jenž byl šit na míru lidem s jeho postižením. Tento neúspěch Rhyma z nějakého důvodu ničil.

Thom na chvíli odešel z pokoje a vrátil se s malým šedivým přístrojem. Zapojil ho do systému a položil pod Rhymův prsteníček.

„Co s ním chceš dělat?“ zeptal se.

„Přidrž mi ho pořádně,“ zabručel Rhyme.

„No jo.“

„Příkaz: kurzor dolů. Příkaz: kurzor stát. Příkaz: dvojkliknutí.“

Na obrazovce se objevil textový editor. „Příkaz: kreslit čáru.“

„Kde ses to naučil?“ zeptal se překvapený Thom.

„Tiše. Potřebuju se soustředit.“ Rhyme se zhluboka nadechl a začal pohybovat prstem po touchpadu. Na obrazovce se objevila roztřesená linie. Rhymovi napětím vyrazil na čele pot.

Zhluboka dýchal a neklidně se ošíval, jako by zneškodňoval bombu.

„Posuň tu podložku doleva, Thome,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Opatrně.“

Ošetřovatel poslechl a Rhyme mu udělil další pokyny.

Po deseti minutách trýzně a vyčerpávajícího úsilí pohlédl kriminalista na obrazovku - konečně ho výsledek uspokojil.

Opřel si hlavu o opěrátko vozíku.

„Příkaz: vytisknout.“

Thom odešel k tiskárně. „Chceš tu svou ruční práci vidět?“

„Jasně že ji chci vidět,“ vyštěkl Rhyme.

Thom sebral arch papíru a přidržel ho před Rhymem.

„Myslím, že tohle je první věc, kterou jsi od té nehody napsal. Vlastním rukopisem.“

„Vypadá to jako škrabopis nějakého školáka,“ zabručel Rhyme, přestože cítil bujarou radost z úspěchu. „Sotva se to dá přečíst.“

„Mám to vlepit do té knihy?“ zeptal se Thom.

„Když budeš tak hodný. Děkuju ti,“ řekl Rhyme. „Pak ji někam odlož, a až se Li vrátí, předáme mu ji.“

„Já mu ji zabalím,“ navrhl ošetřovatel.

„Myslím, že tak daleko zacházet nemusíme,“ odsekl Rhyme. „A teď se vraťme zpátky k důkazům.“

36

Jasně, zvládnou to.

Amélie Sachsová stála na zvlněné kovové podlaze vrtulníku Sikorsky HH-60J provozovaného pobřežní hlídkou.

Nacházela se patnáct metrů nad otáčející se anténou kutru Evan Brigant a jeden ze členů posádky jí právě upravoval výstroj.

Když Sachsová žádala, aby s ní na loď odletěl vrtulník, vůbec ji nenapadlo, že jediným způsobem, jak se dopravit až na pohupující se palubu kutru, je spustit se na ni po laně.

A co jsem vlastně čekala?, pomyslela si nyní. Eskalátor? Vrtulník se nakláněl v prudkém větru a Sachsová přes mlhu viděla, jak se kolem kutru čerí šedá mořská voda a vytváří rozeklané bílé hřebeny.

V oranžové vestě a otlučené přilbě nyní Sachsová sevřela madlo vedle otevřených dveří a znovu si pomyslela: jasně, zvládnou to.

Člen posádky něco zakřičel, ale Sachsová ho neslyšela, a tak na něj zavolala, aby to zopakoval - jenže tentokrát zase zřejmě neslyšel on ji a vyložil si její slova jako přitakání. A pak už jí muž upevnil k výstroji háček, dvakrát překontroloval postroj a křikl něco dalšího.

Sachsová ukázala na sebe a pak na prostor za dveřmi. Odpovědi jí byl vztyčený palec.

Jasně...

Zvládnuto.

Amélie Sachsová trpěla spíše klaustrofobií než strachem z výšek, ale přesto...

Nakonec přece jen vystoupila ven a přidržela se lana, přestože měla dojem, že právě toto jí člen posádky před chvílí zakazoval.

Sotva vykročila ze dveří, strhl ji vítr, takže se prudce zhoupla na laně. Za okamžik se pohyb zpomalil a Sachsová vyrazila dolů, přičemž s ní smýkal vítr a mocný spodní tah vrtule.

Dolů, dolů...

Náhle ji obklopil závoj mlhy a Sachsová ztratila orientaci. Ocitla zavěšená v prostoru, z něhož neviděla vrtulník nad sebou ani loď pod sebou. Do tváře se jí opíral déšť a úplně ji oslepil. Sachsové se zmocnila závrať, takže nepoznala, jestli se houpe jako kyvadlo, které se vymklo kontrole, anebo padá proti lodi stopadesátikilometrovou rychlostí.

Ach, Rhyme...

A pak se pod ní konečně zhmotnila loď.

Kutr Evan Brigant se pohupoval a kolébal, ale kormidelník držel plavidlo v dokonale nehybné poloze i přes vlny, jež byly tak obrovské, že vypadaly jako falešné - jako by je vyráběli experti na speciální efekty pro účely natáčení.

Améliiny nohy se konečně dotkly paluby, ale sotva stiskla rychlounvolňovací knoflík na výstroji, zhoupla se loď mezi dvěma vlnami a Sachsová se propadla o metr a půl níže. Ztěžka opět dopadla na palubu a její artritické nohy začaly sténat bolesti.

Dva lodníci jí přiběhli na pomoc a Sachsová si pomyslela, že právě před tímto ji zřejmě varoval člen posádky vrtulníku. Plavba na lodi není nic pro artritiky, napadlo ji - když se přesunovala k můstku, neustále musela prohýbat kolena, aby

udržela stabilitu.

Přitom vedla imaginární rozhovor s doktorem Johnem Sungem a hlásila mu, že čínská medicína musí ještě urazit notný kus cesty, než zvítězí nad percosem a protizánětlivými léky.

Na můstku ji úsměvem a podáním ruky pozdravil nepravděpodobně mladě vyhlížející kapitán Fred Ransom a po úvodním uvítání ji odvedl ke stolu s mapami.

„Takže tady je snímek plavidla a tady jeho poloha.“

Sachsová se soustředila na obrázek potopené lodi. Ransom ji sdělil, kde se nachází můstek a kde jsou umístěny kajuty - byly na stejné palubě jako můstek, ale dělila je od něj dlouhá chodba vedoucí k zádi.

„Je tu ještě jedna věc, policistko,“ řekl kapitán jemně. „Chtěl jsem vás jen varovat. Máme za to, že se uvnitř nachází asi patnáct těl, která byla vystavena působení mořské vody a mořských živočichů. Může to být dost ponurý pohled.“

Některým členům mé posádky dělá dost velké obtíže tam...“

Kapitánův hlas se však vytratil, když se podíval Sachsové do očí.

„Děkuji za varování, kapitáne,“ řekla Sachsová. „Ale já se ohledáváním míst činů živím.“

„Jistě, policistko, rozumím. No dobrá, takže vám přineseme výstroj.“

Následoval další výlet do deště a větru a Sachsová s kapitánem si proklestili cestu k zádi. V malé boudě odkryté směrem od přídě představil Ransom Sachsové další dva členy posádky, muže a ženu. Oba měli na sobě žlutočerné potápěčské kombinézy a boty. Jednalo se o hlavního potápěčského důstojníka na palubě a jeho zástupkyni.

„Slyšel jsem, že máte kurs PADI,“ řekl muž. „Kolikrát jste byla dole?“

„Myslím, že zhruba pětadvacetkrát.“

Oběma potápěčům se viditelně ulevilo.

„A kdy naposled?“

„To už je pár let.“

Kterážto odpověď měla efekt přesně opačný.

„No, tak si raději projdeme všechny kroky znovu,“ řekl muž, „jako byste byla nováček.“

„V to jsem doufala.“

„V jaké největší hloubce jste byla?“ zeptala se žena.

„Pětadvacet metrů.“

„To je příbuzné stejně jako tady. Jenže tady je voda kalnější. Spodní proudy hodně čeří dno.“

Oba jí vysvětlili, že voda není příliš chladná, protože si stále částečně udržuje letní teplotu, ale delší pobyt pod vodou by ji rychle připravil o tělesné teplo, takže si bude muset obléci kombinézu, která člověka nechrání pouze vlastním neoprenovým povrchem, ale také tenkou vrstvičkou vody mezi pokožkou a pláštěm kombinézy.

Sachsová se za plentou svlékla a s námahou se do kombinézy nasoukala.

„Víte jistě, že to není dětská velikost?“ zavolala celá zadýchaná z úsilí přetáhnout si těsnou gumu přes boky a ramena.

„To slyšíme pořád,“ odpověděla žena.

Oba potápěči ji poté vybavili zbytkem výstroje: zátěžemi, maskou a kyslíkovou bombou připevněnou k BCD neboli zařízení pro kontrolu vzplývavosti. V podstatě se jednalo o vestu, kterou člověk nafukoval nebo vyfukoval pomocí ovladače nedaleko levé ruky podle toho, zda se chtěl potopit hlouběji, nebo se vynořit.

Ke kyslíkové bombě byl připevněn i primární regulátor - přes ten měla dýchat Sachsová - a také sekundární regulátor zvaný chobotnice, který mohl použít druhý potápěč v případě, že by byl jeho přívod kyslíku z nějakého důvodu přerušen. Na kuklu pak Sachsová nasadili výkonnou svítilnu.

Nakonec jí oba ukázali základní signály rukama, jimiž se potápěči dorozumívají pod vodou.

Spousta informací, důležitých informací. Sachsová se je usilovně snažila vštípit do paměti.

„A co nůž?“ zeptala se.

„Nůž máte,“ řekl šéfpotápěč a ukázal na její BCD. Sachsová vytasila zbraň, aby s překvapením zjistila, že nemá špičku.

„Nebudete s ním do ničeho bodat,“ vysvětlila jí žena, když viděla na její tváři znepokojení. „Jenom řezat. Co já vím, nějaký provaz nebo něco, do čeho byste se zamotala.“

„Já teď myslela spíš na žraloky,“ řekla Sachsová.

„V těchhle vodách moc žraloků nevidíte.“

„Jestli vůbec nějaké,“ přitakal muž. „Tedy aspoň ne velké.“

„Beru vás za slovo,“ řekla Sachsová a zasunula nůž zpět do pouzdra.

Netočily se Čelisti náhodou právě tady? Šéfpotápěč podal Sachsové velkou síťovanou tašku, aby měla do čeho ukládat nalezené důkazy, a Sachsová do ní vložila igelitové sáčky, které si přinesla s sebou. Muž se ženou si poté nasadili vlastní výstroj, sebrali ploutve a všichni tři nejistě odkráčeli přímo na záď vzdouvající se lodi.

„Moře je příliš rozbourané, takže nemůžeme do vody přímo z paluby,“ křikl šéfpotápěč přes skučení větru. „Nastoupíme do člunu nasadíme si ploutve a pak se zády napřed překulíme do vody. Přidržíte si masku a regulátor u obličeje.“

Druhou ruku držte na opasku s uvolňovačem zátěží.“

Sachsová se poplácala po hlavě, což byl signál znamenající „dobře“. Muž učinil totéž.

Nastoupili do žlutého člunu, který již byl spuštěn na vodu a mrskal sebou nahoru a dolů jako jankovitý kuň. Posadili se na okraj a zkontrolovali vybavení.

Šest metrů od nich se na vlnách houpala oranžová boje. Šéfpotápěč na ni ukázal a řekl: „Odtamtud vede lano přímo dolů k plavidlu. Doplaveme k bóji a spustíme se podél lana dolů. Máte nějaký plán ohledání?“

„Chci sebrat z trupu vzorky zbytků po výbuchu a pak prohledat můstek a kajuty.“

Oba potápěči přikývli.

„Vnitřek prohledám sama.“

„To by bylo porušení základního potápěčského pravidla, podle něhož musí být člověk schopen kdykoliv doplatit na jedno nadechnutí ke kolegovi.“ Šéfpotápěč se zamračil.

„Jste si tím jistá?“

„Musím.“

„No dobře,“ řekl muž zdráhavě a pokračoval: „Pod vodou se špatně šíří zvuky - dá se jen těžko poznat, odkud vycházejí -, ale když budete mít potíže, zabouchejte nožem na kyslíkovou bombu a my vás začneme hledat.“ Zvedl do vzduchu podvodní tlakové měřidlo, které ukazovalo, kolik vzduchu ještě zbývá v bombě. „Teď máte v bombě tři tisíce liber vzduchu. Rychle je spálíte, protože budete nabuzení adrenalinem. Při pěti stech se zvedáme od dna. Ani o liberu méně. Tohle je železné pravidlo, z něhož neexistuje výjimka. Zvedat se budeme pomalu - nesmíme být rychlejší než bubliny z regulátoru - a pět metrů pod hladinou se na tři minuty zastavíme.“

Sachsová věděla, že jinak potápěčům hrozí kesonová nemoc způsobená dekompresí.

„Jo, a jak zní nejdůležitější pravidlo při potápění?“

Sachsová si na ně vzpomínala z kursu, který před lety absolvovala.

„Nikdy pod vodou nezadržujte dech.“

„Správně. A proč?“

„Protože by vám mohly vybuchnout plíce.“

Oba potápěči jí nasadili kyslíkovou bombu, Sachsová si natáhla ploutve a masku a pevně sevřela zuby regulátor.

Šéfpotápěč jí pak dal další signál pro „dobře“ - prostředníček a palec v kruhu - a Sachsová odpověděla stejně. Naplnila BCD vzduchem, aby mohla plavat na hladině, a potápěči jí pokynuli, že se může překulit do vody.

Sachsová uchopila masku a regulátor, aby jí při vstupu do vody nespadly z obličeje, a přidržela si opasek s uvolňovačem zátěží. Ten nosili potápěči pro případ, že by jim selhalo zařízení pro kontrolu vzplývavosti a oni začali klesat ke dnu - stačilo pak jen odhodit zátěže a vyplavat k hladině.

Takže, Rhyme, měla bych tu něco do Guinnessovy knihy rekordů: rekord v ohledání nejpotopenějšího místa činu.

Raz, dva, tři...

Sachsová se překlopila do zčeřené vody.

Než se zorientovala a uvedla tělo do správné polohy, byli již oba její kolegové ve vodě vedle ní a ukazovali k boji. Za několik minut k ní doplvali a navzájem si vyslali signály pro „dobře“. A pak už přišel palec dolů, který znamenal sestup pod hladinu. Všichni tři uchopili do levé ruky ovladače BCD a vyfoukli vesty.

Z hluku se vmžiku stalo ticho, z pohybu strnulost a z tíhy beztlíže a trojice potápěčů se začala poklidně snášet podél silného lana ke dnu.

Sachsovou na chvíli pohltila absolutní mírumilovnost života pod vodou. Ale pak tento klid náhle zmizel, neboť pohlédla pod sebe a spatřila matný obrys Draka z Fu-čou.

Celý výjev byl znepokojivější, než čekala. Loď ležela na boku a v jejím trupu zela díra po výbuchu. Železné pláty trupu byly pokryty rží, odlupujícím se lakem a hejny vilejšů. Ze všeho nejhorší však byl pocit, že temná, roztržená a zlověstně vyhlížející loď obsahuje těla tolika nevinných lidí.

Rakev, pomyslela si Sachsová a srdce se jí sevřelo. Tohle je obrovská kovová rakev.

Vtom ucítila ostrou bolest v uších. Přitiskla nos na měkkou plastovou část masky a foukla, aby vyrovnala tlak. Pomalu pokračovali v sestupu. Když se přiblížili k lodi, zaslechla první zvuky - vrzání a skřípění tlustých kovových plátů o skály.

Tenhle zvuk nesnáším. Nesnáším ho, nesnáším ho. Zněl jako sténání obrovitého umírajícího tvora.

Oba členové jejího doprovodu se chovali velmi přičinlivě. Čas od času zastavili sestup a zkontrolovali, jestli je vše v pořádku. Sachsová jim dala znamení, že ano, a pokračovali v klesání.

Když se ocitli na dně, Sachsová vzhledla a viděla, že hladina se nezdá tak vzdálená, jak očekávala, přestože si dobře pamatovala, že voda se chová jako čočka a má tendenci všechno zvětšovat. Pohled na hloubkoměr. Třicet metrů.

Osmipatrová budova. A pak pohled na podvodní tlakové měřidlo. Ježíšikriste, vždyť tenhle nenáročný sestup ji už stál 150 liber kyslíku! Amélie Sachsová načerpala do BCD vzduch, aby neutralizovala vztlak a mohla se volně vznášet.

Nejprve ukázala na otvor v trupu a všichni tři k němu společně zamířili. I přes rozbouřenou hladinu nad nimi byl zdejší proud jen velmi mírný, takže se mohli bez problémů pohybovat.

Na místě exploze vytáhla Sachsová nůž s tupou špičkou a seškrábala z kovu ohnutého směrem ven zbytky výbuchových zplodin.

Uložila černý spečený materiál do igelitového sáčku, zavřela ho a vložila do síťované tašky.

Pohlédla na potměšlá okna můstku, který se nacházel asi dvanáct metrů od ní. Dobrá, Rhyme, tak jdeme na to. Vyzvali k můstku.

Tlakové měřidlo jí nevzrušeně sdělovalo: 2350 liber.

Při pěti stech se zvedají od dna. Žádné výjimky.

Jelikož loď ležela na boku, otevíraly se dveře můstku nahoru k hladině. Byly kovové a velice těžké. Oba potápěči pobřežní hlídky měli co dělat, aby dveře zvedli a Sachsová jimi mohla proplout dovnitř.

Nakonec dveře opět uzavřeli. Dveře se s mrazivým bouchnutím zaklaply a Sachsová si uvědomila, že je nyní uvězněna uvnitř lodi.

Bez obou společníků by pravděpodobně nedokázala dveře otevřít.

Kašli na to, řekla si v duchu, natáhla ruku ke svítilně upevněné na kukle a rozsvítila ji. Kužel světla jí poskytl alespoň slabou útěchu.

Sachsová se otočila a proplavala přes můstek do temné chodby vedoucí ke kajutám.

V temnotě se mihl matný pohyb. Co to je? Ryba, uhoř, oliheň? Tohle se mi nelíbí, Rhyme.

Ale pak si představila, jak Duch pátrá po Changových a po malé Pcho-ji neboli Drahocenném dítěti. Myslí na tohle, ne na temnotu nebo stísněnost. Udělej to pro ni, pro Pcho-ji. Amélie Sachsová vyrazila kupředu. Ocitla se v pekle. Jiný výraz pro to neexistoval. Černá chodba byla přeplněna zčernalými troskami, odpadky, kusy látky, papírem, jídlem a rybami s pronikavými žlutými očima. Nad hlavou se jako námraza třpytila tenounká vrstva vzduchu a z útrob lodi se ozývaly mučivé zvuky: skřípění, sténání, hekání. A také kvílení připomínající trýzněné lidské hlasy, zvonění a cvakání. Vrzání kovu o kov. Kolem střelbitě prolula ryba, šedá a hladká. Sachsová bezděčně popadla dech a otočila hlavu za rybou. Dívala se přímo do dvou kalných lidských očí zasazených do zmrtnělé tváře. Vykřikla skrz regulátor a ucukla. Kolem prolulo tělo bosého muže s rukama zvednutými nad hlavou, jako by se vzdával. Nohy měl strnulé v poloze běžce a vířivý pohyb ryby pomalu otáčel jeho tělo směrem od Sachsové. Cink, cink. Ne, pomyslela si Sachsová. Tohle nedokážu. Už teď na ni padaly všechny stěny. Celý život bojovala s klaustrofobií a nedokázala se zbavit pomýšlení, co by se stalo, kdyby uvízla v některém z těchto úzkých průchodů. Zbláznila by se. Dva hluboké nádechy suchého vzduchu z regulátoru. Vzpomněla si na rodinu Changových. Vzpomněla si na holčičku a plavala dál. Pohled na měřidlo: 2300 liber stlačeného vzduchu, Vedeš si dobře. Pokračuj. Cink. Zatracený zvuk - jako by se kdesi zavíraly dveře a navždy ji zde uzamykaly. Tak si toho nevsímej, přesvědčovala se Sachsová v duchu. Nikdo žádné dveře nezavírá. Domyslela si, že kajuty nad ní - na straně otočené k hladině - neobýval Duch. Dvě z nich totiž podle všeho zůstaly během plavby neobsazené a v jedné zřejmě bydlel kapitán, neboť zde Sachsová našla námořnické rekvizity a fotografie proplešatělého muže s knírkem, v němž podle snímků připevněných na tabuli u Lincolna Rhyma rozpoznala kapitána Sena. Cink, cink, cink... Sestoupila o něco níže, aby prohlédla kajuty na opačné straně úzké chodby - kajuty obrácené ke dnu. Přitom se jí kyslíková bomba zachytila o hasicí přístroj upevněný ke stěně a Sachsová se náhle nemohla pohnout z místa. Ocitla se uvězněná na úzké chodbě a rychle začala propadat panice. To je dobrý, Sachsová, sdělil jí v duchu Lincoln Rhyme tím svým hlubokým konejšivým hlasem, který nasazoval vždy, když jí promlouval do sluchátek na místě činu. To je dobrý. Sachsová ovládla paniku, lehce couvla a vyprostila se. Tlakové měřidlo ukazovalo 2100 liber. Tři kajuty pod ní nebyly obsazené. Takže zbývala jediná kajuta - musela patřit Duchovi. Ozvalo se obrovské zaskučení. A další cinkání. A pak sténání tak hlasité, že ho Sachsová doslova cítila v hrudi. Co se děje? Celá loď se naklání ještě více! Dveře se zaklíní a ona tu zůstane navždy uvězněná! Pomalu se udusí... Zemře sama... Ach, Rhyme... Ale pak sténání ustalo a vystřídal ho další cinkot. Sachsová se zastavila u vstupu do Duchovy kajuty pod svými nohama. Dveře byly zavřené. Otevíraly se dovnitř - přesněji řečeno dolů. Sachsová sevřela kliku a otočila ji. Zámek se uvolnil a těžké dřevěné dveře se zhoupaly dovnitř. Sachsová pohlédla pod sebe do temnoty. Po celé kajutě se vznášely předměty. Ježíšikriste... Sachsové se otřásla a zůstala stát na stěsnané chodbě. Vtom se jí však opět v myšlenkách ozval hlas Lincolna Rhyma - zřetelný, jako by jí promlouval do sluchátek: „Tohle je místo činu, Sachsová. Nic víc to není. A ohledáváním míst činu se přece živíme, ne? Projdi rošt, ohledej to místo, propátrej ho a nasbírej důkazy.“ No dobře, Rhyme. Ale bez těch úhořů bych se docela obešla. Vypustila trochu vzduchu z BCD a pomalu se snesla do kajuty. Dva výjevy jí vyrazily dech. Přímě před ní se v černém prostoru vznášel muž se zavřenými očima, čelisti pokleslou tak nízko, že to již více nešlo, a nataženými rukama. Za ním vlál jeho plášť a jeho obličej byl bílý jako křída. Druhá věc, kterou Sachsová spatřila, byla méně strašidelná, ale mnohem podivnější: ve vodě plavalo nejméně tisíc stodolarových bankovek, které naplňovaly celou kajutu jako umělé vločky v dětské kopuli představující zasněženou krajinu. Přítomnost bankovek vysvětlovala mužovu smrt. Jeho kapsy byly napěchované penězi a Sachsová usoudila, že když se loď začala potápět, uháněl muž do Duchovy kajuty, aby se zmocnil jeho peněz, a nakonec v kajutě uvízł. Sachsová rozhrnula závoj bankovek a vplula hlouběji do kajuty. Záhy se ukázalo, že právě volně rozptýlené bankovky budou při ohledávání největším problémem. Neustále se na ni

lepily a zastíňovaly kajutu jako kouřová clona. (Připiš si do té své příručky, Rhyme: nadměrné množství peněz na místě činu může ohledání mimořádně ztížit.) Přes mračno bankovek nebylo vidět dál než na pár decimetrů.

Sachsová sebrala hrst peněz jako důkazní položku a vložila ji do síťované tašky. Začala kopat nohama a přemístila se k horní části kajuty - původně k jejímu boku -, kde se v tenké vzduchové kapse vznášela otevřená aktovka. Uvnitř se nacházely další peníze - zdálo se, že čínské.

Hrst neznámých bankovek rovněž putovala do síťované tašky.

Cink, cink.

Bože, tohle je strašidelné. Všude kolem byla tma a o kombinézu se jí neustále otíraly neviditelné předměty. Sachsová viděla pouhých několik decimetrů před sebe - kratičký tunel marného světla vrhaného drobnou svítilnou na hlavě.

A pak objevila dvě zbraně: automat uzi a devítimilimetrovou berettu.

Bedlivě si obě zbraně prohlédla a zjistila, že uzi má vyškrábané výrobní číslo. Beretta však číslo měla, což znamenalo, že by se možná dala nějakým způsobem vystopovat až k Duchovi. Sachsová ji tedy vložila do tašky. Pohlédla na měřidlo: 1800 liber vzduchu. Panebože, ubývá ho strašně rychle. Dýchej pomaleji.

„No tak, Sachsová, soustřed' se.“

„Jasně, promiň, Rhyme.“

Cink, cink, cink.

Jak já ten posraný zvuk nenávidím! Prohledala mrtvé tělo. Žádná náprsní taška, žádná identifikace.

Znovu se otřásla. Je tohle místo činu opravdu tak úděsné, opravdu tak hrůzoplné? Amélie Sachsová už přece prohledala desítky těl.

A pak jí to došlo: mrtvolky na předchozích místech činu vždy ležely nehybně jako rozbité hračky - byly neživé a jakoby přikované vlastní tíhou k betonu, k trávě nebo ke koberci. Nebyly skutečné. Zatímco tenhle chlap nebyl nehybný ani trochu. Studil jako bezcenná voda kolem něj, svítil jako čerstvě napadaný sníh a pohyboval se jako elegantní tanečník ve zpomaleném záběru.

Kajuta byla velmi malá a Sachsová si spočítala, že by jí mrtvé tělo při ohledávání překáželo. A tak přes veškerou úctu, kterou by vůči mrtvému pocítovala kdekoli jinde než v tomto přízračném mauzoleu, odtáhla tělo nahoru do chodby, odstrčila ho stranou a vrátila se do Duchovy kajuty.

Cink, cink..., cink.

Sachsová si nevšimla strašidelného sténání a cinkání a rozhlédla se kolem sebe. Kam by si mohl Duch v tak stěsnané kajutě uschovat cennosti? Veškerý nábytek byl přišroubován ke stěnám a k podlaze. Navíc zde stál pouze jeden malý prádelník s toaletními potřebami Čínské výroby - nic, co by se dalo pokládat za zjevný důkaz.

Sachsová chvíli prohledávala skřín, zda v ní neobjeví něco ukritého, ale našla pouze šaty.

Cink, cink...

Tak co si myslíme, Rhyme?

„Myslím, že ti zbývá - ukáž - přibližně čtrnáct set liber vzduchu. Řekl bych, že jestli rychle něco nenajdeš, měla bys odtamtud mazat.“

Jenže já ještě nikam nejdu, pomyslela si Sachsová. Pomalu se rozhlédla po kajutě. Kam si mohl všechno schovat? Zbraně tady nechal, peníze také... To znamenalo, že výbuch překvapil i jeho. Musí tady něco být. Sachsová znovu pohlédla na skřín. Že by v šatech? Možná.

Začala kopat nohama a zamířila ke skřín.

Postupně prohledala všechny svršky. V kapsách nic nenašla, ale hledala dál, až nakonec objevila rozporek v podšívce jednoho Duchova saka od Armaniho. Strčila dovnitř prsty a vytáhla obálku s jakýmsi dokumentem. Posvítla na něj svítilnou. Netuším, jestli je užitečný, nebo ne, Rhyme. Je psán čínsky.

„Na to už přijdeme my tady doma. Tys ho našla, Eddie ho přeloží a já ho podrobím analýze.“

Do tašky s ním.

Dvanáct set liber kyslíku. Ale nikdy, nikdy nesmíš zdržovat dech.

Proč se to vlastně nesmí? Jasně. Mohly by ti vybuchnout plíce.

Prima, padám odsud.

Sachsová vyplula z malé kajuty na chodbu. Poklad v podobě důkazů měla napěchován v tašce připevněné k opasku.

Cink cink cink..., cink..., cink..., cink.

Sachsová se ohlédla do nekonečné chodby - do chodby, která ji vyvede z tohoto příšerného místa. Mústek se zdál na míle daleko odtud.

Nejdelší cesta, první krok...

Ale pak se Sachsová zarazila a chytila se dveří. Ježíšikriste, pomyslela si.

Cink cink cink...

Amélie Sachsová si uvědomila, odkud se bere onen přízračný cinkot, který slyšela už od chvíle, co vstoupila do lodi.

Tři rychlá zacinkání a po nich tři pomalá.

Byl to Morseův kód pro S-O-S. A ozýval se odkudsi hluboko z útroby lodi.

37

S-O-S.

Univerzální tíšňové volání.

S-O...

Někdo tam žije! Pobřežní hlídce unikl jeden zachráněný. Neměla bych vyhledat ostatní dva potápěče? přemýšlela Sachsová.

Jenže to by trvalo příliš dlouho a vzhledem k nerovnoměrnému cinkání navíc Sachsová usuzovala, že vzduchová kapsa, ve které se trosečník ocitl, je již téměř vyčerpána. Kromě toho se zdálo, že se zvuk ozývá někde opodál. Pravděpodobně potrvá pouhých pár minut, než zachráněného najde.

Ale kde přesně je? Každopádně se ten zvuk neozýval od můstku, skrz nějž pronikla Sachsová do lodi. Stejně tak nevycházel ze zdejších kajut. Musel se ozývat z některého z lodních prostorů anebo ze strojovny - ze spodních partií lodi. Když však nyní ležel Drak na boku, nacházela se tato část lodi ve stejné úrovni jako kajuty, totiž nalevo od Sachsové.

Ano, ne? V této věci nemohla žádat Lincolna Rhyma o radu.

Nebyl zde nikdo, kdo by jí mohl pomoci.

Kristepane. Já to opravdu udělám, že jo? Zbývalo jí necelých 1200 liber vzduchu.

Radši se seber a mazej odtud, holka.

Sachsová pohlédla na chabou záři od můstku, ale pak se od ní otočila do temnoty - a do pocitu klaustrofobie -, prudce začala kopat nohama a vyrazila za cinkotem.

S-O-S.

Když však dospěla na konec černé chodby, odkud jako by vycházel cinkot, nenašla žádný otvor, jímž by pronikla do útrob lodi.

Chodba zde jednoduše končila. Sachsová přitiskla hlavu na dřevo a zřetelně slyšela cinkání.

...O-S.

Posvítila na stěnu a objevila malé dveře. Otevřela je a hekla, když kolem ní nenuceně proplul zelený úhoř. Opět se uklidnila, nakoukla dovnitř a zadívala se doleva do stěv lodi. Dvířka ústila do nevelké výtahové šachty, jež pravděpodobně sloužila k dopravě zásob ze spodních palub na palubu s kajutami a můstkem. Měřila asi šedesát krát šedesát centimetrů.

Když nyní před Sachsovou vyvstala představa, že bude muset tímto úzkým prostorem proplout, napadlo ji, že se raději vrátí pro pomoc. Jenže nalezením dveří už spotřebovala příliš mnoho času.

Achjo...

Jeden tisíc liber vzduchu.

Cink, cink...

Sachsová zavřela oči a zavrtěla hlavou.

Nedokážu to. V žádném případě.

S-O-S.

Amélie Sachsová, která byla klidná jako čaj, když se ve svém camaru řítila dvěstědvacítkou, se probouzela se vzlykotem, kdykoliv se jí zdál sen, v němž byla uvězněná v komoře, tunelu nebo důlní šachtě.

Nedokážu to! pomyslela si znovu.

Ale pak si povzddechla do regulátoru, přitáhla se k ústí úzkého prostoru, co nejelegantněji odbočila doleva a odkopla se ploutvemi ještě hlouběji do pekla.

Bože, jak já to nenávidím.

Tlakové měřidlo ukazovalo devět set liber vzduchu.

Sachsová proplovala šachtou, která byla právě tak široká, aby se do ní vešla ona sama s kyslíkovou bombou. Tři metry. Náhle se bomba zachytila o cosi nahoře. Sachsová potlačila nával paniky a vztekla zaťala zuby do náústku regulátoru. Pomalu se otočila, našla drát, který ji zadržel, a osvobodila se. Otočila se zpět a střetla se s dalším modrobílým obličejem, který se vznášel u druhého východu výtahové šachty.

Ach, panebože.

Mužovy oči matné jako rosol zíraly jejím směrem a v jasném světle svítily přízračně žhnuly. Jeho vlasy odstávaly na všechny strany jako kožich dikobraza.

Sachsová se přesunula kupředu a pomalu muže odkopla, přičemž se snažila potlačit mrazení, když kolem něj proplovala, otíral se jí temenem o tělo.

Zvuk zněl stále slabě, ale zde již byl hlasitější.

O...

Sachsová proplovala šachtou až na samotné dno, zaplašila paniku, která ji těsně před ústím ovládla, a přinutila se klidně vplout do lodní kuchyně Draka z Fu-čou.

S...

Černá voda zde byla plná odpadků, kousků jídel - a několika těl.

Cink.

Ať již ten signál vydával kdokoliv, nyní již nedokázal vytukat ani jediné celé písmeno.

Sachsová nad sebou spatřila třpytivý povrch velké vzduchové kapsy a lidské nohy, které volně visely dolů. Chodidla v ponožkách se neznatelně - téměř škubavě - pohybovala. Sachsová k nim rychle připlavala a vyrazila na hladinu.

Plešatý muž s knírkem se držel řady regálů přišroubovaných ke stěně - nyní ke stropu - kuchyně. Když spatřil Sachsovou, rychle se odvrátil a šokovaně vykřikl, bezpochyby bolesti z oslepujícího světla, které mu mířilo přímo do očí.

Sachsová přimhouřila zrak. Tohoto muže znala - ale odkud? Vtom si uvědomila, že viděla jeho fotografii na důkazní tabuli v Rhymově domě - a také v kajutě před pouhými pár minutami. Toto byl Sen C-fun, kapitán lodi Drak: z FU-ČOU. Sen cosi nesouvisle mumlal a celý se třásl. Měl cyanoticky modrou barvu, takže vypadal jako oběť udušení. Sachsová vyplivla regulátor z úst, aby se nadechla vzduchu uvězněného v této kapse a ušetřila vlastní zásobu kyslíku, ale vzduch zde byl tak zkažený a vydýchaný, že ihned pocítila slabost. Znovu popadla náústek a začala opět dýchat z

kyslíkové bomby.

Vytáhla z vesty sekundární regulátor a strčila ho Senovi do úst.

Sen se zhluboka nadechl a viditelně ožil. Sachsová ukázala do hlubin lodní kuchyně a Sen přikývl.

Rychlý pohled na tlakové měřidlo: 700 liber. A navíc teď z bomby dýchali dva.

Sachsová vypustila vzduch z BCD a s rukou ovinutou kolem ochablého muže sestoupila ke dnu lodní kuchyně, přičemž odstrkovala těla a bedny s jídlem, které se jí vznášely v cestě. Zpočátku však nedokázala najít dveře do výtahové šachty. Na okamžik zeslábla návalem paniky, neboť se obávala, že skřipění, které slyšela, signalizuje ještě větší naklonění lodi a dveře do šachty jsou nyní navždy uzavřené.

Pak si ovšem všimla, že jí dveře zakrývá tělo mladé ženy.

Jemně mrtvolu odstrčila a otevřela dveře výtahové šachty dokořán.

Do šachty se oba vedle sebe nevešli, a tak Sachsová postrčila kapitána před sebe nohama napřed. Sen měl křečovitě zavřené oči, stále se prudce třásl a zoufale oběma rukama svíral černou hadici regulátoru. Sachsová ho následovala a snad až příliš živě si představovala, co by se stalo, kdyby Sen propadl panice a vytrhl jí regulátor z úst, strhl jí masku nebo vypnul svítilnu: zůstali by uvěznění na tomto příšerném uzoučkém místě, Sachsová by zpanikařila, nabrala do plic tuhle odpornou vodu a...

Ne, ne, přestaň na to myslet! Plav dál. Sachsová prudce kopala nohama a snažila se plout co nejrychleji. Kapitán, který plaval pozpátku, dvakrát uvízl v šachtě a Sachsová ho musela vyprostit.

Další pohled na měřidlo: 400 liber.

Při pěti stech se zvedáme od dna. Ani o libru méně. Tohle je železné pravidlo, z něhož neexistuje výjimka.

Konečně dorazili na horní palubu s kajutami a chodbou, která vedla k můstku a k vytouženému světu za ním - ke světu s oranžovým lanem, které je dovede až k hladině a k nekonečné zásobě sladkého vzduchu. Kapitán však byl i nadále oslepen a Sachsově trvalo dobrou minutu, než ho vmanévrovala do chodby, přičemž se musela několikrát ujistit, že stále drží v ústech sekundární regulátor.

A pak už zcela vypluli ze šachty a vyrazili hlavní chodbou k můstku. Sachsová plavala vedle kapitána a přidržovala ho za kožený opasek. Když však začala kopat nohama, náhle ji cosi zbrzdilo.

Knoflík kyslíkové bomby se o cosi zachytil. Sachsová natáhla ruku za sebe a zjistila, že se knoflík zapletl do saka mrtvol, která plavala v Duchově kajutě.

Měřidlo ukazovalo 300 liber.

Zatraceně, pomyslela si Sachsová, prudce zatáhla za sako a odkopla se.

Tělo však bylo zaklíněné ve dveřích a cíp saka se pevně omotal kolem kyslíkové bomby. Čím silněji se od něj Sachsová odtahovala, tím pevněji sako drželo.

Ručička tlakového měřidla se již ocitla pod červenou čarou: zbývalo 200 liber vzduchu.

Sachsová nedosáhla tak daleko za sebe, aby se mohla odháknout.

No dobrá, nedá se nic dělat...

Odtrhla suchý zip vesty s BCD a vyklouzla z ní. Když se však otočila, aby vyprostila kyslíkovou bombu ze saka, zmocnil se kapitána záchvat. Začal prudce kopat a udeřil ji nohou do obličeje. Svítilna zhasnula a Sachsově vypadl z úst regulátor. Úder ji navíc odstrčil dozadu.

Temnota, žádný vzduch...

Ne, ne...

Rhyme...

Sachsová hmatla pro regulátor, ale ten se vznášel někde vpředu, mimo její dosah.

Nezadržuj dech.

Jenže já musím, doprdele...

Sachsovou pohltila temnota. Otáčela se stále dokola a zoufale šmátrala po regulátoru.

Kde jsou ty chůvy od pobřežní hlídky? Venku. Protože jsem jim sama řekla, že chci místo činu ohledat sama.

Jak jim mám dát najevo, že jsem po krk v bryndě? Rychle, holka, rychle...

Nahmatla síťovanou tašku na důkazy, zoufale do ní sáhla a vytáhla devítimilimetrovou berettu. Natáhla ji, přitiskla ji k dřevěné stěně, aby měla jistotu, že nezasáhne Sena, a stiskla spoušť. Objevil se záblesk a hlasitá rána. Zpětný ráz ji téměř zlomil zápěstí a Sachsová upustila pistoli do mračna trosek a zbytků střelného prachu.

Prosím, pomyslela si... Prosím...

Žádný vzduch...

Žádný...

A pak se tiše rozsvítila jakási světlá a do chodby rychle vplul šéfpotápěč se zástupkyní. Kdosi vrazil Sachsově do úst náustek a Sachsová začala znovu dýchat. Šéfpotápěč připlul ke kapitánovi a strčil mu do úst sekundární regulátor.

Proud bublin byl slabý, ale alespoň kapitán dýchal.

Následovalo několik signálů „dobře“ a celá čtveřice vyrazila k můstku a odtud k oranžovému lanu. Palce nahoře.

Sachsová, která již byla klidnější, neboť zde nehrozilo, že se o něco zachytí, se soustředila na uvolněný výstup, ne rychlejší než bubliny z regulátoru.

Pravidelně se nadechovala a vydechovala a pomalu se vzdalovala od lodi plné mrtvých těl.

Amélie Sachsová ležela na ošetřovně kutru a zhluboka dýchala.

Odmítla zelenou kyslíkovou masku, kterou jí nabídl jeden lodník, a raději dýchala normální vzduch. Bála se totiž, že by maska pouze prohloubila její pocit stísněnosti - pocit, že má na těle přitisknuto cosi cizorodého.

Sotva se vyškrábala na kolébající se palubu, strhla ze sebe kombinézu - těsný potápěčský oblek byl dalším nositelem

zlověstné klaustrofobie - a zachumlala se do hrubé erární deky. Dva námořníci ji poté doprovodili na ošetrovnu, aby jí prohlédli zápěstí, které - jak se ukázalo - nebylo nijak poraněné.

Nakonec se vzpamatovala natolik, že se odvážila nahoru. Slupla dva kinedrily a vyšplhala se po schodech na můstek. Přitom si všimla, že se vrtulník vrátil a nyní se vznáší nad lodí.

Tento let však nebyl určen Sachsové, ale sloužil k přepravě omdlelého kapitána Sena do léčebného střediska na Long Islandu.

Ransom Sachsové vysvětlil, jak se zřejmě stalo, že při pátrání po trosečnících nebyl kapitán objeven.

„Naši potápěči to tam dlouho prohledávali a klepali na trup, ale nedostali žádnou odpověď. Později jsme celou loď ještě projeli sonarem, ale ten byl taky negativní. Sen se zřejmě zaklínil v té vzduchové kapse, omdlel a později se zase probíral.“

„Kam s ním poletíte?“ zeptala se Sachsová.

„Na námořní stanici v Huntingtonu, která je součástí tamní nemocnice. Mají tam hyperbarickou komoru.“

„Přežije to?“

„Moc dobře nevypadá,“ řekl Ransom. „Ale jestli přežil čtyřiašedeset hodin v takových podmínkách, tak je, myslím, možné všechno.“

Sachsová pomalu přestala být zima. Osušila se, znovu si oblékla džínsy, tričko a svetr a odběhla na můstek, aby zavolala Rhymovi.

Některá podvodní dobrodružství si přitom nechala pro sebe a omezila se na sdělení, že našla pár důkazů. „A možná taky svědka.“

„Svědka?“

„V lodi byl ještě někdo naživu. Kapitán. Vypadá to, že když se loď potopila, vyvedl pár lidí z lodního prostoru do kuchyně. Ale nakonec přežil jenom on. Když budeme mít štěstí, poskytne nám vodítka o Duchově operaci v New Yorku.“

„Vypověděl něco?“

„Je v bezvědomí. Zatím ani není jisté, jestli to vůbec přežije - trpí podchlazením a kesonovou nemocí. Z nemocnice se nám ozvou hned, jakmile budou něco vědět. Vyřiď Lonovi, aby mu pro jistotu opatřil ostrahu. Jestli Duch zjistí, že je pořád naživu, určitě po něm půjde.“

„Pospěš si, Sachsová. Chybíš nám.“

Sachsová věděla, že když Lincoln Rhyme použije královské „my“, ve skutečnosti tím myslí „já“.

Sebrala důkazy nalezené pod vodou a osušila papírovými ubrousky dokument, který našla v Duchově saku. Dokument se tím do jisté míry kontaminoval, ale Sachsová měla strach, že další působení mořské vody by mohlo kvalitu papíru zhoršit až k nečitelnosti.

Práce na místě činu, vštěpoval jí často Rhyme, je vždy výsledkem kompromisu.

Na můstek vstoupil kapitán Ransom. „Druhý vrtulník už je na cestě, policistko.“ V ruce držel dva velké umělohmotné kelímky přikryté víčkem a jeden jí podal.

„Díky.“

Oba odklopili víčko. Kapitánův kelímek obsahoval vařící černou kávu.

Sachsová se zasmála. V jejím kelímku byl ovocný džus přioslazený velkorysou dávkou rumu.

38

Podstatou feng šuej, které doslova znamená „vítr a voda“, je umění zachytit dobrou energii a štěstí a zapudit energii špatnou.

Toto umění se provozuje po celém světě, ale vzhledem k ohromujícímu počtu pravidel a značně omezenému počtu lidí nadaných schopností posoudit dynamiku dobra a zla existuje pouze velice málo skutečně dobrých provozovatelů této disciplíny. Feng šuej znamená mnohem více než pouhé představování nábytku, jak se snažil naznačit loa-panův ošetrovatel, a Duchův byt si vzal očividně do parády opravdový mistr.

Sonny Li znal v Číně spoustu provozovatelů feng šuej, ale neměl tušení, kdo v New Yorku by dokázal uspořádat Duchův byt s takovou zběhlostí.

Než by se však Sonny honil jako Chung-se v tom svém žlutém autě a snažil se vystopovat někoho, kdo by mu mohl pomoci, raději zůstal věrný taoismu.

Způsob, jak naložit se životem, je nečinit nic prostřednictvím konání.

Způsob, jak naložit se životem, je činit vše prostřednictvím bytí...

A tak detektiv Sonny Li zamířil do nejkřiklavější bublinkové čajovny v Čínské čtvrti, posadil se ke stolku, schlíple se opřel o židli a objednal si šálek prapodivného nápoje: čaje oslazeného cukrem a zesvětleného mlékem. Na dně vysokého šálku ležely velké černé perly tapioky, které člověk nasál přes širokou tyčinku, rozžvýkal a snědl. Stejně jako proslulý (a neméně drahý) pěnivý ledový čaj, který byl ve Fu-čou tak populární, pocházel i tento nápoj původně z Tchaj-wanu.

Sonny se však o čaj příliš nestaral. Pouze si ho postavil před sebe, neboť mu poskytoval právo sedět v čajovně po dobu, která možná bude velice dlouhá. Prohlédl si elegantní místnost, již zřejmě navrhl nějaký přemoudrý dekorátor. Stály zde židle z kombinace kovu a fialové kůže, svítlo zde tlumené světlo a tapety na stěnách obsahovaly zenové motivy. Turisté se sem vždy nahrnuli, vypili čaj a odpěchali za dalšími atrakcemi Čínské čtvrti, přičemž za sebou zanechávali obrovitá spopitné, která Sonny Li zpočátku pokládal za zapomenuté peníze, neboť v Číně se spopitné dává jen zřídka.

Seděl a usrkaával čaj... Uplynulo třicet minut. A pak pětáctýřet.

Čiň vše prostřednictvím bytí...

Jeho trpělivost byla nakonec odměněna. Do Čajovny vešla atraktivní čínská čtyřicátnice, posadila se ke stolku nedaleko od Sonnyho a objednala si čaj.

Měla na sobě nádherné červené šaty a boty na vysokých tenkých podpatcích. Vytáhla si New York Times a začetla se do nich přes elegantní brýle s úzkými pravoúhlými skly a modrými obroučkami, které nebyly o nic širší než tuha v tužce. Většina čínských žen nakupujících v Čínské čtvrti nosila laciné plastové tašky pomačkané častým používáním. Tato žena však u sebe měla tašku z dokonale rovného bílého papíru. Uvnitř ležela krabice převázaná zlatým provázkem. Sonny rozluštil nápis na boku tašky: SAKS PÁTÁ AVENUE.

Byl to přesně ten typ ženy, po jakém Sonny Li vždy toužil, ale který mu měl být navždy odepřen. Elegantní, vkusná, pohledná, vlasy lesklé a husté jako havraní peří, štíhlý obličej Čiňanky národnosti Chán nádherně zostřený slabě vietnamskými rysy, živé oči, plně červené rty a k tomu nehty ovdovělé císařovny.

Li si znovu prohlédl ženiny šaty, šperky a nasprejované vlasy a dospěl k závěru, že tahle je ta pravá. Sebral svůj čaj, přešel k ženinu stolku a představil se. Neposadil se však na židličku přímo u jejího stolku, nýbrž u stolku opodál, aby svou přítomností ženu neobtěžoval.

Nenuceně se ženou navázal rozhovor a chvíli spolu hovořili o Nádherné zemi, o New Yorku, o bublinkovém čaji a o Tchaj-wanu, kde se žena narodila.

Nakonec Sonny Li uvolněně řekl: „Vlastně jsem vás nechtěl obtěžovat - odpusťte mi to -, ale říkal jsem si, že byste mi možná mohla pomoci. Muže, pro kterého pracuji, neustále provází smůla. Myslím, že je to tím, jak má uspořádaný byt. A vy určitě znáte někoho, kdo se vyzná ve feng šuej.“

Ukázal na symboly, které mu prozradily, že se žena vskutku poctivě řídí pravidly tohoto učení: na okázalý náramek z devíti čínských mincí, na brož s podobiznou bohyně milosrdenství Kuan-jin a na šátek s černou rybou. Právě proto si Li ženu vybral - kvůli těmto poznávacím znakům i kvůli tomu, že byla očividně zámožná, což znamenalo, že bude docházet pouze k nejlepšímu provozovateli feng šuej - k lidem, z jejichž okruhu si vybíral také Duch.

„Kdybych mohl dát šéfovi jméno někoho dobrého, kdo by mu uspořádal domov a kancelář,“ pokračoval Li, „možná bych si tím u něj polepšil. Mohl bych si udržet práci a trochu povyrůst v jeho očích.“

Při těchto slovech sklopil Li hlavu, ale stále ženu sledoval očima. Její výraz ho značně překvapil: zračila se v něm lítost vyvolaná jeho studem. Na ženině pohledu ho však ze všeho nejvíce trýznila skutečnost, že předstíraný stud, jenž nyní vyzařoval z obličeje tajného policisty Sonnyho Li, se prakticky ničím nelišil od skutečného studu, který člověk Sonny Li denodenně pociťoval pod přílivem otcovy kritiky.

Možná právě proto, pomyslel si, mi tahle žena uvěřila.

Pohledná Čiňanka se usmála, sáhla do kabelky a napsala Liovi jakési jméno a adresu - samozřejmě na kousek papíru, který neobsahoval její jméno a telefonní číslo. Přistrčila papírek Liovi a rychle odtáhla ruku, aby se Li nestačil dotknout její dlaně a uchopit ji v návalu zoufalství či nenasyté touhy, k čemuž Sonny popravdě řečeno neměl příliš daleko.

„Pan Wang,“ řekla žena a kývla na papírek. „Patří k nejlepším ve městě. Jestli má váš zaměstnavatel peníze, pan Wang mu pomůže. Je nanejvýš drahý, ale odvádí dobrou práci. Pomohl mi dobře se vdát, jak asi vidíte.“

„Ano, můj šéf má peníze.“

„V tom případě může i on změnit svůj osud. Sbohem.“

Žena se postavila, sebrala lesklou nákupní tašku a kabelku a vyrazila na dokonalých podpatcích z čajovny, přičemž účtenku nechala významně ležet na stolku, aby ji zaplatil Sonny Li.

„Sachsová!“ Rhyme zvedl hlavu od počítačové obrazovky. „Hádej, čím vyhodil Duch do vzduchu tu loď.“

„Nechám se poddat,“ řekla Sachsová a bavila se pohledem na Rhymův rozradostněný výraz, když jí kladl tuto morbidní otázku.

Za Rhyma odpověděl Mel Cooper: „Zbrusu novou výbušninou třídy A, zvanou Composition 4.“

„Blahopřeji.“

Rhyma toto zjištění uvedlo do dobré nálady, protože výbušnina C4 se sice vyskytovala prakticky ve všech filmech o teroristech, ale ve skutečnosti byla poměrně vzácná. Přístup k ní měla pouze armáda a několik vybraných bezpečnostních složek; rozhodně se nepoužívala při komerčních demolcích. To znamenalo, že vysoce kvalitní C4 se dala sehnat pouze z poměrně malého počtu zdrojů, a to zase znamenalo, že pravděpodobnost nalezení souvislosti mezi tímto zdrojem a Duchem byla mnohem vyšší, než kdyby byl Duch použil běžné výbušniny typu TNT, tovenu, gelenexu nebo jakékoliv jiné komerčně dostupné značky.

Ještě větší význam však měla skutečnost, že C4 je tak nebezpečná, že musí podle zákona obsahovat indikátory - každý výrobce této látky je povinen přidávat do své verze C4 netečné, ale snadno rozpoznatelné chemikálie. Analýza stop na místě výbuchu pak může odhalit, jaký indikátor byl ve výbušnině obsažen, což vyšetřovatelům prozradí, který výrobce danou verzi vyrobil. Výrobci pak musí uchovávat podrobné záznamy, komu svůj produkt prodali, a kupci musí vést detailní seznam míst, kde byla výbušnina uskladněna anebo použita.

Pokud by tedy vyšetřovatelé vystopovali osobu, která Duchovi prodala tuto konkrétní dávku C4, mohli by se dozvědět, kde v New Yorku má hadí hlava další byty, domy či operační základny.

Cooper odeslal výsledky do Quantika. „Za pár hodin by se mi měli ozvat.“

„Kde je Coe?“ zeptala se Sachsová a rozhlédla se po domě.

„Na INS,“ řekl Rhyme a kysele dodal: „Hlavně to nepokaz tím, že bys o něm mluvil. Doufejme, že už tam zůstane.“

Eddie Teng dorazil z města. „Vyjel jsem, hned když jste mi volal, Lincoln.“

„Výborně, Eddie. Nasad' si brýle na čtení, musíš nám něco přeložit. Amélie našla v Duchově sportovním saku dopis.“

„Doprdele,“ ulevil si Teng. „A kde?“

„Třicet metrů pod vodou. Ale to už je jiná písnička.“

Teng měl oči dobré - žádné brýle na čtení nepotřeboval -, ale Mel Cooper ho musel vybavit ultrafialovou čtecí kuklou, která zvýrazňovala inkoust na papíře. Jednotlivá písmena byla totiž vybělena mořskou vodou a dala se jen stěží přečíst. Teng se sklonil nad dopisem a prohlédl si ho.

„Čte se to strašně těžko,“ zamumlal a přimhouřil oči. „Jasně, jasně... Je to dopis adresovaný Duchovi. Napsal ho muž jménem Ling Suej-pien. Sděluje v něm Duchovi, kdy bude charterový let startovat z Fu-čou a kdy a kde ho má očekávat na vojenské základně Nagorev nedaleko Petrohradu. Dále Ling v dopise sděluje, že odesílá peníze na účet v Hongkongu - bez uvedení čísla nebo jména banky. Následuje výčet nákladů na zorganizování charterového letu. Část těchto peněz je údajně přiložena - v dolarech. A nakonec tu stojí Seznam obětí - pasažérů Draka z Fu-čou.“

„A to je všechno?“

„Bohužel ano.“

„Ať naši lidi v Číně toho Linga proklepnou,“ poručil Rhyme Sellittovi a obrátil se k Melu Cooperovi. „Co stopové důkazy v papíru?“

„Jen to, co se dalo očekávat,“ řekl laboratorní technik. „Slaná voda, exkrementy vodních živočichů, průmyslové znečištění, částechy rostlin, motorový olej, nafta.“

„Kolik peněz tam bylo, Sachsová?“ zeptal se Rhyme.

„Spousta. Dobrých tisíc bankovek. Jenže se to dá jen těžko poznat, když v tom všem plaveš.“

Bankovky, které Sachsová nasbírala na místě činu, byly bez výjimky stodolarové a bez výjimky čerstvě vydané.

„Jsou padělané?“ zeptal se Rhyme.

Cooper jednu ohledal. „Ne.“

Jüany - čínské papírové bankovky - nalezené uvnitř lodi byly naopak vybledlé a zmačkané. „Plavalo tam asi třicet balíčků téhle velikosti,“ vysvětlila Sachsová.

Eddie Teng spočítal částku v balíčku.

„Třicet balíčků,“ odhadoval, „to dělá při momentálním kursu asi dvacet tisíc amerických dolarů.“

„A taky jsem našla uzi a berettu,“ pokračovala Sachsová, „ale z uzi Duch odstranil výrobní číslo a berettu jsem ztratila na lodi.“

„Vždyť už Ducha známe,“ prohlásil Rhyme. „Jakákoliv jeho zbraň bude nevystopovatelná, i kdyby měla nakrásně výrobní číslo.“

Pohlédl do chodby. „Thome! Potřebujeme písaře! Thome!“

Usouzený mladý ošetřovatel vešel do pokoje a na Rhymovy pokyny zapsal informace o výbušnině, dopise se stopovými důkazy a zbraních.

Náhle se v pokoji rozlehlo elektronické trylkování mobilního telefonu, a jak to dnes bývá, všichni jako na povel sklopili hlavy, aby zjistili, zda přístroj nezvoní právě jim. Sachsová zvitěla a vytáhla telefon od opasku.

„Haló?“

„Amélie?“

Sachsová poznala hlas Johna Sunga. Při vzpomínce na včerejší noc se jí lehce sevřel žaludek.

„Johne.“

„Jak se máte?“

Byla jsem si zaplavat, pomyslela si Sachsová, ale jinak se mám prima.

„Dobře,“ odpověděla. „Ale mám teď trochu napilno.“

„Samozřejmě,“ řekl lékař. Ten má ale hlas, napadlo Sachsovou. Očividně to s pacienty umí. „Podařilo se vám najít Sama Changa s rodinou?“

„Ještě ne. Ale zrovna na tom pracujeme.“

„Říkal jsem si, jestli byste pak neměla čas se za mnou zastavit“

„Myslím, že by mi to mohlo vyjít. Ale nemohla bych vám zavolat později, Johne? Momentálně jsem u Lincolna a je tu trochu bláznec.“

„Samozřejmě. Promiňte, že jsem vás vyrušil.“

„Ne, ne, jsem ráda, že jste mi zavolal. Ještě se vám ozvu.“

Sachsová zavěsila a vrátila se k důkazům. Poté však zvedla hlavu a všimla si, že ji Lon Sellitto sleduje pohledem, který se nedal označit jinak než jako planoucí.

„Detektive,“ oslovila ho škrobeně, „můžeme si na chvíli promluvit venku?“

Sellitto nevrle řekl: „A o čem bychom...“

„Teď hned,“ dodala Sachsová rázně.

Rhyme se na oba chvíli díval, ale brzy ztratil o podivnou výměnu názorů zájem a vrátil se k obhlídce důkazních tabulí. Sachsová vyšla na chodbu a Sellitto ji následoval. Jeho nohy přitom ztěžka bušily do podlahy. Thom si všiml, že se něco děje.

„Co to má-...“ začal, ale Sachsová jeho slova utřela vzteklým zabouchnutím dveří. Oba policisté nyní kráčeli po chodbě do zadní části domu, kde Sachsová pokynula Sellittovi, aby vešel do kuchyně.

Otočila se a dala si ruce v bok. „Proč po mě poslední dva dny tak jedeš, Lone?“

Podsaditý detektiv si vytáhl opasek nad břicho. „Co blázníš? To se ti jenom zdá.“

„Houby. Jestli mi chceš něco říct, řekni mi to do očí. Zasloužím si to.“

„Zasloužíš?“ zeptal se posměšně Sellitto.

„Co to má všechno znamenat!“ vyštěkla Sachsová.

Nastala chvíle ticha, během níž se detektiv díval na kuchyňské prkýnko, na kterém Thom před chvílí nakrájel šest rajčat

a stoh bazalky.

Nakonec řekl: „Já vím, kdes byla včera v noci.“

„Jo?“ zeptala se Sachsová.

„Chůvy před Sungovým bytem mi řekly, žeš tam přijela rovnou odsud a odjela až ve tři čtvrtě na dvě.“

„Můj osobní život je jenom moje věc,“ řekla Sachsová chladně.

Hřmotný detektiv se rozhlédl po kuchyni a pak vehementně zašeptal:

„Ne, to už není jen tvoje věc, Amélie. Je to taky jeho věc.“

Sachsová se zamračila. „Jeho? Či jeho?“

„Rhymova. Či asi?“

„O čem to mluvíš?“

„On je tvrdý. Tvrdší než kdokoli, koho znám. Ale jestli existuje něco, co by ho mohlo rozlámat na malinké kousičky, tak jsi to ty - pokud budeš pokračovat v nastoupeném kursu.“

Sachsová byla zmatená. „V jakém kursu?“

„Hele, tys ho v té době neznala - neznalas tu ženu, kterou miloval, tu jeho Clare. Když zemřela, trvalo mu celou věčnost, než to překonal. Chodil do zaměstnání, dělal svou práci, ale trvalo dobrý rok, než se mu v očích zase rozsvítila světélka. A jeho žena... Jasně, hádali se spolu - vlastně to ze všeho nejvíc připomínalo zápasy ve wrestlingu. Nebylo to nejzdařilejší manželství na světě, ale po té nehodě, když už věděl, že to nepůjde, a nechal se rozvést, to pro něj bylo těžké, opravdu těžké.“

„Nechápu, kam tím vším míříš.“

„Nechápeš? Mně je to naprosto jasné. Ty jsi středem jeho života. Úplně před tebou odkryl karty. Zlomilo by ho to. A já to nedopustím.“

Sellittův hlas ještě více poklesl. „Zkus o tom přemýšlet - jestli se budeš s tím chlapem nadále scházet, tak to Rhyma zabije. To je... Čemu se, sakra, směješ?“

„To mluvíš o mně a Johnu Sungovi?“

„Jo, o tom chlapovi, se kterým se pokradmu scházíš.“

Sachsová si přiložila ruce na obličej a začala se otrásat burácivým smíchem. „Ach, Lone...“ A pak se od detektiva rychle odvrátila, protože o chvíli později - a Sachsová dobře věděla, že k tomu dojde - se její smích proměnil v přívál slz.

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

„Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Co kdybychom se posadili třeba támhle do rohu?“

„Ježíšikriste,“ řekl Sellitto a vyrazil k Sachsové. Pak se ovšem zarazil a nemotorně si založil ruce v bok. „Amélie, co se...“ Sachsová zvedla ruku a otočila se k Sellittovi zády.

„Co se děje?“

Konečně Sachsová popadla dech, otřela si tvář a obrátila se zpátky k detektivovi. „Není to tak, jak si myslíš, Lone.“

Další zatahání za opasek. „Pokračuj.“

„Ty víš, že jsme s Rhymem uvažovali o dětech.“

„Jo.“

Sachsová se trpce zasmála. „Jenže to nevyšlo. Ne že bychom o to nějak zvlášť urputně usilovali, ale prostě jsem nemohla otěhotnět. Bála jsem se, že je s Lincolnem něco v nepořádku. A tak jsme se před pár týdny nechali oba prohlédnout.“

„Jo, vzpomínám si, že jel k doktorovi.“

Sachsová se v myšlenkách vrátila k onomu dni.

„Á, pani Sachsová. Tady jste.“

„Dobrý den, doktore.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolna Rhyma.“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

„Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Co kdybychom se posadili třeba támhle do rohu?“

„Zůstaneme tady. Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu.“

„Tedy, Lincolnova lékařka mi sdělila, že výsledky jeho testu plodnosti jsou v mezích normy. Má mírně snížené množství spermií v ejakulátu, což je u člověka s jeho postižením obvyklé, ale to dnes pro oplodnění nepředstavuje žádnou překážku. Obávám se však, že vážnější problém máte vy.“

„Já?“

Sachsová se dívala na kuchyňské prkénko vedle sebe a převyprávěla Sellittovi rozhovor s lékařem. Nakonec dodala:

„Mám něco, čemu se říká endometrióza. Vždycky jsem měla problémy, ale nikdy jsem nevěřila, že je to tak zlé, jak mi říkal ten doktor.“

„Dá se to léčit?“

Sachsová zavrtěla hlavou. „Ne. Můžou mě operovat, můžou mi nasadit hormonální léčbu, ale s mou plodností toho moc nenadělají.“

„Kristepane, to mě mrzí, Amélie.“

Sachsová si znovu otřela obličej a smutně se usmála. „Suchost a horkost v ledvině.“

„Cože?“

Sachsová se dutě usmála. „Tohle jsem dělala u Johna Sunga. Léčil mi suchost a horkost v ledvině - podle čínské medicíny je tento neduh příčinou neplodnosti. Včera v noci mě vyšetřil a udělal mi akupresuru. A taky mi opatří nějaké bylinky, které mi podle něj pomůžou. Kvůli tomu před chvílí volal. Počkej tady.“

Sachsová odešla na chodbu, sáhla do kabelky a vrátila se s knihou, kterou jí Sung věnoval, když ho včera v noci navštívila. Podala knihu detektivovi. Její titul zněl: Bylinková léčba u akupresní techniky při léčbě neplodnosti.

„Ukazuje se, že stále více západních lékařů doporučuje ženám s endometriózou, aby se léčily pomocí čínské medicíny. Včera večer, když jsem odvezla Lincolna nahoru, tak jsme se o tom bavili. Pokládal to za úplnou hloupost, ale neuniklo mu, jak jsem kvůli tomu v poslední době rozrušená. Tvrdí, že jsem celá roztěkaná, a má pravdu. Dokonce už mi to vadí i při ohledávání. A tak jsme se dohodli, že k tomu Sungovi začnu docházet a uvidíme, co se mnou udělá.“ Sachsová zmlkla a po chvíli dodala: „Všude kolem mě je samá smrt, Lone... Můj otec, můj vztah s přítelem Nickem - když ho zavřeli do vězení, bylo to, jako by umřel. A pak všechna ta místa činu, která ohledávám. Chtěla bych, aby byl kolem mě a Lincolna nějaký život. Zoufale si přeju opravit, co je ve mně porouchané.“

Ať se děje, co se děje, nejdřív se koukej postarat o sebe. Protože jestli nezůstaneš celá ty, jen těžko budeš moct pomoci komukoliv jinému.

Sachsová doufala, že Sungova léčba může být cestou, jak toho dosáhnout - jak zůstat celá.

Sellitto zvedl dlaně a řekl: „Tohle jsem nevěděl. Chovala ses strašně tajnůstkářsky.“

„Protože je to jenom moje věc a Lincolnova,“ odvětila Sachsová vztekla a kývla k Rhymovu pokoji. „Copak nechápeš, čím vším jeden druhému jsme? Jak sis mohl myslet, že bych provedla něco takového?“

Detektiv nedokázal vydržet její pohled. „Od té doby, co ode mě odešla Betty, o těchhle věcech pořád přemýšlím.“

Manželství tělnatého detektiva se před pár lety rozpadlo. Nikdo neznal podrobnosti o Sellittově rozvodu, ale bylo dobře známým faktem, že manželky policistů mají přetěžký život a mnohé z nich si časem najdou pozornější náhradu.

Sachsová tudíž předpokládala, že si i detektivova žena Betty opatřila milence.

„Promiň, Amélie. Měl jsem se nad tím víc zamyslet.“ Natáhl obrovitou dlaň a Sachsová mu ji neochotně stiskla.

„A pomůže to?“ Sellitto ukázal na knihu.

„Nevím,“ odpověděla Sachsová a toužebně se usmála. „Možná.“

„Takže se vrátíme do práce?“ zeptal se detektiv.

„Jasně.“ Amélie Sachsová si naposledy otřela oči a oba společně se vrátili do Rhymova obývacího pokoje.

GHOSTKILL

Easton, Long Island,

Místo činu

Odcizená dodávka,

Čínská čtvrť

Místo vraždy Jerryho Tanga

Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad.

Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou (pomocník) na palubě; tototnost neznámá.

Pomocníkově utonulé tělo nalezeno nedaleko místa potopení Draka z Fu-čou.

Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých (jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně.

Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější informace o její krvi.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj.

Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5.

Řidič: Jerry Tang.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečený satelitní telefon.

Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

Čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplatní listině figurují údajně Vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.

Nezjištěny žádné stopy po odcizené hondě.

Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.

Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.

Utonulá osoba identifikována jako Victor Au, duchův pang-šou.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).

Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži).

Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.

Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější test její krve.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Bez záznamu.

Čtyři muži rozkopli dveře, mučili Tanga a poté ho zastřelili.

Nalezeny dvě nábojnice - odpovídají pistoli Model 51.

Tang zastřelen dvěma ranami do hlavy.

Projevy vandalizmu na místě činu.

Několik otisků prstů.

Bez záznamu s výjimkou otisků Jerryho Tanga.

Tři komplici měli menší velikost boty než Duch, pravděpodobně jsou drobnější postavy.

Podle stopových důkazů bydlí Duch pravděpodobně v centru města v oblasti Battery Park City.

Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny. Bližší informace zjišťovány.

Ujguři z Turkestánského společenského a islámského střediska v Queensu.

Výpisy volání z mobilního telefonu ukazují na adresu Patrick Henry Street 6 v centru města.

Canal Street, Místo přestřelky Duchův byt Místo přestřelky Drak z Fu-čou Místo činu Další stopy naznačují, že Duchovo bydliště se nachází v oblasti Battery Park City.

Odcizen chevrolet Blazer, nevysledovatelný.

Otisky prstů negativní.

Koberce v Duchově bytě: Lustre-Rite od firmy Arrrold, nastěhován v posledních šesti měsících; koupě ověřována u prodejců a distributorů.

V oblasti Battery Park City vybaveno těmito koberci 32 budov.

Nalezena čerstvá zahradnická mrva.

Mrtvola Duchova komplice: příslušník etnické menšiny ze západní nebo severozápadní Číny. Otisky negativní. Použítá zbraň: Walther PPK.

Podrobnosti o imigrantech:

Changovi: Sam, Mej-mej, William a Ronald; Samův otec Čchang Tie-čch', novorozená Pcho-ji.

Sam si zajistil práci, ale zaměstnavatel a místo neznámé.

Jezdí v modré dodávce, výroba a poznávací značka neznámá.

Byt Changových se nachází v Queensu.

Wuovi: Čchi-čchen, Jung-pching, Čchin-mej a Lang.

Otisky prstů a fotografie rukou Čchanga Tie-čch' naznačují, že otec - i syn Sam - jsou krasopisci.

Sam Chang možná vyrábí tisky nebo maluje nápisy.

Ověřováno v tiskárnách a reprografických studiích v Queensu.

Bloodpad na botách zabitého Čchanga naznačuje, že rodina bydlí nedaleko továrny na zpracování splašků.

Duch využívá provozovatele feng šuej k zařízení bytu.

Duch potopil loď pomocí nové výbušniny C4.

Původ výbušniny ověřován podle chemických indikátorů.

V Duchově kajutě nalezeno velké množství nových stodolarových bankovek.

V kajutě dále nalezeny čínské juany v hodnotě asi 20 000 amerických dolarů.

Nalezen seznam obětí, podrobnosti o charterovém letu a informace o bankovním převodu.

Jméno odesílatele ověřováno v Číně.

Kapitán naživu, ale v bezvědomí.

Nalezena beretta ráže 9 mm, uzi. Nevystopovatelné.

„Frede,“ řekl Rhyme, když Dellray - dnes v nejoranžovější košili, jakou kriminalista kdy viděl - vešel do laboratoře v jeho obývacím pokoji.

„Ahoj,“ pozdravila Sachsová agenta. „Oni tě nechají chodit v takových košilích? Hele, je to vůbec skutečná barva?“

„Strašně jsi nás vyděsil,“ řekl Rhyme.

„A jak jsem se podle tebe cítil já, když jsem si pokládal zadek na drátky, které mi tam natáh' pan Noblesní?“ zeptal se Dellray a rozhlédl se po místnosti. „Kde je Dan?“

„Dan?“ podívil se Rhyme.

„Dan je náš dozorcí zvláštní agent,“ vysvětlil Dellray, když viděl prázdné pohledy přítomných. „Ten, který nastoupil místo mě. Dan Wong. Ze sanfranciské pobočky. Chtěl jsem mu poděkovat, že to za mě vzal.“

Rhyme a Sachsová se na sebe podívali a kriminalista řekl: „Nikdo to za tebe nevzal. My pořád čekáme.“

„Pořád čekáte?“ zašeptal nevěřicně Dellray. „Vždyť jsem s Danem sám včera večer mluvil. Je to člověk, jakého potřebujete. Už dělal na desítkách případů pašování lidí. Je to hotový expert na hádání hlavy a čínskou kulturu. Měl se

vám včera ozvat a dneska dopoledne zase odlítnout armádním letadlem.“

„O tom nic nevíme.“

Dellrayův úžas brzy přerostl ve vztek. „A co Spectak?“ zeptal se podezíravě. „Ten sem snad dorazil, nebo ne?“

„Ne,“ řekla Sachsová.

Dellray cosi zabručel a sundal z opasku telefon, jako by rychle tasil zbraň. O jedno tlačítko rychlého vytáčení později se s kýmisi spojil.

„Tady Dellray... Dejte mi ho... To je mi fuk. Chci s ním mluvit hned... Řeknu vám to znovu, pokud jste to náhodou neslyšel. Chci s ním ihned mluvit...“ Znechucené povzdychnutí. „Tak ať zavolá on mně. Ale vy mi teď řekněte, co se stalo s Danem Wongem.“

Dellray se nadlouho zaposlouchal a pak bez rozloučení zaklapl telefon.

„Dan má nějaký naléhavý úkol na Havaji. Ozvali se mu z Washingtonu, takže ten případ dostal přednost před tou naší podělanou bezvýznamnou šlamastykou. Někdo mi prý měl zavolat - a taky vám -, ale nějak jsme zapadli mezi šuplíky.“

„A Spectak?“

„Zvláštní agent se mi prý ozve. Ale jestli tu ještě nejsou, tak se něco někde pořádně posralo.“

„Řekli nám, že to je už ‚agendováno‘,“ prohlásil Rhyme.

„Jak já nesnáším ty jejich posraný řeči,“ ulevil si Dellray. „Až se vrátím na ústředí, tak se do toho pořádně opřu. Pro tohle neexistuje omluva.“

„Díky, Frede. My tu pomoc potřebujeme. Polovina policistů z pátého okrsku se právě snaží najít tiskárnu nebo reprografickou firmu, kde pracuje Sam Chang, a zatím se jim to nedaří.“

„To není dobrý.“

„A jak jsi daleko s vyšetřováním toho atentátu?“ zeptal se Sellitto.

„To je druhý důvod, proč jsem tu. Nejistil jsem ani pšouk... Nemůžu se hnout ani o krůček z místa. Moji informátoři prošmejčili celou Brighton Beach, ale vůbec nic nezjistili. Ani - hovno. Přitom tam pasu desítky kostů.“

„Seš si jistý, že ti tu bombu nastražil do auta Rus?“

„Copak si člověk může být dneska něčím jistý, doprdele práce?“

To byla pravda. Rhyme kývl na papírový pytlík, který Dellray držel v ruce. „Tak co pro nás máš?“

Dellray vytáhl igelitový sáček obsahující světle žlutou tyčinku výbušniny a hodil ho přes místnost Sachsově. Ta ho chytila do jedné ruky. „Propána, Frede,“ zvolala.

„Je to jenom dynamit. A jestli nevybuchl se zapíchnutou rozbuškou, tak ho určitě neodpálí ani drobný lob na forhend. Hele, Amélie, nechceš hrát baseball za výběr FBI? Chytat umíš dobře.“

Sachsová si prohlédla dynamit.

„Co otisky?“ zeptal se Sellitto.

„Byl utřenej. Bez otisků.“

Sachsová přidržela tyčinku Rhymovi, který si všiml čísel vyražených na boku.

„Co nám ta číslíčka prozradila?“

„Právě že nic. Naši kluci říkali, že je ta výbušnina příliš stará, než aby se ještě dala vystopovat. Další nevidomá ulička.“

„Co je pro jednoho slepá ulička, může být pro druhého hlavní vchod,“ prohlásil Rhyme a připomněl si, že se o tuto průpovídku, kterou právě vymyslel, musí podělit se Sonnym Li, jakmile se čínský detektiv vrátí. „Testovali ji na indikátory?“

„Ne. Prý je ten dynamit tak starý, že v něm ještě žádné nebudou.“

„Pravděpodobně ano. Ale stejně bych ho rád otestoval.“ Rhyme se obrátil k Melu Cooperovi a křikl: „Odešli ho bezodkladně do laboratoře. Chci, aby ho podrobili analýze. Všechny obvyklé testy.“

Chromatografie - analytický proces testování dynamitu - obvykle předpokládá spálení testovaného vzorku. Rhyme ovšem neměl zájem zapalovat ve vlastním domě kus výbušniny. Laboratoř newyorské policie v centru na to byla speciálně vybavena.

Mel Cooper zavolal jednomu z techniků ve městě, objednal u něj test a podal tyčinku zpátky Dellrayovi s instrukcemi, kde ji má odevzdat.

„Uděláme, co se dá, Frede.“

A pak si Cooper prohlédl druhý sáček, který mu Dellray podal.

Sáček obsahoval tužkovou baterii, drátky a spínač. „Vesměs všeobecně používané propriety, nic užitečného. Naprosto běžná konstrukce i kryt,“ oznámil technik. „Máš taky rozbušku?“

Dellray vytáhl třetí sáček a Cooper s Rhymem si prohlédli zbytek ohořelého kovu. „Ruská armádní provenience,“ konstatoval Rhyme.

Rozbuška se v podstatě skládala pouze ze zápalky obsahující jádro tvořené fulminátem rtuťnatým nebo podobnou výbušninou a z drátků, které se působením elektrického výboje zahřály a zapálily výbušninu v zápalníku. Ta poté odpálila hlavní nálož.

Z této části rozbušky však prakticky nic nezůstalo, neboť se jednalo o jedinou část bomby, která skutečně vybuchla, když se na ni Dellray posadil. Cooper vložil rozbušku pod mikroskop. „Moc tu toho není. Ruská písmena A a R. A pak Číslice jedna a tři.“

„To vážně žádná databáze nemá nic podobného v záznamech?“

„Ne - a zkoušeli jsme všecičko: newyorskou policii, Úřad pro alkohol, tabák a zbraně, Úřad pro potírání drog i ministerstvo spravedlnosti.“

„No, tak uvidíme, s čím přijde laboratoř.“

„Máš to u mě, Lincoln.“

„Můžeš mi to splatit hned, když seženeš někoho z vaší firmy, aby šel pracovat na případu GHOSTKILL.“

Čtyři bloky od čajovny našel Sonny Li adresu pana Wanga, kterou mu poskytla žena v červených šatech.

Výloha neobsahovala žádné známky, které by prozrazovaly, čím se její majitel živí: za zaprášeným výkladem stál oltář osvětlený červenou žárovkou a ozdobený dávno spálenými vonnými tyčinkami.

Vybledlé čínské znaky vytvářely nápis VYKLÁDÁNÍ OSUDU, ODHALOVÁNÍ PRAVDY, UDRŽOVÁNÍ ŠTĚSTÍ.

Když Li vstoupil dovnitř, mladá Číňanka za pultem zvedla hlavu a pohlédla na něj. Na pultu před ní stálo počítačové notebook.

Kancelář působila ošuntěle, ale diamantové rolexky na prodavaččině zápěstí prozrazovaly, že obchod jde úspěšně.

Číňanka se dotázala, zda si Li přišel najmout jejího otce na zařízení bytu nebo kanceláře.

„Měl jsem to štěstí vidět jeden byt, který zřejmě zařizoval váš otec. Můžete mi říct, jestli to byla jeho práce?“

„Či to byl byt?“

„Patřil známému jednoho mého přítele, který se už bohužel vrátil do Číny. Jeho jméno neznám, ale mám tu jeho adresu.“

„Jaká je to adresa?“

„Patrick Henry Street osm set pět.“

„Ne, ne,“ řekla Číňanka. „Tam můj otec nepracuje. Nepůsobí jižně od Midtownu. Pracuje jen pro lidi ze severu.“

„Ale kancelář máte tady.“

„Protože lidé očekávají, že bude tady. Všichni naši klienti pocházejí z Upper East Side a Upper West Side. A jen část z nich tvoří Číňané.“

„Takže vy nebydlíte v Čínské čtvrti?“

Číňanka se rozesmála. „My bydlíme v Greenwichi. Ve státě Connecticut. Víte, kde to je?“

„Ne,“ řekl Li a zklamaně se zeptal: „A můžete mi říct, kdo mohl ten byt zařizovat? Odvedl tam velmi dobrou práci.“

„Je ten váš přítel zámožný?“

„Ano, velmi zámožný.“

„V tom případě bych to tipovala na pana Čou. Dělá mnoho bohatých míst dole ve městě. Tady je jeho jméno a adresa. Má kancelář v zadní části prodejny potravin a bylinek. Je to asi pět ulic odtud.“

Číňanka napsala na další kus papíru název ulice s popisem trasy.

Li jí poděkoval a Číňanka se vrátila k počítači.

Venku Sonny Li počkal, až se taxík uhnějí po ulici ocitne pouhé tři metry od něj, a pak mu pro štěstí skočil do cesty.

Řidič zaklel a vztyčil na Lia prostředníček.

Li se zasmál. Odsekl démonovi ocas těsně u těla a zbavil ho veškeré moci. Vyzbrojen nezranitelností nyní jistě najde Ducha. Znovu pohlédl na kousek papíru a vyrazil po ulici k prodejně Šťastná naděje.

Duch ve větrovce, jež ukrývala jeho novou pistoli Glock 36 ráže 0.45, kráčet po Mulberry Street a srkal mléko z kokosového ořechu, který si koupil na rohu. Z otvoru vysekaného do slupky ořechu sekáčkem vyčnívala krátká slámka.

Před chvílí dostal Duch zprávu od Ujgura, jehož Jusuf najal, aby pronikl do střeženého domu newyorské policie v Murray Hill, kde pod policejní ochranou přebývala rodina Wuových. Ukázalo se však, že bezpečnostní opatření u domu jsou lepší, než Turek předpokládal, a ostraha ho zahlédla. Policisté ho dokonce málem chytili, ale Turkovi se nakonec podařilo uprchnout. Bylo nabíledni, že policie nyní Wuovy odstěhuje jinam. Pro Ducha to znamenalo drobný nezdar, ale přesto byl přesvědčen, že nakonec zjistí, kde se Wuovi zdržují.

Prošel kolem prodejny sošek, oltářů a vonných tyčinek. Ve výloze stála podobizna jeho ochránce, boha-lučištníka Ji. Duch lehce sklonil hlavu a pokračoval dál.

Během chůze si kladl otázky: Věřím v duchy? Věřím, že v kopcích žijí draci? Duch o tom upřímně pochyboval.

Koneckonců bohyně námořníků Tchien-chou mohla zavrtět prstem na rozbouřené moře a uklidnit ho, jenže ona to činila pouze v bajkách. Ve skutečnosti neučinila nic, aby zachránila prasátka uvězněná v lodním prostoru Draka z Fu-čou.

Stejně tak i Duchovy modlitby k bohyni milosrdenství Kuan-jin zůstaly před lety bez odpovědi - bohyně nezastavila uhrovitou ruku studenta, která umlátila jeho rodiče a bratra za mlhavý zločin byli součástí starého.

Na druhé straně Duch rozhodně věřil v čchi - životní energii, která proudí v každém člověku. On sám již tuto energii cítil nejméně tisíckrát. Cítil, jak se přenáší mezi ním a ženou, s níž měl pohlavní styk, cítil ji jako vítěznou sílu v okamžiku, kdy zabil nepřítele, cítil ji jako varování, že by se měl vyhnout pobytu v určité místnosti nebo schůzce s určitým byznysmenem. A když byl nemocný nebo ohrožený, hmatatelně cítil, jak je jeho čchi narušená.

Dobrá čchi a špatná čchi.

A to vše znamenalo, že člověk v sobě může koncentrovat dobrou energii a odrážet či blokovat špatnou.

Prošel postranní uličkou, pak ještě jednou, přešel přes rušnou ulici a ocitl se v další potměšilé boční uličce vykládané kočičími hlavami.

A pak již dorazil na místo určení. Dopil mléko z kokosového ořechu a odhodil skořápku do popelnice. Pečlivě si otřel ruce do ubrousku, vešel do dveří a zamával na pana Čou, odborníka na feng šuej, který seděl v zadní části prodejny Šťastná naděje.

Sonny Li si zapálil další cigaretu a pokračoval v chůzi po ulici zvané Bowery.

Znal hadí hlavy a věděl, že mají peníze a dokonale vyvinutý instinkt přežití. Bylo zřejmé, že Duch disponuje dalšími byty v okolí, a jelikož bylo feng šuej silně osobní záležitostí, dalo se předpokládat, že pokud byl Duch s Čouovou prací

na Patrick Henry Street spokojen, najal si stejného člověka i na ostatní byty.

Sonny Li se cítil velmi dobře. Dobrá znamení, dobrá energie...

Učinili s loa-panem oběti ke Kuan-ti, bohovi detektivů.

Odsekl ocas démonům.

A v kapse ho hrála nabitá automatická pistole německé výroby.

Pokud ten provozovatel feng šuej ví, že poskytoval služby jedné z nejnebezpečnějších hadích hlav na světě, pak možná nebude chtít se Sonnym mluvit. On už ho však k tomu přiměje.

Soudce Ti - fiktivní detektiv, prokurátor a soudce ve staré Číně - vedl svá vyšetřování úplně jinak než loa-pan a jeho metody se podobaly metodám, které se používaly i v dnešní Číně. Při vyšetřování se nekladal důraz na fyzické důkazy, nýbrž na výsledky svědků a podezřelých.

Klíčem všech kriminalistických postupů - stejně jako mnoha jiných věcí v čínské kultuře - byla trpělivost, trpělivost a ještě jednou trpělivost. Dokonce i geniální - a neodbytný - soudce Ti vyslýchal podezřelého znovu a znovu třeba desetkrát, až konečně objevil trhlínu v jejich alibi nebo vysvětlení. Soudce pak cupoval verzi podezřelého tak dlouho, dokud nedospěl k univerzálnímu cíli kriminalistického vyšetřování: tím však v Číně nebyl verdikt nějaké poroty, nýbrž doznání podezřelého následované neméně důležitým příslibem pokání.

Přitom se připouštěly veškeré prostředky vedoucí k přiznání vyslýchaného - dokonce i mučení (přestože pokud za Téových časů mučil soudce podezřelého, který se později ukázal jako nevinný, byl poté sám soudce mučen a popraven).

Sonny Li byl jmenovcem slavného amerického gangstera Sonnyho Corleoneho, syna kmotra Vít Corleoneho. Dnes působil jako vysoký důstojník a detektiv na první prefektuře Lidového úřadu veřejné bezpečnosti v Liou Kuo-jianu v provincii Fu-tien, cestoval po světě a byl přítelem loa-pana Lincolna Rhyma. Rozhodně z toho odborníka na feng šuej vymámí ostatní Duchovy adresy, ať to stojí, co to stojí.

Pokračoval v cestě po ulici, prolétal se spěchajícím davem, míjel rybí trhy s koši plnými svíjejících se modrých krabů a nádob se škeblemi a rybami obloženými ledem - některé ryby byly rozkrojené a uvnitř těl jim stále bila drobná černá srdce.

Po chvíli Li dorazil k prodejně Šťastná naděje, nevelkému obchůdku přeplněnému zbožím: byly zde skleničky s pokroucenými žen-šenovými kořeny, balíčky sušených sépií, drobné hračky a sladkosti pro děti, nudle a koření, zaprášené balíčky s rýží, nádobky s melounovými semínky, těstoviny ve tvaru hvězdiček, čaje na játra a ledviny, sušení sýčci, ostřicová šťáva, lotosy, želatinové a gumové pamlsky, mražené čajové housky a pytlíky s droby.

V zadní části prodejny seděl za stolem muž, kouřil a pročetl čínské noviny. Jak Sonny Li předpokládal, byla prodejna dokonale zařízená: vypouklá zrcadla k zachycování špatné energie, velký drak z průhledného nefritu (který je lepší než dřevo nebo keramika) a důležitá rekvizita pro každý úspěšný podnik - malé akvárium umístěné u severní stěny. V akváriu plavaly černé ryby.

„Vy jste Čou?“

„Ano, to jsem.“

„Moc mě těší, že vás poznávám, pane. Navštívil jsem byt svého přítele na Patrick Henry Street 805. Myslím, že jste ho zařizoval vy.“

Čouovy oči se o milimetr zúžily, ale pak Čiňan obezřetně kývl.

„Přítele.“

„Přesně tak, pane. Bohužel se s ním teď potřebuji spojit on už v tom bytě není. Doufal jsem, že mi řeknete, kde by mohl být. Jmenuje se Kwan Ang.“

Další slabé, slabounké vytažení obočí.

„Je mi líto, pane. Nikoho toho jména neznám.“

„To je škoda, pane Čou. Protože jestli ho znáte a nasměrujete mě na nějakou jinou adresu, kde by se mohl zdržovat, mohl byste si vydělat spoustu peněz. Je moc důležité, abych ho našel.“

„Nemohu vám pomoci.“

„Vy víte, že Kwan Ang je hadí hlava a vrah. Mám podezření, že to víte. Vidím vám to na očích.“ Sonny Li dokázal číst obličej stejně jako loa-pan důkazy.

„Ne, to se pletete.“ Pan Čou se začal potit. Na čele mu vyrazily drobné krupěje.

„Takže,“ pokračoval Li, „veškeré peníze, které vám ten člověk zaplatil, na sobě mají krev. Krev nevinných žen a dětí. Vás to neznepokojuje?“

„Nemohu vám pomoci.“ Čou civěl do hromádky papírů na stole. „A teď už musím zpátky do práce.“

Plesk, plesk...

Li jemně zabouchal do stolu pistolí a Čou se na ni bojácně zadíval.

„V tom případě musíte být pokládán za jeho spojence. Možná jste přímo jeho partner. Jste také hadí hlava. Myslím, že to tak bude.“

„Ne, ne. Já opravdu nevím, koho máte na mysli. Jsem pouhý provozovatel feng...“

„Á,“ zašklebil se Li. „Tohle už mě unavuje. Zavolám na INS a nechám je ten případ převzít. Oni už budou vědět, jak si poradit s vámi a s vaší rodinou.“ Kývl ke skupince rodinných fotografií na stěně a otočil se ke dveřím.

„To není potřeba!“ řekl Čou rychle. „Pane... Nezmiňoval jste se předtím o penězích?“

„O pěti tisících jednobarevných peněz.“

„Ale jestli se...“

„Kwan se o tom nikdy nedozví. Ty peníze vám zaplatí v hotovosti.“

Čou si otřel obličej do rukávu. Těkal očima po stole a přemýšlel.

Plesk. . . plesk. . . plesk. . .

Nakonec vyhrkl: „Tou adresou si nejsem jistý. On a jeho společník si mě vyzvedli tady a vezli mě do jeho bytu postranními uličkami. Ale jestli ho tolik chcete, tak vám můžu říct, že..., že tady byl sotva před pěti minutami. Odešel těsně předtím, než jste přišel vy.“

„Cože? Přímě Kwan Ang?“

„Ano.“

„A kudy odešel?“

„Viděl jsem, jak za prodejnu odbočuje doleva. Pokud si pospíšíte, můžete ho ještě chytit. Má u sebe žlutou tašku s názvem prodejny. On... Počkejte, pane. Moje peníze!“

Ale to už Li sprintoval z krámu.

Venku odbočil doleva a vyrazil po ulici, přičemž se zběsile rozhlížel kolem sebe. Po chvíli spatřil asi sto metrů před sebou muže střední postavy s krátkými tmavými vlasy, který nesl žlutou nákupní tašku. Jeho držení těla bylo povědomé; Li si na ně vzpomínal z lodi.

Ano, pomyslel si a srdce mu poskočilo vzrušením, to je Duch.

Předpokládal, že teď by měl asi zavolat loa-panovi nebo Chung-se. Nemohl však riskovat, že mu Duch uprchne. Li za ním vyrazil a sevřel v kapse pistoli.

Uháněl za Duchem a rychle zkracoval vzdálenost. Přitom hlasitě lapal po dechu, a když se přiblížil ještě blíže, Duch se náhle zarazil.

V okamžiku, kdy se začal ohlížet, se Li ukryl za popelnici, a jakmile zpoza ní opět vykoukl, pokračovala již hadí hlava v chůzi opuštěnou uličkou.

V Liou Kuo-juanu nosil Sonny Li bílé modrou uniformu, bílé rukavičky a čepici s okrajem z lakované kůže. Tady však vypadal jako poskok. Neměl na sobě nic, co by naznačovalo, že spolupracuje s newyorskou policií a Lincolnem Rhymem. Trochu ho proto trápilo vědomí, že když ho někdo uvidí Ducha zatýkat, mohl by si myslet, že útočníkem a banditou je on sám, a policie by pak zatkla jeho, zatímco hadí hlava by mohla v nastalém zmatku uniknout.

A tak se Sonny Li rozhodl, že pachatele zneškodní zde, v opuštěné uličce.

Když Duch znovu odbočil do postranní ulice, ujistil se Li, že kolem něj nikdo není, napřáhl pistoli a co nejrychleji jednoduše vyrazil k hadí hlavě.

Než si Duch uvědomil, že ho někdo pronásleduje, byl již Sonny Li u něj, držel ho za límec a zarýval mu pistoli do zad.

Zabiják odhodil žlutou tašku a hmátl pod košili. Li mu však přitiskl zbraň ke krku.

„Ani se nehni.“

Vytáhl mu zpoza opasku velkou pistoli, zastrčil si ji do kapsy a hrubě otočil Ducha čelem k sobě.

„Kwan Angu,“ zahlaholil a odříkal dobře známou formulku: „Zatýkám vás za porušení ustavených zákonů Čínské lidové republiky.“

Když však chtěl pokračovat v předepsané litanii a vyjmenovat konkrétní zločiny, jichž se Duch dopustil, náhle se mu vytratil hlas. - Pohlédl ke krku Kwan Angovy košile, kterou si Duch rozhrnul, když se snažil nahmatat pistoli.

Spatřil bílý obvaz na jeho hrudníku.

Na kožené šňůrce na Duchově krku se houpal mastkový amulet ve tvaru opice.

40

Sonny Li vytřeštil oči dokořán, ustoupil a zvedl pistoli do úrovně Duchova obličeje.

„Ty, ty...“ blekotal.

Myšlenky se mu vzpříčily v hlavě, když se snažil odhadnout, co se vlastně děje. Nakonec zašeptal: „Zabil jsi Johna Sunga na pláži a sebrals mu dokumenty a kamennou opici. Předstíral jsi, že jsi on!“

Duch si detektiva pozorně prohlédl a usmál se. „Vypadá to, že jsme se oba vydávali za někoho jiného. Byl jsi jedním z prasátek na Drakovi z Fu-čou.“ Přikývl. „Čekals, až budeme na americké půdě, abys mě zatkl a předal zdejší policii.“

Li chápal, jak to Duch provedl. U restaurace na pláži ukradl červenou hondu. Loa-pan a policie předpokládali, že v ní odjel do města, jenže Duch nacpal do kufru Sungovo tělo a ukryl hondu poblíž pláže - kde by ji nikoho nenapadlo hledat. Pak se lehce postřelil vlastní pistolí a vrhl se zpátky do oceánu, kde čekal, až ho zachrání policie a INS. Ta ho následně sama odvezla přímo do města - nejprve do nemocnice a pak k imigračnímu úředníkovi.

Deset soudců pekla, pomyslel si Li znovu. Chung-se neměla tušení, že onen „doktor“ je samotná hadí hlava.

„Využils tu policistku, abys zjistil, kde se skrývají Changovi a Wuovi.“

Duch přikývl. „Potřeboval jsem informace. A ona mi je s radostí poskytla.“ Prohlédl si detektiva bedlivěji. „Proč jsi to udělal, mužičku? Proč ses za mnou trmácel takovou dálku?“

„Zabil jsi tři lidi v mém rodném Liou Kuo-juanu.“

„Vážně? Už si nevzpomínám. Myslím, že jsem tam byl před rokem. Proč jsem je zabil? Možná si to zasloužili.“

Sonny Li byl zděšen, že si tento člověk na jejich vraždu vůbec nevzpomíná.

„Ne, ty a jedna malá hadí hlava jste zahájili palbu. A zabili jste tři kolemjdoucí.“

„V tom případě to byla nehoda.“

„Ne, byla to vražda.“

„Tak poslouchej, mužičku. Jsem unavený a nemám moc času. Policie už skoro našla Changovy. Já se k nim musím dostat jako první a pak vypadnout z téhle země a odjet domů. Takže se domluvme na sto tisíce jednobarevných,“ řekl Duch. „Můžu ti je okamžitě vyplatit v hotovosti.“

„Já nejsem jako většina příslušníků bezpečnosti, na které jsi zvyklý.“

„Chceš říct, že jsi ještě chamtivější? No tak dvě stě tisíc.“ Duch se, zasmál. „V Liou Kuo-jiianu bys takové peníze

vydělával sto let.“

„Jsi zatčen.“

Úsměv na Duchově tváři pohasl, neboť si hadí hlava uvědomila, že to Li myslí vážně. „Jestli mě nepustíš, bude toho tvoje manželka s dětmi litovat.“

„Lehni si na břicho,“ zavrčel Li. „Hned.“

„No dobrá. Čestný a poctivý příslušník bezpečnostního Úřadu. Jsem překvapen... Jak se jmenuješ, mužičku?“

„Do mého jména ti vůbec nic není.“

Duch poklekl na kočičí hlavy.

Li se rozhodl, že spoutá Ducha na zápěstí pomocí vlastních tkaniček.

A pak ho... Náhle si Li šokovaně uvědomil, že se mezi nimi ocitla nákupní taška a že Duchova ruka zmizela za ní.

„Ne!“ vykřikl.

Taška z prodejny Šťastná naděje explodovala Liovým směrem, když skrz ni Duch vypálil ze druhé pistole, již nosil v pouzdře na kotníku anebo v ponožce.

Kulka prosvítila kolem Liovy kyčle. Li podvědomě zvedl ruku a couvl. Než však stačil napřáhnout vlastní pistoli, vykopla mu ji hadí hlava z ruky. Li popadl Ducha za zápěstí a snažil se mu vytrhnout Model 51 z prstů. Oba společně klopýtali po kluzkých kočičích hlavách, až nakonec i Duchova pistole spadla na zem mezi ně.

Sonny Li s Duchem se navzájem zoufale svírali, lomcovali sebou a uštěďovali si rány, kdykoliv se jim k tomu naskytla příležitost, ale většinu času sebou jen smýkali a pokoušeli se zachytit některou z pistolí, které teď ležely na kočičích hlavách nedaleko od nich. Duch zarazil Liovi dlaň do obličeje a omráčil ho, načež se rychle vytrhl a snažil se vytáhnout glock z policistovy kapsy.

Li se však rychle vzpamatoval, opět Ducha sevřel a odhodil i tuto zbraň na zem. Nato udeřil Ducha kolenem do zad a vyrazil mu dech.

Duch byl stále otočen zády k Liovi - lapal po dechu, sténal bolestí a snažil se vyškrábat na kolena. Liova paže však držela hadí hlavu kolem hrdla v dusivém sevření.

Duch se však nedal zastavit a stále se škrábal po některé pistoli.

Zadrž ho, zadrž ho, říkal si Li vztekle. Tenhle člověk by zabil Chung-se, tenhle člověk by zabil Changovy.

A zabil by i loa-pana.

Zadrž ho! Li se zmocnil řemínku s amuletem opice na Duchově krku a začal za něj silně tahat. Kůže se napjala. Duch bezmocně zamával rukama a z jeho hrdla se vydral bublavý zvuk. Roztrásl se a jeho paty se téměř odlepily od země.

Pust' ho, říkal si Sonny Li v duchu. Pouze ho zatkní. Nezapíjej ho.

Ale Sonny Li ho nepustil. Tahal stále silněji.

Až nakonec řemínek praskl.

Opičí amulet spadl na zem a rozbil se. Li klopýtl dozadu, až nakonec plácl na zem a udeřil se hlavou do dlažebních kostek. Téměř přitom omdlel.

Soudci pekla...

Matně viděl, jak Duch, který teď byl také na všech čtyřech, lapá po dechu, kašle, jednou rukou si přidržuje hrdlo a druhou šmátrá po zbrani.

Liovi se před očima objevil výjev: jeho přísný otec ho peskuje za jakousi přihlouplou poznámku.

A pak další: těla Duchových obětí v Liově rodném městě v Číně leží zkrvavená na chodníku před kavárnou.

V tu chvíli se Liovi vybavil další příšerný obrázek, takový, jaký ještě neviděl: Chung-se leží mrtvá v temnotě. Loa-pan je také mrtev a jeho obličej je ve smrti stejně ztuhlý, jako bylo za života jeho tělo.

Sonny Li se překulil na kolena a začal se plazit k nepříteli.

Ohledávací dodávka zanechala na ulici v Čínské čtvrti šestimetrové stopy po smyku. Dlažba byla zvlhlá od tajícího ledu, který vytékal z košů na nedalekém rybím trhu.

Zachmuřená Amélie Sachsová vyskočila z dodávky v doprovodu agenta INS Alana Coea a Eddieho Tenga. Všichni tři proběhli přes zapáchající uličku k hloučku uniformovaných policistů z pátého okrsku.

Příslušníci policejního sboru nenuceně postávali a vypadali stejně věčně, jako vypadají všichni policisté na místě činu. Dokonce i na místě vraždy.

Sachsová zpomalila a zadívala se na tělo.

Sonny Li ležel na břiše na špinavých kočičích hlavách. Oči měl částečně pootevřené a ruce s pootevřenými dlaněmi rozhozené vedle těla v úrovni ramenou, jako by se právě chystal začít dělat kliky.

Sachsová se zastavila a pocítila touhu padnout na kolena a chytit detektiva za ruku. Za několik let, co pracovala pro Rhyma, již mnohokrát procházela rošt, ale toto bylo její první místo činu, na němž figuroval její kolega od policie.

Kolega a - nyní už to mohla říci - také přítel.

Jakož i přítel Lincolna Rhyma.

Přesto Sachsová odolala pokušení a nepropadla sentimentu. Koneckonců se toto místo činu nijak nelišilo od všech ostatních, a jak jí Lincoln Rhyme často připomínal, jedním z nejhorších zdrojů kontaminace na místech činu jsou neopatrní policisté.

Dívej se dál, zapomeň, kdo je obětí. Vzpomeň si na Rhymovu radu: opusť své mrtvé.

Jenže tady to bude zatraceně těžké. Pro oba, ale pro Lincolna Rhyma obzvláště. Sachsová si všimla, že za poslední dva dny vzniklo mezi oběma muži dost neobvyklé pouto - tak silné, že za dobu, co Rhyma znala, neprojevoval kriminalista nikomu větší náklonnost. Nyní si bytostně uvědomovala bolestné ticho tisíců neuskutečněných rozhovorů, tisíců nevyslyšených rozesmán.

Ale pak pomyslela na něco jiného: na Pcho-ji, jež se brzy stane další obětí muže, který spáchal tento zločin, pokud ho co nejrychleji nenajdou. A tak Sachsová potlačila bolest stejně, jako zavírala a zamykala skříň, v níž přechovávala svou soutěžní pistoli kolt 0.45.

„Udělalí jsme, co jste chtěla,“ řekl jeden z policistů, detektiv v šedém obleku. „Nikdo se k místu činu nepřibližoval. Byl u něj jen lékař.“

Detektiv kývl na mrtvolu. „Je to PSMČ.“

Policejní zkratka byla lapidárním označením smrti: potvrzená smrt na místě činu.

Agent Coe pomalu přistoupil k Sachsové. „Je mi líto,“ řekl a přejel si rukou po šarlatových vlasech. V jeho hlase jako by se však ozývalo jen pramálo opravdové lítosti.

„Jo.“

„Byl to dobrý chlap.“

„Ano, to byl,“ řekla Sachsová hoře a pomyslela si: A byl to taky po čertech lepší policajt než ty. Kdybys to včera nezvorál, už bychom Ducha dávno měli. Sonny by byl naživu a Pcho-ji s Changovými by si konečně mohli užívat bezpečí.

Kývla na policisty. „Musím ohledat místo činu. Mohli byste všichni odejít?“

Ach jo, pomyslela si v rozčarování z úkolu, jehož se nyní musela zhostit - její sklíčenost však nevyplývala ze samotného obtížného a smutného ohledání, nýbrž z něčeho mnohem svízelnějšího.

Nasadila si sluchátka a zastrčila je do vysílačky.

Tak jo. Pusť se do toho. Jdi na to.

Zavolala na centrálu a nechala se přepojit na pevnou linku.

Cvaknutí.

„Ano?“ ozval se Rhyme.

„Už jsem tu,“ řekla Sachsová.

Chvilé ticha a pak: „A co?“

Sachsová vycítila, že se Rhyme snaží nedat v hlase najevo nic

„Je mrtvý.“

Lincoln Rhyme na okamžik mlčel. „Aha.“

„Je mi to líto, Lincolne,“ řekla Sachsová jemně.

Další pauza. „Neoslovuj mě křestním jménem, Sachsová. Nosí to smůlu, copak to nevíš?“ Hlas se mu téměř zajíkal. „Co naplat. Tak se do toho dej. Ohledej to místo činu. Changovým běží čas.“

„Jasně, Rhyme. Už na to jdu.“

Rychle si oblékla tykovou kombinézu a začala ohledávat místo Liovy vraždy. Sebrala vzorky důkazů za detektivovými nehty, odebrala stopové důkazy, provedla balistiku, sejmula otisky, vyhledala nábojnice i kulky, pořídila fotografie, sejmula otisky bot.

Nemohla se však zbavit dojmu, že svou práci provádí mechanicky a bezmyšlenkovitě. Tak se vzchop, plísnila se v duchu. Počínáš si jako nějaký zatracený začátečník. Na pouhé mechanické sesbírání důkazů nemáme čas. Mysli na Pcho-ji, myslí na Changovi. Dej Rhymovi něco, s čím bude moci pracovat. Přemýšlej! Otočila se zpátky k tělu a ohledala ho poněkud pečlivěji, přičemž uvažovala o všem, co našla, a v duchu trvala na tom, aby pro každý střípek důkazu existovalo nějaké vysvětlení, odkud se vzal a co může znamenat.

Jeden z uniformovaných policistů k ní přistoupil, ale když viděl její kamennou tvář, rychle opět odešel.

O půl hodiny později měla všechny důkazy shromážděny v sáčkích opatřených evidenčními kartami s jejím jménem.

Znovu zavolala Lincolnu Rhymovi.

„Tak povídej,“ řekl kriminalista chmurně. Jak bolestné bylo pro Sachsovou slyšet trápení v jeho hlase! Za celá léta od něj slyšela mnoho sklíčenosti, mnoho letargie, mnoho odevzdanosti. Žádná se však nemohla vyrovnat bolesti, která se nyní ozývala v Rhymově hlase.

„Střelil ho třikrát do hrudníku, ale našli jsme čtyři nábojnice. Jedna pochází z pistole Model 51 - pravděpodobně z té, kterou jsme viděli předtím. Ostatní jsou z pětačtyřicítky. Zdá se, že ta byla vražednou zbraní. A pak jsem našla walthera, kterého nosil Sonny u sebe. Na noze měl stopové důkazy - žluté kousky papíru a nějaký usušený rostlinný materiál. Mraky téhož materiálu jsem našla i na dlažebních kostkách.“

„Jaký je tvůj scénář, Sachsová?“

„Myslím, že Sonny spatřil Ducha na odchodu z prodejny. Duch něco nesl ve žluté tašce a Sonny se za ním vydal. Dopadl ho tady v uličce a zmocnil se jeho nové pistole, té pětačtyřicítky. Předpokládal, že je to jeho jediná zbraň.“

Přestal dávat pozor a poručil Duchovi, aby si lehl na zem. Jenže Duch vytasil svou záložní zbraň - Model 51 - a vystřelil z ní skrz tašku, přičemž rozprskl do okolí ten rostlinný materiál a kousky žlutého papíru. Kulka minula cíl, ale Duch se na Sonnyho vrhl. Nastala rvačka, při níž se Duch zmocnil pětačtyřicítky a Sonnyho zabil.“

„Protože ten žlutý papír a kusy rostlin byly na Sonnyho nohou,“ přemýšlel Rhyme, „musel mít Duch tu pistoli v pouzdře na kotníku a pálit nížko. Zatímco povýstřelové zplodiny z pětačtyřicítky byly na Sonnyho těle vysoko.“

„Vypadá to tak.“

„A jak s tímhle scénářem naložíme?“

„Ať už Duch koupil ty věci, které nesl v tašce, kdekoliv, prodavač ho mohl poznat a mohl by vědět, kde jeho zákazník bydlí.“

„Chceš prohledat všechny prodejny v okolí, abys zjistila, která vydává zákazníkům žluté tašky?“

„Ne, to by trvalo moc dlouho. Raději nejprve zjistím, co je to za rostlinný materiál.“

„Tak ho sem přivez, Sachsová. Mel ho projede chromatografem.“

„Ne, já mám lepší nápad,“ řekla Sachsová. Pohlédla na tělo Sonnyho Li a přinutila se odvrátit zrak. „Pravděpodobně jde o čínské bylinky nebo koření. Zastavím se se vzorkem u Johna Sunga. Měl by mi být schopen říct, o co se jedná. Bydlí jen pár ulic odtud.“

DÍL V.

Všechno má svůj čas

HODINA KOHOUTA, 18.45 AŽ PONDĚLÍ, HODINA OPICE, 15.00

Aby bylo dosaženo dobytí..., musí být kameny soupeře zcela obklíčeny a žádná sousední pole nesmějí být volná. Stejně jako ve válce jsou vojáci po obklíčení stanoviště vzati nepřitelem do zajetí.

Hra zvaná wej-Čch'

41

Rhyme civěl z okna na šedý soumrak, kvůli trvající bouři poněkud předčasný. Hlava mu ochable visela, těžká a nehybná. Tentokrát to však nebylo poškozenými nervovými vlákny, nýbrž žalem. Lincoln Rhyme přemýšlel o Sonnym Li.

Když ještě vedl oddělení soudních věd, měl tu čest přijímat desítky, ba možná i stovky zaměstnanců a mazaně - nebo i nepokrytě - lanařit do svého týmu muže a ženy z ostatních oddělení, pokud usoudil, že jsou to zatraceně dobří policajti. Nikdy přitom nedokázal přesně formulovat, co se mu na těch lidech líbí. Jistě, disponovali všemi předepsanými vlastnostmi: vytrvalostí, inteligencí, trpělivostí, odolností, skvělými pozorovacími schopnostmi, empatií.

Přesto se v nich skrývalo ještě cosi jiného. Così, co Rhyme i přes své racionální založení nedokázal dost dobře definovat. Neuměl tuto vlastnost popsat jinak než jako touhu - a dokonce i radost - pronásledovat kořist stůj co stůj. A přestože Sonny Li v mnoha věcech selhával - například ty jeho cigarety na místě činu, to jeho spoléhání na znamení a báchor - , tuto základní kriminalistickou vlastnost rozhodně nepostrádal. Cestoval doslova na kraj světa, aby dopadl svého podezřelého. Rhyme by bez váhání vyměnil stovku dychtivých začátečníků a stovku cynických veteránů za jednoho jediného policistu, jakým byl Sonny Li: drobný mužíček, který si nepřál nic jiného než nabídnout občanům svého rajónu alespoň nějaké odškodnění za prožitá příkoří, alespoň nějakou spravedlnost, alespoň nějakou útěchu po řádění zla.

Místo odměny přitom Liovi stačil pocit z dobrého lovu a radost ze splněného úkolu a možná i trochu úcty od těch, na nichž mu záleželo.

Pohlédl na knihu, kterou Liovi věnoval.

Svému příteli...

„Tak jo, Mele,“ řekl vyrovnaně. „Pojďme na to. Takže co tām máme?“

Mel Cooper se krčil nad igelitovými sáčky, s nimiž se sem z Čínské čtvrti přišel jeden pochůzkář.

„Otisky bot,“ začal.

„Seš si jistý, že patříly Duchovi?“ zeptal se Rhyme.

„Jo,“ přitakal Cooper. „Jsou totožné.“ Pohlédl na elektrostatické snímky, které pořídila Sachsová.

Rhyme souhlasil, že otisky se skutečně shodují.

„A teď náboje.“ Zkoumavě si prohlédl dvě kulky - jednu zploštělou, druhou neporušenou, ale obě zkrvavené.

„Zkontroluj pole závitu a drážky.“

Kriminalista měl na mysli stopy, které v měkké olovené kulce zanechává žlábkování hlavně - spirálovitě drážky, které roztáčí kulku, aby letěla rychleji a přesněji. Ověřením počtu a úhlu drážek dokáže balistický expert často stanovit přesný typ zbraně, z níž pachatel vystřelil.

Cooper si nasadil gumové rukavice, změřil nepoškozenou kulku a stopy vyryté do pláště žlábkováním. „Je to pětáctýřičtka ACP. Osmiúhelníkový profil polí závitu a drážek, pravotočivá spirála. Tipl bych si, že se kulka kompletně otočí každých pětáctičet až čtyřicet centimetrů. Vyhledám to a...“

„Neobtěžuj se,“ řekl Rhyme stroze. „Je to glock.“

Neelegantní, ale spolehlivé rakouské pistole byly po celém světě stále populárnější, mezi zločinci i mezi policisty.

„Nakolik je hlaveň vyšoupaná?“

„Ostrý profil.“

„Takže je nová. Pravděpodobně G-Šestatřicet.“ Rhyme byl překvapen.

Tato kompaktní, ale mimořádně účinná stělná zbraň byla drahá a dosud se dala jen velmi obtížně sehnat. Ve Spojených státech ji používali většinou jen federální agenti.

Je to užitečné? Je to užitečné? lámal si hlavu Rhyme.

Zatím ne. Prozatím jim tato informace prozrazovala pouze typ zbraně, nikoliv kde byla pistole nebo munice zakoupena.

Přesto to byla důkazní položka a patřila na tabuli.

„Thome..., Thome!“ ječel Rhyme. „Potřebujeme tě!“

Ošetřovatel se okamžitě objevil. „Musím vyřídit ještě pár jiných...“

„Ne,“ trval na svém Rhyme. „Žádné jiné věci nejsou. Piš.“

Thom zřejmě vycítil Rhymovu skleslost z úmrtí Sonnyho Li a na Rhymův příkrý povel nijak nereagoval. Poslušně sebral fix a přistoupil k tabuli.

Cooper poté roztáhl Liovy šaty nad velkým archem čistých novin.

Oprášil jednotlivé kusy oblečení kartáčkem a ohledal stopové důkazy, které dopadly na papír. „Hlína, kousky barvy, žluté útržky papíru, které zřejmě pocházejí z té tašky, a sušený rostlinný materiál - koření nebo byliny -, o němž se zmiňovala Amélie,“ ohlásil.

„Sachsová právě zjišťuje původ těch rostlin. Prozatím je zabal a odlož stranou.“

U Rhyma se sice za mnoho let praxe vyvinula imunita vůči hrůzám na místech činu, avšak při pohledu na tmavou krev na Liově ošacení nicméně pocítil bolest i on. Stejně svršky měl čínský detektiv na sobě ještě před chvílí v této místnosti.

Caj-fien, Sonny. Sbohem.

„Tohle mu vyškrobala za nehty,“ oznámil Cooper, když se podíval na štítek dalšího igelitového sáčku. Rozprostřel stopové důkazy na sklíčko mikroskopu.

„Udělej mi výstup, Mele,“ řekl Rhyme a otočil se k počítačové obrazovce. O chvíli později se na velkém plochém monitoru objevil zřetelný obraz. Tak co tady máme, Sonny? Pral jsi se s Duchem, svíral jsi ho. Měl na šatech nebo botách něco, co se přeneslo na tebe? A pokud ano, dovede nás to až k jeho prahu?

„Tabák,“ řekl kriminalista a smutně se zasmál, když si vzpomněl na Sonnyho závislost na cigaretách. „Co tam máme dál? Co je to tam za minerály? Co myslíš. Mele? Jsou to křemičitany?“

„Vypadá to tak. Projedu je přes PCH/HS.“

Plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr měl stanovit, o jakou látku se přesně jedná. Zanedlouho se na obrazovce objevil výsledek. Křemičitan horečnatý.

„To je mastek, ne?“

„Jo.“

Kriminalista věděl, že někteří lidé běžně používají mastkový prášek jako deodorant - například ti, kteří nosí v práci těsně padnoucí gumové rukavice, nebo lidé provozující sexuální praktiky v latexo- věm oblečení.

„Připoj se na internet a zjisti všechno o mastku a křemičitanu hořečnatém.“

„Provedu.“

Zatímco Cooper zběsile ťukal do klávesnice, zazvonil Rhymovi telefon. Thom ho zvedl a pustil přes hlasitý odposlech.

„Haló?“ řekl.

„Prosil bych pana... Rhymese.“

„Myslíte Rhyma, ano. Kdo volá?“

„Doktor Arthur Winslow z huntingtonské nemocnice.“

„Ano, doktore?“

„Máme tady jednoho pacienta čínského původu. Jmenuje se Sen. Byl k nám přepraven vrtulníkem, když ho pobřežní hlídka zachránila z potopené lodi u severního pobřeží.“

Pobřežní hlídka zrovna ne, pomyslel si Rhyme, ale řekl pouze:

„Poslouchám.“

„Bylo nám řečeno, že vás máme kontaktovat s veškerými zprávami o tomto pacientovi.“

„Přesně tak.“

„No, myslím, že je tu něco, co byste měl vědět.“

„A co by to mělo být?“ zeptal se Rhyme pomalu, přestože tím chtěl lékaři ve skutečnosti říci, aby přešel k věci.

Usrkával hořkou kávu, přestože jí nesnášel.

Sedmnáctiletý William Chang seděl v zadní části restaurace Starbucks nedaleko od jejich brooklynského bytu. Měl chuť na čaj Pcho-ne uvařený ve staré železné konvici, jak ho vařila jeho máma -, ale přesto do sebe neustále ládoval kávu, jako by byl na tomto blátivém nakyslém nápoji závislý. Protože právě tento nápoj popíjel nakrátko ostříhaný pa-tchu naproti němu; poručit si čaj by nyní působilo jako slabost.

Chlapec - který se Williamovi představil pouze jako Chen - měl na sobě stejnou černou koženou bundu jako včera. Dokončil hovor z drobného mobilního telefonu Nokia, zacvakl si ho zpátky na opasek a ověřil si čas na zlatých rolexkách.

„Co se stalo s tou pistolí, kterou jsem ti prodal včera?“ zeptal se anglicky.

„Táta ji našel.“

„Pitomče.“ Chlapec se zlověstně předklonil. „Doufám, žeš mu nevyžvanil, kde jsi k ní přišel.“

„Ne.“

„Jestli jsi o nás někomu říkál, zabijem tě.“

William Chang, ošlehaný životem disidentského synka, dobře věděl, že podobným lidem nesmí ukázat ani stín slabosti.

„Nikomu jsem nic neřekl, kurva. Ale potřebuju další bouchačku.“

„On ti ji taky najde.“

„Ne, nenajde. Nechám si ji u sebe. Šacovat mě nebude.“

Chen si prohlédl dlouhovlasou číňanku, která seděla opodál.

Když však viděl, že si čte v knize, která vypadala jako univerzitní skripta, ztratil zájem. Změřil si Williama od hlavy k patě a zeptal se:

„Hele, a nechceš DVD přehrávač? Toshiba. Je skvělejší. Za dvě stovky? Nebo televizi s plochou obrazovkou? Za osm.“

„Já chci tu bouchačku. Nic víc.“

„A co kdyby sis pořídil lepší šaty. Vypadáš jako hovno.“

„Šaty si pořídím později.“

„Hugo Boss, Armani. Můžu ti sehnat, na co si vzpomeneš...“

Chen uskl kávu a znovu si Williama bedlivě prohlédl. „Anebo můžeš jít někdy večer s náma. Příští týden budem dělat jeden sklad v Queensu. Má jim přijít zásilka. Umíš řídit?“

„Jo, umím řídit.“ William vyhlédl přes čelní okno. Po otci zatím nebylo stopy.

„A kuráž máš, že jo?“ zeptal se pa-tchu.

„Snad jo.“

„Ukradla tvoje triáda ve Fu-tieniu něco?“

William ve skutečnosti neměl vlastní triádu - jen několik přátel, s nimiž příležitostně kradl auta, alkohol a cigarety.

„To si piš. Udělali jsme desítky míst.“

„A cos měl na starost ty?“

„Hlídní a únik.“

Chen se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „Dobře, takže jsme ve skladu a ty stojíš na číhané. Vtom vidíš, jak se tvým směrem blíží nějaký chlap z ostrahy. Co uděláš? Zabiješ ho?“

„Co to má být, nějaký posraný test?“

„Odpověz mi. Máš kuráž ho zabít?“

„Jasně. Jenže bych to neudělal.“

„Proč ne?“

William se zašklebil. „Protože jen idiot by se nechal popravít kvůli nějakému oblečení.“

„Kdo mluvil o oblečení?“

„Ty,“ odpověděl William. „O Armanim, Bossovi.“

„No, takže tam je dozorce. Odpověz mi. Co bys, kurva, udělal?“

„Vrhl bych se na něj zezadu, sebral mu bouchačku a nechal ho ležet na břiše tak dlouho, dokud byste neměli všechno oblečení hezky v autě. A pak bych se na něj vychcal.“

Chen se zamračil. „Vychcal? A proč?“

„Protože by se pak ze všeho nejdřív převlíkl a teprve potom by zavolał policii. Aby si poldové nemysleli, že si nachcal do kalhot. Tím bychom získali čas k úniku. Jinak bych mu nic nedělal, aby nám poldové nemohli přišít ublížení na zdraví.“

Přesně tak to prý jednou udělal nějaký gang v přístavišti nedaleko od Fu-čou.

Chen na sobě nechtěl dát znát ohromení, ale přesto řekl: „Pojedeš do Queensu s náma. Zítra večer si tě tady vyzvednu.“

Vezmu s sebou ještě pár lidí.“

„Uvidím. Ale teď už musím zpátky. Otec si všimne, že jsem pryč.“

Vytáhl z kapsy hrst dolarů a ukázal je Chenovi. „Takže co máš?“

„Prodal jsem ti jedinou pořádnou pistoli, kterou jsem měl,“ namítl pa-tchu. „Tu chromovanou.“

„Vždyť to byl totální křáp. Já chci opravdovou bouchačku.“

„Ty máš teda kuráž. Ale máš taky hubu. Tak si na ni radši dávej pozor. Nemám nic než kolt osmatřicítku. Ber ho, anebo nech být.“

„Je nabitý?“

Chen strčil ruku do tašky a pohráł si se zbraní.

„Tři náboje.“

„A to je všecko?“ zeptal se William.

„Jak říkám - ber, nebo nech být.“

„Kolik za něj chceš?“

„Pět stovek.“

William se drsně zasmál. „Tři nebo jdu odsud.“

Chen zaváhal a pak přikývl. „Ale dělám to jen proto, že se mi líbíš.“

Oba mladí muži se rozhlédli po restauraci a vyměnili si tašku a peníze.

William se beze slova vztyčil.

„Takže zítra,“ řekl Chen. „V osm. Tady.“

„Budu se snažit.“

Chen se zasmál. „Vychcal by se na něj,“ utrousil a otočil se zpátky ke kávě.

Venku William rychle vyrazil po chodníku od restaurace.

Vtom se z uličky vynořila postava a svižně se k němu blížila.

William se polekaně zastavil. Jeho otec mu šel naproti.

Chlapec sklopil hlavu a dal se znovu do rychlé chůze.

„Tak co?“ zeptal se Chang a zařadil se vedle chlapce.

„Mám ji, papá.“

„Dej mi ji,“ vyzval ho otec.

William předal otci tašku, která zmizela v Changově kapse.

„Neřekl mu svoje jméno?“

„Ne.“

„A nezmínil ses o Duchovi nebo o té lodi?“

„Nejsem blbej,“ odsekl William. „Vůbec netuší, kdo jsme.“

Několik minut kráčeli mlčky.

„Stálo tě to všechny peníze?“

William zaváhal a chystal se něco říci. Pak však jen strčil ruku do kapsy a podal otci zbývajících sto dolarů z peněz, které mu Chang na pistoli dal.

Když se přiblížili k domu, řekl Sam Chang synovi: „Uložím ji do skříně. Použijeme ji pouze v případě, že se Duch pokusí proniknout dovnitř. Nikdy si ji nikam neber. Rozumíš?“

„Měli bychom mít každý jednu a nosit je u sebe.“

„Rozumíš?“ zopakoval Chang pevně.

„Ano.“

Chang se dotkl synova ramena. „Děkuji ti, synu. Bylo to od tebe odvážné.“

Ty máš teda kuráž...

„Jie-jie by na tebe byl pyšný,“ dodal otec.

William otci téměř řekl, že nebýt jeho, byl by jie-jie ještě naživu.

Nakonec však raději mlčel. Po chvíli dorazili ke dveřím bytu. Chang s Williamem se rozhlédli kolem sebe. Od restaurace je sem nikdo nesledoval. Rychle vklouzli dovnitř.

Když Chang uložil pistoli do horního regálu skříně, kam dosáhl pouze on a William, posadil se chlapec na pohovku vedle bratra a malé Pcho-ji. Sebral časopis a začal jím listovat.

Článkům však věnoval pramalou pozornost. Ve skutečnosti přemýšlel o Chenově návrhu. Má se zítra večer seznámit s ostatními členy triády? Měl dojem, že ne, ale jistý si tím nebyl. Koneckonců se již dávno naučil, že nikdy není na škodu nechat si všechny možnosti otevřené.

42

John Sung se převlékl. Měl teď na sobě rolák, což působilo v horku poněkud nepatřičně, přestože mu to propůjčovalo elegantní vzhled, a nové šustákové kalhoty. Byl celý brunátný a působil roztěkaně, jako by nemohl popadnout dech.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Amélie Sachsová.

„To je tou jógou,“ vysvětlil Sung. „Trochu jsem cvičil. Dáte si čaj?“

„Nemůžu se zdržet dlouho.“ Eddie Teng sice odjel zpět na pátý okrsek, ale Alan Coe na ni čekal dole v ohledávací dodávce.

Sung zvedl jakýsi pytlík. „Chtěl jsem vám dát tohle. Bylinky na plodnost, o kterých jsem vám včera večer říkal.“

Sachsová nepřítomně převzala pytlík. „Děkuji vám, Johnne.“

„Co je s vámi?“ zeptal se Sung a pozorně si prohlížel Améliin ustaraný obličej.

Pozval Sachsovou dovnitř a oba se posadili na pohovku.

„Ten čínský policista, který nám pomáhal... Asi před hodinou byl nalezen mrtvý.“

Sung na chvíli zavřel oči a povzdechl si. „Byla to nehoda? A nebo se k němu dostal Duch?“

„Duch.“

„Ach ne, to je mi líto.“

„Mně taky.“ Sachsová to řekla příkře a v nejlepším rhymovském stylu potlačila emoce. Sáhla si do kapsy a vytáhla igelitový sáček s rostlinným materiálem, který našla na místě činu. „Tohle jsme našli na místě vraždy.“

„Kde?“ zeptal se Sung.

„V Čínské čtvrti. Nedaleko odtud. Myslíme si, že jsou to nějaké bylinky nebo koření, které si Duch koupil. Rhyme doufal, že pokud přijdeme na to, co to je, mohli bychom najít i prodejnu, ve které to Duch kupoval. A některý z prodáváčů by mohl vědět, kde Duch bydlí.“

Sung přikývl. „Ukažte.“ Otevřel sáček a vysypal část rostlin na stolek. Sklonil se, vtáhl do nosu vůni a bedlivě látku ohledal.

Sachsová si pomyslela, že Lincoln Rhyme používá plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr ke stejnému účelu: aby rozdělil směs na jednotlivé složky a identifikoval je.

Nakonec Sung řekl: „Cítím kozinec, zázvor, možná nějaký žen-šen a chaluhy.“ Zavrtěl hlavou. „Vím, že byste ráda, abych vám řekl, že se tyhle přípravky prodávají jen v jedné nebo dvou prodejnách. Ale obávám se, že v Číně je dostanete v každém bylinkářství, lékárně nebo hokynářství. Předpokládám, že tady to bude stejné.“

Zklamanou Sachsovou napadlo ještě něco jiného.

„A k čemu ty byliny jsou?“ zeptala se v naději, že Duch trpí chorobou či zraněním, které by policisty dovedlo až k němu prostřednictvím lékařů, stejně jako v případě Wu Čchi-čchenovy manželky.

„Je to spíš takový běžný regenerační přípravek než skutečný lék. Zvyšuje odolnost organismu, posiluje čchi. Mnoho lidí ho používá, aby zintenzivnili své sexuální prožitky. Údajně napomáhá mužům k delší erekci. Není určen pro léčbu nějaké konkrétní choroby.“

Tolik tedy teorie, pomyslela si Sachsová otráveně.

„Mohla byste ověřit prodejny nejbližší od místa, na kterém byl ten policista zabit,“ nadhodil Sung. „Ale předpokládám, že to už vás napadlo.“

Sachsová přikývla. „Budeme to muset udělat. Třeba to k něčemu povede.“

Chtěla se postavit, ale vtom jí ramenem projela ostrá bolest - při prohlídce Draka z Fu-čou si natáhla sval.

„Berete tu medicínu?“ zeptal se Sung káravě.

„Ano, beru. Ale víte vůbec, jak odporně chutná?“

„Pro radost se pije pivo. Ukažte, posadte se.“

Sachsová zaváhala a bolestně dosedla zpátky na pohovku. Sung se přesunul těsně za ní. Šum v pokoji jako by náhle zcela ustal a Sachsová si uvědomila jeho blízkost. A pak ucítila na rameně doktorovy ruce, které ji pomalu začaly promáčkávat, nejprve jemně a poté silněji.

Sung měl nyní obličej těsně u jejího temene a dechem ji laskal krk. Jeho ruce jí jezdily po kůži nahoru a dolů, pevně ji mačkaly, ale na prahu bolestivosti se vždy neomylně zastavily. Bylo to uvolňující, to ano, ale Sachsová přesto pocítila kratoučké rozpaky, když ji Sungovy dlaně a prsty téměř obemkly hrdlo.

„Uvolněte se,“ zašeptal Sung klidným hlasem.

Sachsová se o to pokusila.

Jeho ruce jí pomalu klouzaly k ramenům a poté po zádech. Pohybovaly se podél jejich žeber, ale před řadry se zastavily a opět se vrátily k páteři a krku.

Sachsovou napadlo, jestli pro ni doktor skutečně může něco udělat - zvýšit pravděpodobnost, že budou mít s Rhymem děti.

Suchost v ledvině...

Zavřela oči a oddala se silné masáži.

Zdalo se jí, že se k ní Sung stále přibližuje, aby měl větší páku. Nyní byl pouhých pár centimetrů od ní. Jeho ruce jí ještě jednou přešly po páteři a krku a obemkly je. Jeho dech se náhle zrychlil - zřejmě z fyzické námahy, usoudila Sachsová.

„Co kdybyste si sundala ten opasek?“

„Špatná karma?“ zašeptala Sachsová.

„Ne.“ Sung se zasmál. „Ale ruší cirkulaci tělesných tekutin.“

Sachsová hmatla po přezce a začala si ji odepínat. Cítila, jak Sungova ruka svírá volný konec silného opasku a pomáhá ho vyvléknout z přezky. Vtom je přerušil pronikavý zvuk - zvonění jejího mobilního telefonu.

Sachsová se odtáhla od Sunga a sundala si přístroj z opasku.

„Haló? Tady...“

„Sachsová, připrav se na jízdu.“

„Zjistils něco, Rhyme?“

Kriminalista chvíli neodpovídal a Sachsová slyšela, jak na něj v pozadí někdo mluví.

O chvíli později se Rhyme vrátil na linku.

„Kapitán lodi Sen je při vědomí. Na druhé lince mám Eddieho Tenga, který už ho vyslýchá...“

„Počkej.“ Znovu se ozvaly hlasy a výkřiky. A Rhymovo sekýrování: „Ale my žádný čas nemáme tak honem, honem, honem...! Poslyš Sachsová, kapitán strávil nějaký čas v lodním prostoru Draka z Fu- čou. A jednou zaslechl, jak Chang hovoří se svým otcem. Vypadá to, že jim nějaký příbuzný nebo přítel zařídil bydlení a práci v Brooklynu.“

„V Brooklynu? A co Queens?“

„Ten Sam Chang je chytrý, vzpomínáš si? Určitě všem vykládal o Queensu, aby je svedl ze stopy. Zůžil jsem oblast, kde teď podle mě jsou - v Red Hooku nebo v Owls Head.“

„Jak to víš?“

„Jak jinak, Sachsová? Podle těch stop na Čchangových botách, podle toho bioodpadu. Nevzpomínáš si? V Brooklynu stojí dvě továrny na zpracování odpadu. Přikláněl bych se k Owls Head. Je zabydlenější a je blíže k čínské komunitě v Sunset Parku. Eddie Teng posílá svoje lidi z pátého okrsku, aby obvolali všechny tiskárny a reprostudia v Owls Head. Lon už uvědomil pohotovostní jednotku. AINS taky sestavuje speciální tým. Chci, abys tam jela. Ozvu se ti, jen co zjistím adresu.“

Sachsová vzhledla k Sungovi. „John, Lincoln zjistil, ve které čtvrti Changovi bydlí. Musím tam okamžitě odjet.“

„A kde bydlí?“

„V Brooklynu.“

„No to je výborné,“ řekl Sung. „A jsou v bezpečí?“

„Zatím.“

„Můžu jet s vámi? Mohl bych vám pomoci překládat. Mluvíme s Changem stejným dialektem.“

„Jasně.“ Sachsová si přiložila telefon k uchu. „John Sung pojedje se mnou a s Coem. Pomůže nám při tlumočení. Už vyrazíme, Rhyme. Zavolej mi, až zjistíš tu adresu.“

Zavěsili a Sung odešel do ložnice. O chvíli později se vynořil v neforemné větrovce.

„Venku není zima,“ řekla Sachsová.

„Vždycky se snažím držet v teple - je to důležité pro čchi a krev,“ prohlásil Sung.

A pak se podíval na Sachsovou a chytil ji kolem ramen. Sachsová reagovala zvědavým úsměvem. Sung s upřímností v hlase řekl:

„Odvedli jste velmi dobrou práci, když jste ty lidi našli, Jin-tao.“

Sachsová se zarazila a pohlédla na něj se zvědavým zachmuřením.

„Jin-tao?“

„To je taková moje čínská přezdívka pro vás,“ vysvětlil Sung.

„Jin-tao'. Znamená to 'blízká přítelkyně'.“

Sachsovou to velmi dojalo. Stiskla Sungovi ruku a pak rázně odstoupila.

„Pojďme najít Changovy.“

Na ulici před střezným domem muž mnoha jmen - Kwan Ang, Kuej, Duch, John Sung - natáhl ruku a podal ji Alanu Coeovi, který byl podle všeho agentem INS.

Ducha tato okolnost lehce znepokojila, neboť se mu zdalo, že Coe je součástí skupiny čínských a amerických příslušníků bezpečnostních složek, kteří jej v zámoří pronásledovali. Přitom se k Duchovi dostali velmi blízko, děsivě blízko, ale pak se Duchův pang-šou trochu informoval a dozvěděl se, že mladá zaměstnankyně společnosti, s níž Duch obchodoval, podávala INS a policii informace o jeho operacích.

Pang-šou tedy milou ženu unesl a znásilnil ji, aby z ní vytloukl, co všechno INS prozradila, a její tělo pohřbil na jednom staveništi.

Zdalo se však, že Coe nemá tušení, jak Duch ve skutečnosti vypadá.

Kwan Ang si vzpomněl, že když se snažili zabít na Canal Street Wuovy, měl na hlavě kuklu; nikdo tak neměl možnost pohlédnout mu do tváře.

Jin-tao mu vysvětlila, co se Rhyme dozvěděl, a všichni tři pak nasedli do policejní dodávky - Coe si nasedl dozadu, než

stačil toto strategicky výhodné místo obsadit Duch, jako by agent nedůvěřoval jakémukoliv nezákonnému mimozemšťanovi natolik, aby ho nechal sedět za sebou. Zakrátko již vyrazili od obrubníku.

Z toho, co Jin-tao sdělovala Coeovi, Duch vyrozuměl, že v bytě Changových již budou přítomni další policisté a agenti INS. Duch však měl dávno připraven plán, jak zůstat s Changovými pár minut o samotě. Když Jin-tao přišla před několika okamžiky do jeho bytu, byli v něm právě Jusůf s dalším Ujgurem. Než Duch otevřel vnější dveře, vklouzli Turci do ložnice, a když si tam pak Duch odešel pro pistoli a větrovku, poručil jim, aby sledovali Jin-taoino policejní auto. V Brooklynu pak spolu s Turky všechny Changy zabijí.

Ohlédl se a zjistil, že Jusůfův windstar se drží o několik aut za nimi.

Ale co Jin-tao? Možná bude muset počkat do zítřka, než si s ní užije milostného spojení.

Naj-sin, pomyslel si.

Všechno má svůj čas.

Představa milování s ní nyní zaplnila všechny jeho myšlenky a Duch se rychle ztratil v neutuchajících fantaziích o Jin-tao, které ještě zesílily od chvíle, kdy ji poprvé spatřil na pláži - od chvíle, kdy se vrhla do moře, aby mu pomohla. Včera v noci jí poskytl pouze cudnou akupresní terapii doprovázenou blábolením o tom, jak jí pomůže při léčbě neplodnosti. Jejich příští dýchánek již bude vypadat docela jinak. Duch ji odvede na místo, kde budou moci uskutečnit všechny představy, jež se mu nyní honily hlavou.

Jin-tao bude ležet zaklíněná pod ním, bude se svíjet a bude sténat.

Bolestí.

Bude křičet.

Duch pocítil mocné vzrušení, a tak se pod záminkou rozhovoru s Coem raději otočil dozadu, aby zakryl důkaz své touhy. Zahájil s agentem INS debatu o pravidlech udělení politického azylu. Coe se choval neomaleně a hrubě a očividně pohrdal dokonce i člověkem, za něhož se Duch vydával: chudým ovdovělým lékařem, disidentem, který nade vše miluje svobodu, hledá lepší domov pro svou rodinu je zcela neškodný a je ochoten tvrdě pracovat.

Dostat prasátka za každou cenu ze země, sděloval agent Duchovi mezi řádky. Zdálo se, že je Coe nepovažuje za dost dobré, aby se mohla stát Američany. Politický a morální aspekt přistěhovalectví neznamenal pro Ducha vůbec nic, ale i tak ho napadlo, zda si Coe uvědomuje, že procento Američanů čínského původu, kteří pobírají podporu, je nejnižší ze všech ostatních národností včetně rodilých bělochů.

Uvědomuje si Coe, že američtí Číňané mají v průměru vyšší stupeň vzdělání a mnohem nižší procento bankrotů a daňových úniků? Duch by s potěšením tohoto muže zabil a pouze litoval, že nebude mít dost času, aby mu přivodil zdolnou smrt.

Pohlédl na Jin-taoiny nohy a znovu pocítil známé chvění v podbřišku.

Vzpomněl si, jak spolu včera seděli v restauraci a vyměňovali si důvěrné informace o svých nitrech.

Rozbít kotle a potopit loď...

Proč se jí jen tak otevřel? Bylo to bláznovství. Mohla si domyslet, kým ve skutečnosti je, nebo alespoň pojmout podezření. Duch ještě nikdy nikomu upřímně nevykreslil svou životní filozofii.

Proč? Odpovědi nemohla být jen jeho touha zmocnit se Jin-tao fyzicky. Podobnou vášeň pocíťoval už vůči stovkám žen, ale vždy si své vnitřní pocity nechal pro sebe, během činu i po něm. Jenže s Jin-tao to bylo něco jiného. Duch předpokládal, že důvodem může být skutečnost, že v Jin-tao rozpoznává cosi ze své vlastní duše. Bylo jen pramálo lidí, kteří by mu rozuměli..., s nimiž by mohl hovořit.

Domníval se, že Jin-tao je právě takovým člověkem.

Zatímco Coe donekonečna žvanil o nezbytnosti zavedení kvót a sociální zátěži způsobené fenoménem nezákonného přistěhovalectví, přičemž dokonce citoval fakta a čísla, Duch přemýšlel o tom, jak je smutné, že si nebude moci vzít tuto ženu s sebou, aby jí ukázal krásy Sia-menu, provedl ji po chrámu Nan-pchu-tchou - obrovském buddhistickém klášteře - a poté ji vzal na hrachovou polévku nebo nudle do nějaké restaurace na nábřeží.

Nebylo však nejmenších pochyb, že nebude váhat s vykonáním plánu, který pro ni uchystal, odveze ji do nějakého opuštěného skladu nebo továrny a přibližně hodinku s ní bude uskutečňovat své nelítostné představy. Načež ji pochopitelně zabije. Protože jak mu sama Jin-tao prozradila, také ona by byla odhodlána rozbít kotle a potopit loď: jakmile by se dozvěděla, že doktor Sung je ve skutečnosti Duch, nedala by si pokoj, dokud by ho nezabila nebo nezatkla. A tak musí zemřít.

Duch s úsměvem pohlédl na Coea, jako by uznával vše, co mu agent vykládá. A pak zaostřil zrak za agenta. Jusůf s dalším Ujgurem se drželi těsně za policejním autem. Jin-tao si jejich přítomnosti nevšimla.

Duch se otočil zpátky, přešel Jin-tao očima a zamumlal několik slov.

„Co to bylo?“ zeptala se Jin-tao.

„Modlitba,“ řekl Duch. „Doufám, že nám Kuan-jin pomůže najít byt Changových.“

„Kdo to je Kuan-jin?“

„Bohyně milosrdenství,“ ozvala se odpověď, přestože ji nevyslovil Duch, nýbrž ochotný agent Alan Coe na zadním sedadle.

43

O deset minut později zazvonil Lonu Sellittovi telefon. Rhyme s Cooperem na něj vytřeštili oči v napjatém očekávání. Detektiv přijal hovor a chvíli poslouchal. Nato zavřel oči a usmál se.

„Našli adresu Changových!“ vykřikl a zavěsil. „Volal jeden z pochůzkářů dole z pátého okrsku. Objevil v Owls Head nějakého chlápka, který vlastní tiskárnu. Jmenuje se Joseph Tan. Náš pochůzkář mu sdělil, že celá rodina bude za pár hodin mrtvá, jestli policie nezjistí, kde se ukrývá. Tan se zlomil a přiznal, že obstaral Changovi se synem práci a

bydlení.“

„Udal jejich adresu?“

„Jo. Je to dva bloky od čističky splašků. Bůh miluje sračky, co můžu říct?“

Rhyme si vzpomněl na Sonnyho podobně neuctivou modlitbu k bohovi všech policistů: „Kuan-ti, prosím, ať najdeme Changovy a chytíme posraného Ducha.“

Zajel na vozíku před důkazní tabule a prohlédl si záznamy a důkazní fotografie.

„Zavolám Boovi a na INS a všechny tam pošlu,“ konstatoval Sellitto.

Ale kriminalista řekl: „Počkej ještě minutku.“

„Co se děje?“

„Svrbení,“ pronesl Rhyme pomalu. „Mám takové svrbení.“

Jeho počáteční radost z odhalení Changových náhle opadla.

Pomalu otáčel hlavu ze strany na stranu a vstřebával Thomovy pečlivé záznamy, fotografie a další důkazní položky k tomuto případu - všechny dohromady vytvářely ponurý výsledný příběh, podobně jako hieroglyfy na starověkých egyptských náhrobcích.

Lincoln Rhyme zavřel oči a nechal si veškeré informace probíhat myslí stejnou rychlostí, jakou se Amélie Sachsová proháněla ve svém camaru newyorskými ulicemi.

Někde tady je odpověď, pomyslel si, znovu otevřel oči a zadíval se na položky.

GHOSTKILL

Easton, Long Island,

Místo činu

Odcizená dodávka,

Čínská čtvrť

Místo vraždy Jerryho Tanga

Dva imigranti zabiti na pláži; zastřeleni do zad.

Jeden imigrant zraněn - dr. John Sung. Jeden pohřešován.

Pang-šou (pomocník) na palubě; tototnost neznámá.

Pomocníkovo utonulé tělo nalezeno nedaleko místa potopení Draka z Fu-čou.

Deset imigrantů uprchlo: sedm dospělých (jeden starší, jedna zraněná žena), dvě děti, jedno novorozeně.

Odcizili církevní dodávku.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější informace o její krvi.

Vozidlo čekající na Ducha na pláži odjelo bez něj.

Duch na ně zřejmě vypálil jednu ránu.

Odeslána žádost o stanovení značky a modelu vozidla na základě protektorování pneumatik a rozvoru.

Jde o typ BMW X5.

Řidič: Jerry Tang.

Nezjištěna žádná vozidla, která měla vyzvednout imigranty.

Mobilní telefon, pravděpodobně Duchův, odeslán na FBI k analýze.

Nevystopovatelně zabezpečený satelitní telefon.

Za účelem používání prolomena čínská státní síť.

Duch používá pistoli ráže 7.62 mm. Neobvyklá nábojnice.

Čínská automatická pistole Model 51.

Na Duchově vyplátní listině figurují údajně Vládní úředníci.

Duch odcizil červený sedan Honda za účelem útěku.

Odeslána žádost o identifikaci vozidla.

Nezjištěny žádné stopy po odcizené hondě.

Z moře vytažena tři těla - dva zastřelení, jeden utonulý.

Fotografie a otisky odeslány Rhymovi a čínské policii.

Utonulá osoba identifikována jako Victor Au, duchův pang-šou.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Všechny otisky bez záznamu, ale neobvyklá poznávací znamení na prstech a palcích Sama Changa (zranění, popálení od provazu?).

Profil imigrantů: Sam Chang a Wu Čchi-čchen s rodinami, John Sung, dítě utonulé ženy, neidentifikovaný muž a žena (zavraždění na pláži).

Zamaskována imigranty pomocí loga „Vše pro dům a zahradu“.

Krvavé šmouhy naznačují ženino zranění na ruce, paži nebo rameni.

Vzorky krve odeslány do laboratoře na stanovení krevní skupiny.

Krevní skupina zraněné ženy je AB minus.

Odeslána žádost o podrobnější test její krve.

Otisky prstů odeslány do AFIS.

Bez záznamu.

Čtyři muži rozkopli dveře, mučili Tanga a poté ho zastřelili.

Nalezeny dvě nábojnice - odpovídají pistoli Model 51.

Tang zastřelen dvěma ranami do hlavy.
Projevy vandalismu na místě činu.
Několik otisků prstů.
Bez záznamu s výjimkou otisků Jerryho Tanga.
Tři komplici měli menší velikost boty než Duch, pravděpodobně jsou drobnější postavy.
Podle stopových důkazů bydlí Duch pravděpodobně v centru města v oblasti Battery Park City.
Komplici mohou pocházet z některé čínské etnické menšiny Bližší informace zjišťovány.
Ujguři z Turkestánského společenského a islámského střediska v Queensu.
Výpisy volání z mobilního telefonu ukazují na adresu Patridge Henry Street 6 v centru města.
Canal Street, Místo přestřelky Duchův byt Místo přestřelky Drak z Fu-čou Místo činu Další stopy naznačují, že Duchovo bydlíště se nachází v oblasti Battery Park City.
Odcizen chevrolet Blazer, nevysledovatelný.
Otisky prstů negativní.
Koberce v Duchově bytě: Lustre-Rite od firmy Arrrold, nastěhován v posledních šesti měsících; koupě ověřována u prodejců a distributorů.
V oblasti Battery Park City vybaveno těmito koberci 32 budov.
Nalezena čerstvá zahradnická mrva.
Mrtvola Duchova komplice: příslušník etnické menšiny ze západní nebo severozápadní Číny. Otisky negativní. Použitá zbraň: Walther PPK.
Podrobnosti o imigrantech:
Changovi: Sam, Mej-mej, William a Ronald; Samův otec Čchang Tie-čch', novorozená Pcho-ji.
Sam si zajistil práci, ale zaměstnavatel a místo neznámé.
Jezdí v modré dodávce, výroba a poznávací značka neznámá.
Byt Changových se nachází v Queensu.
Wuovi: Čchi-čchen, Jung-pching, Čchin-mej a Lang.
Otisky prstů a fotografie rukou Čchanga Tie-čch' naznačují, že otec - i syn Sam - jsou krasopisci.
Sam Chang možná vyrábí tisky nebo maluje nápisy.
Ověřováno v tiskárnách a reprografických studiích v Queensu.
Bloodpad na botách zabitého Čchanga naznačuje, že rodina bydlí nedaleko továrny na zpracování splašků.
Duch využívá provozovatele feng šuej k zařízení bytu.
Duch potopil loď pomocí nové výbušniny C4.
Původ výbušniny ověřován podle chemických indikátorů.
V Duchově kajutě nalezeno velké množství nových stodolarových bankovek.
V kajutě dále nalezeny čínské juany v hodnotě asi 20 000 amerických dolarů.
Nalezen seznam obětí, podrobnosti o charterovém letu a informace o bankovním převodu.
Jméno odesílatele ověřováno v Číně.
Kapitán naživu, ale v bezvědomí.
Nalezena beretta ráže 9 mm, uzi. Nevystopovatelné.
Místo vraždy Sonnyho Li
Li zabit novou pistolí Glock 36, ráže 0.45 (z ed. zdrojů?).
Tabák.
Kousky žlutého papíru.
Bližší neurčený rostlinný materiál (byliny, koření, léčiva?).
Za nehty křemičitan hořečnatý (mastek).
Jediný problém je, že neznáme otázku.
Ve dveřích se objevil Thom. „Je čas na cvičení“, ohlásil.
Pohybová cvičení jsou pro kvadruplegiky velice důležitá. Předcházejí svalové atrofii, zlepšují krevní oběh a mají také příznivý psychologický účinek - což ovšem Rhyme veřejně popíral. Jeho cvičení bylo částečně založeno na předpokladu, že jednou nastane den, kdy by mohl své svaly znovu potřebovat.
A tak přestože ustavičně remcal, stěžoval si a dával to Thomovi pořádně sežrat, když s ním ošetřovatel dovedně prováděl jednotlivé cviky a poté měřil výsledky, v duchu se Rhyme na každodenní cvičení docela těšil. Dnes však jen po ošetřovateli šlehl přísným pohledem.
Mladému muži jeho sdělení došlo a vycouval do chodby.
„Tak co myslíš?“ zeptal se Sellitto.
Rhyme neodpověděl.
Jeho mysl, kterou na rozdíl od údů vůbec nic neomezovalo, právě usilovně prováděla vlastní pohybová cvičení.
Nekonečná výška, nekonečná hloubka, minulost a přítomnost. Kriminalista nyní v myšlenkách sledoval stopu důkazů, které nasbírali během případu GHOSTKILL: některé byly široké jako East River, jiné tenounké a křehké jako vlákno, některé užitečné, jiné zdánlivě bezcenné jako přerušené nervstvo, jež vedlo z mozku Lincolna jiným jízňem do jeho nehybného těla. Ani tyto důkazy však Rhyme nezanedbával.

Když dálnice minula vojenský komplex v Brooklynu, odbočila Jin-tao s policejní dodávkou k výjezdové rampě stejně rychle, jako to Duch činil ve svém BMW nebo porsche, a zamířila do příjemné čtvrti tvořené domky z červených cihel s pečlivě upravenými zahrádkami.

Duch nenuceně pohlédl do bočního zrcátka a všiml si, že Jusuf se stále drží za nimi.

A pak se zadíval na Jin-tao, na profil její pohledné tváře, na třpytivé rudé vlasy sepnuté do copu, na siluetu jejích řader pod černým tričkem.

Znovu ho vyrušilo zvonění policistčina telefonu.

Jin-tao přijala hovor.

„Rhyme..., jo, už jsme v té čtvrti. Povídej.“ Na chvíli zmlkla.

„Výborně!“ Otočila se k Duchovi s Coem. „Už je našel. Jeden Changův přítel jim nedaleko odsud sehnal byt a zaměstnání.“

Obrátila se zpátky k telefonu. Když ovšem poslouchala, co jí Rhyme říká, obličej jí na okamžik potemněl a Duchovi se zdálo, že se v reakci na kriminalistovy informace silně napjala. Napadlo ho, jestli se Rhyme nedozvěděl něco o něm. Zbystřil pozornost.

„Jasně, Rhyme,“ řekla nakonec. „Rozumím.“

Ukončila hovor.

„Zatraceně,“ prohlásil Coe. „Nikdy by mě nenapadlo, že to dokáže.“

Duch pohlédl na Jin-tao. „Takže sehnal přesnou adresu.“

Jin-tao chvíli neodpověděla. „Jo,“ řekla nakonec.

A pak se rozšvitořila jako školačka o svém životě v Brooklynu.

Duch okamžitě vycítil, že její chování není přirozené, a pojal ještě větší podezření. Ať už jí Rhyme na konci rozhovoru sdělil cokoliv, rozhodně se to nijak netýkalo Changových.

Duch si všiml, že si Jin-tao položila ruku na nohu a nepřítomně se na ní poškrábala. Ruku si ovšem nechala položenou na stehně nedaleko kyčle a Duch se dovítil, že škrábání bylo pouhou záminkou k přesunutí ruky co nejbližší k pistoli. Aniž by tedy spouštěl oči ze silnice, zajel si také on rukou nenuceně k boku, vklouzl s ní za záda a dotkl se pažby pistole glock, kterou měl za pasem šustákových kalhot pod větrovkou.

V autě se rozhodlo ticho. Několik minut nyní projížděli obydlými ulicemi, ale Duchovi se zdálo, že Jin-tao pouze jezdí pořád dokola sem a tam. Napjal všechny svaly a ještě více zbystřil pozornost.

Naposledy odbočili. Jin-tao se chvíli dívala na čísla domů, pak zajela k obrubníku, zaparkovala auto a zatáhla ruční brzdu. Ukázala na malý obytný dům z hnědého pískovce.

„Tady je to.“

Duch se na dům rychle zadíval, ale neustále přitom upíral pozornost na Jin-tao.

„Čekal jsem spíš nějakou díru,“ utrousil Coe cynicky. „Tak pojďme, ať to máme za sebou.“

„Počkejte,“ řekla Jin-tao nenuceně. A otočila se doprava, aby přes sedadlo pohlédla na agenta.

Duch ihned prohlédl, že je to pouhý úskok. Jin-tao se však pohybovala rychle - mnohem rychleji, než Duch očekával. Než vůbec stačil sevřít prsty kolem pistole, vytasila Jin-tao svou zbraň z pouzdra a napřáhla ji směrem k němu.

44

Duch sebou bezděčně cukl, neboť napůl předpokládal, že ho Jintao zastřelí bez varování - což by on sám za opačných okolností bezpochyby učinil.

Hlaveň černé pistole však v rozmazané šmouze proletěla kolem něj a spočinula na muži na zadním sedadle.

„Ani se nehněte, Coe. Ani o centimetr. A opovažte se někam schovávat ruce.“

„Co to... Co to je?“ zeptal se Coe a šokovaně sebou trhl.

„Ani hnout,“ vyštěkla Jin-tao. „Pohnete rukou a je po vás.“

„Jak to...“ Agent nechápavě mžoural.

„Rozumíte mi?“

„Jo, rozumím vám, sakra!“ vykřikl Coe vztekle. „A teď mi laskavě řekněte, co to má všechno znamenat.“

„Když jsem před chvílí telefonovala s Rhymem, řekl mi toho mnohem víc než jenom adresu Changových. Prohlédl si ještě jednou všechny důkazy a zavolal na pár míst. Myslel jste si, že jste parádně zahladil stopy, co?“

„Odložte tu pistoli, policistko. Nemůžete přece...“

„Vím o tom všechno. To vy jste ten, kdo pracuje pro Ducha.“

Agent polkl. „Zbláznila jste se, doprdele?“

„Jste jeho strážný anděl. Chráníte ho. To proto jste předčasně vystřelil před bytem Wuových na Canal Street: nesnažil jste se ho zasáhnout. Snažil jste se ho varovat. A poskytujete mu informace - to vy jste mu prozradil, že držíme Wuovy ve střeženém domě v Murray Hill.“

Coe se nervózně rozhlížel kolem sebe a vykukoval z okna.

„To jsou kecy.“

Duch měl co dělat, aby ovládl dech. Ruce se mu třáslы a vydatně se potil. Otřel si dlaně do kalhot.

„Nebojte se, Johne,“ řekla mu Jin-tao. „Nikomuto dalšímu neublíží.“

Otočila se zpátky k agentovi. „A taky jste mu opatřil hezkou novou pistoli - glocka. Novou pětačtyřicítku. Což je shodou okolností zbraň, kterou dostávají agenti INS.“

„Jste blázen, policistko.“

„Celou dobu jsme měli zprávy, že Duch uplácí lidi na vládních místech. Pouze nás nikdy nenapadlo, že by to mohl být zrovna agent INS. Proto všechny ty výlety do Číny, že ano, Coe? Podle Peabodyho tam žádný jiný terénní agent necestoval tak často jako vy. Někdy dokonce na vlastní náklady. Scházeli jste se tam s hadími hlavami svého šéfa.“

„Protože tam zmizela moje informátorka a já chtěl dostat toho hajzla, který to měl na svědomí.“

„No, Rhyme právě teď kontaktuje bezpečnostní úřad ve Fu-čou. Chce si prohlédnout důkazy také z tohoto případu.“

„Chcete snad říct, že jsem svou informátorku zabil já? Ženu s dětmi?“

„Důkazy nám to prozradí,“ řekla Jin-tao chladně.

„Jestli někdo tvrdil, že mě někdy byt' jen zahlédl ve společnosti Ducha, tak lhal.“

„To ještě nic neznamená. Nebude se osobně scházet s člověkem, který by mohl později svědčit proti němu. Na to má prostředníky.“

„Vy sníte, policistko.“

„Ne, pouze zkoumám důkazy,“ opáčila Jin-tao. „Rhyme si právě obstaral výpis volání z vašeho mobilního telefonu. Za poslední dva dny jste celkem šestkrát volal na anonymní záznamovou službu v New Jersey.“

„Ale to jsou kecy. Tu používám pro místní informátory.“

„Nikdy jste se nezmínil, že využíváte sít' informátorů.“

„Protože to nesouviselo s případem.“

„Chystal jste se zavolat Duchovi, když jsme dorazili až sem k bytu Changových?“ zeptala se Jin-tao ledově. „Anebo je chtěl rovnou zabít...? A nás taky?“

Coe polkl. „Už vám neřeknu ani slovo. Chci mluvit s právníkem.“

„Na to budete mít spoustu času. A teď si položte pravou ruku na kliku. Jestli se pohne o jediný centimetr, zaparkuju vám kulku do paže. Rozumíte mi?“

„Poslyšte...“

„Rozumíte mi?“

Duch se díval na policistčiny kamenné oči a sám pocítil mrazení.

Přemýšlel, zda teď Jin-tao doufá, že se agent natáhne po pistoli, aby ho mohla zastřelit.

„Ano,“ zamumlal vztekle Coe.

„A teď levou rukou vytaste pistoli. Držte ji za pažbu a pouze palcem a ukazováčkem. Hezky pomalu.“

Se znechucením ve tváři vytáhl Coe opatrně služební zbraň a podal ji policistce.

Jin-tao si ji zastrčila do kapsy a poručila: „Ven z auta.“ Otevřela dveře, vystoupila a otevřela dveře i agentovi. Pistoli přitom neomylně mířila agentovi na prsa. „Pomalů.“

Coe ji následoval ven. Jin-tao mu ukázala na dlažbu.

„Čelem k zemi.“

Duchovo srdce, které až doposud bilo jako pták uvězněný ve skleněné kleci, se pomalu uklidnilo.

Bojácný můžeš být statečný...

Pomyslel si, že je v tom pořádný kus ironie. Skutečně se mu podařilo zkorumpovat mnoho Američanů, a to dokonce v řadách INS - včetně jednoho posudkového komisaře, díky němuž byl včera ráno tak snadno a rychle propuštěn.

Rozhodně však neznal jménem každého, koho zde jeho agenti podplatili. Jak Jin-tao navíc před chvílí vysvětlila Coeovi, jen zřídkakdy s těmito lidmi udržoval přímý kontakt.

A pokud šlo o prozrazení adresy sťeženého domu Wuových v Murray Hill, Jin-tao mu tuto informaci prozradila sama, když se ho ptala, zda tam nechce jet s nimi.

Když tedy Coe podle všeho pracuje pro mě, napadlo nyní Ducha, neměl bych se ho pokusit zachránit? Ne, Duch usoudil, že bude lepší, když se agenta zbaví. Jeho zatčení bude vítaným rozptýlením pozornosti. A Jin-tao i ostatní pak budou méně obezřetní, neboť si budou myslet, že již zrádce dopadli.

Duch přihlížel, jak Jin-tao na chodníku dovedně spoutala agenta, zastrčila pistoli zpátky do pouzdra a hrubě postavila Coea na nohy.

Stáhl okénko a kývl k bytu. „Chcete, abych s Changovými promluvil?“

„Tohle není jejich dům,“ prohlásila Jin-tao. „Je to ještě pár ulic odtud. Lhala jsem - musela jsem odvést Coeovu pozornost. Vybrala jsem si tohle místo, protože za rohem je okrsková policejní stanice. Zadrží ho tam a počkají, až si ho vyzvedne FBI.“

Duch si Coa změřil od hlavy k patě, nasadil polekaný tón a řekl:

„Chtěl jste Duchovi prozradit, kde jsou. Ty děti... Chtěl jste mu umožnit, aby ty děti zabil. Jste hoden opovržení.“

Agent se na Ducha vztekle zadíval, ale to už ho Jin-tao hrubě vlekla na roh ulice, kde na ni čekali tři uniformovaní policisté, aby Coea odvedli do zadržovací vazby. Duch se ohlédl a viděl, že na konci ulice stojí u obrubníku Jusůfova dodávka.

O pět minut později se Jin-tao vrátila, nastoupila do auta a nastartovala motor. Znovu vyrazili k bytu Changových.

Jin-tao pohlédla na Ducha a s ponurým zasmáním zavrtěla hlavou.

„Promiňte. Jste v pořádku?“ Přestože jí incident poněkud otrásl, působila nyní více ve své kůži. Byla uvolněná a sebejistá.

„Ano.“ Duch se také zasmál. „Zvládla jste to perfektně. Jste doslova umělkyně ve svém oboru,“ Jeho úsměv se vytratil.

„Zrádce uvnitř INS?“

„Hlavně že měl spoustu keců, jak prý tu informátorku zavraždil Duch. Dělal z nás pitomce.“ Jin-tao sebrala telefon a vytukala číslo.

„Takže, Rhyme, Coe je ve vazbě na okrskové stanici... Ne, bez problémů. John a já teď jedeme k Changovým... Kde jsou ostatní týmy...? Dobrá, budu tam za tři minuty. Na pohotovostní jednotku čekat nebudeme. Duch už může být na cestě tam.“

To rozhodně může, pomyslela si hadí hlava.

Jin-tao zavěsila.

Takže tam budou dříve než všichni ostatní. Jeho styk s Jin-tao nakonec vůbec nebude muset počkat. Zavraždí Changy, naloží Jin-tao do dodávky Turků a zmizí. Duch si nyní zajel rukou k ramenu a stiskl ho. Cítil, jak ho ovládá ještě silnější

erekce.

„Díky, že jste jel se mnou, John.“ Policistka se na něj usmála. „Jak se řekne čínsky ‚přítel‘ - taky ‚jin-tao‘?“

Duch zavrtěl hlavou. „Tak by to řekl muž ženě. Vy musíte říct ‚jin-hng‘.“

Což byl výraz pro mužský pohlavní orgán.

„Jin-hng“, zopakovala Jin-tao.

„To je pro mě čest“, řekl Duch a lehce naklonil hlavu. Prohlížel si její rudé vlasy, její bledou kůži, dlouhé nohy... „Ten váš přítel Rhyme je vážně skvělý detektiv. Rád bych ho navštívil, až tohle všechno skončí.“

„Dám vám jeho vizitku. Mám jednu v kabelce.“

„Dobře.“

Rhyme musel zemřít také. Neboť Duch věděl, že i on patří k lidem, kteří se nikdy nezastaví, dokud nezničí své nepřátele. Pcho fu čchen čou... Rozbít kotle a potopit lodě. Bylo příliš nebezpečné, aby zůstal naživu. Jin-tao mu ovšem říkala, že je ten člověk ochrnutý. Jak by se dal asi mučit? Lámal si hlavu Duch. Obličej, oči, jazyk... Určité způsoby existovaly - podle toho, kolik bude času. Oheň taky není nikdy na škodu.

Jin-tao prudce odbočila do jednosměrné ulice a zastavila auto.

Zkontrolovala čísla domů a pak zajela až do poloviny ulice. Tam zaparkovala pravými koly na chodníku a položila na palubní desku policejní identifikaci.

„Je to táhleten dům.“ Ukázala na třípodlažní budovu z červených cihel, která stála několik čísel od nich a v oknech v přízemí svítila světla. Duch si pomyslel, že dům je sice skromný, ale i tak mnohem luxusnější než žlutobéžové prkenné kůlny nebo škvárobetonové barabizny, za něž mohlo tolik Číňanů děkovat Maovi.

Vystoupili z auta a vyrazili po chodníku k domu. Vzápětí se však zastavili.

„Držte se z dohledu“, zašeptala Jin-tao a odvedla Ducha k živému plotu. Duch se ohlédl. Jusůf již opět zaparkoval a Duch viděl i přes brzký soumrak jeho i druhého Turka.

Naklonil se a ucítil na policistčině pokožce vůni mýdla a čerstvého potu. Jeho vzrušení stále neochabovalo, a tak se přitiskl na její rameno a bok, zatímco Jin-tao si prohlížela dům. Po chvíli ukázala na přední arkýřové okno.

„Pronikneme tam zadními dveřmi - pokud nebudou zamčené. Zepředu by nás mohli zahlédnout a pokusit se o útěk.“

Kývla na Ducha, aby ji následoval do zadní části nejbližšího domu, a oba se pak společně protáhli na dvorek za bytem Changových.

Pohybovali se tiše, aby v blízkosti se tmě o nic nezavadili, a neprozradili tak svou přítomnost.

U zadních dveří do bytu prasátek se zastavili a Jin-tao nakoukla do okna malé kuchyňky. Uvnitř nikdo nebyl.

„Vždycky se nejprve podívejte do zadního okna“, zašeptala. „To je moje nové zásahové pravidlo.“ Zahloubaně se usmála, ale nevysvětlila proč.

„Pojďte“, řekla vzápětí. „Postupujte pomalu, ať je nevyplašíme. A rovnou jim řeknete, že jsme jim přišli pomoci. Že je chceme ochránit před Duchem. A taky jim řekněte, že mají velkou šanci na získání azylu.“

Duch přikývl a pokusil se představit jejich reakci, jakmile Sam Chang s manželkou zjistí, kdo jim přišel dělat policejního tlumočníka.

Jin-tao stiskla kliku. Dveře byly odemčené a Jin-tao je rychle otevřela - snad aby nezavrzaly, domyslel si Duch.

Jak bych to měl navlíknout? přemýšlel horečně. Uvědomoval si, že by měl pravděpodobně ihned zneškodnit Jin-tao.

Představovala příliš velké riziko. Usoudil, že nejlepší bude ji střílet do nohy - zadní část kolena by vzhledem k její artritidě byla milým paradoxem. Duch s Turky pak pozabijejí Changovy a vrátí se do Jusůfova auta, v němž vzápětí vyrazí ke střeženému domu, případně někam do opuštěného skladu, kde si Duch užije několik krásných hodin s Jin-tao. Tiše se sunuli malou a dusivou kuchyňkou.

Na sporáku se ohřívala konvice s vodou. Na kuchyňské lince ležela půlka cibule a opodál se povalovala petržel. Copak asi paní Changová připravuje k večeři? pomyslel si jízlivě Duch.

Jin-tao prošla kuchyní a zastavila se u dveří do chodby vedoucí k obývacímu pokoji. Pokynula Duchovi, aby se zastavil i on.

Duch si všiml, že Turci zůstali venku a zdržují se v uličce vedle domu. Jin-tao nyní stála zády k Duchovi, který tak mohl dát Turkům signál, aby přešli k přední části domu. Jusůf přikývl a oba muži se přesunuli.

Duch se rozhodl, že nechá jít Jin-tao před sebou. Dá jí minutku či dvě, aby mohla vejít do obývacího pokoje a uklidnit Changovy, takže Turci budou mít možnost se nepozorovaně rozestavit u předních dveří. Duch pak vtrhne dovnitř a postřelí Jin-tao, což bude pro Turky signál, aby vpadli do domu také a pomohli mu vyřídit kompletní rodinu Changových.

Duch zůstal lehce vzadu, sáhl si pod větrovku a vytáhl zpoza pasu šušťákových kalhot pistoli.

Osamělá Jin-tao začala pomalu postupovat temnou chodbou.

45

Opodál se ozval zvuk.

Byl to krok? přemýšlel Sam Chang, který seděl na pohovce vedle mladšího syna.

Vpředu? Anebo vzadu? Posedávali ve zšeřelém obývacím pokoji a dívali se na televizi, v níž právě běžel nějaký diskusní pořad. Zvuk byl puštěný hodně nahlas, ale Chang přesto zřetelně zaslechl šramot.

A pak cvaknutí.

Ano, byl to krok.

Co to může být? Pták Fénix, který povstal z popela, drak, jehož rozlítlo, že v jeho teritoriu stojí tento dům? Duch Changova otce, který se vrátil, aby je utěšil? Nebo aby je varoval? Anebo je to Kuej, samotný Duch, který je konečně našel? Je to jen má fantazie, pomyslel si Chang.

Až na to, že když se podíval přes pokoj, spatřil Williama, který si právě četl jakýsi rok starý časopis o autech. Chlapec seděl vzpřímeně, měl napnutý krk a pomalu otáčel hlavou jako volavka, která se snaží odhalit zdroj hrozícího nebezpečí. „Co je to, manželé?“ zašeptala Mej-mej, když si všimla tváří otce i syna, a přivinula Pcho-ji k sobě.

Další cvaknutí.

A krok. Sam Chang nedokázal posoudit, odkud ten zvuk přichází.

Rychle se postavil a William ho následoval. Také Ronald začal vstávat, ale otec ho gestem poslal do ložnice a kývl na manželku. Ta se mu na chvíli zadívala do očí a pak vklouzla s Ronaldem a malou Pcho-ji do ložnice a tiše za sebou zavřela dveře.

„Udělej, co jsem ti řekl, synu.“

William zaujal pozici vedle dveří vedoucích do zadní části bytu a uchopil železnou tyč, kterou Chang našel na dvorku. Otec i syn spolu již dříve naplánovali, co budou dělat v případě, že za nimi přijde Duch. Chang v tom případě zastřelí prvního člověka, který vejde do dveří - buďto Ducha, nebo jeho pang-šou. Když ostatní zaslechnou výstřely, pravděpodobně zůstanou vzadu, takže William bude mít čas sebrat zastřelenému pistoli, aby měl zbraň také on. Chang poté zhasl dvě světla v obývacím pokoji, aby nepředstavoval tak zřetelný cíl, a přitom sám viděl ve dveřích siluetu útočníka.

Bude mřít na hlavu; odtud nemůže minout.

Sam Chang se přikrčil za křeslem. Zapomněl na své vyčerpání z útrap na lodi, zapomněl na vyčerpání ze ztráty otce, na vyčerpání z jizev na duši způsobených za poslední dva kratoučké dny, napráhl pevně ruce krasopisce a namířil pistoli na dveře.

Amélie Sachsová se pomalu přesouvala do tmavé chodby, liewejrského bytu.

„Počkejte chvíli tady, Johne,“ zašeptala.

„Ano,“ ozvala se tichá odpověď.

Sachsová vešla do chodby. Na chvíli zaváhala a pak křikla: „Ted!“

„Co?“ zeptal se Duch a i on zaváhal.

Sachsová se však místo odpovědi otočila k němu a zvedla pistoli tak rychle, že se pohyb její černé zbraně změnil v pouhopouhou šedivou šmouhu. Ústí zbraně se pevně usídlilo na Duchově hrudníku, než vůbec stačil zvednout svého nově pořízeného glocka.

Policistčina výzva totiž vůbec nebyla adresována Duchovi, nýbrž šestici mužů a žen v zásahové výstroji - Bo Haumannovi a ostatním příslušníkům jeho pohotovostní jednotky -, kteří se nahrnuli do malé kuchyňky. Vtrhli do chodby od zadních dveří, protáhli se kolem Sachsové z obývacího pokoje, namířili zbraň na obličej šokovaného Ducha a ohlušujícími hlasy hulákali důvěrně známé formulky:

„K zemi, k zemi, k zemi, policie, odhodte zbraň, k zemi, lehněte si na zem!“

Vytrhli Duchovi pistoli z ruky, strhli ho obličejem napřed k podlaze, spoutali ho a prořezávali. Duch ucítil zatahání za kotník, kdosi mu vytáhl z pouzdra jeho šťastnou zbraň Model 51 a hbitě mu vyprázdnil všechny kapsy.

„Subjekt zneškodněn,“ ohlásil jeden z agentů. „Místo činu zajištěno.“

„Venku máme další dva, oba zneškodnění a zajištění.“

Což v praxi znamenalo, že Turci leží na břiše s plastovými pouty na zápěstích.

Cestou sem si totiž Sachsová všimla, že je oba muži ve windstaru sledují. Zřejmě další Ujguři z kulturního střediska v Queensu, domyslela si.

Sachsová se sklonila. „Máš další komplice?“ zašeptala drsně Duchovi do ucha.

„Jaké...“

„Ty dva chlapy, kteří nás sledovali, už jsme zneškodnili. Máš někoho dalšího?“

Duch neodpověděl a Sachsová řekla do vysílačky: „Všimla jsem si jen jedné dodávky. Nejspíš je to všechno.“

A pak se k nim připojili Lon Sellitto s Eddiem Tengem, kteří čekali v prvním patře, aby nepřekáželi zásahovému týmu. Prohlédli si Ducha, jenž ležel na podlaze a stále nemohl popadnout dech následkem šoku a hrubého zacházení.

Sachsová si pomyslela, že vypadá úplně neškodně - jako kterýkoliv jiný pohledný, ale maličký Asiat s lehce řídnoucími vlasy.

Sellittovi zapraskalo ve vysílačce. „Ostřelovači Jedna a Dvě volají základnu. Můžeme sejít?“

Obloutlý detektiv ztlumil vysílačku a řekl: „Základna ostřelovačům. Můžete, konec.“ Otočil se k Duchovi. „Měli vás na mušce už od chvíle, co jste vystoupili z dodávky. Kdybyste jenom namířil zbraň jejím směrem, byl byste už mrtvý. Prostě máte štěstí.“

Odvlekli Ducha do obývacího pokoje, posadili ho do křesla a Eddie Teng mu přečetl práva - v angličtině, pchu-tchung-chua i min-nang-chua. Pro jistotu.

Duch přitakal, že rozumí. Sachsová si všimla, že vzhledem k okolnostem dává najevo překvapivě málo emocí.

„Jak se mají Changovi?“ zeptala se Sachsová Sellitta.

„Dobře. V jejich bytě jsou dva týmy INS. Ale málem se to zvrtilo. Otec si nějak opatřil pistoli a byl připraven z ní vystřelit, jenže agenti ho naštěstí zahlédli přes okno nočním zaměřovačem. A tak si našli telefonní číslo do jejich bytu a zavolali tam, aby Changovým oznámili, že jsou obklíčeni. Když si Chang uvědomil, že jde o legitimní tým přistěhovaleckého úřadu, a ne o Ducha, okamžitě se vzdal.“

„A ta holčička?“

„Je v pořádku. Už k ní jede sociální pracovnice. Zůstanou ve svém bytě v Owls Head, dokud se nevypořádáme tady s tímhle parchantem.“

Sachsová ukázala na Ducha. „Pak tam zajedeme a vyslechneme je.“

Dům, v němž nyní stáli a který se nacházel asi kilometr a půl od bytu Changových, byl hezky zařízený, plný květin a nejrůznějších tretek. Sachsovou to překvapovalo, když uvážila, že tento dům patří jednomu z nejlepších newyorských detektivů z oddělení vražd.

„Takže tohle je tvůj dům, Lone?“ zeptala se a sebrala malou porcelánovou sošku.

„Patří mému lepšímu pohlaví,“ odpověděl detektiv důvěrným označením své přítelkyně Ráchel, které ve vzácné chvílce rozpustilosti vytvořil kombinací výrazů „lepší polovička“ a „něžné pohlaví“.

Nastěhovali se sem před pouhými pár měsíci. „Polovinu těchhle věcí zdědila po své matce,“ dodal, vzal sošku Sachsově z rukou a opatrně ji postavil na polici.

„Žádný vhodnější dům pro zásah jsme za tak krátkou dobu nestihli vybrat. Říkali jsme si, že kdybychom zajeli příliš daleko od Owls Head, pojal by ten hajzl podezření.“

„Takže to všechno byla bouda,“ utrousil pobaveně Duch. Sachsově se zdálo, že jeho angličtina je ve skutečnosti lepší než dialekt, který používal, když úspěšně ztvárňoval Johna Sunga. „Podfoukli jste mě.“

„Už je to tak.“

Když si razili cestu Brooklynem ke skutečnému bytu Changových v Owls Head, zavolal Sachsově Lincoln Rhyme a oznámil jí, že se Duch pravděpodobně vydává za Johna Sunga. Druhý tým složený z agentů ESIS a newyorských policistů byl již na cestě k bytu Changových, kde je měl zadržen. Sellitto s Eddiem Tengem mezitím připravovali zásah v Sellittově domě, kde mohli Ducha zneškodnit, aniž by riskovali životy kolenjdoucích při případné přestřelce s hadí hlavou a jeho pomocníky, Rhyme předpokládal, že Duchovi pang-šou budou Sachsovou sledovat od Sungova bytu v Čínské čtvrti, případně je hadí hlava povolá mobilním telefonem, jakmile dorazí k bytu Changových.

Když Sachsová poslouchala Rhymův telefonát, musela sebrat všechny psychické síly, aby dokázala jen přikyvovat a předstírat, že Coe pracuje pro Ducha a muž, který byl údajně jejím přítelem a lékařem a jenž nyní sedí - bezpochyby ozbrojen - pouhého půl metru od ní, není zabijákem, po němž již dva dny usilovně pátrají.

Rovněž si vzpomněla na včerejší akupresní léčbu - když se mu svěřila se svým nejnějším tajemstvím v naději, že ji vyléčí. Při pomýšlení na Duchovy ruce na svých zádech a ramenou se roztřásla odporem. A také si s hrůzou uvědomila, že Duchovi bezděky prozradila adresu střeženého domu, v němž nyní přebývali Wuovi, když se ho dotázala, zda se k nim nechce připojit.

„A jak ten tvůj přítel, ten Lincoln Rhyme, vůbec poznal, že nejsem Sung?“

Sachsová zvedla igelitový sáček s obsahem Duchových kapes. Uvnitř se nacházely úlomky rozdrčeného opičího amuletu. Sachsová je přidržela těsně u Duchova obličeje.

„Kamenná opice,“ vysvětlila mu. „Našla jsem nějaké stopy pod nehty Sonnyho Li. Obsahovaly křemičitan hořečnatý - mastek, z něhož byl tenhle amulet vyřezán.“ Sachsová se sklonila, hrubě odtáhla Duchovi rolák a odhalila zarudlý šrám od řemínku. „Copak se stalo? Strhl ti ten amulet z krku, takže se rozbil, že?“ Pustila látku a odstoupila.

Duch pomalu kývl. „Než jsem ho zastřelil, škrábal nehty po dlažbě. Myslel jsem, že prosí o milost, ale on pak zvedl hlavu a usmál se na mě.“

Takže si Li nabral měkký mastek pod nehty záměrně, aby policistům vzkázal, že se Duch vydává za Sunga.

Jakmile Cooper zjistil, že křemičitan hořečnatý možná pochází z masku, vzpomněl si Rhyme na včerejší kontaminaci na rukou Sachsově a uvědomil si, že zdrojem křemičitanu mohl být Sungův amulet.

Zavolal tedy policistům střežícím Sungův byt a ti mu potvrdili, že dům má zadní východ, což znamenalo, že Duch mohl přicházet a odcházet z bytu, aniž by to policisté postřehli. Následně se Rhyme zeptal, zda se někde poblíž nenachází zahradnictví - pravděpodobný zdroj nalezené mrvy -, a bylo mu řečeno, že přímo v přízemí Sungova domu funguje květinářství. Rhyme poté ověřil hovory na mobilní telefon Amélie Sachsově: číslo telefonu, z něhož Duch volal do ujourského kulturního střediska, figurovalo i v Améliině výpisu volání.

Skutečný John Sung byl na rozdíl od Ducha lékař. Sonny Li však již dříve Rhymovi vysvětlil, že každý Číňan se alespoň trochu vyzná v orientální medicíně. Duchova diagnóza Amélie Sachsově i byliny, které jí věnoval, vyplývaly z běžných znalostí všech lidí, jež někdy pravidelně léčil čínský lékař.

„A co ten tvůj přítel z INS?“ zeptal se Duch.

„Coe?“ odvětila Sachsová. „Věděli jsme, že na tebe není nijak napojen. Ale musela jsem předstírat, že je to špión - potřebovali jsme, aby sis nemyslel, že paseme po tobě. A taky jsme ho museli odklidit stranou. Kdyby se dozvěděl, kdo vlastně jsi, dost možná by na tebe znovu zaútočil, stejně jako to udělal na Canal Street. Zatímco my jsme potřebovali čistou scénu pro zásah. Nechtěli jsme, aby šel do vězení za zabití.“ Sachsová neodolala. „Dokonce ani za zabití tebe.“ Duch se klidně usmál.

Když Sachsová předávala Coea třem policistům z okřskové policejní stanice, vysvětlila mu, co se děje. Agent byl pochopitelně šokován, že seděl pouhých pár centimetrů od muže, který zavraždil jeho čínskou informátorku, a začal se vztekle dožadovat účasti na zásahu.

Rozkaz umístit ho do ochranné vazby však vydalo samotné policejní ústředí a Coe musel setrvat na stanici až do chvíle, kdy se Duch ocitne ve vazbě. Sachsová si nyní změřila Ducha a znechuceně zavrtěla hlavou.

„Zastřelil jsi Sunga, ukryl jeho tělo a pak ses postřelil a vrhl se zpátky do oceánu. Skoro jsi se utopil.“

„Neměl jsem příliš na vybranou, nebo ano? Jerry Tang mě nechal na holičkách. Neměl jsem jinou možnost, jak uprchnout z pláže, než se přestrojit za Sunga.“

„A co tvoje pistole?“

„V sanitce jsem si ji nacistal do ponožky. V nemocnici jsem ji ukryl a vyzvedl si ji až po tom, co mě propustil ten komisař INS.“

„Komisař INS?“ zamyslela se Sachsová a pokývala hlavou.

„Vlastně tě propustili neskutečně rychle.“ Duch neodpověděl a Sachsová dodala: „No, na to si taky posvítíme.“

Odmíkla se. „A to všechno, cos mi navykládal o Johnu Sungovi..., to sis taky vymyslel?“

Duch pokrčil rameny. „Ne, o něm jsem ti říkal pravdu. Než jsem ho zabil, přinutil jsem ho, aby mi řekl něco o sobě a o všech na čunu - o Changovi a Wuovi. Dost na to, aby byl můj herecký výkon uvěřitelný. Odhodil jsem jeho identifikační průkaz s fotkou a nechal si jen náprsní tašku a amulet.“

„Kde je jeho tělo?“

Duch se místo odpovědi znovu jen pokorně usmál.

Jeho vyrovnanost přiváděla Sachsovou ke vzteku. Byl dopaden a nikdo nepochyboval, že dostane doživotí nebo rovnou trest smrti, a přitom se tvářil stejně znepokojeně jako normální člověk při zpoždění vlaku. Sachsovou přepadla zlost, a tak napřáhla ruku, aby ho udeřila do obličeje. Když Duch nijak nereagoval - žádné krčení, žádné mhouření očí -, opět ruku svésila a odmítla mu poskytnout satisfakci v podobě stoického přijetí úderu.

V tu chvíli jí zazvonil telefon. Sachsová poodstoupila a přijala hovor. „Ano?“

„Bavíte se dobře?“ ozval se Rhymův sarkastický hlas.

„Já...“

„Neudělali jste si tam náhodou piknik? Nepustili jste si film? A na nás ostatní zapoměli?“

„Rhyme, prováděli jsme zásah.“

„Předpokládám, že mi chtěl někdo nakonec zavolat a milostivě mi dát vědět, co se děje. Někdy potom... Ne, nenechám, Thome. Jsem nasranej.“

„Máme tu trochu napilno, Rhyme,“ odpověděla Sachsová.

„Jen jsem chtěl vědět, jak to dopadlo. Nejsem jasnozřivec, víš?“

Sachsová věděla, že Rhyme již byl informován, že žádný člen zásahového týmu neutrpěl žádnou újmu, - jinak by jeho výstup nebyl prošípován sarkasmem.

„Tu jízlivost si můžeš ušetřit...,“ odpověděla.

„Ušetřit? Já ji mám na rozdávání, Sachsová.“

„...protože jsme ho dopadli. Chci z něj vymáchnout, kde je tělo Johna Sunga, ale on...“

„No, na to snad přijdeme sami, Sachsová, ne? Vždyť je to očividné.“

Pro někoho možná, pomyslela si Sachsová, přestože měla radost, že znovu slyší jeho charakteristické špičkování, a nikoliv monotónní skleslý hlas jako ještě před chvílí.

„V kufru té ukradené hony,“ pokračoval Rhyme.

„A ta pořád parkuje na východním konci Long Islandu?“ zeptala se Sachsová, když jí to konečně došlo.

„Samozřejmě. Kde jinde by měla být? Duch ji ukradl, zabil Sunga a pak odjel na východ, aby ji ukryl - věděl, že tam ji hledat nebudeme, poněvadž budeme předpokládat, že zamířil na západ do města.“

Sellitto zaklapl telefon a ukázal na ulici.

Sachsová kývla a řekla Rhymovi: „Musím ještě navštívit pár lidí, Rhyme.“

„Navštívit pár lidí? Hele, ty to vážně pojímáš jako nějaký zatracený piknik. Koho?“

Sachsová chvíli uvažovala a pak řekla: „Nějaké přátele.“

46

Celá rodina postávala před oprýskaným domem v Owls Head nedaleko parku. Ve vzduchu se těžce nesl zápach splašků z čističky odpadu, který je prozradil a zároveň jim zachránil život.

Žádný člen rodiny nebyl spoután a Sachsovou to potěšilo. A stejně tak ji potěšil pohled na dva uniformované newyorské policisty, kteří dobrosrdečně klábosili s chlapcem, jenž byl pravděpodobně mladším synem rodiny Changových.

Jeho otec Sam Chang stál pochmurně, mlčky, s rukama zkříženými na prsou a se sklopenou hlavou před Asiatem v obleku - zřejmě agentem INS, domyslela si Sachsová -, který s ním hovořil a psal si poznámky.

Po jeho boku stála nešťastná a netečná čtyřicátice a držela v náručí malou Pcho-ji. Když Sachsová spatřila Drahocenné dítě, srdce se jí pohnulo. Batole bylo líbezné - mělo okrouhlý obličej s hedvábně černými vlasy vystříhanými na bocích a s delší ofinou. Na sobě měla červené manšestráky a svetřík, který jí byl asi o dvě čísla větší. Jeden z detektivů poznal Sellitta a přistoupil k němu a k Sachsové.

„Rodina je v pořádku. Odvezeme je do střediska INS v Queensu. Zdá se, že vzhledem k Changovým disidentským aktivitám - byl na náměstí Tchien-an-men a čínské úřady ho perzekvovaly - mají velkou šanci na získání azylu.“

„Chytili jste Ducha?“ zeptal se Sam Chang nejistou angličtinou Sachsové, když se k nim připojila. Slyšel sice zprávy, ale zcela pochopitelně potřeboval další ujištění, že zabiják je již opravdu bezpečně zneškodněn.

„Ano,“ řekla Sachsová a stále se přitom dívala na Pcho-ji. „Je ve vazbě.“

„Byla jste důležitá při jeho chycení?“ vyzvídal Chang.

Sachsová se usmála. „Byla jsem u toho, jo.“

„Děkuji vám.“ Zdálo se, že Chang chce ještě něco dodat, ale jeho angličtina je na to příliš chabá. Na chvíli se zamyslel a pokračoval:

„Můžu se vás zeptat? Ten muž, starý muž, zabítý v Duchově bytové budově. Kde je tělo?“

„Myslíte vašeho otce?“

„Ano.“

„V městské márnici. Dole na Manhattanu.“

„Musí mít řádný pohřeb. Je velmi důležité.“

„Dohlídnu, aby ho nikam nepřeváželi,“ řekla Sachsová. „Jakmile skončíte na INS, můžete mu vybrat nějaký pohřební

ústav.“

„Děkuji vám.“

K domu dorazil malý modrý dodge se znakem města New York.

Otevřely se dveře a z auta vystoupila černoška v hnědém kalhotovém kostýmu a s kufříkem v ruce. Obrátila se k agentovi INS a k Sachsově.

„Já jsem Chiffon Wilsonová. Jsem sociální pracovnice Úřadu péče o dítě.“ Blýskla na přítomné průkazem.

„Vy jste přijela pro tu malou?“

„Přesně tak.“

Chang rychle pohlédl na svou ženu. „Vy si ji chcete odvézt?“ zeptala se Sachsová.

„Musíme.“

„A nemůže zůstat u nich?“

Wilsonová účastně zavrtěla hlavou. „Bohužel ne. Ti lidé na ni nemají žádný nárok. Je to osiřelý občan jiné země. Bude se muset vrátit zpátky do Číny.“

Sachsová pomalu přikývla, vzala si sociální pracovníci stranou a zašeptala: „Je to holčička. A víte, co se v Číně dělá s osiřelými dívkami?“

„Bude dána k adopci.“

„Možná,“ řekla Sachsová pochybovačně.

„O tom nic nevím. Já jen vím, že musím postupovat podle zákona. Podívejte, takhle to děláme vždycky a nikdy jsme neslyšeli o jakýchkoliv problémech s dětmi, které se vracejí do přijímající země.“

Přijímající země... Tento výraz znepokojoval Sachsovou stejně jako Coeovo nevrle „nedokumentované osoby“.

„A slyšeli jste o nich vůbec někdy něco, když jste je poslali zpátky?“

Wilsonová zaváhala. „Ne.“

Kývla na agenta INS, který rozmlouval čínsky s Changovými. Mej-mej na chvíli ztuhla, ale pak poslušně odevzdala dítě sociální pracovníci.

„Budete se...,“ řekla, zamračila se a snažila se přijít na správný anglický výraz.

„Ano?“ vyběhla ji sociální pracovnice.

„Budete se o ni dobře starat?“

„Ano, budeme.“

„Ona je moc hodné dítě. Ztratila matku. Budte jistí, abyste se o ni dobře starali.“

„Postarám se o to.“

Mej-mej dlouze pohlédla na holčičku a pak upřela pozornost zpět k mladšímu synovi.

Wilsonová sebrala Pcho-jt, která mhouřila očka nad Améliinými červenými vlasy a pak ze zvědavosti uchopila jeden pramínek. Když za něj silně zatahala, Sachsová se musela rozesmát. Sociální pracovnice vyrazila k autu.

„Tchingi.“ vykřikla Mej-mej naléhavě. Sachsová si pamatovala, že toto slovo znamená „počkejte“ nebo „stůjte“.

Otočila se a viděla, že Chang Mej-mej spěchá jejich směrem.

„Ano?“

„Tady. Tady je toto.“ Čínanka jí podala neuměle vyrobenou vycpanou hračku. Zřejmě kočka, pomyslela si Sachsová.

„Má to ráda. Aby byla šťastná.“

Wilsonová převzala hračku a dala ji Pcho-ji.

Holčiččiny oči se upíraly na hračku a Mej-mejiny na holčičku.

A pak už sociální pracovnice posadila Pcho-ji do dětské sedačky a odjela.

Sachsová ještě asi půl hodiny hovořila s Changovými a vyslýchala je v snaze dozvědět se další informace, které by pomohly podepřít obvinění proti Duchovi. Ale pak ji konečně dostihlo vyčerpání z posledních dvou dnů a Sachsová pochopila, že je nejvyšší čas jet domů.

Nasedla do ohledávací dodávky a naposledy se podívala, jak Changovi nastupují do minibusu INS, přičemž se na okamžik setkala s Mej-mej pohledem. Dveře se zavřely, minibus vyrazil na ulici a zmizel, prasátka, nedokumentované osoby..., zkrátka rodina se vydala na cestu do dalšího dočasného domova.

Důkazy pochopitelně existují nezávisle na pachatelích, a přestože již Duch seděl ve vazbě, strávili Lincoln Rhyme a Amélie Sachsová následující dopoledne zpracováváním informací, které se v souvislosti s případem GHOSTKILL nadále vynořovaly.

Analýza chemických indikátorů provedená FBI odhalila, že zdrojem plastické výbušniny C4 použité k potopení Draka z Fu-čou byl pravděpodobně jistý severokorejský obchodník se zbraněmi, který pravidelně prodával zbraně do Číny.

Potápěči z lodi Evan Brigant vyzvedli z moře těla členů posádky i ostatních imigrantů z Draka - a také zbytek peněz v hodnotě asi sto dvaceti tisíc dolarů. Hotovost byla zaevidována jako důkaz a uložena v bezpečnostní schránce FBI.

Vyšetřovatelé se rovněž dozvěděli, že Ling Šuej-pien - muž, který Duchovi zaplatil a napsal mu dopis, jež Sachsová našla na lodi - měl adresu ve Fu-čou. Rhyme usoudil, že jde o jednoho z Duchových malých hadích hlav nebo partnerů a poslal e-mail s Lingovým jménem a adresou na úřad veřejné bezpečnosti ve Fu-čou, aby čínské kolegy upozornil na Lingovo spojení s Duchem.

„Mám to napsat?“ zeptal se Thom a kývl na bílou důkazní tabuli.

„Piš, piš!“ řekl Rhyme netrpělivě. Museli ještě předložit důkazy státnímu zástupci a reprodukce informací zapsaných na tabuli byla nejlapidárnějším a nejužitečnějším způsobem, jak toho docílit....

Ošetřovatel vzal fix a zapsal nejčerstvější údaje.

Duch potopil loď pomocí nové výbušniny C4.

Původ výbušniny ověřován podle chemických indikátorů.

Výbušninu dodal severokorejský obchodník se zbraněmi.
V Duchově kajutě nalezeno velké množství nových stodolarových bankovek.
Celkem přibližně 120 000 dolarů.
V kajutě dále nalezeny Čínské jüany v hodnotě asi 20 000 amerických dolarů.
Nalezen seznam obětí, podrobnosti o charterovém letu a informace o bankovním hodů. Jméno odastehdt ověřováno v Číně.
Ling Šuej-pien byli ve Fu-čou. Jméno a adresa odeslány policii.
Kapitán naživu, ale v bezvědomí. Probral se z bezvědomí, momentálně zadržován INS.
Zatímco psal Thom na tabuli, Rhymovi zapípal počítač.
„Příkaz: e-mail,“ vyštěkl kriminalista.
Počítač přijal jeho obhroublý tón bez urážky a nabídl Rhymovi seznam příchozí pošty.
„Příkaz: kurzor dolů. Příkaz: dvojkliknutí.“
Přečetl si zprávu, která mu právě přišla.
„No jo,“ utrousil. „Takže jsem měl pravdu.“
Vysvětlil Sachsové, že tělo Johna Sunga se skutečně našlo v kufru červené hondy, kterou Duch odcizil. A přesně jak Rhyme předpovídal, stála honda utopená v rybníce pouhých šedesát metrů od Easton Beach.
Čímž se ke všem obviněním proti Kwan Angovi přidala další vražda.
V elektronické poště se však ukrývala ještě jedna zpráva, která Rhyma zaujala. Pocházela od Mela Coopera, který již opět seděl ve své kanceláři v laboratoři newyorské policie v Queensu.

Od: M. Cooper

Komu: L. Rhyme

Revolver: Výsledky chromatografické a spektrometrické analýzy důkazního vzorku ministerstva spravedlnosti č. 3452-02 Oficiálně znející hlavička byla v příkrém rozporu s neformálním vzkazem pod ní.

Lincolne, prověřili jsme ten dynamit a je falešný.

Dellrayové zadnici nehrozilo žádné nebezpečí. Pachatel to zvorál a použil kaširovanou výbušninu - látku, která se používá pro výcvik. Snažil jsem se ji vystopovat, ale nikdo nevede databázi falešných výbušných látek. Možná by to stálo za úvahu.

Rhyme se zasmál. Nějaký prodejce zbraní podfoukl Dellrayova útočnicka a prodal mu falešnou výbušninu. Rhyme pocítil úlevu, že Dellrayovi ve skutečnosti nehrozilo nebezpečí.

Zazvonil zvonek a Thom sešel dolů, aby se podíval, kdo to je.

Na schodišti se ozvaly těžké kroky. Dvoje. Rhyme předpokládal, že patří Sellittovi a Dellrayovi - detektiv dělal charakteristické těžké kroky, zatímco dlouhonohý agent bral schody po dvou.

Obvykle samotářský Lincoln Rhyme nakrátko pocítil z návštěvy radost. Alespoň jim poví o té falešné bombě. Všichni se tomu od plic zasmějí. Pak si ovšem uvědomil něco jiného a uvnitř jeho hlavy se rozezněl výstražný zvonek. Oba muži se přede dvěma zastavili a cosi si šeptali. Jako by se mezi sebou domlouvali, kdo Rhymovi sdělí špatné zprávy.

Rhyme se jako obvykle nepletl v úsudku, komu jednotlivé kroky patří. O chvíli později vpadli do ložnice zmuchlaný detektiv a vychrtlý agent FBI.

„Nazdar, Linku,“ pronesl Sellitto.

Rhymovi stačil jediný pohled do jejich tváří, aby pochopil, že se nepletl ani se špatnou zprávou.

Sachsová s Rhymem si vyměnili znepokojené pohledy.

Rhyme se na oba střídavě podíval. „Tak prokrista, řekněte už někdo něco.“

Dellray si dlouze povzddechl.

Nakonec se ujal slova Sellitto: „Ducha nebudou soudit tady. Posílají ho zpátky do Číny.“

„Cože?“ hlesla Sachsová.

Dellray vztekle dodal: „Ještě dneska ho mají posadit do letadla.“

Zavrtěl hlavou. „Jen co dosedne na Čínskou půdu, bude zase volný.“

47

„Oni ho vydávají?“ zeptal se Rhyme.

„Zřejmě ho chtějí mít co nejdřív z očí,“ zabručel Dellray. „Jenže čínský soud na něj nevydal jeden jediný posraný zatykač.“

„Jak to myslíš, že na něj nevydali zatykač?“ zeptala se Sachsová.

„Že mu ty zatracené kuan-si i tentokrát zachrání kůži,“ řekl Rhyme hořce.

Dellray přikývl. „Pokud nám země, která o vydání usiluje, neukáže platné dokumenty, nikdy nikoho zpátky nevydáváme. Ani náhodou.“

„Takže ho budou soudit, nebo ne?“ zeptala se nechápavě Sachsová.

„Ne-é. Mluvil jsem s našimi panákama v Číně. Tamější papaláši ho chtějí zpátky - cituji - „kvůli výsledku v souvislosti s nesrovnalostmi v zahraničním obchodě“. Ani slovo o pašování, ani slovo o vraždách, ani žblecht... o...ničem.“

Rhyme žasl. „Takže do měsíce bude zpátky v branži.“

Changovým, Wuovým a kdoví komu ještě náhle opět hrozilo smrtelné riziko.

„A nemůžeš něco udělat, Frede?“ Dellray měl v FBI silné slovo.

Přátelil se s lidmi z ústředí na Pennsylvania Avenue a Desáté ulici ve Washingtonu a vždy měl v rukávu hezkou zásobu

svých vlastních kuan-si.

Tentokrát však agent zavrtěl hlavou a zmačkal cigaretu, kterou si již opět schovával za uchem.

„Todle rozhodnutíčko udělalo ministerstvo zahraničí ve Washingtonu. Ale ne v mém Washingtonu. Tam žádné drápek nemám.“

Rhyme si vzpomněl na tichého muže v modrém obleku: Webley ze zahraničí.

„Zatraceně,“ zašeptala Sachsová. „On to věděl.“

„Co?“ zeptal se Rhyme.

„Duch věděl, že mu nic nehrozí. Při zásahu byl překvapen, ale vůbec se netvářil vyděšeně. Zatraceně, vždyť on mi dokonce vyprávěl o tom, jak zabil Sunga a přisvojil si jeho totožnost. Byl na to hrdý. Kdybychom podobným způsobem dopadli někoho jiného, poslechli by si práva a drželi klapačku. Zatímco on se doslova chvástá.“

„To se nesmí stát,“ řekl Rhyme a pomyslel na všechny ty nebohé lidi, jejichž mrtvoly se dosud vznášely uvnitř Draka z Fu-čou nebo ležely zkrvavené na písku v Easton Beach. Pomyslel na otce Sama Changa. Na Sonnyho Li.

„Jenže už se to děje, až by jeden brečel,“ prohodil Dellray. „Ještě dneska odpoledne odjíždí. A my s tím nenaděláme ani pšouk.“

V soukromé návštěvní místnosti federálního zadržovacího centra na Manhattanu seděl Duch za stolem naproti svému advokátovi, jenž se před začátkem rozhovoru ujistil pomocí miniaturního snímáče, že místnost není napíchnutá.

Hovořili spolu čínským dialektem min-nan-chua, tiše a rychle.

Jakmile advokát skončil s popisem procedury, na jejímž konci měla být hadí hlava vydána do rukou úřadu veřejné bezpečnosti ve Fu-čou, Duch přikývl a předklonil se.

„Potřebuji, abys mi obstaral nějaké informace.“

Advokát vytáhl arch papíru. Duch na něj jednou pohlédl a zamračil se.

Advokát se dovтіpil a opět papír schoval.

„Jde o jednu ženskou, která pracuje pro policii. Potřebuji její adresu. Domácí adresu. Jmenuje se Amélie Sachsová a bydlí někde v Brooklynu. S-A-CH-S-O-V-Á. A pak Lincoln Rhyme. R-H-Y-M-E. Ten bydlí na Manhattanu.“

Advokát přikývl.

„A nakonec potřebuji najít dvě čínské rodiny.“

I přes nepřítomnost odposlouchávacích zařízení nepokládal Duch za moudré popisovat Changovy a Wuovy jako lidi, které se snaží zabít, a tak jednoduše řekl:

„Wuovy a Changovy. Z Draka. Možná budou někde v zadržovací vazbě INS, ale možná ne.“

„A co chceš...“

„Nemusíš mi klást takové otázky.“

Štíhlý advokát zmlkl a chvíli uvažoval. „Kdy budeš ty informace potřebovat?“

Duch nevěděl, co přesně na něj v Číně čeká. Tipoval, že se do některého ze svých luxusních příbytků vrátí nejpozději za tři měsíce, ale mohlo to být i mnohem méně.

„Co nejdříve. Budeš je celou dobu sledovat, a jestli změní adresu, necháš mi vzkaz u mých lidí ve Fu-čou.“

„Ano. Samozřejmě.“

V tom okamžiku si Duch uvědomil, že je unaven. Žil jen pro boj, žil proto, aby sehrával podobné vražedné hry. Žil, aby vítězil. Jenže pokud člověk rozbije kotle a potopí lodě, pokud se člověk jednoduše nesmíří s porážkou, pak ho přemůže neskutečná únava. Potřeboval si odpočinout. Jeho čchi zoufale potřebovala doplnit.

Propustil advokáta a položil se na kavalec v antisepticky čisté čtvercové cele, která mu díky modrým a bílým stěnám připomínala čínskou pohřební síň. Zavřel oči a představil si Jin-tao.

Leželi spolu v místnosti, ve skladu či v garáži, kterou odborník na feng šuej zařídil právě opačně než většina jeho kolegů: uspořádání jeho vysněné místnosti maximalizovalo zlobu, bolest a zlo. Duch upřímně věřil, že umění větru a vody dokáže i toto.

Jin a jang, dva protějšky souladu.

Pružné ženské tělo svázané na tvrdé podlaze.

Její světlá kůže v temnotě.

Tvrdé a měkké...

Rozkoš a trýzeň.

Jin-tao...

Myšlenka na ni mu umožní překonat budoucí obtížné týdny.

Kwan Ang zavřel oči.

„Měli jsme určité nesváry, Alane,“ řekl Rhyme.

„To jo.“

Agent INS Coe se choval obezřetně. Seděl v Rhymově ložnici v jednom z nepohodlných proutěných křesel, jimiž kriminalista nechal místnost vybavit v naději, že se zde nevítané návštěvy nebudou zdržovat dlouho. Coe se k jeho pozvání stavěl podezřívavě, ale Rhyme nechtěl, aby je někdo zaslechl, kdyby se bavili kupříkladu po telefonu. Tento rozhovor musel být naprosto důvěrný.

„Slyšel jste o Duchově propuštění?“

„Samozřejmě jsem o něm slyšel,“ zamumlal Coe vztekle.

„Povězte mi,“ řekl Rhyme, „jaký vlastně máte na tom případu zájem? A bez keců.“

Coe zaváhal a řekl: „Jde o tu mou informátorku, kterou Duch zabil. O nic jiného.“

„Řekl jsem bez keců. Je v tom něco dalšího, že jo?“

Coe to na konec nevydržel. „Jo, je v tom něco dalšího.“

„Co?“

„Ta moje informátorka Julia... Byli jsme..., byli jsme milenci.“

Rhyme si pozorně prohlédl agentovu tvář. Přestože zarytě věřil v nezvratnou hodnotu hmatatelných důkazů, nebyl zcela skeptický ani k poselstvím sdělovaným obličejem a očima. V těch Coeových spatřil bolest a žal.

Uplynul tíživý okamžik a agent dodal: „Zemřela kvůli mně. Měli jsme být opatrnější. Párkrát jsme si vyšli mezi lidi. Jeli jsme do Siamenu, turistického centra jižně od Fu-čou. Bývá tam spousta západních turistů a já si myslel, že nás nikdo nepozná. Ale myslím, že jsem se asi pletl.“ Coeovi vytryskly slzy. „Nikdy jsem ji nenechal dělat nic nebezpečného. Jen se měla čas od času mrknout do Duchova plánovacího kalendáře. Nikdy neměla na těle mikrofon, nikdy se nevloupala do žádné kanceláře. Ale měl jsem znát Ducha líp. Neunikl mu nikdo, kdo se dopustil sebemenší zrady.“

Jel jsem do města v autobuse. Viděl jsem na cestě vránu sbírat jídlo. Další vrána jí ho zkusila ukrást a první vráně nestačilo, že druhou zahнала ona ji honila a zkoušela jí vyjíst oči. Nenechala zloděje na pokoji.

„Duch ji dostal,“ pokračoval Coe. „Zůstaly po ní dvě dcery.“

„Takže tohle jste dělal v Číně v době, kdy jste měl volno?“

Coe přikývl. „Hledal jsem Julii. Ale pak jsem to vzdal a snažil jsem se umístit její děti do katolického domova. Byly to holčičky - a víte, jak těžké to tam osiřelé holčičky mají.“

Rhyme zprvu mlčel a vracel se v myšlenkách k incidentu, který navždy ovlivnil jeho život a v jistém smyslu se podobal Coeově tragédii. Týkal se ženy, k níž měl Rhyme před svým zraněním velmi blízko - jeho milenky. Byla to také policistka, expertka na ohledávání. Zemřela, protože ji Rhyme poslal na zaminované místo činu. Výbuch bomby ji okamžitě usmrtil.

„A povedlo se?“ zeptal se po chvíli kriminalista. „Myslím s těmi holčičkami?“

„Ne. Ujal se jich stát a pak už jsem je nikdy neviděl.“ Agent zvedl hlavu a oťel si oči. „Takže proto si s chytáním nedokumentovaných osob pořádně nedám pokoj. Dokud totiž budou lidi platit padesát tisíc babek za ilegální výlet do Ameriky, budou hadi hlavy jako Duch vraždit každého, kdo se jim postaví do cesty.“

Rhyme přijel s vozíkem až těsně ke Coeovi. „Jak moc ho chcete zastavit?“ zašeptal.

„Ducha? Z celého srdce.“

První otázka byla snadná. Rhyme však nyní agentovi položil druhou, těžší.

„A co jste ochoten pro to riskovat?“

Coe však opět nezaváhal.

„Všechno.“

48

„Možná budeme mít problém,“ řekl mužský hlas do telefonu.

Zpocený Harold Peabody, který právě seděl v prostřední řadě velké dodávky INS směřující na Kennedyho letiště, přikývl, jako by ho volající mohl vidět.

Nepotřeboval problémy, alespoň u tohoto případu ne. „Problém. Aha. Pokračujte.“

Webley, tichý muž v tmavě modrém obleku, který seděl vedle Peabodyho, se při těchto slovech ošil. Byl zaměstnán na ministerstvu zahraničí a již od svého příletu z Washingtonu hned první odpoledne po potopení Draka z Fu-čou dělal Peabodymu ze života učiněné peklo.

Nyní k Peabodymu otočil hlavu, ale zachoval si kamennou tvář, což ovládal naprosto dokonale.

„Alan Coe zmizel,“ oznámil volající, jímž byl asistent zvláštního agenta manhattanské pobočky FBI. „Měli jsme zprávu, že mluví s Rhymem. A pak zase zmizel.“

„Dobrá.“ Peabody se snažil pochopit, co to všechno znamená.

Za Peabodym a Webleym seděli dva ozbrojení agenti INS a mezi nimi se krčil Duch, jemuž neustále cinkala pouta, jak popíjel kávu ze Starbucks. Přinejmenším jemu nedělala zmínka o problémech sebemenší starosti.

„Pokračujte,“ řekl Peabody do telefonu.

„Sledovali jsme Coea, jak jste nám řekl. Protože jsme si nebyli jistí, jestli se nepokusí poškodit subjekt.“

Poškodit subjekt... To je ale posraná řeč, pomyslel si Peabody.

„A dál?“

„No, nemůžeme ho najít. Stejně jako Rhyma.“

„Rhyma? Vždyť je na vozíku. Copak je tak těžké udržet jeho stopu?“

Sádlovitý Peabody se topil v potu. Bouřka se již přehnala, a přestože obloha byla ještě stále zatažená, teplota se již vyšplhala na dobrých třicet stupňů. A vládní dodávka měla vládní klimatizaci.

„Neměli jsme příkaz ke sledování,“ pravil klidně asistent státního zástupce. „Museli jsme to provést... neformálně.“

Peabody si uvědomil, že agent má díky své nevzrušenosti kontrolu nad situací, a připomněl si, že by se měl pokusit více uplatnit svou moc. Úředničina je taková otrava.

„Jak hodnotíte vzniklou situaci?“ zeptal se a pomyslel si: Co říkáš tomuhle žargonu, dobytku?

„Vy víte, že Coe má maximální zájem na tom, aby Ducha osobně zničil.“

„To vím. A dál?“

„Rhyme je nejlepší soudní kriminalista v zemi. Právě čmoucháme kolem hypotézy, že Rhyme s Coem spřádají plány na Duchovo zneškodnění.“

Jak se čmouchá kolem hypotézy? pomyslel si Peabody jízlivě.

„Co tím myslíte?“

„Vzhledem k Rhymově zběhlosti v oblasti soudních věd se domníváme, že by mohl přijít na způsob, jak znemožnit

Coeovo usvědčení. Například zmanipulováním důkazů.“

„Cože?“ ušklíbl se Peabody. „To je směšné. Něco takového by Rhyme neudělal.“

Emoce z telefonního rozhovoru se přenesly i na Webleyho. Zamračil se.

„Proč ne?“ namítl asistent. „Od své nehody není právě psychicky nejstabilnější osobou pod sluncem. Neustále koketuje s myšlenkou na sebevraždu. A podle všeho si vybudoval velmi blízký vztah k tomu čínskému detektivovi. Možná že když Duch toho Li zastřelil, prolomila se u Rhyma stavidla.“

Znělo to absurdně, ale kdo ví? Peabody chytal lidi, kteří se pokoušeli nezákonně proniknout do země, a posílal je domů. Nevyznal se v zákoutích zločinecké mysli. Vlastně neměl žádné zkušenosti ani s psychologií jako takovou - snad s výjimkou nedobrovolného placení nafouklých účtů za návštěvy své bývalé manželky u psychiatra.

Ovšem pokud šlo o Coea, ten byl rozhodně nad míru labilní ve své zoufalé snaze čapnout Ducha za zadek. Dokonce se ho již jednou pokusil zneškodnit - před bytem Wuových na Canal Street.

„A co na to Dellray?“ zeptal se Peabody.

„Právě operuje někde v terénu. Nebere telefony.“

„Copak on nepracuje pro vás?“

„Dellray v podstatě pracuje... pro Dellraye,“ konstatoval asistent zvláštního agenta.

„Takže co mi navrhuje?“ zeptal se Peabody a oťel si obličej do zmuchlaného běžového saka.

„Myslíte, že vás Coe sleduje?“

Peabody se rozhlédl kolem sebe na miliardy aut sunoucích se po Van Wyck Expressway.

„Jak to mám vědět, doprdele?“ odpověděl a s konečnou platností se tím oprostil od jazyka užívaného na vysokých vládních místech.

„Pokud se o něco pokusí, bude to určitě na letišti. Řekněte svým lidem, aby si na něj dali pozor. Já zatím uvědomím letištní ostrahu.“

„Mne se to všechno nějak nezdá.“

„Díky za hodnocení, Harolde. Ale koneckonců, toho parchanta dopadl především Rhyme. Ne vy.“

Linka oněměla.

Peabody se otočil a zadíval se na Ducha, který se zeptal: „O co šlo?“

„O nic.“ Peabody se obrátil k jednomu z agentů. „Máme vzadu nějaké neprůstřelné vesty?“

„Ne,“ odpověděl jeden a po chvíli dodal: „Ale já vestu mám.“

„Já taky,“ přidal se druhý agent.

Jejich tón Peabodymu prozradil, že se jich rozhodně nehodlají vzdát.

Peabody je o to stejně nehodlal požádat. Pokud by Coe proti Duchovi něco podnikl a byl úspěšný, nedalo by se s tím zkrátka nic dělat. Pouze by pak s Rhymem museli nést veškeré důsledky.

Předklonil se a křikl na řidiče: „Nemůžete něco udělat s tou zatracenou klimatizací?“

Pouta spojující jeho zápěstí byla lehká jako pápěří.

Duch věděl, že půjdou dolů, sotva se ocitne ve dveřích letadla, které ho přepraví z Nádherné země domů, a díky tomu nyní pouta prakticky vůbec necítí.

Kráčel po chodbě mezinárodních letů na Kennedyho letišti a přemýšlel, jak se létání na Dálný východ postupem času změnilo.

Vzpomněl si na své počátky, kdy létal čínskou národní leteckou společností CAAC - každý Číňan přitom věděl, že tato zkratka ve skutečnosti znamená: „Čínské aerolinie - amatérští cucáci“. Dnes to však bylo jiné. Dnes poletí Duch společností Northwest Airlines do Los Angeles a odtamtud s China Air do Singapuru s přípojem na Fu-čou - po celou cestu v první třídě.

Jeho doprovod byl vskutku bizarní: dva ozbrojení dozorcí a dvě velká zvířata - Peabody z INS a ten chlap z amerického ministerstva zahraničí. Nyní se k nim připojili ještě dva příslušníci letištní policie, statní muži nervózní jako veverky, kteří měli ruce neustále u zbraní a po celou dobu si nervózně prohlíželi dav.

Duch nevěděl přesně, proč všechen ten neklid a palebná síla, ale domyslel si, že někdo hrozí atentátem na jeho osobu. Koneckonců to pro něj nebylo nic nového. Kwan Ang žil se smrtí již od nocí, kdy kvůli „čtveru starého“ zemřela celá jeho rodina.

Těsně za nimi se ozvaly kroky.

„Pane Kwane... Pane Kwane!“

Přítomní se otočili a spatřili muže v obleku, který rychle kráčel jejich směrem. Dozorcí vytasili zbraně, muž vytřeštil oči a zastavil se.

„To je můj advokát,“ řekl Duch.

„Víte to jistě?“ zeptal se Peabody.

„Jak to myslíte, jestli to vím jistě?“

Peabody advokátovi pokynul, i přes Duchovy protesty ho prošacoval a dovolil mu, aby si vzal hadí hlavu na chvíli stranou. Duch natočil ucho k advokátovým ústům.

„Mluv.“

„Changovi i Wuovi jsou na kauci venku a čekají na slyšení. Zdá se, že dostanou azyl. Wuovi teď bydlí ve Flushingu v Queensu, Changovi jsou zpátky v Owls Head. Ve stejném bytě.“

„A co Jin-tao?“ zašeptal Duch.

Advokát zamžoural nad vulgárním výrazem.

Hadí hlava se opravila. „Myslím tu Sachsovou.“

„Jo, její adresu mám taky. I adresu Lincolna Rhyma. Chcete, abych vám je zapsal?“

„Ne, stačí, když mi je pomalu odříkáš. Já už si je zapamatuji!“

Po pouhých třech zopakování si Duch vryl všechny adresy do paměti.

„Peníze najdeš na účtu,“ řekl advokátovi. Nebylo potřeba dodávat, kolik peněz a na jakém účtu.

Advokát přikývl, s pohledem na Duchovu ostrahu se otočil a odešel.

Skupina pokračovala v chůzi po chodbě. Po chvíli před sebou Duch spatřil příslušnou stojánku s pohlednými asistentkami za odbavovací přepážkou. Ale to již za oknem zahlédl boeing 747, který ho měl zanedlouho přepravit na západ jako opičího krále, jenž na konci cesty přece jen nalezl osvětlení a harmonii.

Z kapsy košile čouhal Duchovi palubní lístek. V peněžence měl deset tisíc juanů a měl s sebou americký vládní doprovod. Vracel se domů - do svých bytů, ke svým ženám, ke svým penězům.

Byl volný. Byl...

Vtom zahlédl náhlý pohyb...

Kdosi se k němu rychle blížil. Dozorci ho odstrčili stranou a znovu vytasili pistole z pouzder. Duch šokovaně zalapal po dechu, neboť byl přesvědčen, že tentokrát již doopravdy zemře. Odříkal rychlou modlitbu ke svému strážci, lučištníkovi Ji.

Útočník se však náhle zastavil. Duch popadl dech a rozesmál se.

„Ahoj, Jin-tao.“

Měla na sobě džínsy, tričko a sportovní bundu a na krku jí visel policejní odznak. Ruce měla založené v bok a jednu z nich držela velice blízko pistole. Ducha si vůbec nevšimla a dívala se na nervózní mladé agenty INS.

„Doufám, že máte zatraceně dobrý důvod tasit proti mně zbraně.“

Muži začali zasouvat pistole zpátky do pouzder, ale Peabody jim pokynul, aby to nedělali.

Duch zaostřil pohled za Jin-tao. Za ní kráčet vysoký černoch v bílém obleku a křiklavě modré košili. Kromě něj zde byl rovněž otlý policista, který Ducha zatýkal v Brooklynu, a také několik uniformovaných příslušníků newyorské policie. Jedinou osobou, jejíž odraz na Kwan Angově sítnici zcela upoutal Duchovu pozornost, však byl pohledný tmavovlasý muž přibližně v Duchově věku, který seděl na složitě svítivě červeném invalidním vozíku a měl k němu připoutány ruce i nohy. Za vozíkem postával štíhlý mladík - jeho asistent nebo ošetřovatel.

Pochopitelně to nemohl být nikdo jiný než Lincoln Rhyme. Duch si pozorně prohlížel tohoto podivného muže, který zázračně odhalil polohu Draka z Fu-čou na moři, který našel Wuovy i Changovy a jemuž se nakonec povedlo dopadnout i samotného Ducha. Což se nikdy nezdařilo žádnému jinému policistovi na celém světě.

Harold Peabody si otřel obličej do rukávu, zhodnotil situaci a kývl na dozorce, aby se stáhli. Dozorci zastrčili zbraně do pouzder.

„Co to má všechno znamenat, Rhyme?“

Kriminalista si ho však nevšiml a stále si pozorně prohlížel hadí hlavu. Duch pocítil šimravý neklid. Nakonec se však ovládl. Měl přece kuan-si na nejvyšších místech. Byl imunní, dokonce i vůči kouzlu Lincolna Rhyma, jehož se nyní neomalenež zeptal:

„Kdo vůbec jste? Konzultant? Soukromý detektiv?“

„Já?“ odpověděl mrzák. „Já jsem jeden z deseti soudců pekla.“

Duch se rozesmál. „Takže vy zapisujete jména do Seznamu živých a mrtvých?“

„Ano, přesně toto dělám.“

„A teď jste mě přišel vyprovodit?“

„Ne,“ odpověděl kriminalista.

„Takže co tedy chcete?“ zeptal se opatrně Peabody.

Webley z ministerstva zahraničí netrpělivě řekl: „Nemohli byste už, prosím vás, všichni odejít?“

„On žádným letadlem nepoletí,“ řekl Rhyme.

„Ale ano, poletí,“ kontroval tvrdohlavě Webley.

Učinil krok dopředu, vytáhl Duchovi z kapsy palubní lístek a zamířil k asistentce u přepážky.

„Zkuste udělat ještě krok k tomu letadlu,“ utrousil otlý detektiv, „a tito policisté vás budou oprávněni zatknout.“

„Mě?“ zabručel Webley vztekle.

Peabody se ostře zasmál a pohlédl na černého agenta.

„Dellrayi, co je to za frašku?“

„Myslím, že bys měl poslechnout tady mého kámoše, Harolde. Je to ve tvém nejlepší zájmu, věř mi.“

„Dejte mi pět minut,“ řekl Peabody.

Po tváři Lincolna Rhyma přeběhlo lítostivé zachmuření.

„Obávám se, že to může trvat o něco málo déle.“

49

Duch byl mnohem menší a usedlejší, než Lincoln Rhyme očekával. Na tento úkaz si pamatoval ještě z dob, kdy vedl soudně kriminalistické oddělení newyorské policie: dlouho pronásledovaní pachatelé nabírali v myslích policistů olbřímí rozměry, a když se s nimi pak člověk poprvé setkal osobně - obvykle před soudem -, byl často překvapen, jaká jsou to tintítka.

Duch stál spoutaný v obklíčení policistů. Jistě, tvářil se ustaraně, ale stále se dokázal ovládat - působil vyrovnaně a ramena i paže měl zcela uvolněné. Kriminalista okamžitě pochopil, jak Sachsová mohla podlehnout jeho kouzlu; Duch měl oči léčitele, lékaře, duchovně založeného člověka. Vyzařovaly klid a přímo vybízely, aby jim člověk svěřoval nejniternější myšlenky. Jelikož však Rhyme tohoto člověka znal, viděl v jeho pokorném pohledu také stopy

nezkrotného ega a nelítostnosti.

„No dobrá, pane, takže o co jde?“ zeptal se Peabodyův kolega -

„Webley ze zahraničí“, vzpomněl si Rhyme na nabubřelý způsob, jakým se mu tento muž onehdy představil v jeho vlastním obývacím pokoji.

Rhyme se k oběma otočil. „Víte, co se v naší branži někdy stává, pánové? Myslím v oboru soudních věd.“

Webley ze zahraničí mu chtěl skočit do řeči, ale Peabody ho mávnutím ruky umlčel. Rhyme by se jím stejně nenechal vyvést z míry.

Když si Lincoln Rhyme nepřál být rušen, nikdo ho vyrušit nedokázal.

„Někdy ztrácíme ze zřetele širší souvislosti,“ pokračoval. „Budiž, přiznávám, že já ztrácím souvislosti častěji než řekneme tady moje Sachsová. Ta se zaměřuje i na motivy - zkoumá, proč lidé dělají, co dělají. Já to bohužel nemám v povaze. Já mám v povaze prozkoumat všechny důkazy a zařadit je, kam patří.“ Pohlédl na Ducha a usmál se. „Jako když umístíte kámen na hrací desku při wej-čch‘.“

Duch, který způsobil tolika lidem jen zármutek a žal, neřekl nic a nedal ničím najevo, že se ho tento monolog týká.

Asistentka za přepážkou ohlásila, že cestující mohou začít nastupovat do letadla Northwest Airlines s destinací Los Angeles.

„Veškerá vodítka jsme zařadili velice správně,“ pokračoval Rhyme a kývl na Ducha. „Koneckonců je dopaden a stojí tady před námi, ne? Díky nám. A máme dostatek důkazů, na jejichž základě by mohl být usvědčen a odsouzen k smrti. Jenže co se nestane? Ten člověk bude propuštěn.“

„On nebude propuštěn,“ neudržel se Peabody. „Vrátí se do Číny, kde ho čeká řádný soudní proces.“

„Bude propuštěn z americké jurisdikce, přestože za posledních několik dní spáchal na americké půdě řadu vážných hrdelních zločinů,“ opravil se Rhyme ostře. „Opravdu se musíme chytat za slovíčka?“

To už bylo na Webleyho ze zahraničí příliš. „Předjďte k věci, jinak ho posadím do letadla.“

Rhyme si státního úředníka i nadále nevšímal. Nyní měl jevištní výstup on a nehodlal se ho zřít.

„Širší souvislosti..., širší souvislosti... Umíte si představit, jak hrozně jsem se cítil? Zjistil jsem polohu Draka z Fu-čou, poslal jsem za ním pobřežní hlídku, ale opět: co se nestalo? Duch z lodi uprchl a začal zabíjet všechny pasažéry.“

Peabody zavrtěl hlavou. „To je zcela pochopitelné, že jste se cítil špatně,“ prohlásil s jistou dávkou účasti. „Všichni jsme se cítili špatně. Ale...“

Rhyme překotně pokračoval: „Širší souvislosti... Zkusme o tom přemýšlet. Paluba Draka, úterý těsně před svítáním. Vy jste Duch, muž hledaný za hrdelní zločiny, loď pobřežní hlídky plave půl hodiny od vás a je na nejlepší cestě zabavit vaši pašeráckou loď. Co byste na jeho místě udělali?“

Asistentka u přepážky pokračovala v odbavování cestujících.

Peabody si povzddechl. Webley ze zahraničí cosi tlumeně zabručel; Rhyme věděl, že to nebylo nic lichotivého. Duch se ošil, ale neřekl nic.

Poněvadž mu nikdo nepomohl, musel Rhyme pokračovat sám.

„Tedy já osobně bych sebral peníze, poslal Draka plnou rychlostí zpátky na moře a pokusil se doplatit ke břehu v záchranném člunu. Pobřežní hlídka, policisté i INS by pak měli plné ruce práce s posádkou a imigranty, takže by se mi mohlo podařit dorazit na pobřeží, a než by zjistili, že na lodi nejsem, byl bych už v polovině cesty do Čínské čtvrti. Jenže co udělal Duch?“

Rhyme pohlédl na Sachsovou, která se ujala slova. „Uzamkl imigranty v lodním prostoru, potopil loď a začal pronásledovat ty, kterým se podařilo uprchnout. Přestože tím riskoval, že bude sám dopaden anebo zabit.“

„A když se mu nepodařilo povraždit všechny na břehu,“ převzal Rhyme opět roli vypravěče, „pronásledoval je do města a pokusil se je zabít tam. Jenže proč to, proboha, dělal?“

„No, byli to svědci,“ nadhodil Peabody. „Musel je zabít.“

„A, ale proč? Tuhle otázku si nikdo nepoloží.“ Rhyme se rozplýval pocitem důležitosti. „Co by tím získal?“

Peabody i Webley ze zahraničí mlčeli.

„Cestující na té lodi mu nemohli uškodit nijak jinak, než že by ho pomohli usvědčit z jednoho případu pašování lidí. Jenže Duch má beztak na krku dobrou desítku zatykačů za pašování lidí po celém světě. A taky za vraždy - jen se podívejte na Rudou zprávu Interpolu. Nemá vůbec žádnou logiku, aby se Duch tolik namáhal ty trosečníky zavraždit jen proto, že jsou to svědkové.“ Rhyme se na několik vteřin významně odmlčel. „Jejich vražda však má naprosto zřejmou logiku v případě, že jeho pasažéři byli jeho zamýšlenými oběťmi.“

Lincoln Rhyme spatřil na obličejích přítomných dva různé druhy reakcí. Peabody byl zmaten a překvapen. Zatímco oči Webleyho ze zahraničí prozrazovaly něco jiného. Tento muž okamžitě věděl, kam Rhyme míří.

„Oběti,“ pokračoval Rhyme. „To je zde klíčové slovo. Víte, když si šla moje Sachsová trochu zaplavat do útrob Draka, našla tam takový dopis.“

Když to Duch slyšel, pomalu otočil hlavu od Sachsově, na kterou až doposud upíral zrak, a podíval se na Rhyma.

„Dopis?“ zeptal se Peabody.

„Víceméně se v něm říkalo: ‚Tady máš peníze a seznam obětí, které odvezeš do Ameriky...‘ Už začínáte chápat širší souvislosti, pánové? V tom dopise nestálo slovo ‚pasažéři‘, ‚imigranti‘ nebo ‚prasátka‘ - ani ten váš nešetrný výraz ‚nedokumentované osoby‘, Peabody. V tom dopise bylo doslova napsáno ‚oběti‘. Když jsem si nechal ten dopis přeložit, zpočátku jsem si vůbec neuvědomil, že pisatel použil právě tento výraz. A širší souvislosti začnou vysvítat ještě zřetelněji, když se podíváme, kdo všechno se měl takovou obětí stát - vesměs čínští disidenti s rodinami. Duch není jen obyčejná hadí hlava. Je to taky profesionální zabiják. Najali si ho, aby je zavraždil.“

„Ten člověk je šílený!“ vykřikl Duch. „Je to úplný zoufalec. Chci už odletět.“

Rhyme se však nenechal vyvést z míry. „Duch celou dobu plánoval, že Draka potopí. Čekal jen na to, až bude loď

dostatečně blízko u břehu, aby mohl se svým pang-šou bezpečně doplout v záchranném člunu k pobřeží. Jenže se zvrtilo pár věcí - objevili jsme jeho loď a poslali k ní pobřežní hlídku, takže musel začít jednat dříve, než plánoval, a některým imigrantům se podařilo z lodi uniknout. Navíc byla výbušnina příliš silná a loď se potopila dřív, než si stačil zajít pro zbraně a peníze a vyhledat svého pomocníka.“

„To je absurdní,“ zabručel Webley ze zahraničí. „Peking by si přece nenajímal člověka, aby zavraždil čínské disidenty. Nežijeme v šedesátých letech.“

„Peking to taky neudělal,“ odpověděl Rhyme, „jak podle mého názoru velmi dobře víte, Webley. Ne, ne. My jsme už zjistili, kdo dal Duchovi tyto vražedné instrukce a poskytl mu peníze. Jmenuje se Ling Šuej-pien.“

Duch zoufale pohlédl na letištní rukáv vedoucí k letadlu.

„Poslal jsem na policii ve Fu-čou Lingovo jméno a adresu,“ pokračoval Rhyme. „Myslel jsem si, že je to jeden z Duchových společníků, ale oni mi odepsali, že to musí být nějaký omyl. Ta adresa je sídlem vládní budovy ve Fu-čou. A Ling působí jako asistent guvernéra provincie Fu-fien pro rozvoj obchodu.“

„A co to znamená?“ zeptal se Peabody.

„Že je to nějaký zkorumpovaný magnát,“ štkl Rhyme. „Copak to není očividné? On a jeho lidé dostávají milionové úplatky od firem po celém jihovýchodním pobřeží Číny. Pravděpodobně úzce spolupracuje se samotným guvernérem, ale o tom nemám žádné důkazy. Alespoň zatím.“

„To není možné,“ prohodil Webley, byť s daleko menší nadutostí, než jakou až doposud projevoval.

„Proč by to nebylo možné?“ řekl Rhyme. „Sonny Li mi vyprávěl o provincii Fu-fien. Vždy měla více nezávislosti, než se centrální vládě líbilo. Měla nejvíce kontaktů se Západem a s Tchaj-wanem - a taky měla více peněz. A neaktivnější disidenty. Peking jí neustále hrozí, že proti ní podnikne rázná opatření, znovu znárodní tamní podniky a dosadí k moci vlastní lidi. Pokud by se to stalo, přišel by Ling a jeho garda o vydatný zdroj příjmů. A jaký je neúčinnější způsob, jak Peking potěšit? No přece zbavit se nejhlasilitějších disidentů. A existuje pro to lepší metoda než si najmout hadí hlavu? Když totiž disidenti zemřou cestou do jiné země, bude to jejich chyba, ne chyba vlády.“

„A s velmi vysokou pravděpodobností,“ dodala Sachsová, „se nikdo vůbec nedozví, že ti lidé zemřeli. Stanou se jen další z mnoha zmizelých lidských zásilek.“ Kývla na Webleyho ze zahraničí a řekla: „Rhyme?“

„Jo, jasně. Takže zbývá poslední kousek mozaiky. Proč bude Duch volný.“ Obrátil se na vozíku k Webleymu. „Posíláte ho zpátky, abyste potěšil Linga a jeho lidi ve Fu-fien. Abyste měl jistotu, že naše obchodní zájmy zůstanou nedotčeny. Protože jihovýchodní Čína je největším cílem amerických investic na světě.“

„To jsou žvásty,“ zaklákal Webley.

„Vždyť je to směšné,“ vmísil se do hovoru Duch. „Jsou to výmysly zoufalého člověka.“ Kývl na Rhyma. „Kde máte důkaz?“

„Důkaz? No, máme přece ten dopis od Linga. Ale jestli toho chceš víc... Vzpomínáte si, Harolde? Říkal jste mi, že zhruba za poslední rok se ztratily i další lodě s Duchovými imigranty. Prošel jsem výpovědi jejich pozůstalých v databázi Interpolu. Také většinu těchto obětí tvořili disidenti z provincie Fu-fien.“

„To není pravda,“ řekl Duch rychle.

Rhyme si ho nevšímal. „A pak jsou tu ty peníze,“ dodal.

„Peníze?“

„Poplatek za pašování. Když se šla Sachsová vykoupat do Atlantiku, našla v lodi asi sto dvacet tisíc amerických dolarů a dalších dvacet tisíc ve starých čínských Juanech. Pozval jsem jednoho svého přítele z INS, aby mi pomohl ty důkazy prohlédnout. A on...“

„Kdo to byl?“ zeptal se Peabody zotrza. A pak to pochopil. „Alana Coea? Byl to on, že ano?“

„Zůstaňme u toho, že to byl jeden můj přítel.“

Ve skutečnosti byl tímto přítelem opravdu Alan Coe, který navíc strávil zbytek dne krádežím utajených spisů INS, přestože bylo pravděpodobné, že ho to bude stát zaměstnání a možná i vězení. Právě to bylo oním rizikem, na něž se Rhyme agenta vyptával - a které Coe bez mrknutí oka podstoupil.

„První věcí, které si všiml, byly peníze. Prozradil mi, že když imigranti podepíší smlouvu s příslušnou hadí hlavou, nemohou jim zaplatit zálohu v dolarech - protože dolary v Číně jednoduše nejsou, alespoň ne tolik, aby jimi mohli zaplatit za dopravu do USA. A tak vždycky platí v juanech. Vzhledem k tomu, že přistěhovalců bylo přibližně pětadvacet, musela by Sachsová najít přinejmenším půl milionu v juanech - a to mluvím jen o zálohách. Proč tedy bylo na palubě tak málo čínských peněz? Protože si Duch za přepravu neúčtoval téměř nic, aby měl jistotu, že si disidenti na seznamu obětí budou moci plavbu do Ameriky dovolit. Nešlo mu o zisk z imigrantů - jeho výdělkem měl být honorář za jejich zavraždění. A těch sto dvacet tisíc dolarů? Inu, to byla záloha od Linga. Ověřil jsem sériová čísla na některých bankovkách a podle centrální banky putovaly tyhle peníze naposledy do Jihočínské banky v Singapuru. Jejichž služeb shodou okolností pravidelně využívají ministři fútienské vlády.“

Do letadla nastupovali další cestující. Duch začal propadat zoufalství.

Peabody mlčel a přemýšlel o Rhymových slovech. Zdálo se, že je na vážkách. Představitel ministerstva zahraničí však byl o poznání rezolutnější.

„On teď prostě nastoupí do letadla a hotovo.“

Rhyme přimhouřil oči a naklonil hlavu. „Jak vysoko jsme na žebříčku důkazů, Sachsová?“

„Co třeba ta C-Čtyřka?“

„Správně, myslíš tu výbušninu použitou pro potopení lodi. FBI ji vystopovala k jistému severokorejskému obchodníkovi se zbraněmi, který ji pravidelně prodává..., hádejte kam. Na základny Lidově osvobozené armády v provincii Fu-fien. Tu výbušninu poskytla Duchovi vláda.“ Rhyme na okamžik zavřel oči a opět je otevřel dokořán. „A pak je tu ten mobilní telefon, který Sachsová našla na pláži. Byl to satelitní telefon používaný čínskou vládou. Sít’,

kterou využíval, má přitom centrum ve Fu-čou.“

„Ty nákladáky, Rhyme,“ připomněla mu Sachsová. „Řekni jim o těch nakladáčích.“

Rhyme přikývl - nikdy neodolal pokušení udělat ostatním přednášku o svém řemesle. „Při ohledávání místa činu je zajímavá jedna věc: někde je to, co na místě činu nenajdete, stejně důležité jako to, co tam najdete. Díval jsem se na důkazní tabuli a uvědomil si, že tam něco chybí: kdepak byly stopy po nákladních autech, která měla odvézt imigranty? Můj přítel z INS mi sdělil, že přeprava po souši bývá součástí pašerácké smlouvy. Jenže tady žádná auta nečekala. Jediný automobil na pláži patřil Jerryemu Tangovi - měl vyzvednout Ducha a jeho pang-sou. A proč tam žádná auta nečekala? Protože Duch věděl, že se imigranti nikdy nedostanou na břeh živí.“

Fronta lidí čekajících na nástup do letadla se stále ztenčovala.

Webley ze zahraničí se sklonil a zlověstně zašeptal Rhymovi do tváře: „To jste si ukousl příliš velké sousto, pane. Nevíte, o čem mluvíte.“

Rhyme jeho pohled opětoval s předstíranou kajícíností.

„Ne, nevím vůbec nic. Nevím ani ň o světové politice, o zahraničních otázkách... Jsem jen prostý vědec. Mé vědomosti jsou žalostně omezené. Na věci, jako je například... falešný dynamit.“

Což Webleymu ze zahraničí okamžitě zavřelo zobák.

„A tady přicházím na scénu já,“ ujal se slova Dellray. „Bohužel pro vás, panáčci.“

Peabody si nejistě odkašlal.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se - avšak jen proto, že mu tuto otázku předepisoval scénář, jinak byla odpověď na ni to poslední, co chtěl v tomto okamžiku slyšet.

„Ta bomba ve Fredově autě... Před pár okamžiky mi přišly výsledky laboratorní analýzy použitého dynamitu. Zajímavé na něm bylo, že to vůbec nebyl dynamit. Byla to směs pilin a pryskyřice. Falešná látka používaná k výcviku. Můj přítel z INS mi vysvětlil, že imigrační úřad má vlastní pyrotechnickou jednotku a výcvikové středisko na Manhattanu, a tak se tam dneska dopoledne zastavil. Mají tam sbírku falešných výbušnin, na nichž učí začátečníky rozpoznávání a manipulaci. Tyčinky nalezené ve Fredově autě odpovídají vzorkům, které tam můj přítel sebral. A čísla rozbušek se podobají některým rozbuškám, které našel v evidenční skříni na INS - byly zabaveny v loňském roce, když nějakí agenti zatklí na Coney Islandu zhruba desítku ilegálních ruských přistěhovalců.“

Rhyme si vychutnával plamínky hrůzy v Peabodyho očích. Nicméně byl překvapen, že Webley ze zahraničí si stále dokáže uchovat rozhořčený výraz.

„Jestli tím naznačujete, že by chtěl někdo z federální vlády ublížit svému kolegovi agentovi...“

„Ublížit? Jak by mohla malá rozbuška někomu ublížit? Vždyť to byla obyčejná prskavka. Ne, daleko závažnějším trestným činem, který mě v tomto okamžiku napadá, je maření průběhu vyšetřování - protože se mi zdá, že měl někdo zatracený zájem odvolat Freda alespoň dočasně z případu.“

„Ale proč?“

„Protože,“ převzal štafetu Dellray v bílém obleku, vykročil kupředu a postupně tlačil Webleyho ze zahraničí ke zdi, „protože jsem dělal vlny. Sešival jsem dohromady Spectak tým, který by Pšouka sundal bez blbostí a keců, jakých máte plnou hubu vy tam u vás na INS. Zatraceně, vždyť právě proto jste mě zpočátku na tenhle případ nasadili. Páč jsem o pašování lidí nevěděl ani popel. Ovšem když jsem si na to zjednal experta - Dana Wonga -, posadili jste mu zadnici do letadla a uklidili ho na západ.“

Rhyme to vše shrnul: „Fred musel odejít, abyste se mohli Ducha zbavit tak, jak jste si plánovali - dopadnout ho živého a bezpečně ho vyhostit ze země v rámci úmluvy mezi ministerstvem zahraničí a Lingem ve Fu-fienu.“ Kývl na letadlo.

„Přesně tak, jak se to právě děje.“

„Já o žádném vraždění disidentů nevěděl,“ vypěnil Peabody. „Nikdo mě o tom nikdy neinformoval. Přisahám!“

„Pozor na to,“ zabručel výhružně Webley ze zahraničí.

„Řekli mi jen, že potřebují, aby se do toho co nejméně pletlo ministerstvo zahraničí. Že prý jsou v sázce důležité národně bezpečnostní otázky. Nikdo nemluvil o nějakých obchodních zájmech, nikdo se ani slovem nezmínil o...“

„Harolde!“ Webley ze zahraničí zapráskal bičem. Otočil se od zpoceného Peabodyho k Rhymovi a řekl rozumným hlasem: „Podívejte, jestli - a říkám jestli - je něco z toho pravda, pak si musíte uvědomit, že tady jde o mnohem více než o jediného člověka, Lincolne. Duchovo krytí bylo jednou provždy vyraženo. Už žádné lodě nepotopí. Po téhle aféře už si ho nikdo nenajme jako hadí hlavu. Ale,“ pokračoval diplomat uhlazeně, „pokud ho vydáme zpátky, potěšíme tím Čínskou stranu. Peking nepodnikne rázná opatření proti neaktivnějším provinciím a výsledkem bude lepší ekonomická situace pro tamní obyvatele. A čím větší vliv tam budou mít Spojené státy, tím více se tam budou dodržovat lidská práva.“ Webley zvedl ruce a ukázal dlaně. „Někdy musíme činit nelehká rozhodnutí.“

Rhyme přikývl. „Takže chcete říct, že je to v podstatě otázka politiky a diplomacie.“

Webley ze zahraničí se usmál, očividně rozradostněn, že to Rhyme konečně pochopil. „Přesně tak. Pro dobro obou zemí. Jistě, je to svým způsobem obět, ale podle mého názoru taková, která se prostě musí učinit.“

Rhyme to chvíli zvažoval a pak řekl Sachsově: „Mohli bychom to nazývat ‚v dějinách neopakovatelnou velkou obětí pro blahodárné dobro národa‘.“

Webley ze zahraničí se nepříjemně zašklebil kriminalistovu sarkasmu.

„Víte,“ vysvětlil mu Rhyme, „politika je složitá, diplomacie je složitá. Ale zločin je prostý. A já složité věci nemám rád. Takže to uděláme takhle: buďto nám Ducha vydáte k trestnímu stíhání ve Spojených státech, anebo ho necháte odletět domů. Ovšem pokud si zvolíte druhou možnost, zveřejníme skutečnost, že z politických a ekonomických důvodů propouštíte pachatele několikanásobné vraždy. A že jste se přitom pokusili o atentát na agenta FBI.“ Rhyme se odmlčel a kousavě dodal: „Vyberte si. Záleží jen na vás.“

„Nevyhrožujte nám. Jste jenom posraní městští policajti,“ prohlásil Webley ze zahraničí.

Asistentka u přepážky ohlásila poslední možnost k nástupu do letadla. Tentokrát již byl Duch vyděšený - na čele se mu leskl pot a tvář měl brunátnou hněvem. Přistoupil k Webleymu, zvedl ruce, zachrastil pouty a cosi mu zašeptal. Diplomát si ho nevšímal a otočil se zpátky k Rhymovi. „Co chcete zveřejnit, sakra? Vždyť po takové historce ani neštěkne pes. Myslíte si, že jste odhalil novou Watergate? Prostě jen posíláme čínského občana zpátky do vlasti, kde ho čeká soud za nejrůznější zločiny.“ „Harolde?“ zeptal se Rhyme. Zbědovaný Peabody řekl: „Je mi líto. Tady nemůžu nic dělat.“ „Takže taková je vaše odpověď“, odvětil Rhyme a chabě se usmál. „O nic jiného mi nešlo. Jenom o rozhodnutí, A vy jste ho učinili. Fajn.“ Se směsicí pobavení a zármutku si pomyslel, tohle je přesně jako hra wej-čch'. „Thome, mohl bys jím, prosím, ukázat naše dílo?“ požádal ošetřovatele. Thom vytáhl z kapsy obálku a podal ji Webleymu ze zahraničí, který ji otevřel. Uvnitř se nacházela dlouhá Rhymova zpráva Peteru Hoddinsovi, reportérovi zahraniční redakce New York Times. Podrobně se v ní popisovalo, co přesně Rhyme před chvílí sdělil Peabodymu s Webleym. „Peter a já jsme dobří přátelé“, poznamenal Thom. „Řekl jsem mu, že možná budeme mít exkluzivní zprávu o potopení Draka z Fu-čou a že od tohoto případu vedou nitky až do Washingtonu. Moc ho ta informace zaujala.“ „Peter je dobrý reportér.“ přisadil si Rhyme a hrdě dodal: „Byl nominován na Pulitzerovu cenu.“ Webley ze zahraničí a Peabody na sebe na okamžik pohlédli a pak se uchýlili do rohu vyprázdněné stojánky a horečně začali kamsi telefonovat. „Pan Kwan nechť ihned nastoupí do letadla“, ohlásila asistentka za přepážkou. Oba federální úředníci nakonec zavěsili a o chvíli později se Rhyme konečně dočkal odpovědi: Webley ze zahraničí se beze slova otočil a prošel chodbou do hlavního vestibulu. „Počkejte!“ zaúpěl Duch. „Na něčem jsme se snad dohodli! Na něčem jsme se dohodli!“ Webley však kráčel dál, během chůze roztrhal Rhymovu zprávu a odhodil ji, aniž by se zastavil a vyhledal odpadkový koš. Sellitto sdělil asistentce, že může uzavřít stojánku. Pan Kwan tímto letadlem nepoletí. Duchovy oči provrtávaly Rhymův obličej a jeho ramena se svěsila jako splihlá vlajka označující kapitulaci. Stačil však jediný okamžik a zoufalství z porážky jako by vystřídala naděje na budoucí vítězství - jako by jang náhle vyrovnal příval jinu, jak by možná řekl Sonny Li. Hadí hlava se obrátila k Sachsově a prohlédla si ji s mrazivým úsměvem. „Já jsem trpělivý, Jin-tao. Určitě se ještě někdy potkáme. Naj-sin... Všechno má svůj čas. Všechno má svůj čas.“ Amélie Sachsová opětovala jeho pohled a řekla: „Čím dřív, tím líp.“ Rhyme si všiml, že její oči jsou nekonečně chladnější než Duchovy. Uniformovaní newyorští policisté Ducha formálně zatkli. „Přisahám, že jsem netušil, co za tím všechno je“, hájil se Harold Peabody. „Řekli mi, že...“ Rhyma však již slovní přestřelky unavovaly. Beze slova lehce pohnul prstem na touchpadu a otočil vozík zády k agentovi. Nakonec to tedy byla Amélie Sachsová, kdo se v souvislosti s případem Kwan Anga alias Kueje alias Ducha postaral o poslední výměnu názorů mezi jednotlivými státními orgány. Natáhla ruku k ustaranému Haroldovi Peabodymu a řekla: „Mohl byste mi dát klíče od pout, prosím? Pokud je pak budete chtít zpátky, nechám vám je ve vězení.“

50

O několik dní později byl Duch obžalován a umístěn do vyšetřovací vazby bez možnosti propuštění na kauci. Seznam jeho prohřešků byl obdivuhodně dlouhý: obsahoval státní i federální obvinění za vraždu, pašování lidí, napadení, nedovolené držení zbraní, praní špinavých peněz. Dellray a jeho šéfové na ministerstvu spravedlnosti zatahali za nitky a zajistili Sen C'-funovi, kapitánovi zesnulého Draka z Fu-čou, imunitu před trestním stíháním za pašování lidí výměnou za jeho svědectví proti Duchovi. Sen měl vypovídat u soudu s Duchem a poté měl být deportován do Číny. Rhyme se Sachsovou právě pobývali v Rhymově ložnici a policistka se na sebe dívala ve velkém zrcadle. „Vypadáš dobře“, zavolal na ni Rhyme. Amélie Sachsová měla za hodinu vystoupit u soudu. Její svědectví bylo mimořádně důležité a Sachsová již nyní starostlivě přemýšlela o svém bližším se vystoupení před soudcem. „Když já nevím“, řekla a nejspíše zavrtěla hlavou. Amélie Sachsová, která si nikdy neposteskla, že se vzdala modellingu, označovala sama sebe za „holku do džinsů a svetrů“. Momentálně však měla na sobě nadýchaný modrý kostým, bílou halenku a - probůh, pomyslel si Rhyme - tmavě modré lodičky Joan & David's s podpatky, které ji zvyšovaly nad metr osmdesát. Rudé vlasy měla nahoře dokonale upravené. I přesto stále zůstávala jeho Sachsovou: její stříbrné náušnice měly tvar miniaturních kulek. Zazvonil telefon a Rhyme vyštěkl: „Příkaz: zvednout telefon.“ Cvak. „Lincolne?“ ozval se v reproduktoru ženský hlas. „Doktorko Weaverová“, řekl Rhyme neurochiruržce. Sachsová odvrátila pozornost od vysoké módy a posadila se na okraj jeho postele. „Vyřídili mi váš telefonát“, začala lékařka. „Asistentka mi říkala, že je to důležité. Je všechno v pořádku?“ „Je“, přitakal Rhyme.

„Dodržujete režim, který jsem vám předepsala? Žádný alkohol a hodně spánku?“ Doktorka se odmlčela a pak s humorem dodala: „Ne, povězte mi to vy, Thome. Jste tam?“

„Je ve vedlejší místnosti,“ odvětil Rhyme a zasmál se. „Není tu nikdo, kdo by mě prasknul.“

Pochopitelně s výjimkou Sachsově, ale ta praskat nebude.

„Ráda bych, abyste za mnou zítra přijel na závěrečnou předoperační kontrolu. Říkala jsem si...“

„Doktorko?“

„Ano?“

Rhyme se upřeně zadíval na Sachsovou. „Rozhodl jsem se, že na tu operaci nepůjdu.“

„Vy na ni...“

„Ruším ji. Vzdávám se místa v pořadníku,“ zažertoval, „jakož i zaplacené zálohy.“

Chvilí bylo ticho. A pak: „Vždyť jste po tom zákroku toužil více než kterýkoliv můj pacient.“

„To je pravda, chtěl jsem na něj jít. Ale rozmyslel jsem si to.“

„Jistě si pamatujete, že jsem vás po celou dobu upozorňovala na značné riziko té operace. Takže to je ten důvod?“

Rhyme pohlédl na Sachsovou. „Rekl bych, že v tom nakonec nevidím až tak velký přínos.“

„Myslím, že je to dobré rozhodnutí, Lincolne. Moudré rozhodnutí. V léčbě poranění páteřní míchy dosahujeme značného pokroku. Vím, že čtete literaturu...“

„Jistě, jdu s dobou,“ odpověděl Rhyme a bavil se ironickým příměrem.

„Prakticky každý týden se objevuje něco nového. Zavolejte mi, až to uznáte za vhodné. Můžeme si promluvit o vašich možnostech do budoucna. Anebo se mi ozvěte, když si budete chtít jednoduše popovídat.“

„Ano. To bych rád.“

„Já taky. Na shledanou, Lincolne.“

„Na shledanou, doktorko. Příkaz: ukončit hovor.“

Pokoj naplnilo ticho. A pak se ozvalo zatřepetání křídel, za oknem se mihl stín a na římsu dosedl sokol stěhovavý.

Oba se na ptáka zadívali.

„Jsi si tím úplně jistý, Rhyme?“ zeptala se Sachsová. „Jestli chceš přece jen ten zákrok podstoupit, budu stát stoprocentně za tebou.“

Rhyme věděl, že je to pravda.

Ale věděl také bez nejmenších pochybností, že momentálně na žádnou operaci jít nehodlá,

„Smiřte se se svým omezením. Takového vás udělal osud, loa-pan. A udělal vás tak schválně. Možná můžete být nejlepší detektiv pro to, co se stalo. Váš život je teď vyrovnaný, povídám“

„Jsem si jistý,“ řekl Sachsově.

Sachsová mu stiskla ruku a znovu vykoukla z okna na sokola.

Rhyme se díval, jak jí na obličej dopadá mdlé světlo a ozařuje ji jako na obraze od Vermeera. Nakonec se zeptal:

„Sachsová, a jsi si tím ty úplně jistá?“

Kývl na spis, který ležel opodál na stolku a obsahoval fotografii Pcho-ji a řadu místopřísežných prohlášení a oficiálně vyhlízejících dokumentů.

Horní strana spisu byla opatřena nadpisem:

ŽÁDOST O ADOPCI.

Sachsová pohlédla na Rhyma a výraz v jejích očích mu prozradil, že i ona si je absolutně jistá právě učiněným rozhodnutím.

Seděla v kanceláři soudců a usmívala se na Pcho-ji, Drahocenné dítě. Holčička seděla vedle ni na židli, kam ji před chvílí umístila sociální pracovnice, a hrála si s ušitým koťátkem.

„Paní Sachsová, toto adopční řízení je poněkud neortodoxní, ale předpokládám, že si to velmi dobře uvědomujete.“

Tělnatá soudkyně Margaret Bensonová-Wailesová byla vklíněna za nepochopitelně přecpaným pracovním stolem ve tmavém monolitu manhattanského rodinného soudu.

„Ano, Ctihodnosti.“

Soudkyně se předklonila a začala cosi číst. „Mohu jen říci, že jsem za poslední dva dny hovořila s více lidmi z Humanitárního úřadu, Úřadu pro rodinu, magistrátu, policejního ústředí a INS, než u většiny adopcí za celý měsíc.“

Povězte mi, policistko, jak může obyčejné hubené děvče jako vy získat po celém městě takové renomé?“

„Asi mám štěstí.“

„Já myslím, že je za tím i něco dalšího,“ řekla soudkyně a vrátila se ke spisu. „Slyšela jsem o vás hezké věci.“

Bylo zřejmé, že také Sachsová má dobré kwn-si. Její konexe sahaly od Freda Dellraye přes Lona Sellitta až k Alanu Coeovi (který ani zdaleka nebyl propuštěn z INS, ale nastoupil na místo Harolda Peabodyho, jenž předčasně odešel do penze). Úřední šiml, který obvykle doprovází většinu adopcí, byl v tomto případě za pár dní rozcupován na kusy.

„Jistě chápete,“ pokračovala soudkyně, „že bez ohledu na jakékoliv další okolnosti je našim prvořadým zájmem blaho tohoto dítěte, a pokud nebudu přesvědčena, že umístění do pěstounské péče je v jeho nejlepším zájmu, pak tu žádost jednoduše nepodepíšu.“ Soudkyně používala tentýž stroze blahosklonný styl, jaký přivedl k dokonalosti Lincoln Rhyme.

„Jinak bych si to ani nepřála, Ctihodnosti.“

Stejně jako mnoho jiných soudců měla i Bensonová-Wailesová sklon k poučování. Opřela se o židli a oslovila publikum: „Ve státě New York předpokládá proces adoptce domácí studium, absolvování výcviku, strávení předepsaného času s dítětem a obvyklou tříměsíční zkušební lhůtu. Celé dopoledne jsem zkoumala příslušné dokumenty a zprávy, hovořila jsem se sociálními pracovníky a zákonnou pečovatelkou, kterou jsme té holčičce přidělili.“

Mám o vás velmi dobré reference, ale celý ten případ se vyvíjel rychleji než sešup Chicaga Bulls po odchodu Michaela Jordana. Takže to uděláme takhle: stanovím tříměsíční pěstounskou lhůtu, která bude plně podléhat dohledu Úřadu pro sociální služby. Pokud se až do konce tohoto období nevyskytnou žádné problémy, vydám souhlas s trvalou adoptí s obvyklou tříměsíční zkušební lhůtou. Co na to říkáte?“

Sachsová přikývla. „Zní to dobře, Ctihodnosti.“

Soudkyně se jí pozorně zadívala do tváře. A pak pohlédla na Pcho-ji, stiskla tlačítko interkomu a řekla: „Přivedte žadatele.“

O chvíli později se dveře do kanceláře soudců otevřely a do místnosti opatrně vstoupili Sam a Mej-mej Changovi. Za nimi vešel jejich advokát, Čiňan ve světle šedém obleku a košili tak křiklavě červené, že mohla klidně pocházet z šatníku Freda Dellraye.

Chang kývl na Sachsovou, která se postavila, vykročila kupředu a podala ruku nejprve jemu a poté jeho manželce.

Když jí následně předávala holčičku, Mej-mej se vzrušením rozšířily oči a vášnivě malou Pcho-ji objala.

„Pane a paní Changovi,“ řekla soudkyně, „hovoříte anglicky?“

„Já trochu ano,“ řekl Chang. „Moje žena ne dobře.“

„Vy jste pan Sing?“ zeptala se soudkyně advokáta.

„Ano, Ctihodnosti.“

„Mohl byste překládat?“

„Zajisté“

„Proces adopce je ve Spojených státech obvykle trnitý a komplikovaný je prakticky nemožné, aby manželskému páru s nejistým imigračním statutem bylo svěřeno dítě do adoptivní péče.“

Soudkyně se odmlčela a Sing její věty přetlumočil. Mej-mej přikývla.

„Ovšem v tomto případě nastaly zvláštní okolnosti.“

Další pauza, během níž se ze Singových úst linula chraplavá čínština. Nyní přikývli oba Changovi. Stále mlčeli, ale Mej-mej se rozsvítily oči a zrychlil se jí dech. Sachsová si všimla, že se Mej-mej chtěla usmát, ale nakonec se ovládla.

„Úřad pro imigraci a naturalizaci mi sdělil, že jste požádali o azyl, a vzhledem k vaší disidentské minulosti v Číně vám bude pravděpodobně udělen. Chápu to jako ujištění, že dokážete té holčičce zajistit plnohodnotný život. Stejně jako skutečnost, že vy i váš syn, pane Changu, jste si již našli zaměstnání.“

„Ano, pane.“

„Paní, ne pane,“ opravila ho přísně soudkyně Bensonová-Wailesová, která své příkazy u soudu bezpochyby nemusela opakovat dvakrát.

„Promiňte, paní.“

Soudkyně Changovým zopakovala, co již sdělila o zkušebním období a adopci Amélii Sachsové.

Changovi podle všeho rozuměli anglicky dost dobře na to, aby pochopili vyznění soudkyniných slov i bez úplného přetlumočení. Mej-mej začala tiše plakat, Sam Chang ji objal, usmál se a zašeptal jí cosi do ucha. Mej-mej pak přistoupila k Sachsové a obejmula ji.

„Sie-sie, děkuji vám, děkuji vám“

Soudkyně podepsala jakousi listinu před sebou. „Můžete si to dítě odvést,“ řekla a propustila je. „Pane Singu, projednejte s asistentkou převzetí dokumentů.“

„Ano, Ctihodnosti.“

Sam Chang odvedl rodinu, která se nyní oficiálně rozrostla o jednoho člena, na parkoviště nedaleko černé budovy rodinného soudu.

Bylo to dnes jeho druhé vystoupení u soudu. Před chvílí totiž vypovídal jako svědek v předběžném slyšení ohledně udělení azylu Wuovým. Poskytnutí azylu bylo u nich méně jisté než u Changových, ale jejich advokát vyjadřoval v otázce jejich setrvání ve Spojených státech opatrný optimismus.

Changovi se Sachsovou se nyní zastavili vedle Améliina žlutého sportovního auta Wilham, který byl celý den mrzutý a špatně naložený, se náhle rozzářil. „Camaro SS,“ prohlásil.

Sachsová se zasmála. „Ty se vyznáš v amerických autech?“

„Copak může někdo jezdit v jiných?“ pravil stíhlý hoch výsměšně a bedlivě si začal prohlížet Améliin sport'ák.

„Doprdele, ten je rozkošnej.“

„Willame,“ zašeptal Chang výhružně, za což se mu od syna dostalo chladného a nechápavého pohledu.

Mej-mej s dětmi pokračovali k dodávce, zatímco Chang zůstal stát vedle policistky. Obrátil se k ní a pomalu formulovanými větami řekl.

„Všechno, co jste pro nás udělali, vy a pan Rhyme. Nevím, jak vám mám poděkovat. A to dítě .. Víte, moje žena, ona vždycky...“

„Rozumím,“ řekla Sachsová. Hlas měla sevřený a uvědomila si, že přestože Changův projev díky oceňuje, neumí ho dost dobře přijmout.

Nasedla do auta a lehce ucukla náhlou bolestí v kloubu či v nataženém svalu. Silný motor chraplavě naskočil a Sachsová rychle vyrazila z parkoviště, přičemž neopomněla protočit kola.

Za okamžik bylo auto z dohledu. Changovi měli zanedlouho schůzku v jednom pohřebním ústavu v Brooklynu, kde se právě připravovalo tělo Čchanga Tie-čch'. Sam Chang však chvíli setrval na místě a zadíval se komplex šedivých soudních a kancelářských budov před sebou. Potřeboval být chvíli sám jako člověk, který uvízl mezi jiným a jangem vlastního života. Zoufale si přál setřást ze sebe vše tvrdé, mužské, tradiční, autoritářské - všechny aspekty svého minulého života v Číně - a přijmout vše umělecké, ženské intuitivní, nové - vše, co představovala Nádherná země. Bylo to však nesmírně obtížné. Chang si pomyslel, že se Mao Ce-tung pokusil zrušit jediným výnosem všechny staré zvyky

a myšlenky, ale místo toho se mu jen téměř podařilo zničit celou zemi.

Kdepak, přemýšlel Chang, minulost už bude navždy s námi.

Zatím však nevěděl, jak pro ni najít místo v budoucnosti. Určitě je to možné. Stačí se podívat, jak blízko od Zakázaného města se svými středověkými duchy se rozkládá náměstí Tchien-an-men s duchem zcela odlišným. Sam Chang však již nyní tušil, že mu tento proces usmíření zabere celý zbytek života.

Stál zde, půl zeměkoule od všeho, co kdy v životě poznal, ponořen ve zmatku a zmítán životními výzvami.

A také sužován nejistotou života v cizí zemi.

Některé věci však Sam Chang věděl: Že při podzimním svátku zametání náhrobků nalezne útěchu v uklizení otcova hrobu, ponechá na něm oběť v podobě pomerančů a chvíli bude rozmlouvat s otcovým duchem.

Že Pcho-ji, Drahocenné dítě, vyroste v krásnou ženu, která bude v dokonalé harmonii s touto pozoruhodnou dobou a místem - s Nádhernou zemí na počátku nového století -, a že v sobě snadno skloubí duše obou zemí, Chua a Mej-kuo, Číny a Ameriky, aby nakonec obě přesáhla.

Že William nakonec najde na tomto světě vlastní místo, objeví i jiné věci, než že má být naštvaný na otce, krůček po krůčku přetaví svou zlobu v něco hodnotného a i on nalezne rovnováhu.

A že Chang sám bude v zaměstnání tvrdě pracovat, pokračovat ve svém disidentském úsilí a ve dnech volna se oddávat prostým radostem - procházet se s Mej-mej po okolí, navštěvovat parky a galerie a trávit hodiny na místech, jako je prodejna Vše pro dům a zahradu, kde budou nakupovat nebo se jen tak procházet uličkami a prohlížet si hojnost a blahobyt na regálech.

Nakonec se Sam Chang odvrátil od vysokých budov a vrátil se k dodávce, stravován touhou být opět s rodinou.

Amélie Sachsová - v rámci utajené operace stále převlečená za manhattanskou podnikatelku - vešla do obývacího pokoje.

„Tak co?“ zeptal se Rhyme a otočil se na vozíku čelem k ní.

„Vyřízeno,“ odpověděla Sachsová a zmizela na schodišti. O pár minut později se vrátila, oděná v co nejdžínsovitějších džínkách a co nejsvetrovějším svetru.

„Viš, Sachsová,“ řekl Rhyme, „kdybys chtěla, mohl bys to dítě adoptovat sama.“ Odmlčel se. „Chci říct mohli jsme.“

„Já vím.“

„Tak proč jsi nechtěla?“

Sachsová chvíli uvažovala a pak řekla: „Ještě před pár dny jsem střílela po jednom padouchovi v postranní uličce Čínské čtvrti, pak jsem se potápěla třicet metrů pod vodou, pak jsem byla na samé špici zásahového týmu... Já prostě nedokážu tyhle věci nedělat, Rhyme.“

Na chvíli zaváhala, jako by přemýšlela, jak nejlépe své pocity shrnout, a pak se zasmála. „Táta mi vždycky říkal, že existují dva druhy řidičů - ti, kteří při přejíždění z pruhu do pruhu kontrolují mrtvý bod, a ti, kteří to nedělají. Já to nedělám. Jenže kdybych měla doma dítě, musela bych se neustále ohlížet přes rameno. Prostě by to nefungovalo.“ Rhyme přesně pochopil, co má Sachsová na mysli, ale přesto se rozpustile zeptal: „Ale když nekontroluješ mrtvý bod, nemáš strach z bouračky?“

„Vtip je v tom, že musíš jet rychleji než všichni ostatní. Tak, aby vůbec neexistovala možnost, že se ve tvém mrtvém bodě bude někdo nacházet.“

„Když se hýbeš, nemohou tě chytit,“ utrousil Rhyme.

„Jo.“

„Byla bys dobrá máma, Sachsová.“

„A ty dobrý táta. Však ono k tomu dojde, Rhyme. Ale dejme si ještě pár let. Zrovna teď musíme se svými životy provést pár jiných věcí, nemyslíš?“

Ukázala na tabuli, kde se ještě stále skvěly Thomovy tabulky k případu GHOSTKILL - ke stejné tabuli, která byla v minulosti poseta poznámkami k desítkám předchozích případů a kterou další desítky případů ještě bezpochyby čekaly. Samozřejmě má pravdu, pomyslel si Rhyme. Jejich přirozeností byl svět představovaný těmito poznámkami a fotografiemi, toto místo na ostří nože, kde se oba společně zabydleli - alespoň prozatím.

„Už jsem všechno zařídil,“ řekl Amélii Sachsově.

V době její nepřítomnosti telefonicky zorganizoval převoz ostatků Sonnyho Li zpět k jeho otci do Liou Kuo-júanu.

Přepřavu měl zajistit jeden čínský pohřební ústav.

Rhyme však v souvislosti se Sonnyho úmrtím potřeboval vyřídit ještě jednu věc. Spustil na počítači textový procesor a Sachsová se posadila vedle něj. „Tak pojďme na to,“ řekla.

Po půlhodině psaní a přepisování dospěli k tomuto společnému výsledku:

Drahý pane Li, píšu Vám, abych Vám vyjádřil co nejupřímnější soustrast nad smrtí Vašeho syna.

Rád bych Vám sdělil, jak vděčný jsem byl já i moji kriminalističtí kolegové, že se nám dostalo cti spolupracovat se Sonnym na obtížném a nebezpečném případu, který nakonec vyústil v jeho smrt.

Váš syn zachránil mnoho lidských životů a pomohl postavit před soud nelítostného vraha - což by se nám bez něj nikdy nepodařilo. Díky jeho skutkům nebude jeho památka nikdy zapomenuta a on sám si jimi navždy zajistil významné místo v policejních sborech po celých Spojených státech.

Pevně doufám, že jste na svého syna za jeho odvahu a obětavost stejně hrdý jako my.

Lincoln Rhyme, JVPD (v. v.)

Rhyme si dopis přečetl a zabručel. „Tohle je příliš. Je to strašně emocionální. Napíšem to znovu.“

Sachsová se však natáhla a stiskla tlačítko pro tisk. „Ne, Rhyme. Necháme to takhle. Někdy je i příliš správné.“
„Jseš si tím jistá?“
„Jsem si tím jistá.“
Sachsová odložila dopis stranou, aby ho Eddie Teng mohl odpoledne přeložit.
„Chceš se ještě vrátit k těm důkazům?“ zeptala se a ukázala na tabuli.
Do procesu s Duchem bylo zapotřebí učinit mnoho přípravných kroků.
Rhyme však zavrtěl hlavou. „Ne. Chci si zahrát takovou hru.“
„Hru?“
„Jo.“
„Tak jo,“ řekla Sachsová rozpustile. „Mám náladu vyhrávat.“
„To si jenom myslíš.“
„A jakou hru?“ zeptala se.
„Wej-čch'. Hrací deska je támhle. A tam leží pytlík s kameny.“
Sachsová našla hru a položila ji na stolek nedaleko od místa, kde právě Rhyme parkoval s vozíkem. Zadívala se mu do očí, které si upřeně prohlížely hrací desku, a řekla: „Myslím, že mě chceš podfouknout, Rhyme, Ty už jsi to hrál.“
„Stříhli jsme si se Sonnym pár partiček,“ odvětil Rhyme nenuceně.
„Kolik pár?“
„Jenom tři. Rozhodně na to nejsem žádný expert, Sachsová.“
„A jak sis vedl?“
„Chvilí ti trvá, než získáš cit pro hru,“ řekl kriminalista vyhýbavě.
„Takže jsi prohrál,“ dobírala si ho Sachsová. „Všechny tři partie.“
„Ale ta poslední byla jen o fous.“
Sachsová se zadívala na hrací desku. „Oč budeme hrát?“
Rhyme se záhadně usmál a odvětil: „Však my už něco vymyslíme.“
Vysvětlil Sachsové pravidla - Amélie seděla v předklonu a zaujatě hltala jeho slova - a nakonec prohlásil: „To je celé... Tys ještě nikdy nehrála, takže budeš mít výhodu. Můžeš udělat první tah.“
„Ne,“ odpověděla Sachsová. „Já žádné výhody nechci. Hodíme si mincí.“
„Takhle je to zvykem,“ ujist'oval ji Rhyme.
„Nechci žádné výhody,“ zopakovala Sachsová a vytáhla z kapsy čtvrták. „Hlava, nebo orel?“
A vyhodila minci do vzduchu.